

Kitabevi Savaşları

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

ALI BRADY

NOX*

Çevirmen: Hazal Baydur

KİTABEVİ SAVAŞLARI için övgüler:

“Komik ve modern bir *Mesajınız Var* yorumu.”

–Abby Jimenez

“Kitapçılara ve okurlara içten bir saygı duruşu.”

–Jean Meltzer

“*Kitabevi Savaşları* kusursuz bir romantik komedi. Elinize aldığınızda bırakmak istemeyeceksiniz.”

–Kate Spencer

“Keskin diyaloglar ve kitap sohbetleriyle dolu, düşmanlıktan arkadaşlığa ve oradan sevgililiğe uzanan mükemmel bir romantik komedi.”

–Alicia Thompson

“Boston’da iki kitapçının ezeli rekabeti, aralarındaki son derece tutkulu çekimle karmaşılaşıyor.”

–*Shelf Awareness*

“Eğlenceli, flörtöz ve son derece romantik bir aşk hikâyesi. Kitabevlerinin büyüüne ve okuma tutkusuna zarif bir övgü niteliğinde.”

–*Booklist*

“Kitapların insanları nasıl bir araya getirdiğine dair sıcacık bir hatırlatma.”

–*The Gloss*

NOX*

NOX* YAYINLARI: 33

ROMAN: 33

KİTABEVİ SAVAŞLARI / ALI BRADY

Orjinal adı: Battle of the Bookstores

©Ali Brady 2025

Hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Hazal Baydur

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Deniz Şen

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Mayıs 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-90188-2-9

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkkan.com

[Noxyayinlari](https://www.facebook.com/noxyayinlari) [noxyayinlari](https://www.instagram.com/noxyayinlari) [noxyayinlari](https://www.tiktok.com/@noxyayinlari)

[noxyayinlari](https://www.youtube.com/channel/UCnoxyayinlari) info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Kitabevi Savaşları

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

ALI BRADY

Çeviren: Hazal Baydur

NOX^{*}

Kitap kurtlarına; okurlara, kütüphanecilere, kitapçılara ve kalın kitapların, büyük duyguların, görkemli sonların içinde kaybolan herkese. Bu kitap sizin için.

Okumak hem bir kaçıştır hem de kaçışın tam tersidir. Hem bütün gün hayaller kurduktan sonra gerçekliğe dokunmanın hem de fazlasıyla gerçek bir günün sonunda başka birinin hayal gücüne uzanmanın en güzel yoludur.

–Nora Ephron

1

Josie

İnsanlara kitapçı olduğumu söylediğimde eminim akıllarında saatlerce rahat bir koltukta kitap okuduğum, kahvemden bir yudum alıp kitaplar üzerine derin sohbetlere daldığım ya da edebiyat etkinliklerinde ünlü yazarlarla hoşbeş ettiğim bir hayat canlanıyordu. Hani o her nefeste taze mürekkep ve yeni sayfa kokusunu içine çeken nihai kitap kurdu hayali...

Tabii kimse saatlerce ayakta durduğumu, yirmi kiloluk kitap kolilerini taşıırken belimin koptuğunu ya da artan masrafların yanında düşen kâr marjları nedeniyle stresten mideme giren kramp-ları hesaba katmıyordu.

Yine de başka hiçbir iş yapmak istemezdim. Her sabah ışıkları yakıp raflara, o düzgün sıralanmış kitap yığınlarına bakmaya bayılıyordum. Yeni gelen parlak ciltli kitapları kolilerinden çıkarıp en sevdiklerimi müşterilere önermeyi seviyordum.

İşin kesinlikle ama kesinlikle en muhteşem kısmı, kitapları henüz çıkmadan okuyabilmektir.

Yayımlanmadan birkaç ay önce yayınevleri kitapçılara ön okuma kopyaları gönderirdi. Üzerinde övgü dolu tanıtım cümleleri olan, kahverengi paketlere sarılı bu basılmamış kopyaları okuyup önermemizi (ve tabii kitap çıktığında bol bol stoklamamızı) isterlerdi.

Geçenlerde en sevdiğim yayınevlerinden birinin satışçısı, henüz çıkmamış bir kitabı okuyup beğenirsem bir övgü yazısı yazıp yazmayacağımı sormuştu. Yazabilir miydim? O gece saat üçe gelirken kitap hâlâ elimdeydi. Hatta son sayfalarda döktüğüm göz yaşları kâğıdı ıslatmıştı. Günlerce, bu destansı ve yürek burkan hikâyenin ruhunu yansıtacak o mükemmel paragrafı yazmak için uğraşmıştım. Yazmış yazmış silmiştim.

Geçen hafta bahsettiğim şu satışçıdan yeni bir e-posta almıştım. Ön okuma kopyalarını kargoya vermişler, ha bu arada benim paragrafı da arka kapağa basmışlar (ben çığlıklar atıyordum tabii!). Bu sabah paket elime ulaşmıştı. Kahverengi kâğıdı hışır hışır yırtarken ellerim titriyor, gözlerim satırlarda geziniyordu ve...

“Hüznü ve ihaneti ustalıkla işleyen bir metin...

Yıllarca aklınızdan çıkmayacak bir kitap.”

– Josie Klein, Kitapçı Tabula Inscripta,
Somerville, MA

Nefesim kesildi. Yazdığım o koca paragrafın sadece küçücük bir kısmını kullanmışlardı.

Ama olsun, bunu ben yazmıştım. Altında benim adım yazıyordu. Son beş yılımı en iyi kitapçı olmaya adanmıştım. Üniversiteyi bırakmış birinin hayatını baştan inşa edebileceğini göstermek için inat etmiştim. Belki içine kapanık, kafasını kitaplardan kaldırmayan biriydim ama benim de fikirlerim, söyleyeceklerim vardı. Bir gün şehirdeki hatta belki de ülkedeki tüm okurlar kitap önerisi için bana gelecekti.

Bir gün sözüm altın değerinde olacaktı.

Sevincimi paylaşmaya can atarak hemen telefonumu alıp KitapDostları'na girdim. Burası ülke çapındaki kitapçılar için bir tartışma forumuydu.

KitapciKiz: Bilin bakalım kim elinde arka kapağında kendi alıntısı olan ön okuma kopyasını tutuyor?!

Mesajımı herkesin okuyabileceği KUTLAMALAR kısmına yazdım ama aslında görmesini istediğim tek bir kişi vardı. Dudaklarımı ısırarak yanıt bekledim ve onun kullanıcı adını görünce resmen kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

RJ.Okur: Ne?? Tebrikler! Harika bir şey bu! Keşke kitabın adını söyleseydin, ben de bakardım.

Keşke söyleyebilseydim ama forum kesinlikle anonimdi. Bu sayede kitapçılar herhangi bir olumsuz tepki alma korkusu yaşamadan yayıncılar ve yazarlar hakkındaki dürüst görüşlerini paylaşabiliyordu.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle mesaj kutusunu açtım.

KitapciKiz: Kitabın arkasında benden başka bir kitapçı daha var. Bil bakalım kim?

RJ.Okur: PAW mı?

KitapciKiz: Aynen öyle!

RJ, Rhode Island'daki Wolf Books'un sahibi Penelope Adler-Wolf'a olan hayranlığımı çok iyi biliyordu. PAW, kusursuz zevki ve muazzam nüfuzuyla kitapçılık dünyasının devlerinden biriydi. Eğer o bir kitaba destek veriyorsa, bilin ki o kitap büyük harflerle İYİ iş yapacaktı. Onun gibi olmayı öyle çok istiyordum ki.

Telefonumun hatırlatıcısından bildirim geldi: XANDER'LA TOPLANTI.

Derin bir nefes aldım. Xander Laing son birkaç yılını kahve dükkânı da dahil olmak üzere bütün bloğu satın alarak geçirmişti. Gerçi ne kitaplar ne de kahve umurundaydı, akli fikri paradaydı sadece. Tabula Inscripta'yı satın aldığında "elinde lise diplomasından başka bir şey olmayan bir kızın" yöneticiliğın altından kalkıp kalkamayacağını sorgulamıştı. Bana bir şans vermesi için onu ikna etmiştim etmesine ama beni burada tutmasının tek sebebi dükkânımın hâlâ her ay kâr etmesiydi. Kendimi her zaman pamuk ipliğine bağlıymışım gibi hissediyordum.

RJ'ye bir mesaj daha attım. Oysa içten içe daha fazla konuşmayı umuyordum.

KitapciKiz: Kaçmam lazım, güzel bir sabah olsun!

RJ.Okur: Sana da iyi sabahlar ve tekrar tebrikler. Senin adına çok sevindim.

Kapıyı arkamdan kilitleyip serin ama güneşli sabaha adım attım. Kitabevim Davis Meydanı'nın tam kalbindeydi. Burası benim için Boston'daki en güzel mahalleydi. Ağaçlı sokaklar, tuğla döşeli kaldırımlar, şirin dükkânlar ve türlü türlü restoranlar... Mayıs sonundaydık ve hava şimdiden ısınmaya başlamıştı. Havada hafif bir trafik uğultusu, arada bir çalan bisiklet zili sesi vardı.

Beans'e girdim. Kahve kokusu ciğerlerime dolup bana hayat aşıladi. Neyse ki Xander henüz gelmemişti.

"Josie!" diye seslendi Eddie Callahan. Kahve dükkânını o işletiyordu. Klasik güneyli aksanı, dövmeleri ve sert görünüşünün ardında pamuk gibi bir kalbi vardı. "Günaydın güzelim. Her zamankinden mi?"

"Evet lütfen," diyerek gülümsedim ve tezgâha yaklaştım. "Sabah yoğunluğu nasıl gidiyor?"

“Bitmek üzere, şükür.” Omzunun üzerinden sarışın baristayı işaret etti. Barista karmaşık espresso makinesiyle boğuşuyordu. “Hani yardım etsin diye birini alırsın ama eğitmek on kat daha fazla enerji ister ya.” Başını iki yana salladı. “Gerçi sen haftada yedi gün tek başına o dükkânı idare ediyorsun, şikâyet etmeye hakkım yok.”

“Kardeşim fırsat buldukça yardıma geliyor,” dedim.

Eddie bana endişeli bir dayı gibi baktı. “Kendini yakacaksın, kızım. Sana fazladan bir shot espresso ve peynirli kruvasan. Müessesenin ikramı.” Göz kırptı.

Bir anne tavuk gibi üstüme titriyordu ve buna bayılıyordum, kendi annem hiç böyle değildi. Şefkati beklenmedik bir yumru gibi boğazıma oturdu.

“Harikasın,” dedim.

“Aynen öyle.” Yine göz kırptı. “Siparişini Mabel getirir. Patronla iyi şanslar.”

Teşekkür edip arkamı döndüm. Xander gelmiş, yanında arkası bana dönük bir adamla oturuyordu.

“Günaydın,” diyerek bir sandalye çekip oturdum.

Kısa boylu, seyrek saçlı ve yüzündeki bıkkın bir ifade olan Xander başını eğip selam verdi. Sonra eliyle beni ve öteki adamı işaret etti. “Sanırım birbirinizi tanıyorsunuzdur?”

“Hayır,” dedim ve tam o sırada adam, “Evet,” dedi.

Gözlerimi kırıştıtırıp şaşkınlıkla baktım. Tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Benim yaşlarımda, kahverengi dağınık saçlıydı ve bağa gözlüğü vardı. Kahverengi bir hırka giymişti, boynunda da rengârenk rozetlerle dolu pembe bir yaka kartı ipi asılıydı. Kart ters döndüğünden adı görünmüyordu.

Xander ikimizi tanıştırdı ama ben tam olarak anlayamadım. “Ve bu da Josie Klein, Tabula Inscripta’yı işletiyor.”

“Çok özür dilerim,” dedim utançla. “Sizi çıkaramadım.”

Aslında bunu sık sık yaşıyordum, bazen bir kitaba o kadar dâliyordum ki okumadığım anlarda bile zihnim hikâyede kalıyor, biriyle konuşsam bile sonrasını hatırlayamıyordum.

Adam dudağının kenarında tereddütlü bir gülümsemeyle göz-lüğünün arkasından bana baktı. “Ben... Mutlu Sonlar’ın yönetici-siyim.”

Sağını işaret etti. Kahvecinin yanını, benim kitabevimin arka tarafını.

Jetonum bir anda düştü ve midem kasıldı. Beans’in yan ta-rafındaki aşk romanları satan o uzun boylu adam. Bir keresinde Eddie’ye dükkânım için, “Tab’daki kitaplar o kadar bayık ki kahve dükkânındaki bütün kafeini bassan bile insan ayık kalamaz,” de-mişti. Eddie bunu komik bulmuştu ama benim canım yanmıştı. Çocukken de kimsenin okumadığı ama benim bayıldığım kitap-larla dalga geçilirdi. Evet, iyi edebiyatla dalga geçmek çok yaygındı ama bunu başka bir kitapçıdan duymak? Çok dokunmuştu bana.

“Aa, evet,” dedim. “Köşedeki masaj salonu?”

Şaka yapmaya, belki biraz da küçük bir rövanş almaya çalışı-yordum. Ama adamın yüzü ânında düştü.

“Kitabevi,” dedi soğukça.

Taş atmayı biliyorsun da yemeyi mi bilmiyorsun demek? Bel-ki de hep söyleyip durdukları gibi “o kadar da komik” değildim. İnsan ilişkilerini öğrenmek yerine kitaplara gömülürsen olacağı buydu işte.

“Biliyorum,” dedim kekeleyerek. “Sadece aşk romanları satı-yorsun.”

Çenesinin kasıldığını görünce hata yaptığımı anladım. Sanki küçümsüyormuşum gibi *sadece* dememiştim. Asıl kastettiğim tek bir türe odaklanmasıydı.

Konuşma yokuş aşağı yuvarlanıverdi. Sosyal becerilerim dip-teydi bugün, oysa genelde sektördeki insanlarla iyi geçinmeyi se-verdim.

“Baştan alalım,” dedim elimi uzatıp. Xander adı ne demişti? Brian mıydı? “Tanıştığımıza memnun oldum, Brian. Ben Josie.”

Tereddütle elimi sıktı. Kocaman eli benimkini tamamen kaplı-yordu. “Kim olduğunu biliyorum ve...”

“Harika, hepimiz tanıştık,” dedi Xander lafını bölerek. “Aslında sizi buraya bir nedenden ötürü çağırdım.”

Xander’a dönüp defterimi açtım ve sağ üst köşeye tarihi yazdım. Aklımda kalsın diye deftere kocaman *BRIAN* yazmayı düşünüyordum ama görür diye korktum.

“Buyurun!” Neşeli bir ses duydum ve başımı kaldırıncı yeni barista Mabel’ı gördüm. Önüme bir içecek bıraktı. “İki pompa ekstra vanilya şuruplu ve beyaz çikolatalı buzlu macchiato, hanımefendi.”

“Ah, bu benim değil,” dedim geri uzatırken. “Ben *Americano* istemiştım?”

Mabel’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Çok özür dilerim! Eddie bunu bu masaya götür dedi, tek kadın siz olunca...”

“Benim,” diye mırıldandı Brian.

Xander kıkırdadı. “Tabii ya, kız kitaplarını da o satıyor.”

Mabel hemen uzaklaştı, Brian’ın kulaklarıysa pespembe kesildi. Midem bulandı. Xander’ın laf sokmalarını en iyi ben bilirdim.

“Xander,” dedim sesimi sertleştirerek, “bu hiç...”

Ama Xander sırtarak devam etti, “Senin kahve seçimin de kitapların gibi, değil mi Josie? Sıkıcı ve acı. Lawson, ne demiştin sen Josie’nin dükkânı için? Varoluşsal sancının çorak toprakları mıydı neydi?”

Kahkaha atıp dirseğiyle Brian’ı dürttü. Brian hafifçe güldü ama sonra sustu. Xander’ı düzeltmedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp öfkeyle sustum. Bir daha ona acımak gibi bir hataya düşmeyecektim.

Xander’ın telefonu masada titreşti. Parmağını kaldırıp, “Bekleyin,” der gibi yaptı ve sonra kalkıp birkaç adım ötede bir inşaat projesi hakkında bağırarak konuşmaya başladı.

Tam o sırada Mabel tekrar geldi. “Buyurun, sütsüz ve şekersiz *Americano*.”

“Teşekkürler,” dedim.

Brian’ın dudakları kıkırdadı, sanki gülmek için kendini tutuyordu. Muhtemelen biricik dostu Xander’ın mevzuyu ne de güzel özetlediğini düşünüyordu, *sıkıcı ve acı*.

Normalde boş verirdim ama bu adam sinirime dokunmaya başlamıştı. İnsanlar sessiz sakin kitapçı kılığına bakıp çekingen olduğumu sanıyorlardı ama iş kitabevimi ve kitaplarımı savunmaya gelince kimse beni durduramazdı.

Ona döndüm. “Hayırdır?”

“Bir şey demedim.”

“Ama belli ki kahve seçimimle ilgili bir fikrin var.” *Kitaplarımla ilgili de.* “Buyur, söyle bakalım.”

Brian gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yaladı. “Merak ediyorum da... böyle bir kahveyi gerçekten seven var mı? Yoksa” –bakışları kitabevime kaydı– “insanlar bunu başkalarını etkilemek için mi içiyor?”

Çenem kasıldı. Şimdiye kadar kitaplarla uğraşan herkesin iyi insanlar olduğunu düşünmüştüm ama belli ki her şeyin bir istisnası vardı.

“Belki karmaşık, ince tatları takdir etmeyi öğrenmişimdir,” dedim ve Americano’dan bir yudum aldım. Dilim yanınca ister istemez yüzüm buruştu.

Kaşları kalktı.

“Sıcak,” dedim, gereğinden fazla savunmacı bir tonla.

“Peki,” dedi ve kendi içeceğinden büyük bir yudum aldı. Ben de derin bir nefes alıp kendime sükûnet telkin ettim.

Brian bardağını masaya koyduğunda üstdudağında hâlâ krema vardı. Gözlerim ister istemez oraya takıldı. Dilini çıkarıp kremayı yalarken cildimde bir karıncalanma hissettim, elektrik çarpması gibiydi.

Kendime gelip başka tarafa baktım.

“Ne?” dedi.

“Hiç. İçeceğini bayağı seviyor gibisin de.”

“Seviyorum.”

“Harika. Ne sevdiğini bilmen çok güzel, Brian...”

“Ne sevdiğimi hiç bilmiyorsun,” dedi gözleri parlayarak. “Hatta adımlı bile...”

“Devam edebilir miyiz?” dedi Xander, geri gelip sandalyeye otururken. Sanki toplantıyı biz bölmüşüz gibi.

“Tabii,” dedim ve kalemimi elime alıp ona döndüm. Ne kadar çabuk biterse Brian’dan o kadar çabuk kurtulurdum. “Bizi çağırma sebebin neydi?”

“Şöyle,” dedi Xander. “Dükkânlarınızı Beans’le birleştiriyorum.” Brian az daha boğuluyordu.

Xander’a baktım. “*Dükkânlarımızı... birleştirmek derken?*”

Xander başıyla onayladı. “En başından beri planım buydu ve artık taşlar yerine oturuyor. Bu mahallede birbirine bu kadar yakın iki kitapçıya gerek yok. İş için kötü oluyor, rekabet yaratıyor.”

Tam ona, benim müşteri kitlemin aşk romanları satan bir dükkânın müşterilerinden farklı olduğunu söyleyecekken Xander konuşmaya devam etti.

“Hem insanlar kitap alırken ne yapmayı seviyor, biliyor musunuz? Kahve içmeyi. Eddie diyor ki müşteriler hep buraya gelip kitap okuyormuş. Ben de dedim ki neden hepsini bir araya getirmeyelim ki? Ortasında kocaman bir kahve dükkânı olan büyük bir kitapçı. İnsanlar Harry Potter’ları, ebeveynlik kitaplarını, casus kitaplarını alsınlar, oturup okusunlar.”

Nutkum tutuldu ve midem bulandı. Tiksintiyle bakakaldım. Tabula Inscripta hep küçük, özenli bir butik kitabevi olmuştu. Her dönem saatlerce oturup titizlikle seçki hazırlardım, tıpkı önceki sahibi Jerome’un bana öğrettiği gibi. Çocuk kitabı satmazdım. Ebeveynlik, yemek kitabı ya da herhangi bir “nasıl yapılır” kitabı da yoktu bende. Jerome’un o gür gri kaşlarının türler arası kurgu satma fikriyle dehşete kapılıp nasıl kalktığını hayal edebiliyordum.

“Ama bizim kitabevlerimiz tamamen farklı,” dedi Brian.

“Evet, müşteri kitlemiz bambaşka,” diyerek başımla onayladım. “Birbirimizin rakibi bile değiliz.”

“Halledeceksiniz,” dedi Xander umursamazca. “Yani... biriniz halledecek.”

Rengim attı. “Ne?”

“Bir mağaza için iki yöneticiyi maaşa bağlamamın âlemi yok.”

“Yani... birimiz işsiz mi kalacağız?” Brian’ın sesi dehşetle çıkmıştı.

“Kim?” diye sordum, midem ânında bulanmaya başladı. Xander tam bir erkek üstünlükçüsüydü. Gidip Brian’ı seçeceğine neredeyse emindim. Zaten çoktan kanka olmuş gibilerdi.

“Kararı şimdi vermeyeceğim,” dedi Xander. “Plan şu.”

Ardından tüm ayrıntılarıyla açıklamaya başladı. Ben elimden geldiğince not almaya çalışıyordum ama başım dönüyordu. İnşaat birkaç hafta içinde başlayacak, mağazalar açık kalacakmış. İşlem üç ay sürecekmış. Bu dönemde en fazla kâr getiren yönetici de yeni birleşik mağazanın başına geçecekmiş. Diğeriyse iş aramaya başlayacakmış.

“Yani Brian’ın mı yoksa benim mi kalacağıma kasadaki paraya göre mi karar vereceksin?” dedim. Kârla yargılanma fikri tüylerimi diken diken etti. Xander’ın kitapçılık hakkında en ufak fikri olsa, bağımsız bir kitabeviyle zengin olunmayacağını anlardı. Neyse, en azından nesnel bir ölçüttü.

Brian kaşlarını çattı. “Aslında...”

“Aynen öyle,” diye lafını kesti Xander. “Kararı İşçi Bayramı’na¹ kadar veririm.”

Brian’a yan gözle baktım. Onu çözemiyordum. Hırkası, yaka kartı ve bağa gözlüğüyle “küçük kasaba kütüphanecisi” havası veriyordu ki bir kitapçı için aslında hiç fena değildi. Ama o dağınık saçları... İnsan işe gelmeden önce bir taramaz mıydı ya? Belki de bu iyi bir şeydi. Hayatının kalanında olduğu gibi iş yönetiminde de dağınıktı belki.

Brian başını kaldırınca göz göze geldik. Tüylerim diken diken oldu. Gözlüğün arkasından bal rengi gözleri parlıyordu. Midem garip bir şekilde düğümlendi. Neredeyse... özlem gibi bir şeydi. Bir saniyeliğine kendimi bu masada onunla kahve ve kitap eşliğinde sessizce otururken hayal ettim.

¹ Amerika Birleşik Devleti’nde İşçi Bayramı 1 Eylül’de kutlanmaktadır. -çn

Ha, tabii ki okuduğum kitabın Ambien'den daha iyi olması üzerine sinsi şakalar yapardı muhtemelen.

Ayrıca o benim rakibimdi.

Brian kıpırdanınca yaka kartının ön yüzünü gördüm. Renkli rozetler takılıydı. Üzerlerinde GRI KARAKTERLER>>>, KİTAP OROSPUSU, SÜRTÜKLÜK DÖNEMİMDEYİM, YIRT AÇ O SAYFALARI gibi şeyler yazıyordu.

Bir tanesi var ki asla çözemedim: ÇKVUBKGSY.

Odaklan, dedim kendime. Bu adam kitaplarımı, dükkânımı ve beni aşılamıştı. Şimdi de işimi elimden alabilirdi. Son beş yıldır üzerine titrediğim her şey, edindiğim itibar, sadık müşterilerim, tüm hayallerim, hepsi buna bağlıydı. Geçmişimdeki utanç verici bataklıktan çıkıp gurur duyduğum bir kariyer inşa etmiştim.

Herifin tekinin gelip tüm bunları elimden almasına izin vermezdim.

Neyse ki kazanma şansım vardı. Sonuçta alt tarafı aşk romanları satan bir kitapçı ne kadar kazabilirdi ki?

2

Ryan

Bana üç kez Brian demişti.

Al işte, dört olmuştu.

Josie'nin, bakın ben onun adını gayet biliyordum, beni sevdiğini hiç düşünmemiştim zaten. Ne zaman Beans'te karşılaşsak suratı sirke satıyordu. Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Belki de gerçekten bilmiyordu.

Eğer öyleyse çok saçmaydı çünkü onun Tab'da çalıştığı süre boyunca ben de Mutlu Sonlar'daydım. Sabahları üç shotlu Americano, öğleden sonra bitki çayı aldığını biliyordum. Günü kötü geçiyorsa kurabiye de alırdı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, hep kötü bir gün geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Belki de topuzunu fazla sıkıyordu. Saçını hem gerçek anlamda hem mecazi olarak asla salmıyor gibi geliyordu bana. Onu elinde kalın bir kitap olmadan gördüğümü hatırlamıyordum bile. Sanki herkes onun kocaman harflerle ZEKİ biri olduğunu anlasın diye böyle davranıyormuş gibiydi.

Zeki olduğu çok belliydi. Güzel de bir kadındı. Ulaşılamaz buzlar kraliçesi havalarında. Koyu renk saçları, keskin yeşil gözleri

vardı. Topuklu ayakkabıları o kadar yüksekti ki istese bıçak niyetine kullanabilirdi.

Bu yüzden onunla konuşacak cesareti hiç bulamamıştım.

Xander'ın konuşmasından sonra da bir daha şansım olmazdı muhtemelen. Kitabevi için hiçbir zaman varoluşsal sancının çorak toprakları falan dememiştim. Kitapçısı kasvetli demiştim ki bu objektif bir gerçektir ve içindeki kitaplar bana varoluşsal kriz yaşıyordu. Yani bu da doğrudur.

Tamam, belki bu yorumlar daha iyi değildi ama keşke bu yanlışlığı düzeltebilseydim.

“İkinizin de bu kadar olgun davranmasına sevindim,” dedi Xander.

Josie kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini kasmıştı. Surat mı asıyor yoksa ağlamamak için mi kendini tutuyor anlayamadım.

“Başka şansımız yok gibi,” dedim.

Xander sanki şaka yapmışım gibi kahkaha attı. Bu toplantı baştan sonra şaka gibiydi zaten. Biz de şakanın kurbanlarıydık. Onun o kendinden emin sırtışıyla devasa yatağında çıplak yatarken parasını saydığını ve kuklalarını nasıl oynatacağını düşündüğünü hayal edebiliyordum.

Kimsenin kuklası falan olmak istemiyordum. Josie'yle iş için kapışmak da istemiyordum. Keşke ikimiz de kazanabilseydik de kimse kitabevini kaybetmek zorunda kalmasaydı.

Ama gerçek hayatta mutlu son yoktur, şerefsiz seni.

Başımı sallayıp bu düşünceleri, özellikle de abilerimin sesini zihnimden atmaya çalıştım. Belki daha erkekçe bir işe girerim diye kaybettiğimi görmekten mutlu olurlardı muhtemelen. Cinsel yönelimlerimi ya da bekâr olmamı sorgulatmayacak bir işe.

Dükkânın kesin hatunlarla doludur.

Senin yerinde olsam her gün başka bir müşteriyle yatarım.

Aynı evde, aynı anne babayla büyüüp aşk ve seks hakkında bu kadar farklı düşüncelerle dolu olmak bazen inanılmaz geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Xander, sandalyesini öyle bir hızla geriye itti ki ayakları zemini cırlattı. Josie irkildi ve daha önce fark etmediğim bir gamze belirdi yüzünde. Gerçekten çok güzeldi, sinirliyken bile. “En iyi kitapçı kazansın.”

Sonra da Xander öylece çıkıp gitti.

Belki ortak bir hayal kırıklığı ânı paylaşıyoruz diye düşünerek Josie’ye döndüm. Ama bana düşman *benmişim* gibi bakıyordu.

Bir şey söyleyip ortamı yumuşatmam lazımdı ama koca, sakar bedenimde espri yeteneğinin zerresi yoktu. Hele bu kadar çekici ve göz korkutucu bir kadının karşısında. *Nefret Oyunu* geldi aklıma. Acaba Josh Templeman olsa Lucy Hutton’a ne derdi? Ama ben Josh değildim ve repliklerimi Sally Thorne yazmıyordu.

Sessizliğim Josie’yi daha da sinirlendirdi. Öfkeyle ayağa kalkıp dükkânına geri döndü, beni kirli tabak dolu bir masayla ve ruhumun derinliklerinde tanıdık bir huzursuzlukla baş başa bıraktı.

Dört erkek kardeşin en küçüğü olarak büyümek *her şeyi* bir yarış hâline getiriyordu. Kim daha hızlı yer, kim daha sert vurur, kim klozetten en uzağa işer. Kim en büyük. (Bu en saçmasıydı.)

Her seferinde ben sonuncu olurum.

Gerçi kazanmak için uğraştığımdan da değildi hani. Ben her zaman bir şeyler yapmayı kazanmaktan öne koyardım. Hem zaten elime ne geçecekti ki? Böbürlenme hakkı mı?

Ama şimdi iş ciddileşmişti. Kaybetmenin bedeli çok büyüktü.

Kahveciyi kitabevimden ayıran duvara baktım. Şu anda yerel sanatçıların işleri sergileniyordu. O duvarın kalktığını, Mutlu Sonlar’a içeriden bakıldığını ve çalışanlarımın her şey değişmek üzereyken ne kadar da bihaber olduklarını hayal ettim.

Eddie ve yeni kız meşgul görünüyordu, ben de masayı toparlayıp kirli tabakları tezgâha bıraktım.

İçeri girerken Mutlu Sonlar'ın ön kapısındaki zil çaldı ve içimi dalga dalga nostalji kapladı. Elaine, kitabevinin ilk sahibi ve benim tek patronum, burayı hassas kalpli insanlar için bir sığınak olarak tasarlamıştı. Aşkı seven ama bunu hak etmiyormuş gibi hissedenler için. Nasıl büyüdüğümüzü görse gurur duyardı. "Herkes bir aşk hikâyesini hak eder" mottomuza yaraşır kitaplarla ilerlemeye devam ediyorduk.

Eğer Mutlu Sonlar kapanırsa... Boston'da bu kadar çeşitli aşk romanları seçkisi sunan başka bir kitabevi daha yoktu. Müşterilerimiz yargılanmadan karıştıracakları raflar, rahat rahat oturup okuyacakları köşeler, kendileriyle ve başkalarıyla bağ kuracakları bir ortam bulamayacaktı.

Bu sadece benim için değil, onlar için de çok önemliydi.

"Patron!" diye bağırdı asistanım sadece birkaç adım ötede olmama rağmen.

"Cindy!" dedim sahte bir coşkuyla. Kaşlarını çatınca hatamı hemen anladım. "Cinderella!"

Herkesin kimliğine saygı duyardım ve genelde zamirleri doğru kullanırdım. Ama dolgun memeli, orta yaşlı, parlak kırmızı saçlı asistanıma Cinderella demeye alışamamıştım bir türlü. Üstelik "prensini bekleyen mütevazı genç kadın" kimliğiyle özdeşleşmiyordu. Boşanması kesinleşince hazır mahkemeye gitmişken adını da bedavaya değiştirmişti. Çoğu kişi eski soyadına dönerdi ama Cinderella çoğu insan gibi değildi.

"Sana bir şey aldım," dedi, gözleri muzip bir ışıltıyla parlayarak.

Sanki dünyanın en değerli mücevherini veriyormuş gibi bir özenle avucuma açık mavi bir rozet bıraktı.

Üzerinde beyaz harflerle UYGULAMASIZ ROMANTİK yazıyordu.

"Anladın mı?" Gülerken yüzü ıslıl ıslıldı. "Randevulara çıksan uygulamalı olurdu."

"Sen randevulara çıkarsan ben de çıkarım, ne dersin?"

Cinderella yanakları kızarak başını iki yana salladı. Yedi yıl önceki boşanmasından beri tek bir randevuya bile çıktığını san-

mıyordum. Tam da o sıralarda dükkâna gelmeye başlamıştı zaten. Her gün bir köşeye oturur, mutlu sonlara ağılardı. Kitap terapisini bir iş gibi ciddiye alınca sonunda ona gerçekten iş vermiştik.

Cinderella'yı işe aldığım için hiç pişman olmamıştım. Ama ilk gününde hediye ettiği Piç PATRON rozetini sevdiğimi söylediğime pişmandım. Son saydığımda iki yüzü geçmişti bu "süsleme" sayısı. Korkarım yakında ikinci bir yaka ipine geçmek gerekecekti.

"Bir müşterinin ceketinde gördüm, tam sana göreydi," dedi Cinderella. "Vermek istemedi ama biraz pazarlıkla ikna ettim."

Persephone ayaklarıma sürtününce eğilip onu kucağıma aldım. Ne zaman moralim bozuk olsa bunu hissediyor gibiydi. Hades'se ton balığı konservesi açmadığım sürece pek yanaşmazdı.

"Pazarlık mı?" dedim, detayları duymaktan korkarak.

Cinderella omuz silkti. "Ali Hazelwood'un yeni kitabının ön okuma kopyasını verdim. İkimiz de okumuştuk zaten..."

"Kesinlikle," dedim, satabileceğimiz bir kitabı vermediği için minnetle. Bu tür tasarruf işlerinde pek iyi değildim ama Josie'nin dükkânından daha iyi olmak istiyorsak bunu bir an önce öğrenmemiz gerekiyordu. Kemerleri bağlayacaktık. Sıkacak mıydık yoksa? Ne derseniz deyin, Josie'nin kitabevinden daha iyi olmamız şarttı. Yazarlarının kelime dağarcığı kadar yüksek etiket fiyatlı ciltli kitaplarının yanında bizim iki katı kitap satmamız gerekiyordu.

Kapıdaki zil çaldı ve iki müdavimimiz gülerek içeri girdi.

"Selam yakışıklı." Michael bugün kendi hâliyle gelmişti, alter egosu Ginger olarak değil. Ginger, gençler için yaptığımız Drag Queen Hikâye Saati'nin yıldızıydı. "Kendime yeni bir kitap sevgilisi arıyorum."

"Elimde tam sana göre biri var!"

Ve o an vites değiştirip en iyi yaptığım şeyi yaptım. Okurları doğru hikâyelerle eşleştirerek kitaplara konu olacak türden bir aşkı hak ettiklerini fark etmelerini sağladım.

Yedi saat sonra nihayet kapanış işlerini bitirerek eve geçtim. Bütün öğleden sonrayı kendi okuma köşelerinde kamp kuran gençlerin bıraktığı kırıntıları süpürgeyle temizleyerek geçirmiştim.

Gerçi şikâyetçi değildim. Bir şeylerle oyalanmak, olası kötü senaryoları düşünmemi engelliyordu.

İçgüdüsel olarak Josie'nin dükkânının önünde yavaşladım. Camdan onu görebiliyordum. Saçını yine sıkı sıkı topuz yapmış ve bir kitaba gömülmüştü. İçeri girip, "Ne okuyorsun?" diye sormak geldi içimden. Ama muhtemelen konuşmak isteyeceği en son kişiydim.

Öte yandan... içeride çok yalnız görünüyordu.

Belki de dükkân yüzündendi. O kadar steril ve düzenliydi ki kitapçıdan çok müzeye benziyordu. Mutlu Sonlar'ı elimden alıp özenle oluşturduğum kapsayıcı ve güzel roman seçkisini mahvedecek diye içim ürperdi.

Tam o sırada karşıdan bir grup sarhoş üniversiteli Uber'den tascasına inip ölüleri bile uyandıracak kadar gürültü kopardı ve Josie de dönüp baktı.

Ben bakışlarımı biraz geç kaçırabildim ve Davis Meydanı metro durağına doğru hızla yürürken onun o hüznü ve güzel yeşil gözlerini düşünmemeye çalıştım.

Tabii ki işe yaramadı. Charlestown'daki stüdyo daireme vardığımda hâlâ onları düşünüyordum. Kendime büyükçe bir kadeh şarap doldurup bugün bir müşterinin getirdiği "seksten bile güzel" kurabiyelere dadandım.

Kafamı dağıtmak için bilgisayarımı açıp KitapDostlari'na girdim. Kitapçılar ve kütüphanecilerin yorum yazdığı bir forum sitesi idi. İlk başta o katı anonimlik kurallarını anlamamıştım. Ama bir genç yetişkin yazarının etkinliğimde homofobik şakalar yapmasından sonra kimliğimi açıklamadan uyarı paylaşabildiğim bir yer olması çok iyi gelmişti.

KitapDostlari'nda en sevdiğim şey başkalarının yazdığı incelemeleri okumaktı. Tencere kapak misali, birinin çöpü başkasının başyapıtı olabiliyordu.

Orada yorumlarını dört gözle beklediğim bir kadın vardı. KitapciKiz. Josie'nin sattığı türden kalın kitaplar okuyordu ama burnu havada biri değildi. Yorumları ince ince düşünülmüş, sorgulayan yazılar oluyordu. Onları yazmaya epey zaman harcadığı belliydi.

Birkaç ay önce ikimizin de okuduğu nadir kitaplardan biri olan Lily King'in *Writers & Lovers* kitabı üzerine açılan bir başlıkta bayağı ateşli bir tartışmaya girmiştik. Tartışma konusu da şuydu: Bir kitap hem iyi edebiyat hem de aşk romanı olabilir mi? Benim yanıtlım kesinlikle evetti ve uzun uğraşlar sonunda onu da ikna etmiştim.

Biri araya girip, "Oda mı tutsanız?" diye yazmıştı ve biz de öyle yapmıştık. Forumu özel mesaj sistemi gelmişti ve o günden beri düzenli yazışıyoruz. Sitenin ruhuna uygun olarak isim, konum ya da başka kişisel bir bilgi paylaşmamıştık. Gerçi insanın sevdiği kitapları paylaşmasından daha kişisel ne olabilirdi ki?

İsminin yanında yeşil ışığı görünce sevindim. Çevrimiçiydi. Sohbetimizi kaldığı yerden açtım:

RJ.Okur: Hangi sayfadasın şimdi?

KitapciKiz: 376.

RJ.Okur: Nasıl yani? Yarıladın mı?

KitapciKiz: Daha çok üçte ikisi. 150 sayfam falan kaldı.

Başımı iki yana salladım. Bazı aşk romanları bende de daha fazlasını isteme hissi uyandırıyor ama üç yüz sayfa daha mı? Lucy Score'dan bahsediyorsak belki.

İyi mi kitap? diye sordum omuzlarımın gerginliği biraz olsun çözülürken.

KitapciKiz: Teknik olarak evet. Dili güzel, karakterleri iyi işlenmiş.

RJ.Okur: Teknik olmayan şekilde?

KitapciKiz: Biraz ukala bir yazar... ama bunu şahsi tecrübemden bildiğim için kitaba ön yargılı yaklaşmamaya çalışıyorum.

RJ.Okur: Ne kadar da politik biri.

KitapciKiz: Çabalıyorum. Peki sen? Kaçınıcı sayfadasın?

RJ.Okur: Sıfır. Eve gelirken bir ön okuma kopyası bitirdim, yenisine başlamadım. Tavsiyen var mı?

KitapciKiz: Hımm.

Ekranı üç nokta yanıp sönmeye başladı. Onun seçeceği bir kitabı okuma fikriyle gülümsedim. Sevdiği kitaplar listesi düşünülürse, seçeceği kitabı okumam bütün yazımı alabilirdi ama belki sesli kitap olarak dinlerdim. Ya da lisedeki Edebiyat etütlerinde yaptığım gibi internette kitapla ilgili yazılmış yorumları okuyup kitabı okumuş gibi yapardım.

Gurur duyduğum zamanlar değildi.

Noktalar durdu, sonra tekrar başladı. Merakla öne eğildim.

KitapciKiz: Pardon, kardeşim aradı. Şimdi kaçmam lazım ama sana beş yıldızlık bir kitapla döneceğim. İyi geceler!

Ve yeşil ışık kırmızıya döndü. Ben de KitapciKiz'ın gözlerinin nasıl görüldüğünü merak ederken buldum kendimi. Cinderella'ninkiler gibi pırıl pırıl mıydı acaba? Yoksa Josie'ninkiler gibi yalnız ve kederli mi?

KİTAPDOSTLARI

22 Mayıs, 06:47

KitapciKiz: Günaydın! Dün gece neredeyse hiç uyumadım ve maalesef henüz sana kitap önerim yok. Ama son yaşananlardan aldığım ilhamla sana tartışmaya açık bir fikrimi söyleyebilirim.

RJ.Okur: Ooo, anlat bakalım.

KitapciKiz: Kitaplar insanlardan çok daha iyidir. İşte söyledim. Edebiyat >>> insanlık.

KitapciKiz: Şimdi, beni insan düşmanı olarak düşünmeden önce hemen ekleyeyim, kesinlikle kitaplar TÜM insanlardan iyidir demiyorum. Yani bir kitabı kurtarmak için bir insanı trenin önüne atacak falan değilim.

RJ.Okur: Peki bir insanı kurtarmak için kitabı trenin önüne atar mıydın?

KitapciKiz: Himm, kim olduğuna bağlı. Ya da hangi kitap olduğuna. (Şaka yapıyorum. Sayılır.)

KitapciKiz: Yani, beni hiç hayal kırıklığına uğratmamış Barbara Kingsolver romanları okudum ama beni az da olsa hayal kırıklığına uğratmamış tek bir insan bile tanımadım.

RJ.Okur: Anlıyorum (benim için bu Emily Henry romanları için geçerli).

KitapciKiz: Kitaplar insanlardan daha güvenilir. Sırtından bıçaklamazlar, arkandan dedikodu yapmazlar, sana hakaret etmezler. Bonus olarak da bütün gününü pijamalarıyla, ölen bir karakterin arkasından yas tutarak geçirsen de seni yargılamazlar.

RJ.Okur: Ya da cenazenin ortasında kahkaha atsan da seni yargılamazlar (ki insanlar kesinlikle yargılıyor. Nereden bildiğimi sakın sorma).

KitapciKiz: Cenazede kitap mı okudun?

RJ.Okur: Bir kere oldu sadece. Ama savunmamı yapmama izin ver. Büyük büyük halamın cenazesiydi ve kadın tam 102 yaşındaydı.

KitapciKiz: Yargılamıyorum kesinlikle. Etkilendim.

KitapciKiz: Kitapların diğer harika yanı da şu ki her zaman yanındalar ve senden hiç sıkılmıyorlar.

RJ.Okur: Üstelik her şey üst üste geldiğinde ya da hayatın stresli bir hâl aldığında onları ihmal ettik diye asla şikâyet etmiyorlar.

KitapciKiz: Aynen öyle! Ne kadar zaman geçerse geçsin, kitaplar açık sayfalarıyla seni bekler. Her zaman seni bir maceraya sürüklemeye ya da zor bir günün ardından teselli etmeye hazırdırlar. İnsanlar hayatına girer çıkar ama kitaplar? Kitaplar sonsuza uzanır.

RJ.Okur: Sonuna kadar katılıyorum.

3

Josie

Büyürken, iyi niyetinden şüphe duymadığım sayısız yetişkinden, “Kaldır şu başını kitaptan, dışarı çık, gerçek hayata karış biraz,” lafını işitip durmuştum. Ama gördüklerime bakılırsa gerçek hayat fazlasıyla abartılıyordu.

Hatırlayabildiğim en eski anım, annem son sevgilisiyle avazı çıktığı kadar kavga ederken benim kız kardeşime *Vahşi Şeyler Ülkesinde*’yi okumamdı. Kelimelerin hepsini tam sökmemiştim ama bizi sihirli, dağınık ve çirkin olmayan bir yerlere götürmem gerekiyordu. İkinci sınıfa geldiğimde, sekiz yaşındaki çocukların o karmaşık sosyal dünyasını çözmeye çalışmaktansa bir kitabın içinde kaybolmayı yeğler olmuştum. On birime bastığımda bütün sınıfı bir Okuma Maratonu Partisi’ne davet etmiştim. Hatta gidip yerel kütüphaneden bir oda bile tutmuştum ama kimse gelmemişti. Lisede akranlarım futbol maçlarına ya da partilere akın ederken ben evde elimde bir romanla kardeşime bakıcılık yapıyor, dışarıdaki hayattan çok daha heyecanlı dünyaların tadına bakıyordum. Annem pek güvenilir değildi, dolayısıyla birinin öyle olması gerekiyordu. Ama hey, en azından bana eşlik edecek kitaplar vardı.

Öyle ya da böyle sosyal çevremi büyütmeğe kütüphanemi büyütmeği daima yeğlerdim.

Bir kitapçı işletmek kabuğumdan çıkmamı, utangaç bir kitap kurdundan kendine güvenen, insanlarla iletişim kurabilen ve kitap önerileri yapabilen birine dönüşmemi sağlamıştı. En azından rafların arasında durum böyleydi. Dışarıda hâlâ sessiz ve içine kapanık biri olabilirdim ama burada kendi sesimi bulmuştum.

Şimdiyse Xander Laing tüm bunları tehlikeye atıyordu.

Üstelik bu durum yalnızca *benim* geleceğimi ve ekmek kapımı tehdit etmekle kalmıyordu, beş yıldır hizmet verdiğim müşterilerim de artık ipin ucundaydı. Örneğin, Florida'ya taşınmasına rağmen hâlâ kitap önerisi almak için beni arayan Beatrice Glaybold. Ya da *Boston Herald*'daki edebiyat köşesi için *bana* danışan Michael Liu. Ve tabii, geçen yıl eşini kaybeden, her hafta yeni bir kitap alırken biraz da sohbet etmek için uğrayan James Kendall.

Bu işi kaybedersem onları da kaybederdim. Hepimiz burayı kaybederdik. Burası, kelimelerden ve hikâyelerden oluşan sessiz sığınağımız yok olurdu.

Ön kapıdaki çan çınladığı sırada dükkânın arka odasında, henüz açmadığım kolilerle çevrili hâlde oturuyordum. Midem panikle çalkalanırken uzaklara bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Ben geldim!” diye bir ses yükseldi içeride. Derin bir nefes alıp rahatlardım. Gelen kardeşimdi; onun tırnağına zarar gelmesin diye elimdeki tüm kitapları bir trenin önüne atar, arkasından da hiç düşünmeden kendim atlardım.

“Arkadayım!” diye seslendim.

Ön kapı kapandı. Ardından o tanıdık *tak tak tık* sesi cilalı ahşap zeminde yankılanarak yaklaştı.

“Rulo kurabiye getirdim,” dedi Georgia içeri girerken. Bastonunu masanın kenarına yaslayıp Cambridge'deki Mameleh's'ten aldığı beyaz paketi ve sırt çantasını masanın üzerine bıraktı. Buradan çıkıp Tufts'a derse gidecek olmasına imrendim.

“Teşekkür ederim, canım kardeşim,” dedim kurabiyelere uzanırken. Georgia da bir ısırık aldı ve sessizce çiğnedik. Tereyağlı çikolata tadında bir teselliydi bu. Komşumuz Bayan Goldstein,

annemizin o meşhur “zor zamanlarında” bize hep rulo kurabiye getirirdi. Gerçi o günlerin bizim için ne kadar korkutucu olabileceğini herhalde hiç tahmin etmemişti. Georgia ve ben bu geleneği bozmamıştık. Ne zaman birimizin günü kötü geçse diğeri hemen soluğu fırında almaya devam ediyordu.

Kız kardeşim benden daha rahat bir tipti. Hatta benim daha iyimser bir versiyonum diyebilirdik. Siyah saç ve yeşil gözler ikimize de babamızdan, yani beni beş Georgia’yı henüz bebekken bırakıp giden o adamdan mirastı. Gerçi Georgia’nın daha kabarık ve vahşi saçları yaz nemiyle biraz dalgalanmıştı. Yumuşak hatlarımızı annemize borçluyduk. Ben dar kesim kalem etekler tercih ederken kardeşim sağ bacağına destekleyen ortezi belli belirsiz gizleyen uzun, çiçekli bir elbise giymişti. O benden daha cesur, daha korkusuz, daha savunmasız ve çok daha eğlenceliydi. Yani benim tam tersim.

“Ee...” dedi. “İyi uyuyamadın mı?”

Yüzümü buruşturdum. Sezgileri *fazla* güçlüydü. Psikoloji yüksek lisansına başladığından beri konuşurken kullandığı o hafif profesyonel, kaygılı ve yeni ton iyice sesine oturmuştu. Sanki zihnime sızıp beni analiz etmek istiyor gibiydi.

“Stresliyim,” dedim. “Bu savaşı kazanmanın yollarını düşünüyorum.”

Georgia defterimi alıp okudu: “Bir: Masrafları kıs. İki: Daha çok kitap sat.” Kaşını kaldırdı. “Bunu söylemek hoşuma gitmiyor, Jojo ama bunlar tam olarak uygulanabilir stratejiler değil.”

“Biliyorum,” dedim iç çekerek.

“Masrafları nasıl kısacaksın? Zaten dükkânı epey kısıtlı bir bütçeyle döndürüyorsun.”

Haklıydı. Yarı zamanlı çalışanlarım ayrıldığından beri her şeyi ben yapıyordum zaten. Satın alma, teslim alma, raflara dizme, faturaları ödeme, internet sitesini yönetme... hepsi bendeydi. Hatta arka odadaki tuvaleti bile ben temizliyordum. Georgia yardım ediyordu ama maaş almıyordu. “Hayatımı kurtardığın için sana borç-

luyum,” diyordu. Teknik olarak bu doğru değildi ama düşünmesi güzeldi. Bilmediği şey şuydu ki kendisi adına bir hesap açmıştım ve ihtiyacı olduğunda kullanabilsin diye her ay maaşını oraya yatırıyordum.

“Peki yazın satışını nasıl artıracaksın?” dedi. “Yazın edebi kurgu çok satmıyor sanki.”

Yine haklıydı. Bu mevsimde insanlar genelde plaj kitabı okumak istiyordu. Basit, akıcı, kolay hazmedilir şeyler. Mutlu Sonlar’daki adı batasica herif muhtemelen yazın kamyon dolusu kitap satıyordu.

(Brian, diye düzelttim kendimi. Brian. Hırkaları ve garip rozetleriyle, kitabevimden nefret eden Brian. *Başka* bir adamın eliyle de olsa hayatımı mahvetme ihtimali taşıyan Brian.)

“Bu neden sonbaharda olmadı ki?” dedim. Kış tatilini saymazsak, en çok hasılat bırakan dönem eylül ila kasım arası oluyordu hep. Yayınevleri de en çok beklenen kitaplarını bu arada çıkarırdı. “İşte o zaman kimse bana yetişemezdi.”

“Belki de buna odaklanmalısın,” dedi Georgia. “İlla basit şeyler okumak istemeyenler de vardır, değil mi? Elit arkadaşlarıyla oturup kimsenin anlamadığı kitapları konuşmaya can atan tipler mesela?”

Dalga geçiyordu ama fena fikir değildi aslında. “Belki insanların gelip okudukları kitapları tartışabilecekleri bir buluşma düzenleyebilirim.”

Tam o esnada gürültülü bir ses konuşmamızı böldü. Biri cam kapıya vuruyordu. Ön tarafa geçtim ve adamın birinin camdan baktığını gördüm. El sallıyordu. Klimanın soğuşunu kaçırmamaya çalışarak kapıyı araladım (Strateji 1: Masrafları Kıs).

“Merhaba, henüz açılmadık,” dedim.

“İadem vardı da.” Adam sabırsızlığın vücut bulmuş hâli gibiydi. Ütülü takım elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla belli ki *Çok Önemli Bir Toplantıya* gidiyordu. Reddetmektense iade almanın daha kolay olduğunu düşündüm. Dükkânın müdavimi değildi ama iyi bir deneyim yaşarsa belki de olurdu (Strateji 2: Daha Çok Kitap Sat).

En nazik gülümsememi takındım. “Elbette, buyurun.”

Kasaya kadar gelip kitabı masaya bıraktı. Oprah’nın Kitap Kulübü’nün son seçkisindendi; bundan yüzlerce satmıştım.

“Fişinizi alabilir miyim?” dedim.

Kaşlarını çattı. “Hediye bu.”

“Üzgünüm, yalnızca fişle iade ya da değişim kabul edebiliyoruz.” Kasamın yanındaki tabelayı işaret ettim.

“Bakın, aynı kitaptan orada var.” Standı işaret etti. “Bana şimdiki satış fiyatınızdan geri ödeme yapamaz mısınız?”

Gülümseyip aynı şeyi tekrar ettim.

Öfkeyle iç çekti. “Yöneticiniz nerede?”

“Yönetici benim.”

Her zamanki tepki. Şüpheli bakışlarının arkasında kafasında dönüp duran soru işaretlerini görebiliyordum. *Bu ufak tefek genç kadın gerçekten yetkili olamaz.* Otuz yaşındaydım, boyum ne kısa ne uzundu ama şu bebeksi suratım yüzünden en az beş yaş küçük görünüyordum. Bu yüzden her zaman profesyonel giyinir, saçımı toplardım.

“Yani patronunuz. O burada mı?”

Gülümsemem dondu. “Karşınızda duruyor.”

Homurdandı. “Saçmalık bu. Kitap...” Kapağı açıp gösterdi. “Yirmi dokuz doksan dokuz! Artı vergi! Bir kitap için absürt bir fiyat bu.”

Çenem gerildi. O yaldızlı cilt kapağı, dalgalı kenarları... resmen sanat eseri idi! Adam güzel bir ciltli kitabın emeğini takdir etmeyi bilmiyordu belli ki.

“Beyefendi, fiyatları ben belirlemiyorum ama...”

“İademi ver. Hemen. Kasiyerin tekiyle tartışacak vaktim yok. Anladın mı?”

Sözleri göğsüme tekme gibi indi. Oysa işimle gurur duyuyordum, yaptığım şey kasada durmaktan çok daha fazlasıydı.

“Elbette anladım,” dedim, yüzümde gülümsemeden eser yoktu. “Ama size yirmi dokuz doksan dokuz, artı vergi verirsem ve bu kitap buradan alınmamışsa...”

“Alındı.”

“Diyelim öyle. Yine de kâr edemem. Ayrıca...” Cilt kapağını çıkarıp inceledim, sırtı kırılmıştı. “Bu kitap okunmuş.”

“Hayır, o...”

“Yani teknik olarak satılabilir durumda değil.” Ellerim titriyordu ama sesimi sakın tuttum. “Size bu satılamaz kitap için yirmi dokuz doksan dokuz artı vergi veririm, o parayı kaybederim. Bunu diğer müşteriler için de yaparsam ışıkları açık tutamaz, kasanın kâğıt rulolarını alamaz, kendime ayırdığım küçücük maaşı bile ödeyemez hâle gelirim. Ve sonunda bu dükkân kapanır. O zaman da siz, beyefendi, altmış yılı aşkın süredir bu topluma hizmet eden Boston’ın en sevilen kitapçılarından birinin yok olmasına katkıda bulunmuş olursunuz.”

Adamın yüzü kızardı ve bir an bağırarak sandım.

Ama arkasını dönüp hışımla kapıya yöneldi, çıkmadan önce de bağırdı, “Bir daha bu dükkâna adımımı atmam!”

“Sizi çok özleyeceğiz,” dedim.

“Kaşar,” diye mırıldandı.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum ama adam çoktan gitmişti bile.

Kardeşim arkamdan alkışlamaya başladı. “Adam Josie tokadı yedi resmen,” dedi gülerek. “Uzun zamandır görmüyorduk.”

Demek son söylediğini duymamıştı. İç çekip adamın hakaretinin pis tadını ağızımdan silmeye çalıştım. Acaba kabalık mı ettim diye düşündüğüm için de kendimden nefret ettim. Ama bu iş böyleydi. Kadın olarak iş yürütmek ince bir ipte yürümek gibiydi; yetkinliğinle saygı görmek isterdin ama *nazik* biriysen kimse seni ciddiye almazdı.

“Adam sadece...”

“Hak etti,” dedi. “Ama eğer enerjin kalırsa, insanlar mesleğini küçümsediğinde neden böyle tepki verdiğini düşünmek iyi olabilir belki.”

“Çünkü son derecede kaba bir davranış bu!” Ama mesele sadece bu değildi. Belki de onların haklı olduğuna dair derin bir korkudan

ötürüydü. Hiçbir zaman gerçekten önemli bir şey başaramayacağıma ve hatta bu işi bile hak etmediğime dair duyduğum korkudan.

“Evet,” dedi Georgia, “ve belki de henüz tam iyileşmemiş bir yaradır?”

Dudaklarımı büzdüm ve kardeşim sevdiği bir alanda eğitim aldığı için aslında çok mutlu olduğumu kendime hatırlattım.

“Biliyor musun? Sanırım kahve zamanı,” dedim ve sabah güneşine çıktım.

Beans yine tıklım tıklımdı. Eddie’nin yeni çalışanı Mabel siparişimi aldı; bana bir Americano, Georgia içinse buzlu chai. Bu kez doğru getireceğine söz verirken gergin bir gülümsemeyle baktı.

“Benden korkuyor mu?” diye sordum masayı silmekle meşgul olan Eddie’ye.

“Hayır, *benden* korkuyor. Kahve siparişlerinde kimseye cinsiyet atamaması gerektiğini uzun uzun anlattım.” Sonra bana dönüp kaygıyla baktı. “İyi misin?”

Sandalyeye otururken *kaşar* kelimesi aklımda bir örümcek gibi dolaşıp durdu. “Berbat bir müşteriyle uğraştım.”

“Şimdiden mi? Daha dükkânı açmadın bile!”

“Biliyorum!” Olanları anlattığımda yüzü dehşetle dondu. “Kendimi o kadar küçük düşmüş hissettim ki. Xander da aynı şeyi yapıyor.”

Eddie omzuma şefkatle dokundu. “Boş ver, moralini bozmalarına izin verme.”

Birden aklıma geldi. “Bir dakika... Xander’ın planı Beans’i etkileyecek mi?”

Omuz silkti. “Sanırım yeni genel müdürün altında çalışmak zorunda kalacağım.”

Sesindeki hayal kırıklığını fark ettim. Eddie de en az benim kadar kontrolü elinde tutmayı severdi.

“Ben kazanırsam, burayı istediğin gibi yönetmeni sağlarım.”

Cevap vermeden önce bir an durdu. “Teşekkürler, canım.”

Bir dakika. Yoksa benim kazanmayacağımı mı düşünüyordu?

“Eddie,” dedim öne eğilerek, “ne demek istiyorsun?”

“Şuna bak, kasa önünde kuyruk olmuş. Mabel ağlamaya başlamadan gitsem iyi olur.”

Kasaya doğru koşuşunu izlerken içim buruldu. Eddie benim dostumdu... ve o bile yapamayacağımı mı düşünüyordu? Belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu. Davis Meydanı’nın muhtarı gibiydi zaten. Kim hangi dükkâna gidiyor, kim nereden alışveriş yapıyor hepsini bilirdi. Brian’ın dükkânına girenlerin sayısını, çıkanların ellerinde poşet olup olmadığını mutlaka görüyordu. Oysa ben Mutlu Sonlar’la ilgili pek bir şey bilmiyordum. Gördüğüm kadarıyla, ellerindeki pembe yaldızlı çantalara bakılırsa müşteriler genellikle kadındı, hatta çalışanlar da öyleydi.

“Josie?”

Ayağa kalktım ve birinin göğsüne bindirdim. Dengede durabileyim diye bir el kolumdan yakaladı. Başımı kaldırdım. Brian.

Yakından bakınca şaşırtıcı derecede uzundu. On santim topuklu ayakkabılarıma rağmen bana tepeden bakıyordu. Çenemi tamamen yukarı kaldırdığımda bile anca güneşte parlayan sakallarını görebiliyordum. Elinden koluma doğru yayılan sıcaklık üstümdeki bluzu delip geçti sanki.

“Affedersin,” dedim bir adım geri çekilerek.

Elini çekip boğazını temizledi. “Kusura bakma... şey, biraz konuşabilir miyiz diye sormak istemiştım.”

Üzerinde gri bir hırka, boynunda rozetli kart askısı, yüzünde her zamanki bağa gözlük vardı... Darmadağın saçları yine alnına düşüyordu. Sattığı aşk romanları bu sahneyi *alnına dökülen kestane rengi saçların arasından bakan kehribar gözler* diye anlatırdı muhtemelen.

Neden geldiğini bilmiyordum ama onun bana tepeden bakarak konuşmasına izin vermeyecektim.

“Tabii,” dedim. “Oturalım.”

Şaşırmış göründü. İkimiz de sandalyeleri çekip oturduk. Gözüm, boynundaki kart askısındaki bir rozete takıldı: AKLIMA KİTAPLAR GELİNCE GİDİP RAFIMI OKŞARIM.

Bir an ne alaka dedim ama sonra dank etti. O anda Divinyls’in şarkısı zihnimde çalmaya başladı ve bir anı belirdi. Mutfağın ortasındaki annem, “İşte o doğru adam!” diye yeminler ettiği yeni bir aşkın pençesinde dans ediyordu. Küçük Georgia da umut dolu gözlerle ona katılmıştı. Birkaç hafta sonra bu sevgilinin annemi terk edeceğini, annemin perdeleri sıkı sıkıya kapayıp yatağa gömülerek ağlayacağını, o sırada yemek bekleyen, yıkanacak çamaşırları biriken ve ödevleri için yardım isteyen iki küçük kızı tamamen unutacağını çoktan aklından çıkarmış hâlde dans ediyorlardı.

Anıdan kurtulup Brian’a odaklandım. Yüzüme dikkatle bakıyor, sanki beni satır satır okumaya çalışıyordu.

Sıkıcı, huysuz bir kitap.

“Konuşmak istemiştin?” dedim.

Gözlerini kısıp bir an durdu. “Ha, evet. Şu Xander meselesi hakkında. Yani, düşman olmamız için bir sebep yok diye düşünüyorum.”

“Katılıyorum,” dedim ama temkinliydim. Onunla aynı tarafta olmayı, zalim patrona karşı birlik kurmayı isterdim aslında. Ne var ki Xander’la Brian gayet iyi anlaşıyordu, beni ortak düşman olarak görme konusunda da gayet uyumlulardı.

Lawson, ne demiştin sen Josie’nin dükkânı için? Varoluşsal sancının çorak toprakları mıydı neydi?

“Harika, gerçekten harika,” dedi Brian. “Çünkü şey... Xander iki mağazayı birleştirtince yönetmesi bayağı zor olacak. Yani, işler büyüyecek.”

“Evet,” dedim, ne demek istediğini anlamadan. Yoksa benim bu işi kaldıramayacağımı falan mı ima ediyordu?

“Bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyordum da...” Gözüne düşen saçlarını geri attı, kararsız gibi görünüyordu. “Yani, sen işsiz kalmadan önce...”

“Ne demek *işsiz kalmadan önce?*” Sesimin son hecesi beklediğimden tiz çıktı.

“Yani... *eğer* kalırsan demek istiyorum,” diye düzeltti hemen.

“Az önce öyle demedin ama.” İçimde bir korku dalgası yükseldi. Yoksa Xander ona bir şey mi söylemişti? Belki de bütün bu yarışma baştan hileliydi ve Brian çoktan kazanmıştı. “Kelime seçimleri önemlidir.”

“Dilim sürçtü sadece.”

“Freudyen sürçme olmasın sakın.”

Gözlüğünün arkasından bana baktı ve bakışları bir an boşlukta asılı kaldı. “Özür dilerim,” dedi sonunda.

Ama sesinde özür değil, aksine sinir vardı. Hem de benim kaybedeceğimi ima eden oyken.

Derin bir nefes verip telefona göz attım. Açılış saati yaklaşıyordu. “Sohbet için teşekkürler, Brian ama benim...”

“*BANA ÖYLE DEMEYİ KES ARTIK!*”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Pardon?”

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Efendim?” dedim.

“Ryan,” dedi bu kez daha net bir sesle. “Adım Ryan. Yani...”

Boynundaki kartı çevirdi: RYAN LAWSON. MUTLU SONLAR.

Yanaklarım yanmaya başladı. *Günlerdir* adamın adını yanlış söylüyormuşum.

Ama ben daha özür bile dileyemeden ayağa kalktı. Üzerime doğru eğilmiş, koca bir dağ gibi görünüyordu. Ben de hemen ayağa fırlayıp hiç sahiplenemediğim bir özgüven takınmaya çalıştım. “Başka bir şey var mıydı?”

“Evet, eğer sözümü bitirmeme izin verirsen.” Derin bir iç çekti, belli ki sabrı tükenmişti.

“Söylemeye çalıştığım şey şuydu. *Şayet* ben kazanırsam...” Dudaklarını ısırdı, sonra pat diye söyleyiverdi. “Yardımcım olabilirsin.”

Beynimden vurulmuşa döndüm. “Yardımcın mı?”

“Yani, seni müdür yardımcısı yapabilirim. Böylece işsiz kalmazsın.”

Yüzü tam olarak, *Bakın ne kadar da iyi bir adamım*, diye bağı-
rıyordu.

“Vay canına, ne güzel fikirmiş be,” dedim.

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldırdı.

“Elbette. Sonuçta sen erkeksin ya patron da sen olmalısın tabii.”

“Ee...”

“Biz küçücük kadınlar da senin altında çalışmalıyız, değil mi?”
Öfkem kabarıp taşıtı ve o berbat müşteriye söyleyemediğim her şey
ağızımdan bir bir döküldü. “Eminim kitabevi işletmeyi de bundan
seviyorsundur. Hangi kitabı okusunlar diye sana gelip icazet alan
bir dolu kadın. Hele hele okudukları o kitaplar kadını erkeksiz ya-
rım görüyorsa ne âlâ, değil mi? Patriarkanın gölgesinde peri ma-
salı.”

“Ben...”

Bir adım öne çıkıp parmağımı göğsüne bastırdım. Bugüne
kadar beni küçümseyen herkese söylüyormuşum gibi konuşuyor-
dum.

“Asla senin yardımcın olmayacağım, Mutlu Sonlar Efendi. Öz-
geçmişini güncellesen iyi olur çünkü bu savaşı ben kazanacağım.
İlk işim de seni kovmak olacak.”

Bunları söyledikten sonra arkamı dönüp gittim.

Keşke tüm bunları dile getirmek içimi hafifletseydi. Ama ne
söylersem söyleyeyim, sussam da patlasam da haksız çıkan hep
ben oluyordum sanki.

4

Ryan

Az önce ne yaşamıştım ben?

Josie'nin biraz önce oturduğu yere boş boş baktım. İşini kaybetmeyeceğini duyunca sevinir sanmıştım. Xander'ın saçma yarışmasını kaybetse bile en azından işi garanti olacaktı.

Onu küçümsediğimi sanacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ama işte o anda, kafamda kardeşlerimin sesi duyuldu: *Josie, senin altında.*

Hiç oluru yoktu. Öfkelendiğinde gözlerinin zümrüt gibi parlaması ya da yağmurlu bir gündeki lavanta tarlası gibi kokması tamamen konu dışıydı. Eğer Josie Klein da *Dördüncü Kanat*'taki Violet Sorrengail gibi yıldırımları çağırabilseydi şu an yerde küle dönmüş olacağımdan hiç şüphem yoktu.

Keşke açıklamama izin verseydi, belki o zaman düşman olmadığımı anlardı. Düşmanımız Xander'dı. Tanrım, bu işin sadece maaştan ibaret olmadığını anlayan tek kişi bendim. Kitabevlerimiz olmasa yolumuzu şaşıırırdık.

Benim için durum böyleyse, eminim Josie için de öyleydi. Haftanın her günü, sabah açılıştan akşam kapanışa kadar *hep* oradaydı. O süslü bastonu olan genç kadın dışında ona yardım eden

birini de görmemiştim. Bir avantaj daha işte: Kimseye maaş ödemediğinden kâr marjı daha yüksek kalıyordu kesin.

Kendi çalışanlarımı düşünüp derin bir iç çektim. Bu haberi onlardan daha ne kadar saklayabilirim, bilmiyordum. Belki de eylülde hepsi işsiz kalacaktı.

“Josie’yle arandaki meseleyi kişisel algılama,” dedi Eddie kahve tezgâhının arkasından.

Yüzüme ateş bastı. Her şeyi görmüştü elbette. Buradaki herkes ateş saçan bir kadının koca cüsseli, sakar bir adamı azarlamasını izleyip eğlenmişti muhtemelen.

“Evet,” dedim umursamıyormuş gibi davranarak. “Gerçekten ilginçti.”

“Böyle olmasının bir sebebi var,” dedi Eddie. “Biraz alttan al.”

“*Alttan* mı alayım?” dedim. “Nasıl saldırdı, görmedin mi?”

“Buraya gelebilmek için nelerle uğraştığını bilmiyorsun.” Eddie’nin sesi tuhaf biçimde koruyucuydu. Anlayamadım.

“Ne demek istiyorsun?”

Başını iki yana sallayıp masayı silmeye devam etti. “Anlatmak bana düşmez. Ben de zaten ucundan biliyorum.” Sonra bana uzun, ciddi bir bakış attı. “Demem o ki... bana kahvene tükürmem için sebep verme, olur mu?”

“Olur,” dedim, Josie’nin neleri aşmak zorunda kaldığını merak ederek.

Ezik gibi davranmayı kes. Kardeşlerimin sesi yine kafamda yankılanıyordu.

Ama haklılardı. Josie Klein düşmanım olmasa bile rakibimdi.

Ve artık buna göre davranmanın zamanı gelmişti.

“En son acil toplantı için çağırdığında bize Elaine’in öldüğünü söylemiştin,” dedi Cinderella, endişeden sesi titriyordu.

“Kimse ölmedi,” dedim kapıyı kilitleyip tabelayı AÇIK’tan KAPALI’ya çevirirken. Bugün öğleden sonra herkese bir mesaj gönderip kapanıştan önce uğramalarını istemiştim.

Elaine’in adını duymak zihnimde öyle canlı bir sahne canlandırdı ki sanki eski patronum hemen yanı başımdaymış da elinde kahvesiyle kaldırımdan geçen çiftleri izliyormuş, kimin şanslı çıkacağı ya da kimin gecenin sonunda eli boş döneceği üzerine kendi kendine tahminler yürütüyormuş gibi hissettim.

Elaine zıtlıkların tek bedende toplanmış hâli gibiydi. Tam bir büyükanne gibi görünmesine rağmen ağzı denizciler gibi bozuktu mesela. Kimselere eyvallahı yoktu, ne zaman her şey yoluna girecek dese ona inanırdım. On beş yaşındayken beni hırsızlık yaparken yakaladığında da böyle söylemişti, yıllar sonra emekliliğini açıklayıp dükkânı “güçlü, erkek ellerime” bırakacağını söylediği gün de.

Hâlâ bende ne gördüğünü merak ederdim. Kaybolmuş, yalnız bir çocuktum. Çalmaya çalıştığım kitaptan nefret ettiğimi söylemişim, oysa hiç de öyle değildi. Elbette kitaplardan nefret etmiyordum, sadece onları okumakta zorlanıyordum.

Kim derdi ki günün birinde Esmerelda adında, aşk romanlarının en ateşlilerine vurgun bir papağana kitap okumak hayatımı değiştirecek?

Elaine derdi herhalde.

“Ama kötü bir haber, değil mi?” dedi Cinderella eski deri koltuğa yerleşirken. Mesai saatinde olsun olmasın, vaktinin çoğunu o koltukta kitap okuyarak geçiriyordu.

“Evet, bir haberim var,” dedim, mor kanatlı koltuğa, namıdiğer Persephone’nin tahtına otururken. Kedi de koltuğun tepesinde duruyordu ve bir patisi sanki beni kutsar gibi başımın üstündeydi. “Her şeyi anlatacağım ama önce fanusu bir geçelim bakalım.”

Toplu bir homurdanma yükseldi, hatta gizliden gizliye bu tanışma oyunlarını sevdiğini bana itiraf eden Indira bile iç geçirdi. Benim de pek hoşlandığım söylenemezdi ama Elaine’in geleneklerine dokunmaya niyetim yoktu.

“Nora, hadi sen başla,” dedim.

Cam kâseyi haftada bir mesai yapan en kıdemli çalışanımıza uzattım. Yetmiş dokuz yaşındaki Nora bembeyaz küt saçlarıyla zarif bir Noel Anne’yi andırıyordu. İndirimden faydalanmak için çalıştığını iddia etse de bence asıl nedeni tarihi aşk romanlarını doya doya okumaktı.

Nora tığ işini bir kenara bıraktı, elini kâseye daldırıp katlanmış bir kâğıt parçası çekti.

“Anti-kink’ini paylaş: İyi bir aşk romanından seni soğutan şey nedir?” Başını kaldırıp heyecanla, “Yaşlı karakterlerin cinselliğini reddetmek. Belki biraz mavi hap ya da iyi bir kayganlaştırıcı fena olmaz ama ölmedik daha! Sen Eliza?” dedi.

Hepimiz Eliza’ya döndük. Eliza da kıdemli sayılırdı ama henüz liseye gidiyordu. Ya biraz önceki sahneyi gözünde canlandırıldığı için ya da futbol antrenmanı yüzünden suratı kıpkırmızıydı. Sahadan doğruca yanımıza gelmişti.

“Benim anti-kink’im, gençlik romanı yazarlarının okurlarla tepeden konuşması,” dedi Eliza. “Sanki aşkın ya da cinselliğin karmaşıklığını anlayamazmısınız gibi.”

“İyi de sen gençlik romanları okumuyorsun ki,” dedi Cinderella.

“Aynen, tam da bu yüzden işte,” diye karşılık verdi Eliza, ardından soruyu Indira’ya pasladı.

“Düşünmeme bile gerek yok,” dedi Indira, sesi güçlü ve netti. “Görücü usulü evlilik.”

Hepimiz başımızı onaylarcasına salladık. Ailesinin kuşaklar boyu bu şekilde evlendiğini bildiğimiz için ne demek istediğini anlıyorduk. Indira açık açık söylemese de dudağındaki rujdan botlarına kadar simsiyah olmasının nedeni belki de yeğenlerini evlendirmek için fırsat kollayan “teyzelerin” gözüne makul bir adaymış gibi görünmekten kaçınmak istemesiydi.

“Benim anti-kink’im,” dedi Cinderella, “aldatan erkek karakterler. Hatta ana karakterle birlikte olması için kurulmuş bir oyun olsa bile. Gerçek hayatta bu tiplerden yeterince var zaten, değil mi?”

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorduk. Bizim dükkânda herkes kendi hikâyesini anlatırdı; ayda yılda bir uğrayan bilişimci bile Cinderella'nın dertlerinden haberdardı.

Sıra bana geldi. Önce yüzeysel bir cevap mı versem diye düşündüm ama sonra çalışanlarım kadar açık olmayı seçtim. Elaine'in bunu yapmasının bir sebebi vardı işte. İnsanın edebiyatta nelerden hoşlanıp hoşlanmadığı aslında hikâyesini ve iyileştirmeye çalıştığı yaralarını anlatırdı.

“Ben iki şey söyleyeceğim,” dedim saçlarımı yüzümden çekerek. “Birincisi şu uzun adam takıntısı. Üç beş santim fazla olmanın nesi bu kadar büyütülüyor anlamıyorum.” Kadınlar birbirlerine imalı bakışlar attı. “Cevap vermeyin.”

“Peki diğeri ne?” diye sordu Nora, ördüğü minik hayvandan başını kaldırarak. Mirketti sanırım.

“Bu biraz tartışmalı olabilir,” dedim. “Ama iyi giden bir hikâyeden beni en çok soğutan şey düşmandan sevgiliye dönüşme klişesi.”

Sanki kutsallarına dokunmuşum gibi itiraza başladılar.

“Bence bu tür hikâyeler toksik davranışları normalleştiriyor ve geçiştirilmemesi gereken ciddi meseleleri romantikleştiriyor,” dedim. Herkes homurdanırken konuşmaya devam ettim. “Düşünsenize, biri gerçekten sizin düşmanınızsa ona âşık olmanız mümkün mü?”

“Peki canavarla sevişmek mümkün mü?” dedi Cinderella.

“Ya da vampirlerle, kurtadamlarla?” diye ekledi Indira.

“Bazı şeylere inanabilirim. Düşmanlar arasında ateşli bir nefret ilişkisi olabilir ama gerçekten düşmansa...” Aklım Josie'nin öfkeyle parlayan gözlerine kayınca içim ürperdi. “Bu kadar derin duygular kolay kolay yön değiştirmez. Sevgi sevgidir, nefret nefrettir.”

Cinderella'nın yüz ifadesinden, kafasında şimdiden favori düşmandan sevgiliye kitaplarını sıralamaya başladığını anlayabiliyordum.

Ama bu eğlenceli aradan sonra toplantıyı toparlamam gerektiğinin de farkındaydım.

Çalışanlarıma yarışmayı, kâr hedefini ve sonunda yalnızca bir yöneticinin kalacağını anlatırken odadaki sıcaklık birden dağılıverdi.

“Peki bu bizim için ne anlama geliyor?” dedi Cinderella, sesi titriyordu.

“Josie kazanırsa ne yapacağını bilmiyorum,” dedim. “Belki kimseyi çıkarmaz ya da belki de kendi ekibini kurmak ister.”

Sessizlik çöktü. Dışarıya uyum sağlayamayan kitap kurtlarından oluşan ekibimden çıt çıkmıyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedim, içimde Elaine’in sarsılmaz iyimserliğini bulmaya çalışarak. “Üste çıkmanın bir yolunu buluruz elbet.”

Nora, “Senin de aklın fikrin birilerinin üstüne çıkmakta,” deyince oda ekibimin kahkahasıyla çınladı.

Cinderella hariç herkes gülüyordu. “Peki gerçekten ne yapacağız?” diye sordu.

“Elimizden geldiğince çok kitap satacağız,” dedim özgüvenli durmaya çalışarak. Elaine hep derdi ki sen rafları doldur, okur yolunu bulur. Şimdiye kadar hep işe yaramıştı.

“Ama nasıl?” diye üsteledi Cinderella.

“Beyin fırtınası yapalım,” dedim. “Belki birlikte bir fikir buluruz.” Tek başıma düşündüğümde pek bir şey bulamamıştım zaten.

Persephone koltuktan süzülüp kucağıma yerleşti, başıyla elimi dürttü. Parmağımı onun yumuşak tüylerinde gezdirdim. Tüy dökmelerine rağmen Elaine’in kedilerini dükkânda tutmaya karar verdiğim âna şükrettim.

“Futbol takımım geçen ay kermes düzenleyip kek kurabiye sattışı falan yapmıştı,” dedi Eliza.

Beans’e rakip olmak yakışmazdı elbette ama mızızlanıp beyin fırtınasını öldürmeye de niyetim yoktu. Gülümseyip başımı yukarı aşağı salladım.

“Ben not alırım,” dedi Indira yanından bir an olsun ayırmadığı defterini açarken. Konservatuardan arkadaşlarının sadece aşk

romanları satan bir kitapçıda çalıştığı için Indira'yla dalga geçtiklerini biliyordum. Belki Josie'nin dükkânında çalışsaydı daha çok saygı görürdü. Belki o zaman gerçek edebiyatın parçası olarak görülmeyi hak ederdi. Ama Josie'nin bir ekibi yoktu.

Görünüşe göre kimseye ihtiyacı da yoktu. Her şeyi tek başına halledebiliyordu.

Kafamın içinde dönüp duran mızıkçı ses beni utandırdı. Bu yarışma en kötü taraflarımı ortaya çıkarıyordu.

“Daha fazla yazar etkinliği düzenleyebiliriz,” dedi Nora.

“Bir sürü insan kitabını internetten alıp getiriyor,” diye ekledi Indira başını iki yana sallayarak. “Kitapçıların ayakta kalmak için para kazanması gerektiğini anlamıyorlar ki.”

Aynen öyleydi. Son etkinliğimize kırk kişi gelmişti ama sadece on iki kitap satabilmiştik.

“Farklı türde etkinlikler yapsak?” dedi Cinderella.

“Düğün!” diye atıldı Eliza. Indira onu hemen eliyle geçiştirdi.

“Olmaz,” dedi. “Gelin denen canavarlarla baş edemeyiz.”

“Cenazeye ne dersiniz?” dedi Nora. “Çoktan ölmüş olacıklarından dolayı müşteriler de şikâyet edemez.”

Herkes kıkırdadı ama Cinderella surat astı. “Ciddi olun artık lütfen. Mutlu Sonlar'ın geleceği söz konusu!”

“Üç ayımız ve bir sürü iyi fikrimiz var,” dedim. “Devam edelim, ne kadar çok fikir bulursak o kadar iyi.”

“Romantik kitap temalı tığ işi modelleri gördüm,” dedi Nora örgüsünü gösterip. “Birkaç tane yapıp satabilirim belki.”

“Ya kör randevu kitapları nasıl olur?” dedi Indira. “Üstlerine türlerine göre kısa şiirler yazarım.”

“Aa, güvenli seks gecesi yapabiliriz!” dedi Eliza coşkuyla. “Okuldaki cinsellik eğitimi berbattı. Rıza ve korunma konuşulsa harika olur. Hem bu konuları işleyen kitapları da vitrine koyarız.”

“Belki seks uzmanlarının katıldığı bir oturum yapabiliriz,” dedi Nora. “Mesela şu *Tickle His Pickle* kitabının yazarını çağırabiliriz.”

Bu öneriyle birlikte tartışmaya başladık. Birini seks uzmanı yapan şey neydi? Gerçekten çok seks yapmış olması mı yoksa akademik bilgisi mi? Tartışma öyle uzadı ki Indira sonunda dayanamayarak araya girdi.

“Peki ya iyi enerji gecesi düzenlese?” dedi. “Kitap alana bir tane vibratör hediye etsek mesela.”

“Para kazanmaya çalışıyoruz, dağıtmaya değil,” dedi Cinderella kaşlarını çatarak.

“Belki sponsor bulabiliriz,” dedi Nora gayet ciddi bir sesle. “Onlar için de bedava reklam olur. Hem vibratör dediğin bir tane alınıp kenara konacak bir şey değil ki.”

Buna herkes katıldı.

Sonraki bir saat boyunca Indira’nın defteri fikirlerle doldu. Bazıları iyi, bazıları gerçekten parlaktı. Gece bittiğinde kendimi neredeyse iyi hissediyordum. Josie’nin çalışan gideri olmayabilirdi ama biz bir ekiptik. Ekipten öte aile gibiydik. Ve bu aile kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Savaş başlasın.

KİTAPDOSTLARI

29 Mayıs, 22:11

KitapciKiz: Berbat bir günü sağ salım atlattığıma göre bir oyun oynayalım mı?

RJ.Okur: Elbette.

KitapciKiz: Çocukken okuyup sevdiğin kitaplardan birini olabilecek en kötü şekilde tarif et. Hadi bakalım!

RJ.Okur: Düşüneyim... Aşırı yeme bozukluğu olan bir ayı, anksiyeteden kıvranan bir domuz ve ağır depresyondaki bir eşek birlikte ormanda türlü maceralara atılır.

KitapciKiz: Winnie the Pooh mu?

RJ.Okur: Evet! Annem bana çocukken okurdu.

KitapciKiz: Şanslıymışsın. Annemin bana kitap okuduğuna dair tek bir anım bile yok. Gerçi okusaydı da ağılak aşk romanları okurdu, o yüzden belki de iyi ki okumamış. Neyse, sıra bende! Düşüneyim...

KitapciKiz: Tamam, buldum. İnsan sevmeyen bir ikolataı, yerli halkın zorla çalıştırıldığı bir fabrikaya çocukları kandırarak getiriyor. Sonunda ocukların neredeyse hepsi ya ölüyor ya da sakat kalıyor, yerli işçiler de aralarda ibretlik şarkılar söylüyor.

RJ.Okur: Charlie'nin ikolata Fabrikası.

KitapciKiz: Ding ding ding! Fazla mı kolay oldu?

RJ.Okur: Dördüncü sınıf ğretmenimiz sınıfta okumuştu. Dşndk burnuma sınıfın ter kokusu geliyor.

KitapciKiz: Iyy.

RJ.Okur: Komik olan şu, o zamanlar Willy Wonka bana büyülü, tuhaf bir dâhi gibi geliyordu... ama şimdi dönüp bakınca bence esas kötü adam oydu.

KitapciKiz: Wonka kötü adam değildi. Asıl kötü olan Büyükbaba Joe.

RJ.Okur: Ne?!

KitapciKiz: Adam yirmi yıl boyunca yataktan kalkmıyor, zavallı gelini kayınpederine bakacak diye helak oluyor. Sonra Charlie altın bileti bulunca hop, fırlayıp kalkıyor. Hatta resmen dans ediyor bel!

RJ.Okur: Vay be, hiç bu açıdan düşünmemiştim.

KitapciKiz: Tam bir beleşçi. Hem tembel hem numaracı. Bir de Charlie'yle fabrikaya gidip neredeyse her şeyi batırıyordu. Yanlış mıyım?

RJ.Okur: Haklısın.

KitapciKiz: Senden hoşlandığımı biliyordum.

5

Josie

Geçtiğimiz iki haftayı kitapçıma daha çok insan çekmek için ilham verici, en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş etkinlikler planlayarak geçirmiştım. Bu gece ilk kurşunu “Sayfalar ve Eşleşmeler” etkinliğiyle atıyordum. Üç yeni kitabı her birinin ruhuna uygun bir şarapla eşleştirerek tanıtacaktım. Daha önce böyle bir etkinlik düzenlememiştım. Böyle şeyler için fazla utangaç ve tutuk olduğumu düşünürdüm. Ama madem işim tehlikedeydi, o eşiğı aşmam gerekiyordu.

Kayıt ücretine tadımlık şarap ve seçtikleri kitap da dahildi. Yine de içten içe konukların diğer kitapları da merak edip almalarını diliyordum. Kırk kişi kayıt yaptırmıştı. Her şey yolunda giderse güzel bir kazanç elde edecektim.

Bu da sana kapak olsun patriyarkanın yılmaz neferi Mutlu Sonlar Ryan Efendi.

Yardımcım olabilirsin, lafı beni içten içe huzursuz etmeye, kendimden şüphe etmeme neden olmaya devam ediyordu.

Bu cümleyi motivasyona dönüştürmeye kararlıydım. Dükkân harika görünüyordu. Her kitap kendi şarabıyla birlikte sergilenmekteydi. Müşteriler arasında tatlı bir uğultu vardı. Arka planda Spotify’dan bulduğum enstrümantal listeden hafif bir müzik ça-

lıyordu. Georgia'nın dersi olduğu için bu akşam yalnızdım ama tanıdık yüzler gördükçe biraz olsun rahatlamıştım.

“Gelmenize çok sevindim,” dedim yan sokaktaki lisenin edebiyat öğretmeni Kevin O'Rourke'a.

“Lara, Lana! Sizi görmek ne güzel, kıyafetler yine harika,” dedim altmışlarındaki ikiz kardeşlere. Her zaman tıpatıp aynı giyinmiyorlar, hatta kitapları bile aynı anda okuyorlardı!

İkisi de (aynı anda) gülümseyip teşekkür etti.

Doksanını geçmiş tatlı müşterim Alfonso Canino yanağıma kuru bir öpücük kondurup elime bir kutu tutuşturdu. “Hiç zahmet etmeseydiniz!” dedim sevinçle. Her zamanki gibi North End'deki aile restoranından cannoli getirmişti.

Etraftaki toz için sürekli özür dileyip duruyordum. Zira inşaat arka odalarımızı ayıran duvarı yıkarak başlamıştı. Artık her kutu açışında ya da malzeme almaya gidişimde dağınık saçlı, gereksiz uzun Brian-değil-Ryan Efendi'yle karşılaşma riskim vardı yani.

Neyse ki henüz karşılaşmamıştık. Belki arada Beans'in depo kısmı olduğu için, belki de benim kadar kaçingan olduğu içindi, bilemiyordum.

Ne yazık ki birbirine bağlı arka odalarımızdan yayılan gürültülerden kaçamıyordum. Kahve makineleri, blenderlar falan olmasına rağmen esas gürültü Beans'ten değil, Mutlu Sonlar'dan geliyordu. Çığlıklar, kahkahalar, hatta bazen de... *inleme* sesleri.

O yüzden bu etkinliği özellikle akşam geç saatte, inşaat bittikten ve Mutlu Sonlar kapandıktan sonra yapmak istemiştim. Hiçbir şeyin gecemi sabote etmesini istemiyordum.

Spoke isimli bir şarap dükkânından tuttuğum uzun ve ince yapılı, abartılı Fransız aksanlı şarap garsonu sahnedeydi. İspanya'da geçen bir romanı hafif ve köpüklü bir cava'yla eşleştirdiğini anlatıyordu. Badem ve deri notaları varmış, ne demekse artık. Ben bu konularda tamamen acemiydim. Annem ya en ucuz kutu şarabı içerdi ya da Paskalya'daysak Şabat şarabı.

Ama derlerdi ya, öğrenene kadar mış gibi yapacaksın.

“Ne kadar güzel bir etkinlik,” dedi biri. Ellerinde kadehlerle saçları kırlaşmış bir çift. Dükkânın müdavimleri değil, yeni yüzlerdi. İçim sevinçle doldu.

“Beğenmenize çok sevindim!” dedim gülümseyerek. “Ben Josie Klein, kitabevinin müdürüyüm.”

“Robert ve Ingrid Schwartz,” dedi adam elimi sıkarak. Emekli bir avukatmış, karısı da bir sanat müzesinin yönetim kurulundaymış.

“Burayı hiç fark etmemişim,” dedi kadın elinde dev bir kitap yığınıyla.

Bu akşamki üç kitabın üstüne bir şeyler daha almıştı.

“Gerçek bir hazine! Emin olun tekrar geleceğim.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

“Kısacası bu gece her şey kusursuz düşünülmüş,” dedi adam.

“Kitaplar, şaraplar... Ingrid de bilir, Itzhak Perlman’a bayılırım.”

“Büyük hayranıdır,” dedi eşi başını sallayarak.

Ne dediklerini anlamaya çalışarak gülümsedim. “Hiç okudum, kitabının adı neydi?”

Adam sevecen bir tavırla tebessüm etti. “Kendisi kemancıdır. Çok da tanınmış biri aslında.”

Boş boş baktığımı gören eşi lafa girdi. “Arkada o çalışıyor da. Kocam şey diye düşündü...”

“Ah, tabii ya!” dedim zoraki bir kahkahayla. “Ben de büyük hayranıyım. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Yanaklarım alev alev yanarken hemen oradan uzaklaştım. Belli ki hâlâ mış gibi yapıyordum ama öğrenme yolunda tık yoktu.

Şarap garsonu, diğer kitabı rose şarapla nasıl eşleştirdiğini anlatmaya başladı. Herkes anlatılana odaklanmışken ben de gülümseyerek etrafı izledim.

Kalabalıkta bir anda bir dalgalanma oldu. İnsanlar bir adım geri çekildi. Biri nefesini tuttu, ardından tiz bir çığlık ve cam kırılma sesi geldi.

Kalbim ağzımda, kalabalığı yarıp öne atıldım. Bir de baktım ki dev bir siyah kedi sunum masasından atlayıp kitapları, kadehleri ve şişeleri deviriyor.

Şarap garsonu Fransızca bir küfür savurdu, kadının biri çığlık attı. “Şarabım ayakkabılarımın içine doldu!”

Dehşetle kedinin peşine düştüm. Hayvan süzülür gibi kaçıp rafların üzerinden geçti, çevik adımlarla ilerliyordu.

Müşterilerime omzumun üstünden özürler savurup hemen döneceğimi söyleyerek peşinden koştum. Bu kedi buraya nasıl girmişti ki? Arka odanın kapısı aralık mıydı yoksa biri mi açık bırakmıştı? Kedi aradan dereden depodaki koli yığınlarının arasına süzüldü.

Sessizce yaklaşarak eğilip kucaklamak için elimi uzattım. Tam o anda geri çekilip tısladı...

“*BIRAK KEDİMİ!*”

Gölgelerin arasından bir dev belirdi. Çığlık attım. Kedi elimden sıyrılıp kaçtı ve tam olarak rakibimin kollarına atladı.

“Bu *senin* kedin mi?” diye bağırdım, kollarımdaki tırmık izleri sızlarken. “Benim dükkânımda ne arıyor?”

“Geziniyordu sadece,” dedi Ryan, kediye göğsüne bastırarak. Hayvan debelenip elinden kurtuldu ve yakındaki bir rafa sıçrayıp yukarıdan bize dik dik bakmaya başladı. Sarı gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Ryan’ın kulağında kulaklık vardı, muhtemelen çalışırken erotik bir şeyler dinliyordu. Kulaklığını çıkarıp kediye yaklaştı.

“Sorun yok, Hades,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu korkunç teyze korkuttu mu seni?”

Ellerimi belime koydum. “*Korkuttu mu mu? Kedin etkinliğimi mahvetti!*”

“Tüh,” dedi Ryan gözlerini kısarak. Boynunda yeni yeni beliren tırmık izleri fark ettim ama umurunda değil gibiydi. “Vah vah, entel müşterilerin tadı kaçtı demek.”

“Bilerek mi yaptın?”

Ryan saçlarını geriye attı. “Neden yapayım ki?”

“Çünkü kazanmak için her yolu deneyecek kadar zavallısın.”

“Seni yenmek için hile yapmama gerek yok,” dedi Ryan göz hizama eğilip.

Başımı kaldırıp dik dik baktım. “Belki ki hileye çoktan başlamışsın.”

“Yapsam fark ederdin, merak etme.”

Bir nefes, sonra bir nefes daha. Gözleri yüzümde dolaştı ve yanaklarımı ateş bastı.

“Kazandığımda,” dedi kısık bir sesle, “hakkımla kazanacağım ve seni kıvrandırken görmekten büyük keyif alacağım.”

Yutkundum. Boğazım düğüm düğüm olmuştu. “Ben kıvranamam.”

“Göreceğiz.”

Bakışları dudaklarıma kaydı ve orada durdu. Aramızdaki hava puslandı. İçime bir sıcaklık bastı. Gözüm dudaklarına kaydı ve bir an diliyle dudağının kenarındaki kremayı yalayışı aklıma geldi.

Bir adım gerileyip boğazımı temizledim.

“Bak,” dedim eteğimi düzeltirken. “Bizi bu duruma Xander soktu ama en azından yetişkin gibi davranabiliriz.”

Kollarını kavuşturdu, suratında alıngan bir ifade vardı. “Kim saçma sapan suçlamalarla ortalığı karıştırıyor acaba?”

“Kim başkalarının etkinliğini sabote etmek için kedisini salıyor acaba?”

“Ben öyle bir şey...”

“Müşterilere karışmak yok,” dedim derin bir nefes alıp. “Onlar dokunulmaz.”

“Pekâlâ,” dedi. “Benim çalışanlarım da dokunulmaz. Beni alt etmek için onlara zarar vermeni istemiyorum.”

Alayla gülümsedim. “Ben asla öyle bir şey yapmam, Brian.”

Yüzü buruştu. “Ryan!”

“Öyle miymiş?” Bir kaşımı kaldırdım.

“Adımı biliyorsun.”

“Emin misin?”

“Evet!” diye haykırdı.

Gülümsedim. Çok kolay sinirleniyordu. “Pardon, karıştırmışım. Bu arada bana üç kadeh ve bir şişe şarap borçlusun.”

Ryan kızarıp cebinden cüzdanını çıkardı. “Ne kadar? Yirmi dolar mı? Kırk mı? Al, yüz veriyorum.”

Parayı önüme fırlatırken tişörtü göğsünde gerildi. O meşhur hırkasını giymediğini de o zaman fark ettim.

Boğazım kurudu. Omuzlarının bu kadar geniş olduğunu fark etmemiştim. Kafamda benim kaldırmakta zorlanacağım bir kutu kitabı kolayca kaldırdığı, tişörtünün kolunun kaslarına yapıştığı bir görüntü canlandı.

Bu düşünceyi savuşturarak parayı cebime attım.

“Şimdi müsaade edersen,” dedim, “müşterilerime dönüp yaratığın karmaşayı temizlemem gerek.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde cam kırıklarını süpürüp kitapları yerlerine dizdim, ardından şarap garsonuna parasını ödedikten sonra dört blok yürüyüp üç katlı Viktoryen binadaki evime vardım. Merdivenleri tırmanıp daireme girdim ve ışıkları açmadan kendimi kanepeye attım.

Yorgundum. Zihnim, bedenim, ruhum. Yeraltı Tanrısı tipli kedi yüzünden yaşanan felaketin ardından etkinlik bir daha toparlanamamıştı. Zaten geri döndüğümde müşterilerin yarısı gitmişti, kalanlardan da sadece birkaçı fazladan kitap almıştı.

Telefonum kardeşimden gelen bir mesajla titredi.

Nasıl geçti? Arkadaşlarla Lizard Lounge'a gidiyoruz ama beni ara, her şeyi duymak istiyorum!!

Aramayacaktım. Dertlerimle moralini bozmak istemiyordum. Eğlenmeyi hak ediyordu.

Son zamanlarda çok ciddi davranıyordu zaten. Oysa Georgia eskiden hep gülerdi, dans ederdi, tütüsüyle evin içinde döner dururdu.

Ta ki o kazaya kadar.

Zihnim istemsizce o akşama döndü.

O zamanlar Emerson'da yurttaki kalıyordum.

Telefonum çalmıştı; arayan annemdi ve sesi panik doluydu.

Kız kardeşin araba kazası geçirdi.

Hastanede.

Durumu belli değil.

Sonraki bir saat epey bulanık geçmişti: hastaneye koşmam, koridorlarda odayı bulmak için çırpınışım.

Georgia ameliyattan yeni çıkmıştı.

O küçücük, kırılğan bedenini hastane yatağında görmek, ömrüm boyunca unutamayacağım bir görüntüydü.

O günün en kötüsü olduğunu sanmışım.

Ama asıl kötü kısım sonra gelmişti, ben okula dönmüştüm ki Georgia arayıp annemin adamın tekiyle kaçtığını söylemişti.

O günden sonra da her şey tepetaklak oluvermişti.

Kendi planlarımı kenara bırakıp kardeşimi seçtiğim için asla pişman olmamıştım ama o çukurdan çıkmam yıllarımı almıştı.

Kendi hayatımı, az da olsa gururlanabileceğim bu hayatı kurmam.

Şimdiyse o hayat paramparça olmuş şarap kadehleri kadar kırılğan geliyordu.

Anıları kafamdan atmaya çalışarak bilgisayarımı önüme çektim. Ekranın ışığı odanın karanlığını aydınlattı.

KitapDostları'na girdim.

RJ.Okur okuma rafına yeni bir kitap eklemişti, birkaç ay önce bitirdiğim bir ön okuma kopyası. Henüz ne puan vermiş ne yorum yazmıştı.

KitapciKiz: Hey! Celadon'ın yeni kitabını okuduğunu gördüm, bu ara herkesin dilinde. Sen ne düşündün??

Bir anda ışığı yeşile döndü, çevrimiçi olmuştu. Saatler sonra ilk kez gülümsedim.

RJ.Okur: Aman Tanrım, harikaydı. Tam dört yerde ağladım.

KitapciKiz: Sadece dört mü? Ben en az dokuz kere ağladım.

RJ.Okur: Benimki yüz sayfa süren tek bir ağlama seansıydı.

Güldüm, omuzlarım gevşedi.

Genelde aynı kitaplardan keyif almazdık, RJ daha hafif şeyler okumayı severdi. Bu yüzden ortak noktada buluşmak ayrı bir zevkti.

Tabii tartıştığımız zamanlar da eğlenceli oluyordu.

KitapciKiz: Peki yapısını nasıl buldun?

RJ, bir hikâyenin neden işe yaradığını ya da neden çöktüğünü yapısal olarak anlamakta gerçekten çok iyiydi. Olay örgüsü, kırılma anları, dönüm noktaları; her şeyi hemen çözümlerdi. Bu kitap alışılmış kalıpların dışına çıkmıştı ama bence tam da bu yüzden etkiliydi.

RJ.Okur: Eşsizdi, hakkını vermek lazım. Ama başlangıç biraz yavaştı.

KitapciKiz: Ne? O ilk bölüm bütün hikâyenin temelini atıyordu! Ne kadar sabırsızsın.

RJ.Okur: Daha akıcı olurdu.

RJ.Okur: *olabilirdi (özür)

RJ.Okur: Başlangıç fazla yavaştı geldi bana.

KitapciKiz: Peki sonu hakkında ne düşündün?

Günün gerginliği yavaşça çözülmeye başladı, ben de kendimi kurmacanın tanıdık ve huzurlu dünyasına bıraktım.
Keşke hep burada kalabilseydim.

6

Ryan

Bir sürü etkinlik planla dediler.

Kolay olacak dediler.

Son iki haftam, e-postalar, kaçırılmış aramalar, bütçe tartışmaları, topluluk işbirlikleri ve çakışan takvimlerle geçmişti. Dükkânın etkinlik planı şu anda bir define haritası kadar karışık durumdaydı. Ama sonunda bir hazineye ulaşma ihtimali varsa elimden geleni yapmam gerekiyordu.

İlk etkinlik bir saat içinde başlayacaktı: *Örgüler ve Düğümler*. Otuz yedi kişi iplerini kapıp gelecekti. Konuşulacak konuysa kast sistemine dayalı, çoğu zaman kurtadam karakterlerle dolu spekülâtif aşk evreniydi: *Omegaverse*.

Telefonum cebimde titredi. Ülke çapındaki diğer romans kitapçılarıyla kurduğumuz RomEkibi grubundan bir arkadaştı yazan.

Gretchen: Sana bir teklifim var.

Ryan: Devam etmeden önce uyarayım, şu anda Ryan Lawson'la konuşuyorsun.

Gretchen: Haha, biliyorum tabii ki.

Gretchen: Ayrıca sana sürekli Brian diyen ben değilim, Ryan.

Ryan: Bel altı vuruyoruz demek! Peki sana nasıl yardımcı olabilirim?

Gretchen: Aslında sen bana değil, ben sana nasıl yardımcı olabilirim.

Ryan: ???

Gretchen: Arayabilir miyim?

Tam *olur* emojişi yolladığım sırada telefon çaldı.

“Bak şimdi,” dedi Gretchen, “Cape’te kitapçı açıyorum ya...”

“Bir yerlerden duymuştum sanki,” dedim alaycı bir sesle.

Eski bir dondurmacıyı Provincetown’da kitapçıya dönüştürmeye karar vermesinden beri RomEkibi neredeyse terapi grubuna dönüşmüştü. Kimse kitap konuşmuyor, herkes bu krizle uğraşıyordu.

“İşler biraz boyumu aşmaya başladı,” dedi Gretchen. “Ve senin de yakında işsiz kalma ihtimalin var ya hani...”

İrkildim. Dostlarımin bana olan inancı gözlerimi yaşartıyordu.

“Düşündüm de belki bana yardımcı olabilirsin?”

“Cape’e taşınmayacağım,” dedim.

“Gidip gelebilirsin.”

“Üç saat yol mu çekeyim?”

“Lütfen,” diye yalvardı. “Harika bir ekip oluruz. Hem kazansan bile yeni dükkân Mutlu Sonlar olmayacak.”

Haklıydı. Yeni dükkânda benim hiç bilmediğim türler de satılacaktı.

Saçlarımı geriye atıp derin bir nefes aldım. “Henüz pes etmeye hazır değilim.”

“Elbette,” dedi Gretchen. “Ama yine de beni plan B olarak düşün.”

Kötü bir fikir değildi.

Ailemin yanına taşınmak dışında bir B planı hiç fena değildi.

Boston’da onlarca kitapçı vardı ama aşk romanları dışında pek bir şey bilmeyen birini isterler mi, emin değildim.

Sonra ekibimi, hepsinin ne kadar sıkı çalıştığını düşündüm.

Hiçbir yer bana *burası* kadar evmiş gibi gelmiyordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Bir düşüneyim.”

“Ha şöyle,” dedi Gretchen.

Vedalaşıp telefonu kapattık. *Düşünecektim*, evet... ama önce varımı yoğumu bu yarışa verecektim.

Tam o sırada kapı açıldı.

“Mutlu Sonlar’a hoş geldiniz!” dedim içeri giren yaşlı kadınla yanındaki genç kıza.

Şanslıysak, seks muhabbeti başlamadan çıkarlardı.

“Aradığınız bir şey var mıydı?” diye sordum.

“Biz Örgüler ve Düğümler etkinliği için gelmiştik,” dedi kadın kendi kendine gülererek. “Müthiş isim.”

Gözlerim yuvalarından çıkacaktı az kalsın. “Indira!”

Birkaç saniye sonra Indira belirdi. Üzerinde UTANGAÇ BİRİYİM (KONU OMEGAVERSE DEĞİLSE) yazılı siyah bir tişört vardı.

“Bir sorunumuz var,” dedim dişlerimi sıkarak. “Sana ismi yanlış anlayabilirler demiştim, hatırladın mı?”

Indira nereye baktığımı görünce kahkaha attı. “Ben hallederim,” dedi.

Ama internete düşüp linçlenebileceğimiz ihtimalini hiç hesaba katmadığı o kadar belliydi ki. Bir müşteri gücenir de internete koyardı falan, vay hâlimize. Kârı geçtim, Xander duyarsa bana bir daha asla güvenmezdi.

Kendimi oyalamak için yeni gelen kitap standını düzeltmeye koyuldum. Indira'nın kız arkadaşı vitrin tasarımıyla anlıyordu, "Raf yerleşimini değiştirirsen kişi başına düşen alışveriş ortalaması artar," demişti.

"Akşamki etkinlik için mi geldiniz?" diye sordu Indira.

"Evet!" dedi kız. "Bana örgü örmeyi büyükannem öğretti."

Ölecektim. Keşke bu kadar "müthiş" bir isim seçmek yerine, ne olduğu daha açık bir şey koysaydık.

"Torunum da beni düğümle tanıştırdı," dedi yaşlı kadın. "Rahmetli kocam tam bir alfaydı, anlarsın ya." Dirseğiyle Indira'yı dürttü. Kadının torunu gözlerini devirirken ben şaşkın bir rahatlama nefesi verdim.

İnsanların cinsel zevkleri hakkında varsayım yapmamam gerektiğini bir türlü öğrenememiştim. Oysa Elaine hep söylerdi. Acaba bu türün bugünkü hâlini görse ne derdi? Adım kadar eminim, papağan Esmerelda buna bayılır, özellikle o ateşli sahnelerde sesini iyice yükseltirdi.

"Cezamı" hatırlayıp kendi kendime güldüm. Gerçekten ucuz atlatmışım. Sözde arkadaşlarım beni erotik bir roman çalmaya kışkırtmıştı ama beceriksizliğim yüzünden kaçarken erotik cam biblo reyonunu komple devirmiştim.

Elaine polisi ya da belki de daha kötüsü ailemi aramak yerine zararı çalışarak ödememe karar vermişti. Üç ay boyunca her okul çıkışı Mutlu Sonlar'a gidip papağanına yüksek sesle aşk romanları okumuştum. Elaine, Esmerelda'nın yalnızlıktan kendi tüylerini yolduğunu söylemişti. Ona değil, kuşa yoldaşlık etmem gerekiyordu.

Ama o öğleden sonralar... bana okumayı sevdirmişti. Öyle ya da böyle diğer erkeklerin rüyasında bile göremeyeceği bir cinsel eğitimden geçmiş bulunmuştum.

İlk zamanlar öyle utanıyordum ki *arzunun titreyen mızrağı* ya da ne bileyim *kadınlığın narin taç yaprakları* gibi ifadeleri okurken yüzüm kıpkırmızı oluyordu ama farkında olmadan zar zor okuduğumu bile unuttur olmuştum. Yavaş okumam ya da bir kelimeyi yanlış söylemem papağanın umurunda değildi. Tek istediği birinin ona kitap okumasıydı.

Elaine borcumun bittiğini söylediğinde ben çoktan kitaplara, hikâyelere, müşterilere... hatta papağana bile bağlanmıştım.

Elaine burayı bırakmaya niyetim olmadığını anlayınca bana maaş vermeye başlamış ve sorumluluklarımı yavaş yavaş artırmıştı. Liseyi bitirene, sonrasında da üniversiteden mezun olana kadar Mutlu Sonlar'da çalışmaya devam etmiştim. Üniversitede şahane bir hocamın vasıtasıyla da disleksi testi yaptırmıştım.

Disleksinin sadece harfleri karıştırmak olduğunu sanıyordum ama meğer birçok farklı türü varmış. Benim için okumak gerçekten çaba gerektiriyordu. Anlayabilmek için kelimedeki tüm harflere tek tek odaklanmak zorundaydım. Bazen saçma sapan imla hataları yapardım. Özellikle benzer şekilde okunup farklı yazılan kelimelerde. Genel olarak da basılı metinlere uzun süre odaklanmakta zorlanıyordum.

Bu teşhis konunca Elaine'in "cezasının" bana neden bu kadar iyi geldiğini anlamıştım. Yüksek sesle okumak (ister huysuz bir papağana ister kendi kendime olsun) kitapları anlamama –ve onlardan yeniden keyif almama– yardımcı olmuştu. Çocukken annemin bana kitap okuduğu dönemlerden beri bir ilkti bu.

UMass Boston'dan mezun olduktan sonra Elaine artık ayrılmak isteyeceğimi sanmıştı. Oysa burası benim evim, çalışanlar ve müşteriler de ailem olmuştu. Elaine beni önce müdür yardımcısı, sonrasında da müdür yapmıştı. O öldükten sonra çocukları dükkânı birkaç yıl ellerinde tutmuşlardı ama sonunda Xander onlara reddedemeyecekleri bir teklif yapmıştı. Üstüne, dükkânı benim işletmeme izin vermesine de gerçekten minnettardım.

“Ufak bir problemimiz var.” Indira’nın sesi beni geçmişten ayırdı. Etrafıma baktım; dükkân her yaştan, her cinsiyetten, her yönelimden insanla dolmuş da taşıyordu. Buna karşılık yeterince sandalyemiz yoktu.

Yan taraftaki Beans neredeyse bomboştu.

“Selam yakışıklı,” dedi Eddie tezgâhın arkasından göz kırparak.

“Bir saatliğine birkaç sandalye ödünç alabilir miyim?”

“Şu örgü etkinliğinin için mi yoksa?” Arkamdan tanıdık, küçümseyici bir ses geldi.

Eddie gülmemek için çabaladı ama nafileydi.

Josie’yle, Hades’i salıp etkinliğini sabote ettiğimi iddia ettiği günden beri karşılaşmamıştık. Ama anlaşılan onun etkinliği, bizimkinin yarısı kadar bile kalabalık değildi.

“Örgü kısmı sadece yarısı,” dedi Eddie, Josie’nin kahvesini uzatırken. Saat kafein almak için epey geç hâlbuki. Gözleri yorgun, eyelinerı dağılmış, topuzundan saçlar kaçmıştı. Ama acımaya hiç niyetim yoktu. Bu rekabeti Xander başlatmış olabilirdi ama düşmanlığı o seçmişti.

“Peki diğer yarısı ne?” dedi Josie alaycı bir tonda.

Eddie onun arkasından bana bakıp görünmez bir bardağa tükürüyormuş gibi yaptı.

Anlaşıldı. *Kibar olacağım.*

“Düğümler,” dedim.

Josie gözlerini kırpıstırdı. “Tığ işi falan mı?”

“Tatlım,” dedi Eddie, “konu örgü mörgü değil.”

Josie’nin kaşları kalktı. “Neymiş o zaman?”

“Bu bir seks olayı,” dedi Eddie gayet sakın bir sesle. “Omega-verse’te işte.”

“Omega neyde?”

“Omegaverse,” dedim, geçen hafta Indira’nın bana yaptığı uzun açıklamayı hatırlayarak.

Bu türden birkaç kitap okumuştum ama spekülatif işler pek bana göre değildi.

“Orada bir A/B/O karakter sistemi var. Alfalar baskın, Betalar nötr, Omegalar da itaatkâr.”

“Yani S&M gibi mi?” diye sordu Josie. Bu kadar rahat olmasına şaşırmıştım.

Sorsalar, ışıklar kapalı, kapı kilitli, klasik misyoner tipidir dedim. Bir anlığına gözümün önüne geldi; saçları omuzlarına dökülmüş, vücudu altımda... Ve o anda kasıklarımda tehlikeli bir kıpırtı hissettim.

Kendimi belli etmeden düzelttim ve o görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım.

“Kurtadam pornosu işte,” diye açıkladı Eddie. “Düğüm dedikleri şey de penetrasyondan sonra alfaların penis tabanının şişip omeganın içinde kilitlenmesi durumu.”

Bunu anlatırken işaretparmaklarını birbirine geçirip çekti. Josie kahvesini yutamayıp boğulacak gibi oldu.

“Bir saate kadar sürebiliyor,” dedim gülmemeye çalışarak. “Şişliğin inmesi yani.”

“Oldukça... şey...” dedi Josie kelime bulamayarak.

“Fetişli mi?” dedi Eddie. “Düşünüyorum da, kesinlikle bir kurtadamlarla yatardım. Sen yatmaz mıydın?”

“Sandalye!” dedi Josie konuyu hızla değiştirerek. “Sandalye almaya gelmiştin.”

Doğru, sandalye almaya gelmiştim. Etkinlik de başlamak üzereydi.

“Ne kadar lazımsa al,” dedi Eddie. “Ama kalabalığın içinde bir kurtadam görürsen...”

“Sana yollarım,” dedim. Sonra Josie’ye dönüp, “Gelip dinlemek ister misin?” diye sordum.

“Kesinlikle hayır.” Hızla arkasını dönüp hışımla çıktı.

Güldüm. Dükkâna dönmeden önce içimden bir kurtadam gibi uluma isteği geçti. Sandalyeleri kucaklarken gecenin oldukça ilginç geçeceğine dair güçlü bir his vardı içimde.

7

Josie

Örgüler ve Düğümler mi? İğrenç. Saçma. Aptalca.

Ama biraz da ilginçti sanki?

Hayır hayır. Beans'ten çıkarken saçma sapan düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. İşte tam da bu yüzden aşk romanı okumuyordum. Eski sevgilimin söylediği gibi “seks konusunda sıkıcı ve kapalı biri” olduğum için falan değildi ki ben sıkıcı değildim o berbattı. Annemin iddia ettiği gibi “aşka inanmadığım ve ilişkilerden korktuğum” için falan da değildi zira ilişkilerde berbat olan annemdi.

Mesele öngörülebilirlikti. Pembe kurdeleyle bağlanan mutlu sonlar. Ben iyi edebiyat okumayı seviyordum çünkü orada hiçbir şey öngörülemezdi. Kirli, çiğ, karmaşık... Tıpkı gerçek hayat gibi. Ne herhangi bir şeyin garantisi vardı ne de düzgün sonların.

En güzeli de boş umutlar olmamasıydı.

Cık cıklayarak dükkânıma döndüm. Georgia çoktan gelmiş, yarınki etkinlik için hazırlıklara başlamıştı bile. Yetmişlerden fırlamış çiçek çocuklar gibi görünüyordu: ortadan ayrılmış dalgalı saçlar, yuvarlak pembe gözlük, askısız dökümlü elbise, ayağında Birkenstocklar ve elinde her zamanki gibi parlak taşlarla süslenmiş pembe baston.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu gözlüğünü başının üstüne iterken. “Yüzün kıpkırmızı olmuş.”

Yarınki etkinliği duyurmak için yaptığım tabelayı gösterdim. “Nasıl olmuş?”

Konuyu değiştirdiğimin farkındaydı ama oyunu bozmadı. “Edebiyat Kolektifi,” diye okudu. “Yani kitap kulübü olmayan ama kitap okuyan insanların bir araya gelip kitap tartıştığı organizasyon.”

“Haha. En azından *Mutlu Sonlar*’daki *Örgüler ve Düğümler* gibi değil.”

Kahkahayı bastı. “Nasıl yani... o biçim bir düğüm mü?”

Şüpheyle baktım. “Anlamını biliyor musun?”

Kıpkırmızı kesildi. “Yani Omegaverse evrenine şöyle bir uğramışlığım olabilir diyelim.”

“George!”

“Eskiden tabii canım, şimdi derslerden fırsat mı kalıyor? Hangi akla hizmet yaz okuluna kayıt olmuştum ben ya?”

Arka duvarın tadilatı sırasında ustaların bıraktığı alçı kalıntılarını süpürmek için süpürgeyi ve farası aldık elimize.

“Diplomanı daha erken almak için,” dedim. “Özgür olacağın son yazın keyfini çıkar demiştim sana ama dinleyen kim?”

“Keşke dinleseydim,” dedi. “Çocukken yaz tatillerimiz ne güzel geçerdi, hatırlıyor musun? JCC’deki havuza giderdik...”

“Parka giderdik.”

“Kütüphaneye giderdik!” dedi gülümseyerek. “Sen çok severdin.”

Doğru söylüyordu. Şehir kütüphanesi evimizin sekiz yüz metre ötesindeydi, birlikte yürüyerek gider gelirdik. İkimiz de çantalarımızı, kişi başı almamıza izin verilen on beşer kitapla ağızına kadar doldururduk.

“Sen hep en kalın romanları alırdın, sonra da eve gelip saatlerce okurdun,” dedi. “Bazen bana da okurdun, aşırı hoşuma giderdi.”

Bunu duyduğuma sevinmişim ama neden yaptığımı tam olarak anlayıp anlamadığından emin değildim. Her kitap bizi evdeki

kaostan uzak, bambaşka bir dünyaya taşıyan bir kapıydı. Okumak sadece bir kaçış değil, bir can simidiydi bizim için.

“Başka kim senin gibi saatlerce okumaya daldardı, biliyor musun?” dedi Georgia elindeki süpürgeye yaslanarak. “Annem.”

Bu karşılaştırma karşısında donup kaldım.

“Aradaki fark şu,” dedim. “O, kendini günlerce kaybedip iki kızı olduğunu unutturdu.” Bense Georgia’nın ihtiyaçlarının karşılandığından daima emin olurdum.

Georgia iç çekti. “Biliyorum.”

“Okuduğu o aşk romanları yüzünden de berbat berbat adamlarla takılırdı.” Sesimi sakın tutmaya çalışıyordum ama hiç kolay değildi. “Sorumluluk almak yerine hayatını sihirli bir değnekle düzeltecek prensini bekliyordu. Onun sağlıklı olmadığını anlamak için psikoloji diplomasına gerek yok.”

Her kötü ayrılıktan sonra aynı terane yaşanırdı. Annem kapaklarında çıplak kaslı erkeklerin meme dekolteli kadınlara sarıldığı ucuz aşk romanlarını toplar, odasına kapanırdı. Günlerce de dışarı çıkmazdı, sanki o kitaplar gerçeklikten kaçış noktası olmuştu.

Benim için de her şey korkunçtu ama Georgia’nın hatırı için güçlü olmalıydım. Yemek yapardım, onu okula götürürdüm, çamaşırları yıkardım. Oysa apartmanın çamaşırhanesindeki makineye bile zar zor yetişecek boydaydım. Annem sayamayacağım kadar çok kez işten kovulmuştu. Bazen evde yiyecek tek lokma kalmazdı. O zaman Georgia’ya bayat tuzlu krakerle tavuk çorbası verirdim. Bir keresinde annem elektrik faturasını ödemeyi unutmıştu da ocak ayının ortasında bir hafta boyunca üç kat kıyafetle yatmıştık. Geceleri titreye titreye uyumuştuk.

Bir süre sonra annem odasından çıkar, solgun ve zayıf düşmüş hâlde, “yeniden âşık olmaya hazır” olduğunu söylerdi. Kısa süre sonra da “çok iyi bir adamla” tanışırdı, “bu kez diğerlerinden çok daha farklı, çok daha iyi biriyle.”

Ve döngü yeniden başlardı.

“Şimdi daha iyi,” dedi Georgia temkinli bir sesle.

“Konuşuyor musunuz?” dedim dehşete düşerek.

Ben annemin aramalarına dönmeyi yıllar önce bırakmıştım. Daha fazla drama kaldıracak hâlim kalmamıştı. Bildiğim kadarıyla Georgia da aynı kararı vermişti.

“Hayır. Yani, biraz,” dedi omuz silkerek. “Birkaç ay önce aradı, ben de açtım... Şu an bir diş kliniğinde resepsiyonda duruyormuş. Terapist bulması için yardım ettim, yeni bir eve taşınmış da...”

Kollarımı kavuşturdum. “Ee?”

“Eesi biriyle görüşüyormuş işte.”

“George!” diye patladım.

“Adam iyi birine benziyor.”

“Hep iyi birine benzerler.”

Georgia dönüp bana hüzünle baktı. Kazadan sonra, annem yeni sevgilisinin peşinden gidip ortadan kaybolunca üniversiteden eve koştuğum zamanki gibi.

“Keşke ona bir şans versen,” dedi sessizce.

Boğazım düğümlendi. Annemin değişebileceğine inandığını biliyordum, hatta Georgia’nın bu huyunu seviyordum. Ama bu hiçbir zaman olmayacaktı ve kalbi kırılсын istemiyordum.

Popüler romanlarda karakterler büyük dönüşümler yaşırdı ama elbette bu sadece yazarın hayal gücünden ibaretti. Nihayetinde hepsi kurmacaydı.

Gerçek hayatta insanlar değişmezdi, en azından fark yaratacak kadar.

“Arkada birkaç kutuyu açmam lazım,” deyip arka odaya geçtim.

O gece kasayı kaparken aklım hâlâ o konuşmadaydı. Anneme ikinci bir şans verip vermem gerektiğinde değil de Georgia’nın çocukken nasıl kitap okuduğuma dair söylediklerinde. Bir kitaba öyle daldım ki saatler kısacık bir dakikaya dönüşüyordu. Kitabı

kapadığımda suyun altından çıkmış gibi, başka bir dünyadan dönmüş gibi hissederdim.

İçimden bir dürtüyle telefonu alıp R.J.Okur'la yazıştığım sayfayı açtım.

KitapciKiz: Eğlenmek için okuduğun oluyor mu?

Kullanıcı adı yeşile döndü. Belki de benim gibi mesajlarına uyarı koymuştu. Bu düşünce beni gülümsetti.

R.J.Okur: Elbette. Başka nasıl okunur ki?

KitapciKiz: Çocukken salt keyif için okurdum. Yetişkin olunca o his kayboldu sanki.

R.J.Okur: Çocukken neler okurdun?

İlk kez kitap tavsiyeleri dışında bir şey konuşuyorduk. Yine kitaplarla alakalıydı gerçi ama daha kişisel geliyordu.

KitapciKiz: Ne bulduysam. Harry Potter tabii ki. Percy Jackson. Yeşilin Kızı Anne. Eski Nancy Drew'ler. Bir de Ölümsüz Aile, Dünyanın En Tuhaf Oyunu gibi Newbery ödüllü kitaplar.

R.J.Okur: Peki şimdi?

KitapciKiz: Artık genelde müşterilere önerebilmek için yeni çıkanları, ödül adaylarını, çok konuşulanları okuyorum. Yani, edebiyat gündemini takip ediyorum diyelim.

RJ.Okur: Dürüst olmak gerekirse, okumak senin için biraz işe dönüşmüş sanki.

Bu söylediği canımı yaktı çünkü haklıydı. Hâlâ en sevdiğim şey okumaktı ama artık yapılması gereken bir görev gibiydi.

RJ.Okur: Şaka bir yana, doğru ya da yanlış okuma biçimi yok tabii. Keyif alıyorsan hepsi doğrudur.

KitapciKiz: Yok yok, sorun değil. Keyif değil, FAYDA odaklı okuyorum. Zihnimi açacak, bana bir şey katacak kitapları seçmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

RJ.Okur: Kötü değil tabii ama insanın kendini sebze yemeye zorlaması gibi bir şey bu. Lif ve vitamin almak için kendini mecbur bırakıyorsun gibi.

KitapciKiz: Iyy. Yani restoranlarda salata isteyen, ekmeği geri gönderen, tatlıdan kaçan tip miyim sence ben? Kimse sevmez ki o kişiyi.

Onun gözünde öyle görünmek istemiyordum. Kaskatı, sıkıcı. Daha önce bunu söyleyenler olmuştu.

RJ.Okur: Hiç de öyle değil. Denge için biraz tartı şart sadece.

RJ.Okur: Tatlı. (ay, neden şu sitede düzeltme tuşu yok ki?)

KitapciKiz: Ne demek istediğini anladım 😊 Haklısın da.

Georgia'nın getirdiği rulo kurabiye geldi aklıma. Şekerin dilimde kristalleşmesini, içimi kaplayan o basit huzuru anımsadım.

Bir kitap bana böyle hissettireli asır olmuştu.

KitapciKiz: Peki bana önereceğin "keyifli" bir kitap var mı bakalım?

Yanıt gelmedi. Dakikalar geçtikçe saçma sapan bir hayal kırıklığına kapıldım.

Oysa RJ'in başka işleri vardı mutlaka.

On dakika sonra evdeydim. Mikrodalgada alelacele bir yemek ısıtıp yanına bir maden suyu açarak masaya geçtim. Elimde yeni bir kitabın ön okuma kopyası vardı ama o kadar yavandı ki beni bire türlü içine çekememişti... Kitabı kenara bırakıp yatmaya hazırlandım.

Tam ışığı kapatacağım sırada telefonumun bildirim sesi odayı doldurdu.

RJ.Okur: Kusura bakma, daha erken yazamadım. "Keyifli" tanımına gerçekten uyan bir kitap bulmak sandığımdan daha zor oldu. Ama senin için özel bir şey düşündüm: Uzun (tabii ki), katmanlı, tematik açıdan kafa yoran ama sonu hem tahmin edilemez hem de tatmin edici bir roman. Abimin favorilerinden biridir. Biraz eski bir kitap olduğu için kütüphanede bulabilirsin. Hazır mısın?

KitapciKiz: Böyle anlattıktan sonra meraktan çatladım.

RJ.Okur: Haha, eminim.

KitapciKiz: Hadi söyle artık!

RJ.Okur: 11/22/63.

Mesaja anlayamayarak baktım. Yayın tarihi miydi bu? Google'a yazdım.

KitapciKiz: Stephen King mi? Ben korku sevmem ki.

RJ.Okur: Korku değil, bilimkurgu ve tarih karışımı diyelim. Karmaşık ama inanılmaz özgün bir kurgusu var. Ana karaktere bağlıyorsun. İçinde bir aşk hikâyesi de var ama alışılmış cinsten değil. Sekiz yüz sayfalık dengeli bir yemek gibi düşün; et, sebze, tatlı hepsi bir arada.

Dudaklarım bir tebessümle gerildi.

Ertesi sabah cumartesiydi, yani Edebiyat Kolektifi'nin ilk toplantısı olacaktı.

Bugünkü kitap, küçük bir kasabanın şerifinin kendi işlediği cinayetleri araştırdığı bir edebi gerilimdi. Kitabı diğerlerinden ayıran şey duygulardan arınmış sade anlatımdı. Okuru kitaptaki eksikleri kendi kafasında tamamlamaya zorluyor ve böylece gerilim daha da tırmanıyordu.

Bayılmıştım. (PAW da övmüştü zaten.)

Yaklaşık yirmi kişi gelmişti, çoğu tanıdık kimselerdi ama yeni gelenler de vardı. Bir de beş orta yaşlı kadın, parıl parıl pembe tişörtlerle aramıza katılmıştı. Muhtemelen yanlış yere gelmişlerdi ama artık çok geçti.

Ana karakteri tartışmaya başladık. Düzenli katılımcılardan el-lilerindeki Marc Stapleton elini kaldırdı.

“Şerif’in katil olduğunu biliyoruz ama hikâyeyi onun gözünden görmek her şeyi tersyüz ediyor. Ahlakla ilgili kendi yargılarımdan bile şüphe ettim.”

“Harika bir nokta,” dedim. “Ana karakterle ilgili başka fikri olan var mı?”

Arka sıradaki pembe tişörtlülerden biri el kaldırdı.

“Benim dışımda bu karakteri inanılmaz seksi bulan oldu mu?”

İki kişi ona dönüp dehşetle baktı.

Önde oturan Georgia kıkırdamasını zor tutuyordu.

“Yani,” dedim yüzüm kızarak, “adam yirmi üç kişiyi öldürdü...”

“Ben onu iyileştirebilirdim,” dedi yanındaki kadın. Grup kahkahalara boğuldu.

Diğerleri rahatsızlıkla kıpırdandı. Konuyu toparlamaya çalıştım ama pembe grup durmak bilmiyordu.

Georgia arkamdaki paniği fark edip sırasından kalktı. Müdavimlerinden biri katilin geçmişine dair sahnelerin onda nasıl bir şefkat uyandırdığını anlatırken Georgia'nın kadınlara fısıldayarak kendini tanıtip nereden geldiklerini sorduğunu duydum. Şükür ki ilgileri dağılmıştı.

Biz tartışmaya devam ettik ama bir türlü odaklanamıyordum.

Derken birinin fısıldadığını duydum. “Mutlu Sonlar’daki kitapçı bu etkinliği söyledi, biz de farklı bir tür deneyelim dedik.”

Ryan. Etkinliğimi sabote etmeleri için onları bilerek yollamıştı.

Utancım hızla öfkeye dönüştü. Yumruklarımı sıkıp ayağa fırladım ve Georgia’ya giderek kulağına, “Ben birazdan dönerim, sen devam et,” diye fısıldadım.

Ben dışarı çıkarken şaşkın bir ifadeyle tamam der gibi başını salladı.

Beans’in önünden geçip Mutlu Sonlar’a daldım. Gözlerim o sünepe, hırkalı, saçlı gözlerine düşen dev adamı arandı.

Ama birkaç adım attığımda donakaldım.

Mağaza tam bir kâbustu. Taşan raflar, yerlere yığılmış kitaplar, birbirine uymayan sandalyeler... Arka duvarın yarısı sökülmüş, yerler kazılmıştı, arkadan bir mum yanıyordu. Kitapların arasında açık alev!

Boğazım yanmaya başladı ve içimde bir klostrofobi dalgası yükseldi.

Çocukluğumuzdaki dağınık, tehlikeli ev geldi aklıma. Georgia’nın kazasından sonra eve döndüğümdeki o hâli hatırlıyordum; çürümüş yemekler, taşan çöpler, eşyalarla dolu odalar. Georgia tekerlekli sandalyesiyle odadan odaya geçebilsin diye bir hafta boyunca evi temizlemem gerekmişti.

Göğsüm sıkıştı, nefesim hızlanmaya başladı.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi bir ses.

Ryan. Beni görünce yüzündeki gülümseme dondu. “Sen misin?”

Yine öfkem kabardı. Ona doğru yürürken gözlerim ister istemez yukarı kaydı. Adam neredeyse iki katımdı. Kucağında gri beyaz kedi...

Yaklaştığımda boynundaki kartta bir rozet gördüm: EROTİK EDEBİYAT DEĞİL, KLİTERATÜR.

Yüzüm kızardı.

“Sabotaj yok demiştik!” dedim.

Bön bön baktı. “Ne diyorsun?”

“Etkinliğimi sabote etmek için yolladığın kadınlar! Saçma sapan sorular soruyorlar. ‘Seri katil seksi değil miydi?’ falan. Romanın ağırlığına zerre saygıları yok!”

Yüzü ağır ağır idrakte aydınlandı. “Ha, Kaltaklar.”

“Ne?”

“Orta yaşlı, pembe tişörtlü beş kadın mı?”

“Evet.”

“Kaltaklar Kitap Kulübü. Kendi verdikleri isim bu yani. Boston’daki tüm kitap kulüplerine giderler. Daha önce hiç uğramadılar mı sana?”

“Hayır.”

Üzücüymüş, der gibi omuz silkti.

“Dünkü örgü etkinliğindeydiler. Herhalde orada afişi görmüşler.”

“Ama o etkinlik daha dündü.” Öfkem soğumaya başlarken duraksadım. “Sanırım bu da uygunsuz soruları açıklıyor. Kitabı okumamışlar bile!”

“Hızlı okurlar ama genelde etkinliklerden önce biraz içiyorlar. Muhtemelen hafif çakırkeyiflerdir.”

Göz kenarları sanki ortak bir şakamız varmış gibi kırıştı. Başka birinde tatlı olabilecek bu ifade onda aşırı uyuz duruyordu.

“Ama saat sabah on bir!” dedim.

“Painted Burro’da kahvaltı içkisi veriyorlar,” diye araya girdi kıpkırmızı saçlı bir kadın, kitap labirentinin arasından çıkıvererek.

Ona boş gözlerle baktım, sonra Ryan’a döndüm. “Etkinliği Mutlu Sonlar’daki bir kitapçıdan duyduklarını söylediler.”

Kadın kıkırdadı ve Ryan şaşkınca dönüp baktı. Kedi kucağından sıyrılıp inince o da başını eğip kedinin tepesine bir öpücük kondurdu. Bak yine... Başkası yapsa sevimli dururdu ama onda olmuyordu işte!

“Ben değildim,” dedi. “Ama eminim her biri yüz dolar harcamıştır.”

“Ah,” dedim biraz rahatlayarak. Ama gözüüm tekrar dağınıklığa takıldı. Ağzımdan istemsizce, “Burada nasıl nefes alıyorsunuz?” lafları döküldü.

Ryan’ın yüzü sertleşti. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiç,” dedim huzursuzca. “Sadece... çok...”

“Ne? Sıradan mı? Yetersiz mi?” Gözleri parladı.

“Hayır, ben öyle...”

“Biz ‘edebi elitlere’ hitap etmiyoruz diye değersiz, aptal ya da utanç verici değiliz, tamam mı? En azından dükkânım soğuk ve ruhsuz değil...”

“Ruhsuz mu?”

“Ruhsuz. Neşesiz. Büyüsüz.”

Bir adım atıp beni mor bir kitap rafına sıkıştırdı.

O kadar yakınımdaydı ki kokusu burnuma çarptı; sıcak, keskin, erkeksi.

Dizlerim gevşedi.

İkimiz arasındaki fark çok açıktı, benim neredeyse iki katımdı ve istese beni hiç zorlanmadan kaldırarak rafa yaslayıp...

Boğazımı temizleyip hemen yana çekildim.

“Dükkânımın temiz ve düzenli olması sıkıcı olduğu anlamına gelmez.”

“Benim dükkânımın samimi ve dağınık olması da kirli olduğu anlamına gelmez.”

“Ben öyle demedim ki!” dedim neredeyse bağırarak. Yakınlar da iki müşteri durmuş, bizi izliyordu. “Neden söylediğim her şeyi yanlış anlıyorsun?”

Çenesi gerildi. “Sürekli dükkânımı aşağılayan sensin!”

“Öyle bir niyetim yoktu!” diye itiraz ettim. “Ben düzen seviyorum sadece! Onu demek istemiştım!”

“Ben de zaten bu dükkânı yargılayan yeterince insan olduğunu söylüyorum! Senin de yargılamana ihtiyacımız yok.”

Kollarını kavuşturdu, kapının önünde güvenlik görevlisi gibi duruyordu. Ne ironik. Aynı adam, benim dükkânım hakkında Ed-die’ye, Xander’a ve kimbilir kime ne saçmalıklar söylemişti zamanında.

“Etkinliğine dönsen iyi olur,” dedi.

Sesinde belirgin bir emir tonu vardı.

Başımı iki yana sallayıp kapıya yöneldim.

Çıkışta bir tabela gözüme çarptı: ZİYARETİNİZ İÇİN TEŞEKÜR-
LER! ŞAHANESİNİZ.

Sağ gözüm seğirdi. *Yapma, Josie*, dedim kendime. *Yürü git.*

Ama elim saçımın arasına gitti, topuz yaptığım kalemi çıkardım ve “teşekkürler”deki eksik “k” harfini ekledim. Geri dönüp baktığımda Ryan hâlâ bana bakıyordu ama bu kez yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Hiçbir şey söylemeden çıkıp gittim.

KİTAPDOSTLARI

4 Haziran, 21:54

KitapciKiz: Nihayet eve geldim ve aklımdaki işle ilgili her şeyden uzaklaşmam lazım. *Ben hiç...* oynamaya var mısın? Ama edebiyat versiyonu tabii.

RJ.Okur: Olur!

KitapciKiz: Harika! Genel olarak kullanılan bir ifade söyleyeceğim eğer başına geldiyse içmek zorundasın.

KitapciKiz: Örnek veriyorum: "Farkında olmadan tuttuğum nefesi hiç bırakmadım." Eğer daha önce başına geldiyse, içeceksin. Anlatabildim mi?

RJ.Okur: Anladım, içkim hazır.

KitapciKiz: Peki o zaman... Hiç dudağımı kanatana kadar ısırmadım.

RJ.Okur: Hayır, ben de yapmadım. Kulağa çok şiddetli bir eylemmiş gibi geliyor zaten. Sıra bende. Hiç yanaklarımda bir ıslaklık hissedip de elimi sürdürüğümde ağladığımı fark etmedim.

KitapciKiz:

RJ.Okur: Gerçekten mi? Nasıl fark etmedin ağladığını?

KitapciKiz: Buna duygusal bastırma deniyor, RJ. Belli ki çocukluğun benimkinden daha sağlıklı geçmiş.

KitapciKiz: Sıra bende. Hiç tırnaklarım avuçlarımda iz bırakana kadar yumruğumu sıkmadım.

RJ.Okur: 🕒 🕒

RJ.Okur: Belli ki SEN de abini yumruklamak isteyip kendini zor tuttuğun anlar yaşamadın.

KitapciKiz: Yok, abim olmadı hiç. Sadece tatlı küçük bir kız kardeşim var.

RJ.Okur: ŞANSLISIN. Hiç duyduğum çığlığın benden geldiğini fark etmedim.

KitapciKiz: Hiç odanın içinde sessiz adımlarla yürümedim.

RJ.Okur: Hiç ekmellerim bembeyaz kesilene dek direksiyonu sıkmadım.

RJ.Okur: (*eklemlerim demek istedim tabii)

KitapciKiz: Belli ki kara buzun olduğu bir yerde yaşıyorsun.

RJ.Okur: Ya da direksiyonu öyle sıkı tutmanın hiçbir işe yaramadığını biliyorumdur?

RJ.Okur: Hiçbir erkeğin çenesindeki kasın seğirmesini ya da yutkunurken âdemelmasının yavaşça hareket edişini izlemedim.

KitapciKiz:

RJ.Okur: Gerçekten mi? Çene kası mı? Âdemelması mı? Bunlardan mı etkileniyorsun?

KitapciKiz: Kesinlikle.

RJ.Okur: İlginçmiş.

8

Ryan

Bu sabah bir rüyadan sertleşmiş hâlde uyanmıştım. Rüwayı hayal meyal hatırlıyordum ama aklımda kalanlar yataktan çıkmadan önce boşalmama yetmişti.

Rüyada kitabevinin arka odasındaaydım. Bir kurtadama dönüşüp Josie'yi raflara yaslamıştım.

Eteği beline kadar sıyrılmıştı; sofistikelikten olabildiğince uzaktık, bacakları belime dolanmıştı. Rüya Josie sıcacıktı, vücudu başındaki o muntazam topuz kadar gergindi. İlkel bir dürtüyle onu sahiplenmek, tamamen kontrol altına almak istiyordum. Burada kimin patron olduğunu görmesini istiyordum.

Ama sonra elini kaldırıp topuzunu çözmüştü. Lastik tokasını çıkardığında o koyu dalgalar omuzlarına dökülmüş, odaya çiçeksi bir şampuan kokusu yayılmıştı. O an, dış kabuğundan sıyrılışını izlemek, o sürekli kontrollü ve mesafeli tavrının altındaki kadını görebilmek o kadar hoşuma gitmişti ki... Aslında benden pek de farkı yoktu.

Derken gözlerini açmıştı. Bakışıyla birlikte her şey bir anda değişivermişti. Az evvel altımda daha sert, daha hızlı, daha derine diye sayıklayan o Josie gitmiş, yerine o tanıdık buzlar kraliçesi gelmişti. Rüya Josie beni sertçe itmiş, iç çamaşırını çekip eteğini

düzeltilmiş ve dükkânına dönmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler gelecekti. Ona göre satılması gereken önemli kitaplar, ağırlandırılması gereken önemli müşteriler vardı. Para kazanmalıydı ki beni alt edebilin, çalışanlarımı kapı dışarı edip kitapçımı o soğuk ve kasvetli edebiyat mezarlığına dönüştürebilsin.

İşte o kısım pek rüya gibi değildi. Daha çok kehaneti andırıyordu.

“Hey Romeo, o paketi yeterince bantladın bence.”

Birden kendime geldim; Kör Randevu Kitabı paketliyordum ama tek bir bant yetecekken altıncı katı doladığımı fark ettim.

“Aklım başka yerlerdeydi,” diye mırıldandım.

Cinderella ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırıttı.

Saçlarını yeni boyamıştı. Bu seferki canlı yeşil, şu insanı azdırdığı söylenen şehir efsanesindeki yeşil M&M’leri andırıyordu. Keşke bunun tam tersi etki yaratan bir renk olsaydı da düşmanıma dair şu uygunsuz düşüncelerimden kurtulabilseydim.

Rüya, sadece o malum sebepten ötürü kafamı karıştırmamıştı aslında. Ben doğaüstü hikâyeleri pek sevmezdim. Daha çok gerçek olabilecek hikâyeleri, ana karakterin hayatının aşkıyla tanıştığı ve o anki kıvılcımı iliklerinde hissettiği türden şeyleri tercih ederdim. Hani “Görünce anlarsın” derler ya...

Ama ben en son, “Anladım, biliyorum,” dediğimde, karşımdaki kişi aynı şeyi hissetmemişti. Bir daha kendimi o duruma düşürmeye hiç niyetim olmasa da kurmacada böyle hikâyeler okumaktan hâlâ keyif alıyordum.

“Son zamanlarda aklın hep başka yerde,” dedi Cinderella.

“Dükkânda işler yoğun,” dedim.

“Tabii tabii.” Gözlerini kısarak, köşeleri yamuk bir pakete bant yapıştırdı. Keşke işe de benim özel hayatıma gösterdiği ilgiyi gösterseydi.

“Dün o Tabula’daki kızla olaylar olmuş.”

“Evet, şey...”

“Senin kolay kolay birilerine sinirlendiğini hiç görmemiştim.”

Doğru söylüyordu aslında. Josie Klein’la aynı odadaysam, bir anda o sakın hâlim gidiyordu; önce sinirleniyor, sonra da ona karşı engelleyemediğim bir arzu duyuyordum. Nedenini ben de açıklayamıyordum, o yüzden sadece omuz silkip, “Her gün biri çıkıp müşterilerime ve çalışanlarıma saygısızlık etmiyor tabii,” diye geçiştirdim.

Bu açıklama onu tatmin etmiş olacak ki sessizce başka bir kitap paketlemeye koyuldu.

“Al işte, iti an çomağı hazırla,” dedi Cinderella bir süre sonra, başıyla ön kapıyı işaret ederek.

Baktığı yere doğru kafamı çevirdim. Josie dışarıda, tam vitrinin önünde durmuş içeri bakıyordu. Vitrinimdeki o müstehcen pozda kitap okuyan mankenin arkasından geçerken göz göze geldik. Ben de yüzüme kocaman, utanmaz bir sırıtış yerleştirip el salladım. Şimdi sıra ondaydı, biraz da onun sinirleri bozulsun bakalım. Gözleri tıpkı rüyamdaki gibi fal taşı gibi açıldı, sonra bir anda gözden kaybolup o kendi sıkıcı, vanilya kokulu dükkânına döndü.

“Sen bu kızla yatmak istiyorsun,” dedi Cinderella her zamanki bilmiş tavrıyla.

“İstemiyorum,” dedim ama rüyanın tazeliğiyle pek inandırıcı çıkmadı.

Cinderella başını iki yana salladı. “Ben sana nefretten aşka uzanan o romanlardan *oku* dedim, sen gittin kendi hikâyeni yazmaya başladın. Resmen kanlı canlı izliyoruz sizi. İkiniz, birbirinize karşı bıçakları bilerken birdenbire...”

“Birdenbire asistan işinin başına dönüyormuş,” diye sözünü kestim, ona yeni bir kitap uzatarak.

“Ben göreceğimi gördüm,” dedi bilmiş bir tavırla. “Böyle başlar zaten. Bir gün birbirinizin kafasını koparmak istersiniz, ertesi gün kıyafetlerini yırtmak...”

“Kör Randevu kitapları çok tuttu,” dedim konuyu çaresizce değiştirmeye çalışarak.

Aslında yalan da değildi. Bu projenin başarısı, insanların kitap alma alışkanlıklarına dair tüm inançlarımı yerle bir etmişti. Görünüşe göre kapak görseline, arka kapak yazısına ya da o övgü dolu eleştirilere pek de gerek yoktu.

İşin en güzel tarafı da sattığımız kitapların içeriğiydi. Aralara birkaç tane çoksatar serpiştirmiş olsak da çoğunluğu raflarda unutulmuş, pek ilgi görmeyen eski kitaplardan oluşuyordu.

Dün gece bunu KitapciKiz’la konuşuyorduk. Ben Hiç oyunundan sonra, gece yarısını çoktan geçmesine rağmen yazışmaya devam etmiştik. Gecenin sonunda biraz çakırkeyif olmuştum, hâliyle her zamankinden daha fazla yazım hatası yapıyordum. Neyse ki KK, böyle şeyler için bana kendimi kötü hissettirecek biri değildi (entelektüel ukalalığın onursal başkanı Josie Klein olsa tam da bunu yapardı). Neyse ikimiz de aynı fikirdeydik, hangi kitabın satacağını ya da hangisinin rafta tozlanacağı asla bilemezdin.

Bana kalırsa her şey tamamen rastlantısalı. Yayınevleri kitapları duvara oyun hamuru gibi fırlatıyordu ve hangisi yapıştırsa o kalıyordu. KK benim aksime sisteme güveniyordu. Yayınevlerinin okurun neyi seveceğini öngörmek için kanaat önderlerine ya da edebiyat elitlerine danıştığını düşünüyordu.

Şayet öyleyse ben o edebiyat eliti kalıbına pek uymuyordum ki bu da oldukça yerinde bir tespitti.

Kapının üstündeki çan çaldı ve başımı kaldırıncı Eliza’yı gördüm. Üzerinde futbol takımının kapüşonlusu vardı. Okul aslında tatile girmişti ama Eliza hâlâ her sabah idmana gidiyordu.

“Tam zamanında,” dedim elimdeki koli bandını ona atarken. Tek elle yakalayıp sırtıttı.

“Ooo, kör randevu kitapları!” dedi, Cinderella’ya katılarak. Ben de öğleden sonra gelen sevkiyatı raflara yerleştirmeye döndüm. Bu işi başkası da yapardı aslında ama kitapların nereye yerleştirileceğine karar vermeye bayılıyordum. Şu anda “tek yatak” klişeli aşk hikâyeleri için ayrı bir rafım, “âşıklardan birinin adı Josh olan” kitaplar içinse başka bir rafım vardı.

Sistemim düzenli ya da mantıklı değildi, hâliyle Josie görse tiksinirdi muhtemelen ama müşterilerimiz bu dağınıklığı seviyordu çünkü yeni kitaplar keşfetmekten keyif alıyorlardı.

Sosyal medya sayesinde popülerleşen, iki erkeğin aşkını anlatan yeni genç yetişkin kitaplarını nereye dizeceğimi düşünürken kapının üzerindeki zil tekrar çaldı.

“Affedersiniz, RJ burada mı çalışıyor?”

Bu tanıdık ses beni olduğum yere çiviledi.

“Üzgünüm,” dedi Cinderella, “burada RJ adında biri çalışmıyor.”

“Ya.” Sesindeki o hayal kırıklığını hemen tanıdım. Bu seni en az on yıldır duymamıştım.

Aslında dükkânın arka tarafına saklanıp bir on yıl daha orada kalabilirdim. Ama Jack böyle yapmamı istemezdi. Elimdeki romana baktım... Keşke en yakın arkadaşım bugünleri görebilseydi. Kitapçıya girip kendi hikâyesini anlatan bir aşk romanını kendi elleriyle satın alabildiğini görmeyi ne çok isterdim.

“Bayan Palmer,” dedim saklandığım yerden çıkarak.

“RJ.” Gözleri parladı ama sanki beni değil de oğlunun silüetini görüyordu karşısında. RJ ve JR. İlkokuldan beri en yakın arkadaşım. Doğum günlerimizi bir gün arayla kutlar, her dönüm noktasını birlikte yaşırdık. Ta ki lise son sınıfa kadar. O malum olaydan sonra Palmerlar evlerini satmış ve beni, yani oğullarının asla ulaşamayacağı o yaş alan hâlini her gün görmek zorunda kalmayacakları bir yere taşınmışlardı.

“Artık bana Brenda diyebilirsin,” dedi yaklaşırken. “Hâlâ burada çalışıyormuşsun.”

“Artık burayı ben işletiyorum,” dedim.

Gülümsemesindeki gurur beni kendime getirdi.

“Harika bir şey bu. Ailen nasıl?”

Vaktiyle Bayan Palmer’ı, yani Brenda’yı, ikinci annem gibi görmüş olmama rağmen şimdi aramızda geçen bu konuşma ancak birbirini tanıyan ama artık yabancılaşmış insanların yapabileceği türden bir sohbetten ibaretti.

“İyiler,” dedim, bunu gerçekten söyleyebilmek güzeldi. “Birkaç haftaya evliliklerinin ellinci yıl dönümünü kutlamak için büyük bir parti verecekler. Sizi de görseler çok sevinirlerdi.”

“Biz o zamana kadar Florida’ya dönmüş oluruz.”

Demek Florida’ya taşınmışlardı.

“Sen nasılsın peki?” dedi Brenda/Bayan Palmer. “Hayatında biri var mı?”

Cinderella kıkırdayınca ona ters bir bakış attım. Neyse ki Eliza duymazdan gelip kör randevu kitaplarını büyük bir özenle paketlemeye devam etti.

“Şu an için yok,” dedim. “Şimdilik okurların mükemmel aşk hikâyelerini bulmalarına yardım etmekle meşgulüm.”

Elimdeki kitabı kaldırdım, kapağında birbirine sarılmış iki genç erkek vardı. Brenda’nın yüzünün kızaracağını düşünürdüm ama öyle olmadı.

“İyi bir kitap mı?” diye sordu.

“Mükemmel,” dedim kitabı ona uzatarak.

Aldı ve çevirip arka kapağını okudu. İki genç erkeğin kendi aileleri tarafından reddedilip birbirlerinde aile bulmalarını anlatıyordu. Beklediğim o utanç ifadesi hâlâ yoktu yüzünde.

“Güzelmış,” dedi. “Alayım bunu.”

“Hediyemiz olsun,” dedim. Cinderella’nın ağzı açık kaldı.

Geçen haftaki rozet olayından sonra artık ücretsiz kitap dağıtmayacağıma söz vermiştim. Ama bu kitabı kendi kartımla ödeyecektim. Bayan Palmer’ın bu kitabı okuması 17.99 dolar artı vergiden daha kıymetliydi.

“Teşekkür ederim.” Gözleri doldu, uygun bir veda cümlesi bulmaya çalışıyordu belli ki.

“Sizi görmek güzeldi, Bayan Palmer... Brenda.”

Sarıldık. Eskiden yüzünü görebilmek için yukarı baktığım bu kadına şimdi tepeden bakmak tuhaf geliyordu.

“Lütfen arayış açma.”

Sevgi dolu bir hareketle koluma dokunup çıkarken on yıl sonra tekrar gelse ne göreceğini merak ettim. Hâlâ burada olacak mıydım? Burası her neye dönüşüyorsa başında ben mi olacaktım yoksa geldiğinde tezgâhın arkasında Josie'yi mi bulacaktı? LGBTİ+ kitapları dükkânın arkasına bir yerlere atılmış mı olacaktı?

Hâlâ öyle bir raf olursa tabii.

Burada nasıl nefes alıyorsunuz?

Josie'nin sözleri kulaklarımda çınladıkça içimdeki hüznün bir anda bir isyana dönüştü. Bu sadece kendim ve çalışanlarım için verdiğim bir kavga değildi. Bu savaş; en yakın arkadaşımın hayat-tayken asla göremediği o desteği, o dayanışmayı ve kabulü sonuna kadar hak eden genç kızlar, oğlanlar, lubunyalar ve ötekiler içindi.

Onu kurtaramamıştım. Ama dükkânımı onlar için kurtaracaktım.

9

Josie

“Ondan gerçekten nefret ediyorum,” dedim kardeşime. “Bu öyle yüzeysel bir gıcık olma falan değil yani. Saf iğrenme. Tiksinti. Ruhuma işlemiş bir nefret.”

“Haksız sayılmazsın,” dedi Georgia “Hele sana yaptıklarından sonra.”

Elbette Ryan’dan bahsediyorduk, yüksek sesle bağırımları ve her şeye savunmaya geçerek tepki vermesiyle meşhur adamdan. Davis Meydanı Donuts&Bagels’tan kahvaltımızı aldıktan sonra Tabula Inscripta’ya doğru yürüyorduk. Georgia, üstü çikolata kaplı, içi Bavyera kreması dolgululu donutunu iştahla yerken, ben de ballı cevizli krem peynir sürülmüş susamlı bagelimden bir ısırık aldım. Tuğla döşeli kaldırımın iki yanındaki ağaçların arasından süzülen güneş içimizi ısıtıyordu. Uzaktan bir sokak müzisyeninin gitarından yükselen melodi trafiğin uğultusuna ve yayaların sesine karışıyordu. Ryan’ı düşündükçe içimde peydahlanan o huzursuz çarpıntıyı bastırarak kadar güzeldi...

Neredeyse.

“Herif, değer verdiğim ne varsa tam tersi sanki,” dedim hırsla. “Dağınık, düzensiz, entelektüel derinlikten yoksun, kaba. Üstelik duygusal tepkileri tam bir felaket, zerre kontrolü yok.”

Mevzuyu abarttığımı ikimiz de biliyorduk aslında. Ama Georgia'nın en sevdiğim yanı buydu; ne olursa olsun, hiç sorgulamadan benim tarafımdaydı. Üstelik şu an, sadece benden duyduğu o fazlasıyla taraflı anlatım üzerinden Ryan'ı didik didik analiz ediyordu. Zaten kardeşlik dediğin, ortak bir nefretin paydasında buluşmak değil miydi?

Bir diğer artısı da şuydu: *Ryan'ı* böyle iştahla analiz ederken ne beni masaya yatırmaya çalışıyor ne de bu adama neden bu kadar takıntılı olduğumu sorguluyordu.

Ki doğrusunu isterseniz, ben de bunu pek sorgulamamaya çalışıyordum.

“Kesin güçlü kadınlardan rahatsız oluyordur,” dedi Georgia. Bugün prenses modundaydı. Saçlarını örmüş ve minik çiçek tokalarıyla süslemişti, yüzünün iki yanına ince bukleler düşüyor. “Cinsiyet Dinamikleri dersimizde konuşmuştuk. Erkekler kendilerini erkeklikten düşmüş hissedince, bunu telafi etmek için saldırganlaşıyorlar. Daha cinsiyetçi, daha homofobik oluyorlar. Her türden toksik davranış işte.”

“Kesinlikle saldırgan biri.” Mesela beni kitap rafına sıkıştırmıştı. Sonra da bağırmişti. Bir keresinde de mağazasından kovar gibi konuşmuştu benimle...

Gerçi her ne kadar benim öyle bir niyetim olmasa da söylediklerimi *bir ihtimal* hakaret olarak algılamış olabilirdi. Sonuçta o da kendi dükkânını savunuyordu. Ama yani o da *benimkine* laf etmişti. Ruhsuz demişti, neşesiz demişti. Ama düzenin içinde de neşe vardı.

“Tahminimce kısa boy sendromu yaşıyor,” dedi Georgia.

“Yani... yok aslında,” dedim. “Tam tersi. Çok uzun. Hem de bayağı uzun. İri bir de. Ama spor salonunda gününü geçiren tipler gibi değil de daha çok çiftlikte büyümüş gibi. Sanki bir elinde saman balyası, öbüründe hasta bir buzağı taşıyıp beş kilometrelik yokuşu tek nefeste çıkar gibi duruyor.”

Georgia bana baktı. “Bu... çok ayrıntılı oldu.”

Ups. Ryan Lawson'ın vücudunu neden bu kadar detaylı tasvir ettiğimi sormasına fırsat vermeden alelacele ekledim, “Yani muhtemelen boyu uzun diye kendini bir şey sanıyordur.”

Georgia başını sallayıp donuttan bir ısırık daha aldı. “Kısa boy sendromu değilse o zaman kesin küçük penis sendromudur.”

Lokmam boğazıma kaçtı.

“Gerçekten böyle bir tanı var,” diye belirtti Georgia. “Yani... vücut algısı bozukluğunun bir türü. Penis boyuyla ilgili kaygı yaşayan erkeklerde ereksiyon sorunları ve düşük tatmin oranı daha fazla görülüyor.”

Ateş bastı birden. Kitap rafına sıkıştığım o an aklıma geldi, sonra Ryan'ın gözlerinden alevler çıkarken bana yukarıdan bakışı...

“Evet, olabilir,” dedim ama bir şekilde öyle olmadığını biliyordum. Ryan'ın kaslarındaki o gergin enerji yatakta pek de özgüvensiz biri olmadığını fısıldıyordu sanki. Zihnimde birden üstsüz hâli canlandı, o bal rengi gözleri bu kez öfkeden değil arzudan alev alevdi...

Tabula Inscripta'ya çok şükür varmak üzereydik. Sadece kendi karmaşık düşüncelerimden kurtulmaya ihtiyaç duyduğum için değil, Georgia'nın adımları hafiften aksamaya başladığı için de seviniyordum buna. Söylesem hayatta kabul etmezdi, biliyordum. Bağımsızlığına öylesine düşküncüydü ki. Zaten o kazadan sonra doktorlar bile ondan bu kadarını beklememişti.

Yine de endişeleniyordum tabii.

“Tüm bunların ışığında,” dedi Georgia, “Bence dümdüz sıradan bir öküz. Uzak dur ondan.”

“Elimden geldiğince muhatap olmuyorum zaten,” dedim, dükânın önünde durup anahtarları çıkarırken. Kapıyı açıp ışıkları yaktım.

İkimiz de donup kaldık.

Tabula ile Beans'i, Beans ile Mutlu Sonlar'ı ayıran duvarlar yok olmuştu. Geride sadece birkaç kırık ve her yere saçılmış alçı tozu kalmıştı.

İnşaatın gece de devam edeceğini biliyordum. Adamları geç saatlere kadar çalışabilsin diye müteahhit dükkânı erken kapatmamı istemişti. Kitaplıklarımı örtmem için birkaç muşamba bırakmıştı hatta. Ama bu kadarını beklemiyordum.

Beans açık ve tıklım tıklımdı. Kahve manyağı kalabalığın arasından Mutlu Sonlar'ın içini görebiliyordum. Her renkten sandalye, karmakarışık kitap yığınları, birbirine benzemeyen raflar. Bir de o lanet kara kedi.

Georgia'ya döndüm. Yüzündeki dehşetten benimle aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Ryan denilen o tiksinc heriften uzak durmak artık çok daha zordu.

Georgia derse gitti. Ben de muşambaları kaldırıp raflarımı düzelttim. Beans'in öte yanında olup biten her şeyin fazlasıyla farkındaydım. Ryan içeri girerken ayak sesleri yankılandı. Personeline günaydın dediğinde sesi kahve dükkânının gürültüsüne rağmen ta buraya kadar geldi.

Adam sadece iri kıyım değil, bir de gürültülüydü. Zımpara gibi sesi sanki konuştuğu her an beynimi törpülemeye çalışıyordu. Dükkânımın o dingin havası artık tamamen dağılmıştı. Benim müşterilerim buraya huzur içinde rafların arasında gezinmek için gelirdi ama artık bu neredeyse imkânsızdı. Mutlu Sonlar'ın kapı zili her çınladığında kulaklarıma pamuk tıkamak istiyordum. Bir de o koku vardı... Ağır, küf kokusuna benzer, sanki tütsü yakılmış gibi baskın bir koku. Bizim taze kahve kokumuza karışıp duruyordu. Annemin eski sevgililerinden birini hatırlatıyordu bana. Şu Rastafari renkleri içinde yüzen, beyaz ama rastalı herif... Annemi terk ederken attığı mesajda, "Her şey en ince ayrıntısına kadar güzel olacak," diye yazmıştı.

O anı da o koku da midemi bulandırdı.

Mutlu Sonlar'dan çıkan müşterileri tek tek saydım. Ellerinde o pembe altın sarısı parıltılı poşetler... Benim dükkânımdan çıkanların elinde ise yüzde yetmiş geri dönüştürülmüş malzemeden üretilmiş vakur çantalar vardı.

Oran dörde birdi. Paniklediğimi hissedebiliyordum. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Xander sadece net kâra bakardı. Ryan'ın giderleri kesinlikle çok daha yüksekti. Bugün dükkânda tam üç çalışan birden vardı. Üstelik dükkânı daha büyük, faturaları da daha kabarıktı. Ve tabii sattığı karton kapaklı kitaplar, benim o şık şömizli ciltlerimin yanında epey ucuz kalıyordu.

Yine de içim rahat değildi.

Müdavimlerimizden Sandy Bartholomew'a James McBride'in son kitabını verirken Ryan'ın gök gürültüsü gibi kahkahasıyla irkildim.

"İyi misiniz?" diye sordu Sandy.

"İyiyim," dedim. "Gürültü geliyor. Kusura bakmayın, rahatsız edici biliyorum."

Omuz silkip boşluğa baktı. "Ah, sorun değil. Orası başka bir kitapçı mı?"

"Sadece aşk romanları satıyorlar." Sandy'nin zevkinin o tarafa pek uymadığını biliyordum.

Ama yüzü parladı. "Gerçekten mi? Kızım aşk romanlarına bayılır. Teşekkürler, birazdan oraya geçerim."

Beans'ten geçip Mutlu Sonlar'a doğru yürüdüğünü görünce kalbim paramparça oldu. Ryan onu karşıladı. Gözlerimin istemsizce Ryan'ın bedenine kaymasına sinir oldum. Geniş omuzlar, dar kalça, o kotun içindeki kalın bacaklar. Üstelik o eski Levi's pantolonu ve hırkası... Nasıl oluyorsa aklıma gelen kelimeyi bastıramadım. Düpedüz *seksiydi*.

"Mutlu Sonlar'a hoş geldiniz," dedi Ryan. "Size nasıl bir aşk hikâyesiyle yardımcı olabilirim?"

Sonra müşterimi çaliverdi. Kadın ona kızının Christina Lauren, Alexis Hall ve Talia Hibbert sevdiğini anlattı, o da benzer yazarların yeni çıkanlarını önerdi.

Çenemi o kadar sıkılmışım ki arka dişlerim sızlıyordu.

Ryan arkasına dönünce göz göze geldik. Dudağı ukala bir gülümsemeyle kıvrıldığında içime bir sıcaklık doldu. Hemen arkamı döndüm. Öfkeden falandı herhalde. Başka bir şey olacak değildi ya. Konunun dolgun ve davetkâr dudaklarıyla hiç ilgisi yoktu...

Spreyi kapıp tezgâhı öfkeyle ovalamaya koyuldum.

Akşama doğru ortalık biraz sakinledi. Günün en sevdiğim anıydı bu. Kapanışa başlamadan önce biraz nefes alabiliyordum. Mutlu Sonlar hâlâ açıktı ama Beans kapanmıştı. Işıklar kapalıyken ve arkam dönükken dükkânın yanındaki koca deliği neredeyse unutuyordum.

Gülümseyip 11/22/63'ü çıkardım. Büyük bir edebiyat olayı değildi belki ama hikâye sürükleyiciydi ve karakterler iyi çizilmişti. Sayfaları birbiri ardına çeviriyordum.

Okurken içimi sıcacık bir his kapladı. Birine kitap önermek ne kadar mahrem ve içten bir şeyse birinin sana kitap seçmesi de öyleydi. Hele bu kadar zor bir günün ardından tam da ihtiyacım olan kitabı seçmişse. Gerçek bir armağandı. *Teşekkür ederim, RJ.*

Bir anda alkış sesiyle irkildim. Başımı kaldırdım. Mutlu Sonlar'ın köşesinde sandalyelere oturmuş bir grup sahnedeki mor elbiseli kadını izliyordu. Yine mi etkinlik yapıyorlardı?

Vücudum sinirle seğirdi. Kitabıma döndüm ama gülüşmeler başladı. Çoğu tiz, kadın kahkahasıydı. Bir tanesi ise hepsinin üstüne çıkan o tok erkek sesiydi.

İstemedenden aklım yine *omuzlarına, o kalın bacaklarına ve dolgun dudaklarına* kaydı. Bir anda içimi öfke kapladı. Bütün yaz böyle mi geçecekti? Bu hafta dükkânda yerel bir şairin meditasyon etkinliği vardı. Bir sınır çizmemiz gerekiyordu. Hem o karmaşaya hem de ona karşı.

Gözüm köşedeki iki kitaplığa takıldı. Daha önce hiç hareket ettirmemiştim ama kilitlenebilir tekerleri olduğunu biliyordum.

Bir tanesine gidip tekerlekleri açtım ve ittim. Yerinden zerre oynamadı. Omzumu yan tarafına dayayıp bütün gücümle ittim. Bir santim kaydı. Tekerlekler kulak tırmalayan bir ses çıkardı. Mutlu Sonlar'daki herkes sustu. Umurumda değildi. Başımı eğip yeniden ittim. *Gırç gırç gıuuuırç*. Yaklaşık üç santim kadar ilerleyebilmişim.

“Ne yapıyorsun?”

Ryan'ın hışımla fısıldayan sesi hemen arkamdan geldi. Tüyle-
rim diken diken oldu. Ona bakmadım. “Sana da merhaba, Brian.”

“Benim adım...”

“Şunları biraz kaydırıyorum da,” dedim ve bir kez daha ittim.
Gıuuuuuırç.

“Bunu sonra yapamaz mısın?” diye tısladı.

“Öyle mi diyorsun?..” İterken dişlerimi sıkıp homurdandım.
“Yan dükkândan gürültü gelince,” bir itiş, bir homurdanış daha,
“müşteriler rahatsız oluyor, değil mi?”

Derin bir iç çekti. Parmaklarını o hep dağınık saçlarına geçir-
diğini hayal edebiliyordum.

İlk kitaplığı istediğim noktaya neredeyse çekmiştim. Nefes ne-
fese ve ter içindeydim. O an dehşetle fark ettim ki çıkardığım o
kesik nefes sesleri dışarıdan bakınca fena hâlde müstehcen duyul-
uyordu. Sesimi bastırmaya çalıştım. Bir kez daha bütün gücümle
itip tekerleklerden yükselen o çığlık gibi sesle irkildim.

“Biliyor musun, Brandon?”

“Benim adım...”

“Madem seni bu kadar rahatsız ediyorum, yardım et bana.”

Bu sefer şaşkınlıkla homurdandı. “Neden yardım edeyim?”

“Çabuk bitsin diye.” Son bir kez daha itip doğruldum. “Biri bit-
ti, biri kaldı.”

Kitaplığı iterken beni izledi. Suratında somurtkan bir çocukla
küstah bir adam karışımı bir ifade vardı. İstese tek hamlede kitap-

lığı istediğim yere koyabilirdi ama süründüğümü izlemeyi tercih ediyordu belli ki.

Aynen dediğimi yapmaya devam etti. Bu kitaplığın tekerlekleri daha az gıcırdıyordu ama daha sertti. Her itişte ayaklarım cilalı zeminde kayıyordu, küfrede küfrede uğraşıyordum ama adam kılını kıpırdatmadı.

Öfke bütün vücuduma yayılmaya başladı. Beni izlemekten keyif alıyordu sanki. Beni rezil etmek ister gibi.

Ya da...

Yüzünü görmek için döndüm. Dudakları aralık, gözbebekleri büyümüş, gözlerini popoma dikmiş orada öylece duruyordu. Hem men doğrulup gözlerini kaçırdı.

“Kıçıma mı bakıyorsun sen?” diye çıkıştım.

“Rüyada görürsün.” Gözleri bir anlığına memelerime kayıp toparlandı.

Vücudumu ateş bastı. Öfkedendir dedim kendi kendime. Pirüpak *öfkedendir*.

Adamın üstüne yürükken neredeyse kulaklarımdan duman çıkıyordu. Geri adım atıp arkasındaki rafa çarptı. Birilerini kitaplığa sıkıştırabilen bir kendisi var sanıyordu herhalde, değil mi?

Benden epey uzun olduğu için boynuna asılı kartlığı tutup sertçe kendime çektim. Gözleri bir an şaşkınlıkla parladı. Derken bakışlarında başka bir şey belirdi... Kırmızı ve kor bir ateş gibi. Dudakları dudaklarımdan sadece bir nefes ötedeydi.

“Söyleyecek bir şeyin mi var?” diye sordu, sesi iyice boğuklaşmıştı.

Gözlerine bakamıyordum. Nefesim hızlandı, bütün dikkatim dudaklarına odaklanmış durumdaydı. O dolgun altdudağına...

“Bu kadar uzun olmandan nefret ediyorum,” dedim.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. Sanki yüzüme karşı *yalancı* der gibi.

“Evet,” diye diklendim. “Bana hep böyle tepeden bakmandan nefret ediyorum.”

“Beni dizlerimin üstünde mi görmek isterdin yoksa?”

Sinirden titriyordum; bacaklarımı gayriihtiyari birbirine bastırdım. “Şunu isterdim,” dedim hırsla, “keşke artık bana sanki beni öldürsen mi yoksa benimle sevişsen mi diye düşünüyormuşsun gibi bakmasan.”

Gözleri alev alev yanıyordu. “Çok yazık,” diye fısıldadı kulağıma doğru.

Arzu dolu bir açlıkla bana bakıyordu. Sanki bir santim daha çeksem dudaklarımız buluşacaktı. Kartlığını daha sıkı kavradım. Bir anlığına düşündüm de, *neden olmasın?*

Tam o anda Mutlu Sonlar’dan bir kahkaha patladı. Üstüme buz dökülmüş gibi oldum. Kartlığı bıraktım. O da doğruldu.

Geri çekilip saçımı düzelttim. Yanaklarım yanıyordu ama yapacak bir şey yoktu. *Öfkedendir.* Öyle olmalıydı. Başka türlüünü hayal dahi etmek istemiyordum.

Başımı kaldırdığımda beni altüst ettiğini anlamış gibi sırtıyordu. Sanki tüm bunlar beni yok etmek için uyguladığı stratejinin bir parçasıymış gibi.

“Gitsen iyi olur,” dedim çenemi kaldırarak.

“Evet,” dedi alaycı bir tavırla gülerken. “Zaten gidiyordum da sen...”

“Git artık.”

Çenesini sıkıp arkasını döndü, ister istemez gözüm kıcına kaydı ve o yıpranmış kotun her şeyi nasıl da *doğru yerden* kavradığına bakakaldım...

“Kardeşim haklıymış,” diye seslendim arkasından. Durdu. “Dümdüz sıradan bir öküzsün.”

Vücudu bir saniyeliğine kasıldı. İki saniye. Sonra hiçbir şey söylemeden yürüdü. Yeni kitaplık duvarının arkasında kaybolup dükkânına döndü.

10

Ryan

Dümdüz sıradan bir öküz.

İki gün geçmişti ama hâlâ Josie'nin hakaretinin saçmalığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Hele bir de kartlığını tutuşu yok muydu? O gün gözlerinde yeşil yeşil yanan o öfke. O açıdan gömleğinin içini olduğu gibi görebiliyordum ve kıpkırmızı sutyeniyle kaplı dekoltesi sonsuza dek beynime kazınmıştı.

Aklımla oynayıp üstünlük kurmaya çalıştığını düşünebilirdim aslında ama yüzündeki ifadeye bakılırsa o da en az benim kadar kontrolünü kaybetmişti. Sanki görünmez bir çekim alanı bizi durdurulamaz bir şekilde birbirimize yaklaştırıyordu.

Sonra gitmiş, o üç kuruşluk hakaretiyle bütün büyüü bozmuştu.

Basit sözlerdi bunlar ama yine de canımı acıtmıştı. Belki de haksız olmadığı içindi. Bence öküz falan değildim ama Josie nasıl beceriyorsa o tarafımı tetiklemeyi başarıyordu.

Yine de sıradan, düz biri *olmamak* için hayatım boyunca uğraşmıştım.

Lawson kardeşlerin en küçüğü olarak sanki annemle babamın genetik mirasından yalnızca kırıntılar kalmıştı bana. Ne Jack gibi iyi bir sporcuydum, ne Robert kadar komik ne de Paul kadar parlak bir öğrenci. Her okul yılı aynı başlardı. Soyadımı duydukları

andan itibaren öğretmenlerde bir beklenti oluşur, sonra da kaçınılmaz olarak yerini hayal kırıklığı kaplardı.

Yıllarca hem atletik hem de akademik olarak başarılı olmaya çalışmıştım ama kitap çalmak için beni zorlayan çocuklarla takılmaya başlayınca hepsini bırakmıştım. Başarısız olmaya devam etmektense pes etmek daha kolaydı.

Elaine olmasaydı asla yolumu bulamazdım. Şu kitapçıyı işletmek bir yana...

“Patron, şunu asabilir misin?”

...her zaman odadaki en uzun kişiydim.

“Tabii,” dedim, Mazel Tov yazılı afişi asmaya giderken. Bugün havada aşk kokusu vardı, biraz da inşaattan uçuşan toz zerreciklerinin kokusu. Ama ben aşka odaklanıyordum.

Bugün sadece aşk romanları satmıyor, güzel bir aşk hikâyesini birlikte yazıyorduk.

Barb ve Eva duyduğum en güzel ikinci bahar aşk hikâyelerinden birini yaşıyordu. Seksenini geçmiş iki kadın. Üniversitedeyken birbirlerine âşık olmuş ama ilişkilerini saklamak zorunda kalmışlardı. Sonraki yıllar boyunca evlenip aile kurmuş, nihayetinde de eşlerini kaybetmişlerdi. Geçen yıl yeniden kavuşmuşlardı ve şimdi dünya aşklarını kutlamaya hazırdı artık.

Böyle bir evlenme teklifi her zaman anlamlıydı ama şimdi bilhassa öyleydi çünkü buradaki günlerimiz sayılı olabilirdi. Josie kazanırsa burada filizlenen aşk gittikçe kuruyacaktı.

Girişteki zil çaldı. Indira elinde bir saklama kabıyla içeri girdi.

“Ne getirdin?” diye sordum. Sonunda dikkatimi dağıtan bir şey çıkmıştı!

Indira kızardı. “Kansar.” Kapağı açtı, içindekiler konfeti şekeri gibiydi. “Hindistan’da düğünlerde olur. İyi şans getirir. Düşündüm de...”

“Eva ve Barb bayılacak. Arkada bir masa hazırlamıştık, istersen oraya koyabilirsin.”

Indira gülümsedi ve çiftimizin arkadaşlarının dükkânda saklanmalarına yardım eden Cinderella, Eliza ve Nora'ya katıldı. Barb ve Eva kadar çok seviliyorsan hiçbir şeyi küçük tutamazdın.

Hele hele sessiz sedasız yapmak resmen imkânsızdı.

Sanki görünmez bir işaret verilmiş gibi kapı tekrar açıldı ve Barb'ın oğlu Alan elinde gitarıyla içeri daldı. Eva, Alan'ın çift için bir şarkı çalmak istediğini söylemişti, ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

Ne yazık ki tüm bunlar, Josie'nin hafta boyu reklamını yapıp durduğu o meditasyon etkinliğine denk gelecekti. Belki de araya çektiği o devasa kitaplık ses geçirmiyordu.

Peki ya geçiriyorsa? E, o zaman #kusurabakmayacak artık.

Müşterilerimiz geçen gece dükkânda felekten bir gece çaldıkları ve Josie'yi rahatsız ettikleri için pişmanlık duyacak değildim. Onu ve tüm o... Ah evet, aynen öyle, kimseyi! Çünkü dükkânda kimsecikler yoktu. Ayrıca o kitaplıklarla cebelleşirken ter içinde ve nefes nefese kalışını izlemekten aldığım o tuhaf keyiften de zerre pişman değildim.

Ona öylece bakıp kaldığım, şimdi dürüst olalım, müthiş görünen kıcını süzdüğüm için *pişmandım* aslında. Kısmen saygısızlık olduğu içindi ama en çok da beni bu kadar derinden etkileyebilmesinden *nefret ettiğim* için. Josie'nin yaklaşmak istemediğimiz biri olduğuna dair not aşağıdaki arkadaşına henüz ulaşmamıştı maalesef.

Belki de o kitaplık bariyerini çekmesi iyi olmuştu. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur derlerdi. Tabii hâlâ onu düşünmeye devam etmeseydim bu söz bir işe yarayabilirdi.

Telefonum titredi. Gretchen.

Gretchen: Selam dostum, Cape bugün şahane.

Gönderdiği fotoğrafta çok dar slip mayo giymiş iki adam duruyordu.

Kıkırdayan emoji yolladım. Gretchen hemen yazdı: Teklifimi düşündün mü?

Evet, dedim. Gerçekten düşünmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse Gretchen'in B planı epeydir aklımdaydı. Bazen yarışmayı kazanıp kazanamayacağımdan çok, kazansam bile bu kitapçıyı gerçekten yönetip yönetemeyeceğime dair karanlık bir umutsuzluk çöküyordu üstüme.

Gretchen: Ee?

Eesi... Lawsonlar pes etmezdi. Hem Boston benim evimdi. Mutlu Sonlar sıradan bir kitapçı değildi, yeri doldurulamazdı işte.

Şimdilik havlu atmaya hazır değilim.

Gretchen: Mantıklı. Birkaç hafta sonra yine sorarsam kızma ama, çok değerlisin. Öpüyorum.

Daha cevap yazamadan başka bir mesaj geldi. Eva'dandı. Metrodan yeni indiklerini ve "sipariş ettikleri kitapları almaya geldiklerini" haber veriyordu.

"Geliyorlar," diye seslendim ve herkes saklandı.

"Merhaba hanımlar," dedim birkaç dakika sonra içeri girdiklerinde.

"Kitap siparişimiz gelmiş diye duydum," dedi Barb.

Arkasında Eva bana göz kırptı. Saçlarını maşalamış ve sanırım ilk kez elbise giymişti.

“Yeni Casey McQuiston,” dedim gülmemeye çalışarak. “Arka tarafta. Barb, bir de yeni bir şiir kitabı geldi, hoşuna gidebilir.”

“Harika,” dedi Barb. İçeri yürürken dışarıda pencereden fotoğraf çekmek için gizlenen arkadaşından habersizdi.

Eva’nın omzuna iyi şanslar dercesine dokunup Cinderella ve Indira’yla BookTok rafının arkasına geçtim.

Barb’ın sesi geldi, “Bu da ne?..”

Eva’nın diz çöküşünü gördüğünü anladım.

“Barbie, hayatım,” dedi Eva boğazını temizleyerek. “Tanıştığımız andan beri senden hiç vazgeçmedim. Ayrı geçirdiğimiz yıllar için üzgün değilim çünkü o yıllar bize güzel çocuklarımızı verdi. Ama şimdi... şimdi aşkımızı resmîleştirmeden bir dakika daha geçirmek istemiyorum. Benim olmanı istiyorum, karın olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Kitaplığın kenarından baktım. Barb da diz çökmüş, gözyaşları yanaklarından akarken Eva’yı öpüyordu.

Gözlerim doldu. İstemedim, normalde zihnimin karanlık bir köşesine itip bastırdığım bir anı geri geldi. Anne babamın aşk hikâyesinin gölgesinde büyüdüğüm için lisede ve üniversitede kalbim hep açıktı. Sanki o yıldırım çarpmasını bir gün ben de yaşayacak, biriyle karşılaşp onun doğru kişi olduğunu ilk görüşte anlayacaktım. Beklediğim o an, üniversitenin ikinci sınıfının başında, yurda taşınma gününde gelmişti.

Ya da ben öyle sanmıştım.

Üç güzel yıl boyunca Kate’le masal gibi bir ilişki yaşamıştık. Ta ki beni o kimya asistanı olacak herif için terk edene kadar. Oysa ben yüzük almak için para biriktiriyordum, meğer ne kadar körmüşüm. Nedenini sorduğumda tek bir şey söylemişti, “Doğru aşkı bulunca anlıyorsun.”

Instagram’ına bakılırsa, gerçekten de anlamıştı. Yedi yıldır evlilerdi ve dünya tatlısı iki de çocukları vardı. Bense biri benden

resmen nefret eden iki kedim ve her an ellerimin arasından kayıp gidebilecek bir işle baş başaydım.

İşin en acı tarafı Kate'i kaybetmek de değildi. Asıl kaybettiğim, kendi sezgilerime duyduğum güvendi. Bu kadar doğruymuş gibi gelen bir şeyde bunca yanıldıysam o sese bir daha nasıl güvenebilirdim ki?

Bu yüzden zamanla kendi hikâyemi kurmak için değil, başkalarınınkine ışık tutmak için burada olduğumu anlamıştım.

“Evet, dedi,” diye bağırdı Eva, oda cıvıl cıvıldı. Herkes tebrik etmek için ortaya çıktı. Cinderella şampanya patlattı, ben de yere çömelmiş yeni nişanlı çifti ayağa kaldırdım. Alan coşkuyla Bruno Mars'ın *Marry You* şarkısını çalmaya başladı.

Bu, saf ve sınırsız bir sevinç âniydi. Ta ki öksürük sesine kadar.

Dönüp baktım. Josie. Yanakları kıpkırmızıydı, yüzünün yanlarına iki tutam saç düşmüştü.

“Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Sesi sakindi ama gözleri alev almıştı sanki. Sinirlendiği belliydi. Hiç azarlanacak havamda değildim.

“Diyeceğin bir şey varsa burada söyleyebilirsin.”

Josie etrafa bakıp sabırsız bir nefes verdi. “Orada yirmi kişi meditasyon yapmaya çalışıyor.” Sesi titriyordu ve gözlerinin öfke değil gözyaşıyla parladığını anladım. “Bu etkinliği gürültü olmasın diye özellikle senin kapatacağın saate koymuştum.”

Kendimi tam da söylediği gibi öküzün önde gideni gibi hissettirdim bir anda. Etkinliğinin yedide başladığını biliyordum. Eva'ya teklifi altıda yapmasını söyleyebilirdim.

“Josie, ben...”

“Benden nefret ettiğini biliyorum,” diye araya girdi. “Kitaplarımdan da dükkânımdan da nefret ettiğini biliyorum. Ama bir kitapçının diğerine biraz saygısı olur sanıyordum. *Müşterilerime* saygı göster bari diyecektim. Sonuçta onlar da seninkiler gibi kitap meraklısı tipler işte.”

Haklıydı. Suçluluk hissiyle doldum. “Bak ben...”

“Bir de etkinliği yapan yazarın berbat bir sosyal kaygısı var. Arka odada kâğıt torbaya nefes alıp veriyor şu an,” dedi Josie soluğu iyice hızlanırken. Müşterilerine ve o kaygılı yazara ne kadar önem verdiği ortadaydı. Tıpkı benim de önem verdiğim gibi.

Evet, burada suçlu olan bendim.

Tam özür dileyecekken Cinderella içeri daldı. “Bu bir kutlama,” dedi aramızdaki gerginliği fark etmeden. “Hadi biraz şampanya iç.”

Josie başını sallayıp Cinderella’nın uzattığı bardağı itti. Şampanya fışkırıp Cinderella’nın üstüne döküldü. Cinderella tokat yemiş gibi geri çekildi.

Koruma içgüdüm ânında devreye girdi. Cinderella her ne kadar güçlü durmaya çalışsa da böyle anların ona kendi yıkılan evliliğini hatırlattığını biliyordum. Kocasını en klişe şekilde, genç sekreterine tutulduğu için terk etmişti.

Josie’ye döndüm. Elleri belindeydi. Hem çok güzel hem de insanı sinir etmek için yaratılmış gibi duruyordu. Yine de derin bir nefes alıp olgunluk göstermeye, özür dilemeye karar verdim. “Josie,” dedim, “gerçekten...”

“Ruhsatın var mı senin?” diye sordu, yakın zamanda kendi etkinliğinde şarap ikram ettiğini tamamen unutmuş gibi. “İstersen polisi çağırayım. Sarhoşluk ve kamu düzenini bozmaktan zabıt tutturayım.”

Josie Klein ve o aptal meditasyon etkinliği için içimde ne kadar sempati kırıntısı kaldıysa Cinderella’nın üstüne dökülen şampanya gibi hızla buharlaştı.

“Alan,” dedim, gözümü Josie’den ayırmadan. “Bir şarkı daha çalsana. Ama bu sefer daha yüksek olsun.”

KİTAPDOSTLARI
8 Haziran, 20:43

RJ.Okur: Selam vereyim dedim. Ne zamandır konuşamadık.

KitapciKiz: Selam. Evet, kusura bakma, son günlerde çok şey oldu.

RJ.Okur: Umarım iyi şeylerdir?

KitapciKiz: Ihhhhhhh.

RJ.Okur: O kadar mı kötü?

KitapciKiz: Hem de nasıl. Üstüne bugün son müşterim en sevmediğim şeylerden birini yaptı.

RJ.Okur: Anlat bakalım... patlamış mısırım hazır.

KitapciKiz: Şimdi, bu müşteri benim düzenli müşterim değil ve kapanışa beş dakika kala içeri girip benden kitap önermemi istedi. Ki en sevdiğim şey bu zaten. Gerçekten de ilgili görünüyordu. Ben de son dönemde sevdiğim tüm kitaplardan bahsetmeye başladım. Belki

biraz fazla coşmuş olabilirim ama kendi kitapçımda coşmayacaksam nerede coşacağım? Neyse. Kadın bir an afalladı, sonra şöyle dedi, "Vay be! Bu kadar çok okuyacak kadar boş vaktinin olması ne güzelmiş. Ben bu kadar okuyamıyorum, sorumluluklarım ağır basıyor da."

RJ.Okur: Yok artık. Bunu dememiştir.

KitapciKiz: Dedi. Hem de gözümün içine baka baka. Birincisi, sattığım ürünü bilmek benim işim. İkincisi, benim o kadar boş zamanım yok, Janet. (Adı Janet değildi ama bana ne yani). Haftanın yedi günü açılıştan kapanışa kadar çalışıyorum. Eve vardığımda öyle yorgun oluyorum ki yirmi yıl boyunca yatağından çıkmayan o dede gibi olmak istiyorum. Ama bir şeyi seviyorsan zaman yaratıyorsun işte. Az uyursun, arkadaşlarınla daha az görüşürsün, diğer işlerinin arasına sıkıştırırsın. SEN kitap okumayı yeterince sevmiyorsan bunu KABUL ET, JANET. Sakın ama sakın okumayı bu kadar sevdiğim için beni yargılamaya kalkma. Hele hele bunu benim kitapçıma gelip yapma.

RJ.Okur: ALKIŞ BE.

RJ.Okur: Keşke bunların hepsini yüzüne söyleseydin.

KitapciKiz: Keşke. Ama maalesef öylece kalakaldım, kadın da naş naş uzaklaştı.

RJ.Okur: Şimdi çok merak ettim. Sen yılda kaç kitap okuyorsun? Özel değilse yani.

KitapciKiz: Genelde 250 ila 300 arası.

RJ.Okur: VAY. Tamam, beni açık ara geçtin. Hem kalın kitaplar da okuyorsun. Nasıl yapıyorsun? Ciddi soruyorum, tekniğini söyle bana.

KitapciKiz: Birincisi, sosyal hayatının ya da başka hobilerinin olmaması gerekiyor. Ama diğer püf noktası da her zaman yanında bir kitap taşımak. Şöyle örnek vereyim. Çantamda her zaman bir çanta kitabı taşıyorum. Bir yerde sırada beklerken epey iş görüyor. Sonra tezgâhta bir kasa yanı kitabım var. Tezgâhın arkasında duruyor hep. Mutfak kitabım var sonra, yemek yaparken okuyorum. Genelde yayınevinden gelenlerden birini mutfak kitabı yapıyorum ki üstüne yağ sıçrasa da sorun olmasın. Sonra komodinin üstünde başucu kitabım durur, çok sürükleyici ya da rahatsız edici olmaması lazım ama. Bir de tuvalet kitabım var (pardon, çok samimi olduk bir anda). Küvet kitabım tuvalet kitabından farklı çünkü sadece rahatlamak için okuduğum kitaplardan biri bu. Salon sehpasında da kendimi suçlu hissettiren bir yığın kitap durur hep.

RJ.Okur: Bir dakika bir dakika. Aynı anda birden fazla kitap mı okuyorsun?

KitapciKiz: Evet. Nadiren tek kitapla yetinebiliyorum.

RJ.Okur: Belki de yanlış kitaplarla karşılaşıyorsundur.

RJ.Okur: Okuyor* yani yanlış kitaplar OKUYOR olabilirsin.

KitapciKiz: Haha. Peki sen aynı anda sadece bir kitap mı okuyorsun?

RJ.Okur: Evet genelde. Sanırım ben tüm ilişkilerimde tek eşliyim. Elimdeki kitaba hak ettiği özeni ve ilgiyi vermeyi seviyorum.

KitapciKiz: Eminim kitabın buna bayılıyordur.

11

Josie

Xander'la aylık toplantım bugündü.

Dün gece rüyamda beni zorla dükkânımdan çıkarıyorlardı. Sevdiğim müşterilerim, favori yazarlarım, yüzlerce güzel kitabımla birlikte kapı dışarı ediliyorduk. Ryan da başımızda durup ellerini ovuşturuyor, çizgi film kötüsü gibi kahkaha atıyordu.

Bunun bir kehanet olmasından korkuyordum. Xander'ın bugün gelip eski dostu Ryan'ın açık ara önde olduğunu ve artık dükkânları onun işleteceğini söylemesinden ölümüne korkuyordum.

Telefonum çaldı. RJ'den mesaj geldiğini görünce içim rahatladı.

RJ.Okur: 11/22/63'ü bitirdin mi?

KitapciKiz: Evet...

RJ.Okur: Ee?... (der, nefesini tutmuş bir hâlde)

KitapciKiz: Bayıldım. Sonunu düşünüyorum hâlâ. Yazarın bizi kandırıp yapmacık bir mutlu son yazmamasına çok sevindim. Böylesi DAHA tatmin edici. Stephen King'in böyle güçlü bir aşk hikâyesi yazabileceğini hiç tahmin edemezdim. Tavsiyen için teşekkürler.

RJ.Okur: Olimpiyatlarda altın madalya kazanmış gibiyim şu an. KitapciKiz'a KİTAP ÖNERDİM VE BEĞENDİ.

Müşteri geldiği için aptal aptal sırtışıım yerini profesyonel bir gülümsemeye bıraktı. RJ'yle konuşmak iyi bir kitap okumak gibiydi, hatta daha da iyiydi çünkü bu hikâyeyi birlikte yazıyormuşuz gibi hissediyordum. Hiç baskı yok, hiçbir garip sessizlik yok. Mesajlara istediğim kadar düşünerek cevap verebiliyordum. Onun her kelimesini sindire sindire okuyordum.

Sanki kendi hikâyemizde iki karakterdik, ortamı gerekecek gerçek hayat dertleri yoktu. Hem rahat hem heyecan vericiydi. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Müşteriyi uğurlayınca bir mesaj daha yazdım.

KitapciKiz: Bana başka bir önerin var mı? Beynimi kapatıp başka bir dünyaya dalmanın ne kadar iyi geldiğini unutmuşum.

RJ.Okur: Seni başka bir dünyaya götürecek bir şey mi... Hımm...

RJ.Okur: Prenses Gelin'i okudun mu?

KitapciKiz: Filmini izledim.

RJ.Okur: Kitap her zaman tabii ki daha iyidir ama bu sefer kitap MİLYON kat daha iyi. Kullandığı anlatı tekniğine bayılacağını düşünüyorum. Abimin en sevdiği kitaplardan diri ayrıca.

RJ.Okur: *biri olacaktı (pardon)

KitapciKiz: Peki sen kendi favorini ne zaman önereceksin? Birini tanımanın en iyi yolu en sevdiği kitabı okumak bence.

RJ.Okur: Off, bu çok kişisel. Bu kadar çabuk açılmam. Ya kitabımı sevmezsen mesela, maalesef seni hayatımdan çıkarmam gerekir ve çok yazık olur.

KitapciKiz: Tabii ya. Yazılı olmayan edebi bir kuraldır, favori kitabını sevmeyenleri sen de sevmemelisin.

RJ.Okur: Bir numaralı okur emridir, kutsal saydığın kitapları küçümseyenleri küçümse çünkü onlar kalbin ve bilgeliğin hazinelerine saygısızlık etmiş olurlar.

Gün boyu gülümseyerek dolaşım. Yoğun bir gündü ama sinir bozucu bir müşteriden sonra duramayıp yine mesaj attım.

KitapciKiz: Bir müşteri karısının doğum günü için kitap arıyordu. Klasik bir "biri mavi kapaklıydı, diğerinin adı M ile başlıyordu" vakası. Buldum ama kitabı! Ama sonra... gözümün önünde kitapları internetten sipariş ettil!

RJ.Okur: OLAMAAAZ. Bunu neden yapıyor yahu?!

KitapciKiz: Di mi!!! "Düşünsel emeğini kullanayım ama karşılığında hiçbir şey vermeyeyim," diyor resmen.

RJ.Okur: Bu herif belli ki 2 numaralı okur emrini bilmiyor: Bağımsız kitapçının emeğini sömürdükten sonra gidip internetten sipariş veremezsin.

Yine beni güldürmeyi başarmıştı ama içten içe hâlâ sinirliydim. O kitapları satmak benim için önemliydi.

Neyse ki bu akşamki etkinlik yarışmada beni öne taşıyabilirdi. Yıllardır hayran olduğum Kenneth Michael Rutherford dükkânıma geliyordu. İlk kitabı *Tell Me No, Tell Me Yes*'le Ulusal Kitap Ödülü listesine girmiş uluslararası çoksatan bir yazardı kendisi.

İkinci kitabı iki gün önce çıkmıştı ve ben, evet tabii ki ben, Tabula Inscripta'dan Josie Klein, onu bu akşam etkinliğe getiriyordum.

Resmen zaferdi bu. Hatta düpedüz mucize. Nasıl becerdim, aklım almıyordu. Basın danışmanından bir türlü ses çıkmayınca (ki çok uğraşmıştım), iş başa düşmüştü. İnternet sitesindeki "bana

ulaşın” sayfasına döşemiştım mesajı, ilk kitabını öve öve bitirememiştim. Tabii son kitabını da, ki onu henüz okumuş değildim (yayınevi ön okuma kopyası yollamamıştı). Sadece en büyük hayranı olduğumu, eğer bu yaz programı uygunsa onu bir imza gününde ağırlamaktan onur duyacağımı söylemiştim. Cevap verdiğinde sevinçten havalara uçmuştım, meğer kitabın çıktığı haftanın perşembesi boşmuş. Tüm bunlar on gün önce olmuştu ve o günden beri harıl harıl hazırlık yapıyordum. Rutherford sosyal medyada etkinlikten bahsedince imzalı kopyalar için sipariş yağmıştı resmen. Kitaplar da yayınevinden dün acil kargoyla elime ulaşmıştı. Ve işte o an gelip çatmıştı. Ben, Josie Klein... Yani şu üniversite terk, kendi hâlindeki o kitapçı kız... Şimdi yirmi birinci yüzyılın en saygın kalemlelerinden birini dükkânında ağırlayacaktı.

Etkinlik sandalyelerini dizerken dayanamayıp haberi RJ ile paylaşmaya karar verdim.

KitapçıKız: Bu akşam bir yazarı ağırlıyorum ve heyecandan ÖLÜYORUM.

RJ.Okur: Hangi yazar?

Duraksadım. Eğer Rutherford’un adını verirsem bu gece nerede imzası olduğu şıp diye bulur, oradan da bana ulaşabilirdi. Bu düşünceyle içim ürperdi. RJ benim gerçekte kim olduğumu bilseydi son beş yıldır Tabula’da yarattığım o kişiliğe, yani gardını asla indirmeyen, profesyonel, kusursuz kitapçı kız imajına bürünmek zorunda kalırdım. Paylaştığım her şeyi sorgulamaya başlar, kendime sansür uygulardım. Büyü bozulurdu.

KitapciKiz: Aman, boş ver sen orasını. ;) Ama gerçekten hayran olduğum biri.

RJ.Okur: Harika bir iş çıkaracaksın. Sakın unutma, sen yazara iyilik yapıyorsun. Orta oldukları için minnettarlar, kitaplarına değer veren insanlarla konuşmak onlar için çok önemli.

RJ.Okur: *orada. *kitaplarına. (defalarca alnına vurur)

RJ.Okur: Pardon. çok hızlı yazıyorum.

KitapciKiz: 😊 Sorun değil. Teşekkürler dinlediğin için.

RJ.Okur: Lafı mı olur? Ayrıca sen de yazım hatalarımı yargılamadığın için sağ ol.

KitapciKiz: Bu yazarla tanışınca heyecandan iki kelimeyi bir araya getiremeyeceğimden korkarken seni nasıl yargılayabilirim ki?

RJ.Okur: Yazdığın kadar güzel konuşuyorsan herkes sana hayran kalacak demektir. Ben sana hep hayranım.

Sözleri içime sıcacık bir özgüven dalgası yaydı. Penelope Adler-Wolf'un iki yıl önce dükkânında Kenneth Michael Rutherford'u ağırladığı o günü dün gibi hatırlıyordum. Etkinliği canlı yayınlamıştı ve ben de ekran başında, nefesimi tutarak baştan sona izlemiştim. Sadece Rutherford'un kalemine hayran olduğumdan değil, PAW'un o muazzam moderatörlüğünü her detayıyla hafızama kazımak için de. Kalabalığa olan o sarsılmaz hâkimiyeti, benim karşısında dilimin tutulacağı türden bir yazarın yanında sergilediği o doğal rahatlık...

İşte o an karar vermiştim. Ben de tıpkı onun gibi olmak, kitaplar üzerine derin ve kıymetli tartışmalar açabilen bir edebiyat gurusu hâline gelmek istiyordum. Ve şimdi, o yolda dev bir adım daha atıyorum

Ama önce Xander'la toplantım vardı.

Beans'te buluştuk. Xander telefonuna bakıp yarım yamalak başını sallarken ben bu akşamki etkinliğin biletlerinin tükendiği müjdesini verdim. Sonra o kendi havadislerine geçti.

"Josie, geçen hazirana kıyasla kârın artmış," dedi. "Etkilendim doğrusu."

Nabzım hızlandı ki bunu zaten biliyordum (sonuçta her kuruşun hesabını tutuyordum) ama ondan duymak yine de güzeldi.

"Maalesef Ryan'ın azıcık gerisindesin," diye ekleyince mideme yumruk yemiş gibi oldum. "Ama arayı kapatabilirsin, sonuçlar birbirine çok yakın. Yine de elinden gelenin fazlasını yapman, dişini tırnağına takman lazım."

“Elbette,” dedim gülümsemeye çalışarak ama içim kan ağlıyordu.

Xander kâr marjları ve giderlerden bahsederken ben yenilgiyi kabul edip ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Müşteri çekmek için kendimi paralamıştım ama yetmiyordu demek ki. Neyse ki Xander uzatmayı seven biri değildi. Ayağa kalkıp Mutlu Sonlar’a doğru seslendi.

“Lawson?”

Ryan bir kitaplığın arkasından çıkıverdi. “Sen hazırsan ben de hazırım.”

Xander telefonuna göz atıp elini salladı. “Bir iş çıktı, seni yarın ararım.”

Sonra pat diye çıkıp gitti.

Ryan tek kaşını kaldırıp toplantının nasıl geçtiğini sorar gibi bana baktı. Ona gayet rahat, umursamaz bir gülümsemeye bakınca da yüzü düştü. *Güzel*. Benden azıcık önde olduğu haberini nasılsa yakında alacaktı, o zamana kadar bırakayım da meraktan içi içini yesin bakalım.

İyi ki bu akşamki etkinlik vardı. Belki de öne geçmemi sağlayabilirdi.

Ryan arkasını dönüp uzaklaşırken arkasından bakmamak için gözlerimi sımsıkı yumdum; geniş omuzlarının hırkasından belli oluşunu, altında yine o eskimiş, yumuşacık görünen ve yanağımı sürtme isteği uyandıran kotlardan biri olduğunu görmesem daha iyiydi.

Hedeflerime odaklanmam gerekiyordu: En sevdiğin yazarlardan biriyle tanış. Biletleri tüketmiş kalabalığı kafala. Tonlarca kitap sat.

Etkinliğin ilk beş dakikasında midem bulanmaya başladı. Heyecandan değil de sanki tuhaf bir şeyler döndüğü için.

Mekân tıklım tıklımdı, her koltuk doluydu ve hatta arkada ayakta duranlar bile vardı. Sipariş edilen kitapları ve dükkân için ayırdığımız stokları imzalarken Rutherford gayet nazikti. Benim yaptığım takdim konuşması da kusursuz geçmişti.

Ama havada garip bir elektrik vardı.

“Son romanımın ilham kaynağından bahsetmek istiyorum,” dedi Rutherford. “Rahatsız edici konuları dinlemeye bu kadar istekli insan görmek beni... cesaretlendirdi.”

Kalabalıktan üç dört kişi manidar bir tavırla kıkırdayınca dank etti. İçeride sadece beyaz erkekler vardı.

Benim etkinliklerimde genelde böyle olmazdı.

Müşterilerim genelde eğitilmiş ve üst orta sınıf insanlardı ama cinsiyet ve etnik köken açısından her zaman çeşitlilik olurdu.

Belki de sadece tesadüftü?

“Bildığınız üzere bu roman biraz... tartışma yarattı,” diye devam etti Rutherford.

Tartışma mı? Çaktırmadan telefonumu çıkarıp romanın adını ve “tartışma” kelimesini arattım.

Nefesim içime kaçtı.

Önümdeki adamlar dönüp bana bakınca öksürüyormuş numarası yaptım. Tekrar önlerine döndüklerinde telefona gömüldüm: *Ödüllü yazar Kenneth Michael Rutherford, son romanındaki “engelli karşıtı” görüşleri nedeniyle topa tutuldu.*

Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken başlıkları taradım. Çok fazla haber yoktu, zaten kitap çıkalı daha iki gün olmuştu. Satış sitelerindeki az sayıdaki yorum ya yazarın “ilerici düşüncelerini” öven beş yıldızlı notlardan ya da ona “iğrenç” diyen bir yıldızlı notlardan ibaretti. Yayınevine baktım da kişisel yayıncılık yapan, yani masrafları yazarın karşıladığı bir yerdi. Rutherford gibi çoksatın bir yazarın bu yola girmesinin tek bir sebebi olabilirdi: Hiçbir yayınevi onunla çalışmak istememişti.

Ön tarafta Rutherford konuşmaya devam ediyordu, “İnsan ırkının başlangıcından beri, gruba katkı sağlayamayanlar geride

bırakılmıştır. Atalarımız türün devamlılığı için sadece en güçlü bireylerin hayatta kalmasını ve üremesini sağlamak zorunda olduklarını biliyorlardı.”

Midem ağzıma geldi. Sesini duymamaya çalışarak RJ’ye mesaj atmak için KitapDostları’ni açtım ama durdum. Anonimlik meselesi bir yana, RJ’in bu aşağılık adamı dükkânıma davet ettiğimi bilmesini istediğimden emin değildim.

Onun yerine, RJ’i hiç görmediğim bir edebiyat forumuna yazdım: Kenneth Michael Rutherford olayı nedir, bilen var mı?

Ülkenin dört bir yanındaki kitapçılardan ânında cevap yağdı.

DallasBooks: Duyduğuma göre son kitabı engelli bireylerin kısırlaştırılmasını savunuyormuş.

BeautyandtheBook: Kitap iki gün önce çıkana kadar kimsenin haberi yoktu çünkü yayınevi ön okuma göndermemiş, tanıtım bülteni de yollamamış.

IlikeBigBooks: Dün PubDay forumunda bu konu uzun uzun tartışıldı, nasıl kaçırdın?

Oraya tıkladım ve dehşetim katlanarak arttı. Gerçekten de Rutherford’un romanı, “ırkın iyiliği için” zihinsel veya fiziksel engeli olan herkesin zorla kısırlaştırılmasını ve açık açık öjeniyi savunuyordu.

Kullandığı kelimeler tüylerimi diken diken etti. Benim kardeşim de engelliydi. Bu adam onu yeryüzünden silmek mi istiyordu yani?

Hemen Georgia’ya mesaj attım.

Kenneth Michael Rutherford korkunç bir insanmış, yeni kitabını araştırmadan çağırmışım, şu an dükkânımda.

Etkinliği durdurmak zorundaydım. Ama daha ne yapacağımı düşünmeden telefonum titredi.

Georgia: Şimdi baktım. Adam İĞRENÇ biri.

Josie: Onu davet ettiğim için kendimi berbat hissediyorum. Hele hayranı olduğum için çok kötü hissediyorum!

Georgia: Nereden bilecektin ki? Kitap yeni çıktı! Senin hatan değil.

Ama benim hatamdı, bunları bilmek benim işimdi. Edebiyat dünyasını takip etmek yerine yarışmayı kazanmaya ve Ryan'ı yenmeye odaklanmıştım.

Josie: Gitmesini isteyeceğim. Burada oturup bu mide bulandırıcı zirvaları kusmasına izin veremem.

Georgia: YAPMA!

Georgia: Belli ki adamı destekleyen bazı korkutucu tipler, beyaz ırkın üstünlüğünü savunan örgütler ve itaatsiz eşlere fiziksel cezayı yasallaştırmak isteyen bir grup var arkasında. Bu insanlara bulaşmasak daha iyi. Tehlikeli olabilirler.

Josie: Bir şeyler yapmam lazım!

Georgia: Tek başına olmaz. Beans'te sana destek olabilecek, sen herkesi dışarı çıkarırken yanında duracak biri var mı?

Dükkânımla kahveci arasında derme çatma bir duvar görevi gören kitaplıkların arasından baktım. Sadece Mabel çalışıyordu, o da geç gelen bir müşterinin hesabını almakla meşguldü.

Josie: Hayır.

Georgia: Mutlu Sonlar'da kimse yok mu? Şu gıcık Ryan denen çocuk uzun boylu ve kaslı değil miydi?

Sinirden gülecektim neredeyse. Evet, Ryan dükkânındaydı ve onu her görüşümde ağzının ağzıma ne kadar yaklaştığı, sesindeki o alaycı tını ve o ukala gülüşü aklıma geliyordu. Ondan yardım istememin imkânı yoktu.

Josie: Yardım falan etmez o. Benden nefret ediyor. Battığımı görse zil takıp oynar.

Georgia: O zaman dişini sık, bekle. Birazdan biter.

Rutherford on beş dakika daha konuştu, sonra soru-cevap kısmına, ardından da tanışma faslına geçti. Ben o süreyi engelli bireyleri destekleyen kuruluşları araştırarak geçirdim. Bu gecenin kârını onlara bağışlayacaktım. Bu paranın kursağımdan geçmesine ölsem izin veremezdim.

Peki ya Xander ne olduğunu sorarsa? Kazanma şansımı yok etse bile doğruyu söyleyecektim.

KİTAPDOSTLARI

22 Haziran, 23:21

RJ.Okur: Büyük etkinliğin nasıl geçti??!? Bütün gün sana kitap dolusu güzel enerji gönderdim.

KitapciKiz: Bu konuyu konuşmasak olur mu?

RJ.Okur: O kadar mı kötü? Kimse gelmedi mi?

KitapciKiz: Hayır, içerisi epey kalabalıktı.

RJ.Okur: Umarım en azından bol bol kitap satmışsındır? (Arkadaşının belli ki konuşmak istemediği bu konudan nasıl sıyrılacağını bilemeyerek soruyor.)

KitapciKiz: Sadece etkinlik değildi mesele, gerçi o da berbatı ya neyse. Tüm bu olanlar geçmişten bazı şeyleri tetikledi. Bütün gün bunu düşündüm, kafamdan atamıyorum bir türlü.

RJ.Okur: Üzüldüm.

KitapciKiz: Sağ ol.

KitapciKiz: Hani kitaplardaki karakterlerin hep çocukluklarından kalma bir yaraları olur, büyümelerini ve olay örgüsünü bu yara şekillendirir ya? Sence gerçek hayatta da böyle mi olur?

RJ.Okur: Bence hepimizin pek çok yarası var. Hatta bazılarının farkında bile değiliz. Terapistler bu sayede ekmek yiyor zaten.

KitapciKiz: Doğru. Peki sence senin yaran ne?

KitapciKiz: Boş ver, üstüme vazife değil. Pardon!

RJ.Okur: Hayır, anlatabilirim, sorun değil.

RJ.Okur: Benimki muhtemelen "asla yeterli olamamak" ile ilgili. Birinciliklerle dolu bir ailede teselli ödülü alan çocuktum ben.

KitapciKiz: Seni çok iyi anlıyorum.

RJ.Okur: Yok artık. Sen kesin lisede okul birincisi falansındır.

KitapciKiz: Belki... Ama sonra herkesin kendi lisesinin birincisi olduğu bir üniversiteye gittim ve bitirecek kapasitem yokmuş meğer. Son sınıfta okulu bırakmak zorunda kaldım.

RJ.Okur: Çok üzıldüm. Kötüymüş.

KitapciKiz: Berbattı. Sadece okulu bıraktığım için değil, o noktaya gelene kadar yaşanan her şey kötüydü.

RJ.Okur: Mesela?..

RJ.Okur: Pardon, anlatmak zorunda değilsin. Sadece paylaşmak istersen dinlemeye hazırım, tamam mı?

KitapciKiz: Belki başka zaman. Galiba demeye çalıştığım şu, içimde kök salmış o “başarılı olmak için gereken kumaş bende yok” korkusunu bir türlü atamıyorum. Okulda da yoktu. İş hayatında da yok. Hayatta da.

RJ.Okur: Benim fikrimin bir önemi varsa söyleyeyim, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla zeki, çalışkan ve tutkulu birisin. Hayat karşına ne çıkarırsa çıkarsın üstesinden gelebilecek kadar güçlü görünüyorsun.

KitapciKiz: Teşekkür ederim. Umarım haklısındır.

KitapciKiz: Neyse, benim yaram da bu galiba.

RJ.Okur: Bunu bana anlattığın, güvendiğin için teşekkürler.

KitapciKiz: Dinlediğin için sen sağ ol.

12

Ryan

Cuma sabahı kitabevi resmen açılmadan hemen önce, en sevdiğim ikinci köşeye kurulmuş, sesli kitabımı başlatmak üzereyken telefonum çaldı. Arayan Xander'dı.

“Lawson,” dedi telefonu açar açmaz. Yüzümü buruşturdum. Şu soyadıyla hitap etme olayındaki o maço “biz kankayız” havalarından da bunun ima ettiği o sahte samimiyetten de nefret ediyorum. Xander Laing’le arkadaş falan değildik.

“Dün öyle apar topar kaçmak zorunda kaldığım için kusura bakma,” dedi. “İşler yoğun.”

“Bilmez miyim...” dedim bilmesem de.

“Bak şimdi,” dedi Xander hiç lafı dolandırmadan sadede gelecek. “Geçen hazirana kıyasla kârın artmış. Etkilendim doğrusu.”

“Teşekkür ederim,” dedim, beklemediğim bu övgü karşısında oturuşumu dikleştirerek. “Bütün payeyi ben alamam. Eki-bim...”

“Maalesef,” diye sözümü kesti Xander, “Josie’nin azıcık gerisindedin.”

“Ah,” dedim, yüzüm düştü. Tam bir aptaldım, tabii ki rakamlarımın normalden yüksek olması onunkilerle kıyaslanınca bir anlam ifade etmiyordu.

“Sonuçlar kafa kafaya,” dedi içime minik bir umut tohumu eker. “O yüzden işini korumak istiyorsan tüm hünelerini sergilemen gerekecek. Umarım bu durum personelini de motive eder.”

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. “Sonuç ne olursa olsun onların işi güvende olacak, değil mi? Kâr oranları sadece yönetici pozisyonunu belirleyecek?”

“O işe dükkânı kim yönetecekse o karar verir.” Hattın diğer ucundan gürültüler geldi, sonra Xander’ın başka biriyle konuştuğunu duydum. Tekrar bana dönüp, “Kaçmam lazım,” dedi. “Çalışmaya devam.”

Telefonu kapadım. Josie’nin ekibime işten çıkarma bildirimlerini dağıttığı ya da hayatı çekilmez kılarak herkesi istifaya sürüklediği o huzursuz edici hayali zihnimden kovmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Bir şekilde öne geçmenin yolunu bulmam gerekiyordu.

Yine de kendimi Gretchen’den sabah gelen mesaja bakarken buldum.

B planından selamlar! Bir gelişme var mı?

Tereddütle dudağımı kemirdim, sonra yazdım: Seni daha sonra arayabilir miyim? Henüz bir karar yok ama detayları merak ediyorum.

Gretchen ânında cevap verdi: AMAN TANRIM! Gerçekten mi?! Tabii ki, ne zaman istersen ara.

Heyecanı gururumu okşadı, özellikle de Xander’ın haberlerinden sonra. En azından birileri işe yaradığını düşünüyordu.

Kendimi koltuğa bırakıp sesli kitap uygulamasını açtım. Keşke sonu mutlu biten, şöyle rahatlatıcı bir şeyler dinleseydim. Ama şu an, mutlu bitmeyeceğini bildiğim bir kitabı dinliyordum. Kitapçı-Kız birini tanımanın en iyi yolunun en sevdiği kitapları okumak

olduğunu söyledikten sonra, onun “Favoriler” rafından birkaç kitabı okuma listeme eklemiştim. Şu anki de onlardan biriydi: *Atlas Silkindi*. Ciltli baskısını alacaktım ama bin sayfadan fazlaydı. Sesli kitap altmış saat sürüyordu ama zihnimde sindirmesi daha kolaydı en azından.

Tam oynat tuşuna basacakken KitapciKiz’dan mesaj düştü.

KitapciKiz: Günaydın! Bil bakalım ne oldu?
Dün gece konuşmamız bittikten sonra Prenses Gelin’e başladım.

RJ.Okur: Vee?..

KitapciKiz: Yanlışlıkla kısaltılmış edisyonunu almışım. Orijinalini nereden bulabileceğimi biliyor musun? Daha uzun olması sorun değil. 11. sınıfta Sefiller’i okurken öğretmenimiz kısaltılmış versiyonu ödev vermişti ama ben 1463 sayfa olmasına rağmen orijinalini okumuştum.

Kahkahalarla güldüm. Kucağıma daha yeni yerleşmiş olan Persephone irkilip uyandı. Bana şöyle bir ters ters baktıktan sonra tekrar uykuya daldı.

RJ.Okur: Kısaltılmamış bir versiyonu yok ki.

KitapciKiz: Var canım, yazar daha en başta orijinalinin S. Morgenstern tarafından yazıldığını söylüyor. Belki sahaflara bakmalıyım.

RJ.Okur: S. Morgenstern ismini Google'da arattın mı?

KitapciKiz benzersiz kurguları severdi, o yüzden bu kitaptaki numaradan hoşlanacağını düşünmüştüm ama belki de baştan söylemeliydim. İsteyeceğim son şey bilmediği için kendini aptal gibi hissetmesiydi. Ama kitabın dehası da buradaydı zaten. Yazar William Goldman, efsanevi bir senaristti ve bütün romanı kurgusal S. Morgenstern tarafından yazılan orijinal tarihin “iyi kısımları” gibi çerçeveliyordu.

Cevap gelmesi geciktikçe gerildim. Muhtemelen gözlerini deviriyor ve benden bir daha asla tavsiye istemeyeceğine dair kendine söz veriyordu. İyi ki en sevdiğim kitaplardan birini önermemiştim, nefret ederse kaldıramam derken şaka yapmıyordum.

Tam ümidi kesecekken telefonum tekrar öttü.

KitapciKiz: HASİKTİR.

KitapciKiz: CİDDİ MİSİN??

Midem kasıldı.

KitapciKiz: Bu yazar ya dâhi ya da zır deli.
Her iki durumda da bayıldım.

Rahatlayarak başımı koltuğa yasladım, yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

RJ.Okur: Seni asla yanıltmam demiştim.

KitapciKiz: Teşekkür ederim. Gerçekten...
Tam da ihtiyacım olan şeydi. Zor birkaç
hafta geçirdim, dün gecenin bu kadar ağır
gelmesinin bir sebebi de bu.

KitapciKiz: Gitmem lazım. Sonra konuşuruz!

On dakika sonra Eddie'nin, "*Aman Tanrım!*" dediğini duydum. Espresso makinesinin vızıltısı neredeyse bir uğultuya dönüşmüştü ama Eddie'nin sesi, özellikle de en dramatik tonundaysa her şeyi bastırabiliyordu.

Kafamı kaldırdım, kiminle konuştuğunu görene kadar ilgim yarım yamalaklı. KitapciKiz'la konuşmamızın yarattığı o sıcak ve tatlı hisler ânında buharlaştı. Yerini Josie'nin yanındayken hep hissettiğim o sinir bozukluğuna bıraktı. Onun ne halt ettiği umurumda değildi. Olmamalıydı. Ama merakım, yani tamam kabul ediyorum, burnumu sokma huyum ağır bastı.

Persephone'yi kucağımdan indirdim. "Pardon, tatlı kız," diyerek kulaklarının arasındaki o yumuşak noktayı okşadım ve Beans'e geçtim. Sabahki buzlu kahvemi çoktan içmiştim ama ikiden zarar gelmezdi. Utandıran zevklerden bahsedeceksek benimki o kadar da kötü sayılmazdı. Acaba KitapciKiz'ın da onu utandıran bir zevki var mıydı? Al işte, yine onu düşünüyordum.

Gerçek adını veya neye benzediğini bilmediğin birine tutulmak mümkün müydü? Gerçi KitapciKiz'ın güzel olduğuna eminim. Zeki, düşünceli, komik ve güzel.

"Tanrım, Ry, Josie'nin az önce anlattıklarına inanamayacaksın," dedi Eddie.

Josie'nin sırtı bana dönüktü, omuzları gerildi. Bugün tam buzlar kraliçesi modundaydı; sıkı bir topuz, kıvrımlarını saran siyah bir kalem etek ve bacaklarını sonsuz gibi gösteren gökdelen topuk-

lular... Bana şöyle kısa bir bakış atıp hemen kafasını çevirdi ama yüz ifadesini yakalayabildim. Tamamen ekşimişti, sanki limon yemiş gibi. Daha bir hafta önce beni kitaplığa sıkıştırmış, emmek ister gibi dudaklarıma bakan kadının o olduğuna inanmak zordu.

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi Josie.

“Hadi oradan, bal gibi de *büyük* bir olay,” dedi Eddie. Sonra bana dönüp ekledi, “Her zamankinden mi?”

Tek kaşını kaldırdı. Yutkundum, umarım her zamankinden kastı içine bir miktar tükürük eklenmiş kahve değildi. Onun yanındayken uslu durmuş sayılırdım, tabii Josie ona kitaplık olayını anlatmadıysa...

“Sorun yok,” dedi Josie, Eddie’ye. Benimle bu konuşmayı yapmaya tenezzül etmezmiş gibi. “Sadece dün geceki etkinliğimde bir olay yaşandı.”

“Kimse gelmedi mi?” diye sordum, onunla uğraşma fırsatını kaçırmayarak. Aslında salonun dolu olduğunu biliyordum. Dün gece geç saate kadar buradaydım, yüzden fazla “Kitap ve His” abonelik kutusu hazırlamakla meşguldüm.

“Hayır,” diye tısladı Josie, sesi Hades’i andırmıyor değildi. “Biletler tükendi, çok sağ ol.”

“O zaman sorun neydi?” Cinderella’ya Merkür retrosunda olup olmadığımızı sormam lazımdı. Hem Josie’nin hem de Kitapci-Kiz’in dün gece kötü bir etkinlik geçirmiş olma ihtimali neydi?

“Konuk yazar ırkçı-engelli düşmanı-öjenist hıyar herifin teki çıkmış,” dedi Eddie bana.

Josie omuzlarını düşürüp, “Fena sıçtım,” diye geveledi.

Son kısmı duymamı istediğinden emin değildim. Zayıflık belirtisi göstermek hiç ona göre değildi. Ama böyle bir adamı dükânına davet ettiğini de hayal edemiyordum. Daha geçen hafta Beans’te kardeşinin bastonu hakkında çirkin bir yorum yapan müşteriyi nasıl haşladığını görmüştüm.

“Adamı neden çağırdın ki?” diye sordum gerçekten merak ederek.

“Son romanı Ulusal Kitap Ödülü’ne aday gösterilmişti,” dedi Josie ve sonra hızla ekledi, “ve yeni kitabını daha okumamıştım.”

“Ah dostum, aynı şeyi ben de yaşadım,” dedim, yaptığımız bir kitap lansmanında yerel bir yazarın inceden pedofili imaları yaptığını hatırlayarak. “Gelen yazar Jack Offman’sa hayır deyip geçeceksin...”

“Aynısı Kenneth Michael Rutherford için de geçerliymiş,” dedi Josie sakın bir sesle.

“Bir dakika, sen o adamı dükkânına mı soktun?” Rutherford dün gece KitapDostları’nda trenddeydi. Edebiyat forumları genelde benim alanım değildi ama gönderiyi KitapciKiz başlattığı için denk gelmiştim. Milletin bu adam hakkında yazdıkları...

Josie anıyı zihninden silmek istercesine avuçlarını gözlerine bastırdı.

“Umarım kışına tekmeyi basıp atmışsındır,” dedim. Bunu görmeyi isterdim doğrusu. Josie Klein’in o ölümcül bakışlarının hedefinde benden başka birinin olmasını.

“Atamazdı ki,” dedi Eddie başını iki yana sallayarak. “İçerisi tıklım tıklım beyaz adamlarla doluydu, üstüne alınma da.”

“Alınmadım,” dedim, bunun neden önemli olduğunu anlamayarak.

Ama sonra aklıma KitapDostları’nda birinin Rutherford’un adının bir sürü şiddet yanlısı, faşist örgütle anıldığını söylediği geldi ve taşlar yerine oturdu. Josie neredeyse hep tek başına çalışıyordu, tabii ki yanında ona destek olacak kimse yokken Rutherford’a ve hayranlarına kafa tutmaktan çekinmesi anlaşılırdı.

“Güvenliğinden endişe etmiş,” diye devam etti Eddie, elini kalbine götürerek. “Keşke sana yardım etmek için orada olsaydım, Josie.”

“Keşke,” dedi Josie sessizce.

“Ben buradaydım,” dedim ikisine de. “Yardım edebilirdim.” Olaydan haberim olmasa da içim cız etti, suçlu hissettim.

Josie alaycı bir ses çıkarıp konuşmanın başından beri ilk kez bana döndü. İşte yine o ölümcül bakış.

“Hadi canım, sen de. Yardım falan etmezdin.”

“Tabii ki ederdim,” diye ısrar ettim.

“Etmezdin.”

“Ederdim,” diye karşılık verdim, Josie Klein beni bu çocukça oyuna çektiği için içimden söylenerek.

“Bırak bu işleri, Brayden,” dedi Josie. Bilerek yanlış isim kullanması artık sabrımı taşıyordu. “Öylece dikilip çırpınışımı izlerdin.”

“Adım Brayd-”

“Geçen gün o kitaplıkları taşımaya çalışırken öyle yapmadın mı?” dedi sesini bir oktav yükselterek.

İçimdeki suçluluk hissi mideme inen bir yumruğa dönüştü ve haklıydı. Hıyarlık etmiştim. Ama şartlar tamamen farklıydı.

“O zaman hayatın tehlikede değildi!” dedim sesimi onunki kadar yükselterek. “Eddie, kendisine söyleyebilir misin, şayet gerçekten başı dertte olsaydı onu kurtarırdım.”

Josie acı bir kakhaha attı. “Eddie, ona şu kahramanlık kompleksini aşmasını söyle. Tüm kadınların kurtarılmaya ihtiyacı yoktur.”

Of. Sözleri bam telime basmıştı, daha önce de beni tanımlamak için “kahraman” kelimesinin pek de gurur verici olmayacak şekilde söylendiği olmuştu. İnsanlara yardım etmeyi seviyorsam suç benim miydi yani? Tanrım, Josie ona yardım etmediğim için bana kızıyordu. Yapsam suç, yapmasam suçtu resmen.

“Ryan,” dedi Eddie adımı uzatarak ve bana ciddi ciddi bakarak. “Bir dahaki sefere Josie’nin dükkânında bir grup korkutucu beyaz adam görürsen git ona yardım et.” Sonra Josie’ye döndü. “Josie, sen de bir dahaki sefere Ryan’ın dükkânında bir grup beyaz adam görürsen... beni ara.”

Kendi şakasına gülerek gerginliği dağıttı. Mabel gelip benim içeceğimi Josie’ye uzatmaya çalışana kadar Josie de gülmenin eşliğinde gibi görünüyordu.

“Buyurun frappeniz,” dedi Mabel.

Josie’nin ifadesi donuklaştı ama kulakları daha da kızardı.

“Bu. Benim. Kahvem. Değil.” Sesi aldatıcı bir şekilde dümdüzdü ama gözleri şu artık aşına olduğum o alev alev yeşil renge bürünmüş durumdaydı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Bakışlarım yüzünde geziyordu; burnundaki silik çiller, dudaklarının kıvrımı, çenesini kasışı... Birkaç tutam koyu, kıvrıkcık saç topuzundan kurtulup ensesine düşmüştü, teni orada şeftali renginde ve pürüzsüz görünüyordu. Dudaklarımı tam oraya bastırmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim.

Tuhaf bir sıcak bastı. Sanki duvarlar üzerime geliyordu. Josie topukları üzerinde dönüp dükkânın kendi tarafına doğru yürürken hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı karar veremedim.

“Ona yardım ederdim,” dedim Eddie’ye, Josie gittikten sonra.

“Biliyorum,” dedi Eddie ciddiyetle. Sonra dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı, başını iki yana salladı. “Ah, bilmez miyim, Ryan?”

Öfkesinin ve kırgınlığının altında, umarım Josie de bunu biliyordu. Beni düşmanı olarak görüyordu ama kafasında yarattığı o adam ben değildim. Birinin kaybetmek zorunda olduğu sporlardan bile hoşlanmazdım normalde. Aşk romanları satan bir kitapçı işletiyordum, insaf yani. Kötü biri değildim.

Ama derinlerde bir yerde, beni böyle görmesinin tamamen Josie’nin suçu olmadığını da biliyordum. O lanet kitaplık muhabbetinde ona yardım etmeliydim. Gerçi etseydim de muhtemelen beni ataerkil düzeni sürdürmekle suçlardı. Ne yaparsam yapayım yaranamıyordum.

Ama kaybedemezdim.

Ne bu yarışı ne de kitabevimi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, bulaşıkları yıkarken bir yandan da sesli kitabımı dinliyordum. Telefonumdan bildirim sesi geldi.

KitapciKiz: Selam, günün nasıl geçti?

İç çektim. Josie'yle o tartışmamız hâlâ canımı sıkıyordu. Beni o tür bir adam olarak görmesinden nefret ediyordum. Ve o tür bir adammışım gibi davranmış olmaktan da nefret ediyordum.

RJ.Okur: Daha iyi günlerim olmuştu.

KitapciKiz: Neden?

Pek anlatmak istemiyordum ama nedense kendimi biraz olsun anlatırken buldum.

RJ.Okur: Yaralar hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Bugün biri o yaralardan birine dokunan bir laf etti. Kısaca iyi bir insan olmadığımı ima etti. Ben kendimi hep iyi biri olarak görmüşümdür. Ama bu kişinin yanında öyle değilim ve bunu fark etmek çok kötü bir his.

KitapciKiz: Sadece bu kişiye özgü bir durumsa suçun sende olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen ondadır.

Belki evet, belki hayır. Davranışlarımin suçunu Josie'ye atmak beni kimsenin yapmadığı kadar sinir etse de doğru değildi.

RJ.Okur: Objektif olmak gerekirse bu kişiye pek de harika davrandığım söylenemez. Ama aramızdaki dinamiği değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı emin değilim.

KitapciKiz: Belki de yoktur. Ama küçük kardeşim (psikolojide yüksek lisans yapıyor), eğer o kişiyle doğrudan aranı düzeltemiyorsan başkası için iyi bir şey yapmayı düşünmeni önerirdi. Olanları değiştirmez ama enerjini olumlu bir yöne çevirmene yardımcı olabilir.

KitapciKiz: Kulağa biraz saçma geldiğini biliyorum. İşe yarayacağından emin değilim ama belki denemeye değer?

İlginç bir fikirdi. Gerçi öyle bir şeyi nasıl yaparım hiçbir fikrim yoktu.

RJ.Okur: Hımm. Denemeye deyer.

Mesajımı okudum ve başımı iki yana salladım, onca dikkate rağmen yine hata yapmayı başarmıştım.

RJ.Okur: *değer

RJ.Okur: Eee... senin için yapabileceğim bir şey var mı? ;)

KitapciKiz: Ha. Bilmem. Ne gibi?

RJ.Okur: Yazışarak yardım etme kapasitem sınırlı ama... konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?

KitapciKiz: Belki? Geçen günkü konuşmamızdan beri sana anlattığım şeyi düşünüyorum, yani okulu bırakmamı ve fark ettim ki bunun hakkında daha önce hiç konuşmamışım. Yani, hiç kimseyle.

İçime bir sıcaklık yayıldı, bulaşıkları bırakıp koltuğa oturmaya gittim.

RJ.Okur: Eğer konuşmanın sana iyi geleceğini düşünüyorsan, dinlemekten onur duyarım.

Ve bunda samimiydim, sadece enerjiyi değiştirmek için söylememiştim.

KitapciKiz: Peki. Şöyle ki... Son sınıfın güz döneminde kardeşim bir kaza geçirdi, okuldan eve yürürken araba çarptı. Vücudunda on bir farklı kemik kırıldı.

Midem kasıldı, kardeşinden bahsederken sesi hep çok korumacı gelirdi. Şimdi taşlar yerine oturmuştu.

RJ.Okur: Aman Tanrım. Korkunç.

KitapciKiz: Öyleydi. Başta yaşayıp yaşamayacağından emin değillerdi. Hastanede kaldığı iki hafta boyunca yanından neredeyse hiç ayrılmadım. Sonra o eve çıktı, ben de okula döndüm. Annem çekip gidene kadar her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum.

RJ.Okur: Bir dakika, ne? Annen gitti mi?

Daha da kötüleşti. KitapciKiz bütün hikâyeyi anlattı. Görünüşe göre bu annesinin sık sık yaptığı bir şeymiş, bakması gereken kızları olduğunu unutup bir adamın peşinden gidip duruyormuş. Bu seferki olayda da pisliğin tekiyle sevgiliymiş ve adam KK'nın annesinin yaralı kızıyla ilgilendiği için dikkatinin dağınık olmasından bıkmış. Annesi de tekerlekli sandalyeye mahkûm küçük kızını evde tek başına bırakıp gitmiş.

KK kardeşine yardım etmek için eve dönmüş, ki buna hiç şaşırmamıştım. Beni asıl şaşırtan sonraki anlattıklarıydı. Bu durum okul hayatını etkilediği için kendini suçlamış.

KitapciKiz: Ayak uydurabilmem gerekirdi, İngiliz Edebiyatı okuyordum, tek yapmam gereken okuyup yazmaktı. Bunu her yerden yapabilirdim.

RJ.Okur: Ama çok gergindin ve korkmuştun. Annenin çekip gitmesini aklım almıyor. Sen de daha çocuktun.

KitapciKiz: Teknik olarak yetişkindim. Üstelik hayatım boyunca kardeşime ben baktım, o yüzden buna alışkınım.

KitapciKiz: Neyse, halletmeye çalıştım ama iki dersten kaldım ve bursumu kaybettim.

RJ.Okur: Okuldan kimse sana ulaşmadı mı? Destek olmaya çalışmadılar mı?

KitapciKiz: Evet ama bir sonraki dönem başladığında annem o adam tarafından terk edilmişti ve teknik olarak evde olsa da işlevsiz hâldeydi. Kardeşimin bana ihtiyacı vardı, o yüzden ben de... bir daha hiç dönmedim.

KitapciKiz: Sonuçta o günden beri çabucak pes eden biri olduğum gerçeğiyle yaşamam gerekiyor.

Başımı iki yana sallayarak ona gerçek hayatta söylemek istediğim sözleri yazdım.

RJ.Okur: Hayır, sen kimse yapmazken küçük kız kardeşine bakmak için geleceğini feda eden birisin. Annen seni hayal kırıklığına uğratmış. Sen başarısız olmadın. Zorluklar karşısında güç ve direnç gösterdin.

KitapciKiz: Güç ve direnç gösteren kardeşimdi. O kazanın etkileriyle her gün baş etmesine rağmen pes etmedi.

RJ.Okur: Sen de etmedin! Çalışıp didinip dükkânının yöneticiliğine kadar yükseldin. İlham verici bir şey bu!

KitapciKiz: Dükkânda bir ben varım, hâliyle sadece kendimi yönetiyorum.

RJ.Okur: Fark etmez. Kitapçılık önemli bir iş, KK. Bunu bildiğini biliyorum.

KitapciKiz: Tabii ki biliyorum. Ama sadece iş değil, anlıyor musun? Temsil ettiği şey önemli. Bir amaç duygusu, bir başarı hissi. İşyerinde durumlar şu an biraz pamuk ipliğine bağlı, ya işimi kaybedersem? O zaman ne yaparım bilmiyorum.

Onu tamamen anlıyordum. İkimizin de işimizi kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya olmamız ilginçti, gerçi bu muhtemelen birçok bağımsız kitapçı için geçerli bir durumdu.

RJ.Okur: Eğer öyle bir şey olursa, üniversitedeki durumun üstesinden nasıl geldiysen bunun da öyle üstesinden gelirsin.

KitapciKiz: Pes ederek mi?

RJ.Okur: Hayır, yeni bir yol bularak, uyum sağlayarak ve direnerek. Kendine verdiğin değerden çok daha yetenekli ve dayanıklısın.

Uzun bir sessizlik oldu, acaba haddimi aşır çok mu konuştum diye endişelenmeye başladım. Ama sonra üç nokta belirdi, ardından cevabı geldi.

KitapciKiz: Sen gerçekten iyi birisin, RJ. Büyürken kendini ortalamanın altında hissettiğini söylemiştin ama sana dair gördüğüm her şey çok başarılı. Harika bir dinleyici, düşünceli bir kitapçı ve muhteşem bir arkadaşsın. Bundan eminim.

Yazdıklarına bakakaldım, durumu nasıl tersine çevirip beni teselli ettiğini ve iltifat ettiğini düşündüm. Ama sabah Josie'yle yaşadığım sürtüşmeden sonra olmak istediğim türden bir insan olduğumu duymaya ihtiyacım vardı. Davranışlarım konusunda kendime dürüst olursam ve bazı değişiklikler yaparsam olabileceğimi bildiğim o insandım.

RJ.Okur: Bu sözlerin benim için çok kıymetli. Tahmin edemeyeceğin kadar. Yarın konuşur muyuz?

KitapciKiz: Tabii ki. Günümün en güzel kısımları seninle konuştuğum anlar.

RJ.Okur: Benim için de öyle.

13

Josie

Tabula Inscripta'daydım. Yerel bir yazarın ön sipariş kampanyası için gelen internet siparişlerini paketlerken kapının üzerindeki zil çaldı. Bir elinde bastonu diğesinde telefonuyla Georgia kapıda duruyordu.

“Şimdi Josie'nin dükkânına geldim!” dedi Georgia telefona, bana kocaman umutlu bir gülümsemeyle bakarak. Annemizle konuştuğunu fark ettim. Benim zeki, kendine güvenen kız kardeşimi bir anda onay bekleyen, hevesli bir ergene dönüştürebilen tek insanla.

Georgia fısıldayarak, “Annem Meksika'ya gidiyor da sana merhaba demek istiyor!” derken başımı iki yana salladım. Daha ben cevap veremedi telefonla, “Hey Anne! Josie'yi veriyorum!” dedi.

Telefonu bana doğru uzatınca gönülsüzce aldım.

“Alo?”

“Josie!” Annemin tiz sesi kulağımı doldurdu. “Tatlım! Nasılsın? Görüştüğün biri var mı? Ne zamandır sevgilin yok, Jojo.”

Georgia ağzını oynatarak, *Doğru*, dedi. Gözlerimi devirdim.

Annem devam etti, “Georgie ikinizin bir fotoğrafını gönderdi, yüzün biraz sivilcelenmiş gibi. Yeni bir akne kremi duydum, iyi gelebilirmiş. Darrell sana reçete yazsın mı, kendisi doktor!”

Nasıl cevap vereceğimi bile bilemeyerek iç çektim. “Darrell kim?”

Annemin kahkahası kulağımda çınladı. “Nişanlım tatlım, unuttun mu?”

Nişanlı mı? diye fısıldadım Georgia’ya, o da omuz silkti. Darrell’in aslında nişanlısı olmadığına kalıbımı basardım. Ya da doktor olmadığına. Annemin en son görüştüğü “doktor”, vitamin imal eden bir firmada çalışıyordu.

Annem Darrell’dan ve onun Puerto Vallarta’daki evinden, saçlarına nasıl kızıl gölgeler attırdığından ve vücut hatlarını ortaya çıkaran yeni bir elbise aldığından bahsedip durdu.

Georgia’nın kendisiyle Meksika’da buluşmasıyla ilgili bir şeyler söyleyene kadar yarım kulak dinledim.

Ne? diye sordum sessizce kardeşime. O da suçlu bir ifadeyle omuzlarını silkti.

Annemin anlatacak konusu tükendi. “Darrell’in yanına gidiyorum şimdi,” dedi. “Seni seviyorum! Öpücükler ve kucak dolusu sevgiler!”

“Ben de seni seviyorum,” dedim ama o çoktan kapatmıştı. Tekrar iç çektim. Onu gerçekten seviyordum ama bence ilişki kurmamıza hiç gerek yoktu.

Telefonu kardeşime geri verdim. “Meksika’ya mı gidiyorsun?”

“Muhtemelen gitmem,” dedi Georgia omuz silkerek. “Uçuşlar pahalı, ders kaçırmak istemiyorum ama Darrell’la da tanışmak istiyorum. İlişkileri ciddi görünüyor, Jo.”

Yüzümü buruşturdum. “Hep öyledir zaten. Biliyorsun değil mi?”

Sesim huysuz çıkıyordu çünkü endişeliydim. Georgia, aile terapisi üzerine koca bir eğitim almasına rağmen yetiştirilme tarzımızın ne kadar sağlıklı olduğunu farkında değildi. Aslında annemizi, her ne kadar biraz dengesiz ve yargılayıcı olsa da böyle eğlenceli ve hevesliyen seviyordu. Ama sanki her an eğlenceli annenin kayıp anneye, sonra da kalbi kırık anneye dönüşebileceğini ve bizim yapabilecek bir şeyimizin olmadığını unutmuş gibiydi.

Vücudumun sanki bir darbe alacakmışım gibi gerildiğini hissettim. Büyürken hep böyleydım; sürekli tetikte, asla tam anlamıyla rahatlayamayan o çocuk... “Darrell ona gerçekten iyi geliyor,” diye ısrar etti Georgia. “Birlikte pickleball oynuyorlar, hatta adam annemin evi temizlemesine bile yardım etti...”

“Zavallı adam,” diye mırıldandım.

Georgia’nın yüzü bir anda kızardı. “Annem terapiye gidiyor, kendine bakıyor ve şimdi de harika bir adamla tanıştı...”

“Tıpkı daha önceki o diğer harika adamlar gibi mi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra o sinir bozucu profesyonel tonuna geçti. “Belki de neden ilişkilere karşı güvensiz olduğunu araştırmalısın, JoJo. Annem haklı, uzun zamandır kimseyle çıkmadın. Çıktığın zaman da hiçbirine duygusal olarak bağlanamıyorsun. Sence bunun sebebi ne?”

Kollarımı kavuşturup onun tonunu taklit ettim. “Hımm. Sebebi ne olabilir acaba, Dr. Klein?”

Georgia yutkundu. “Tamam, annem sağlıklı ilişkiler konusunda pek parlak bir örnek olmayabilir. Ama bu sefer farklı. İyi olmasına neden sevinemediğini anlamıyorum?”

Çünkü beyaz atlı prens gittiğinde ne olacağını biliyordum. Bu adamın peşinden koşacak, sonra da paramparça olacaktı.

Gözlerim doldu, yaşları kırıpıştırarak bastırdım.

“Eğer gitmeye karar verirsen umarım Puerto Vallarta’da çok eğlenirsin,” dedim kardeşime.

Bunu içtenlikle söylemiştim. Umarım oraya gittiğinde annem ve Darrell hâlâ birbirlerine deliler gibi âşık olurdu. Umarım annem sonsuza dek mutlu kalırdı. Umarım hayatının aşkını bulmuştu ve ömrünün geri kalanını onunla, güvende, emniyette ve el üstünde tutularak geçirirdi.

Ama destekleyecek kanıt olmayan umut yalnızca bir sanrıdan ibaretti.

Georgia derse gitti ben de işime döndüm. Bir masayı dükkânın ön tarafındaki yerine geri taşıyıp üzerine yeni çıkan kitapları diz-

dim. Tesisatçı tavandaki borular üzerinde çalışabilmek için o alanı boşaltmamı istemişti ama sipariş ettiği parçalar bir hafta daha gelmeyecekti ve bir hafta boyunca masanın yanlış yerde durmasını istemiyordum.

Akşama doğru dükkân boşaldı, ben de arka odaya gidip dondurucudaki yemeğimi ısıttım. Hazır olunca dükkânı göz hapsinde tutabileceğim stratejik bir konuma yerleştirilmiş masaya geçtim. *Prences Gelin*'i çıkardım. RJ'ye kitabın dâhiyane olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Saçmaydı, evet ama kendini ciddiye almıyordu, hatta sanki yazar eğleniyor gibiydi. RJ'nin deyimiyle tam bir edebi tatlıydı ve ben de her lokmanın tadını çıkarıyordum.

Okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, arada bir başımı kaldırıp dükkânı taramakla yetindim. Dışarıda yağmur çiseliyordu, bu havada kimse alışverişe çıkmazdı. Bu yüzden yapacak milyon tane işim olsa da kendimi hikâyeye kaptırdım. Bu his bana on iki yaşındayken sırf sonra ne olacağını merak ettiğim için yorganın altında el feneriyle kitap okuduğum zamanları hatırlattı.

Westley ve Buttercup, Ateş Bataklığı'na doğru ilerlerken kulağıma bir ses çalındı. Tıp tıp gibi bir ses. Dükkâna baktım, dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ve okumaya devam ettim.

Ama tıp tıp sesi giderek artıyordu. Kapı aralık mı kalmıştı acaba? Kitabı bir kenara koyup kontrol etmek için kendimi zorladım.

Yüreğim ağzıma geldi.

Ön köşede, tavanın açıkta olduğu yerde borulardan biri su sızdırıyordu. Hem de az önce düzenlediğim yeni çıkanlar masasının tam üzerine.

“Hayır ya!” diye bağırdım koşarken. Tam bir su akıntısı denemezdi, daha çok püskürtmeydi ama geniş bir alanı kaplıyordu. Tam olarak masanın tamamını ve etrafındaki birkaç metreyi ıslatıyordu.

Üzeri ağır ciltli kitaplarla dolu olan masa, yerinden kıpırdatılamayacak kadar ağırdı. Bu yüzden kitapları kucaklayıp kurtarmaya çalıştım ama o an dehşetle fark ettim ki en alttaki kitaplar çoktan

suya gömülmüştü. Çılgınca etrafa bakınıp masayı örtecek bir şey arandım. İnşaat işçilerinin yanlarında taşıdığı o plastik brandalardan medet umuyordum ama bugün ortalıkta yoklardı.

Hızla arka odaya koşup bir rulo çöp torbasıyla geri döndüm.

Gördüğüm manzara karşısında inledim. Kitapların en üst katmanı su damlalarıyla kaplanmıştı bile. O güzelim şömizler mahvolmuş, hepsi satılamaz hâle gelmişti... Ağlamamak için kendimi zor tutarak çöp torbalarını çıkarıp kitapların üzerine serdim. Tavandan püsküren su saçlarıma yapıştı, gözlerime süzülüp görüşümü bulandırdı. Gerçi bu bulanıklığın sebebi pekâlâ gözyaşlarım da olabilirdi.

“Neden ben?” diye feryat ettim.

Suyla dolmuş gözlerimin ucuyla, bana doğru hızla yaklaşan iri bir karartı seçtim.

“Neler oluyor burada?” Geri çekilip gözlerimi sildim, şok içindeydim. Ryan Lawson buradaydı. Benim dükkânımda. Kendi isteğiyle.

Eğilmiş, iki elini de ağır ahşap masaya koymuş, devasa bir güçle itiyordu. Masa yerde tam bir adım ilerledi. Ryan harcadığı çabayla hırlayarak masa sudan kurtulana kadar itti.

Sonra doğrulup ıslak saçlarını yüzünden çekti ve bana döndü.

Gözlerimiz buluştu ve sanki bütün dünya yavaşladı. Gözlüğünü takmamıştı ve geriye taranmış saçlarıyla ciddi anlamda Clark Kent havası yayıyordu. Yani en azından tam dönüşümün ortasındaki hâli gibiydi. Beklenmedik derecede etkileyiciydi. Ateşli inek, süper kahramanla buluşuyordu.

“Masamı taşıdın,” dedim aptalca.

Kulaklıklarını çıkardı. “Evet.”

“Neden?”

Ağzının bir kenarı yukarı kalktı. “Çünkü ıslanıyordu? Dedim sana, ihtiyacın olursa yardım ederim.”

Ama sesi ukala çıkmıyordu. Mahcuptu sanki. Hâlâ ona bakakaldığım için boğazımı temizleyip dikkatimi masaya verdim. Tüm

bu güzel ciltli kitaplar mahvolmuştu. Binlerce dolarlık stok. Mi-dem buruldu.

“Çok kötü,” dedim sessizce.

Ryan yanıma geldi. “Xander’ın sigortası vardır, değil mi?”

“Evet ama...” Boğazım panikle tılandı. Bir keresinde Beans’teki baristalardan biri yanlışlıkla blenderın içinde metal bir kaşık bırakmış ve aletin patlamasına neden olmuştu. Xander, muafiyet bedelini ödemek istemediği için sigortaya başvurmamaya karar vermiş ve masrafı Eddie’ye ödetmişti. “Bunun için sigortayı kullanacağını sanmıyorum.”

“Tesisatçı bir hata yapmış, hasarı o karşılсын,” dedi Ryan tavana bakarak.

Başımı iki yana salladım, umutsuzluk çöktü. “Bana haftaya gelene kadar bu alanı boş bırakmamı söylemişti ama dükkânın akışını engelliyordu.” Çaresizce omuz silkdim. “Benim hatam. Xander öyle düşünecek en azından.”

Bu benim kârımı yerle bir edecekti.

Ryan bir kitap aldı. “En üstteki kitap katmanı mahvolmuş olabilir ama alttakiler fena değil.” Şömizi çıkarıp inceledi. “Bazıları kurtarılabilir. Tam fiyata satamazsın ama belki indirimli olmaz mı?”

Sesi o kadar yabancı geliyordu ki. Endişeli miydi ne?

“Hadi, şunları kaldıralım da duruma bakalım,” dedi ve şömizleri çıkarmaya başladı.

“Havlun var mı? Bir de şu borunun etrafına saracak bir şey?”

Robotik adımlarla arka odadan kâğıt havlu, koli bandı ve daha fazla çöp torbası kapıp masaya döndüm.

Ryan en ıslak kitapları alıp yere koydu. Üst katmanın altındaki kitaplarda sadece birkaç su lekesi vardı ve hissettiğim rahatlama bunaltıcı boyuttaydı.

Ryan sızdıran borunun etrafına kat kat çöp torbası sarıp bantlarken ben de tesisatçıyı aradım. Hemen gelip halledeceğini söyledi. Ryan’la kitaplara baktık. Bazıları mahvolmuştu ama beklediğim kadar kötü bir tablo yoktu. Gerçi gelmeseydi tam da öyle olacaktı.

“Neden bana yardım ediyorsun?” diye sordum sesim titreyerek.

Ryan başını kaldırdı. Yüzü beni yine şaşırttı. Güçlü çene hattı, ışığın gözlerine vuruşu, o rahat, savunmasız ifadesi... Bana bir şeyler oluyordu. “Çünkü kitapların zarar görüyordu?”

“Evet... ama ben senin rakibinim. Mahvolmamı izleyebilirdin.”

Durumumuz tam tersi olsaydı, ben tam olarak bunu yapabiliirdim. Onu ezmeyi o kadar çok istiyordum işte.

Ryan’ın alnı kırıştı. Gerçekten üzgün görünüyordu. “Kitaplar bizim savaşımıza kurban edilemeyecek kadar önemli, Josie.”

Sözleri göğsüme çarptı, konuşmadan başımı sallayıp onayladım. Sessizce çalıştık. Kötü durumdakileri arka odaya yığdık. Nemli olanların şömislerini çıkarıp yere serdik. Kuru olanlarıysa masaya geri dizdik.

Ryan, o koca elleriyle kitaplara şaşırtıcı bir titizlikle dokunuyordu. Gözlerini kısarak her bir sırtı, her bir sayfayı inceden inceye kontrol ediyordu. Konuşmuyorduk ve buna memnundum çünkü boğazım sanki şişmişti ve tahriş olmuş gibi acıyordu. Her an ağlamaya başlayacakmışım gibi bir korku vardı içimde. Ama bu kez hissettiğim, dükkândaki hasarın verdiği o ilk acı değil, aksine, büyük bir rahatlamaydı... Bu yaşadığımın ne kadar korkunç olduğunu tam olarak anlayan birinin yanımda oluşunun verdiği o dayanışma hissi ve huzur.

Başka bir şekilde tanışsaydık ne olurdu diye merak ettim, rakip olarak değil de iki kitapçı olarak. Belki de arkadaş olabilirdik?

İşimiz bittikten sonra Ryan kucağında son bir yığın sırlıslıkla kitapla beni arka odaya kadar takip etti ve onları masamın yanındaki zemine bıraktı. Hak etmediğim bu beklenmedik iyilik için minnettarlığımı nasıl ifade edeceğimi bilemedim.

“Ryan,” dedim, “sana borçlan-”

“Bunu mu okuyorsun?” diye sordu keskin bir sesle.

İrkilerek bakışlarını takip ettim. Masamdaki *Prenses Gelin*’in karton kapaklı kopyasına bakıyordu.

Ânında savunma mekanizmam devreye girdi. “Evet.”

Az önce yüzünde gördüğüm o samimiyetten eser yoktu. Gözleri kitapla benim aramda gidip geldi.

“Yok artık,” dedi neredeyse kendi kendine.

“Okuma tercihlerimi mi yargılıyorsun?” diye çıkıştım ellerimi belime koyarak.

Beni duymuyor gibiydi; ellerini huzursuzca saçlarından geçirip bana çok tuhaf bir ifadeyle baktı. Sanki beni ilk defa görüyormuş gibi.

“Hasiktir, yok artık,” dedi.

Sonra da başka tek kelime etmeden gitti.

14

Ryan

Josie Klein, KitapciKiz. KitapciKiz, Josie Klein.

Beynim kısa devre yapmıştı. İnanamıyordum, inanmak istemiyordum. İnternetteki o zeki, ilginç, komik, nazik arkadaşımın buzlar kraliçesinin ta kendisi olmasına imkân yoktu. Baş düşmanım. Eğer kazanırsa değer verdiğim her şeyi silip süpürecek olan kadın.

Başım dönüyordu, sanki bir portaldan geçmişim de yönümü şaşırmıştım. Dükkân üzerime üzerime geldiği için kapatıp biraz yürümeye karar verdim. Kaldırımlar bu güzel yaz akşamının tadını çıkaran insanlarla doluydu ama onları zar zor fark ediyordum. Zihnim allak bullaktı.

O ânın, Josie'nin *Prences Gelin* okurken yakalanmasının tesadüf olması imkânsızdı. Tanrım, umarım tesadüftü.

Bir şekilde kendimi Harvard Meydanı'nda buldum. Bir banka çöküp telefonumu çıkardım ve KitapciKiz'la olan mesajlarımı okumaya başladım. Kaydırdıkça mideme kramplar girdi. Fark etmem gereken sayısız ipucu varmış meğer. Mesela hem KitapciKiz'ın hem de Josie'nin "teknik olarak" deme alışkanlığı. Tek fark, KK söylediğinde bu ifade sevimli ve tatlı geliyordu. Josie söylediğinde ise kendisi kadar zeki olmayan herkesi aşağılıyormuş gibi.

Sonra şu Kenneth Michael Rutherford olayı vardı. KK'nin o engelli düşmanı hıyar hakkında paylaşım yaptığı gece adamın Tabula'da konuşma yaptığını fark etmeliydim. Ve tabii ki kız kardeşinin kazasının hikâyesi... Josie'ye yardıma gelen o bastonlu kadının kardeşi olduğunu öğrenmiştim zaten.

Ve KK işinin pamuk ipliğine bağlı olduğundan bahsetmişti. Siktir.

Gerçek olduğuna hiç şüphem yoktu ama bu iki insanı zihnimde birleştiremiyordum. Biri nazik diğeri duygusuz, biri komik diğeri gösteriş budalası, biri arkadaşım diğeri ezeli düşmanım.

Dün gece konuştuğumuzda KitapciKiz o kadar savunmasızdı ki, bu numara olamazdı.

Olabilir miydi?

Kalkıp yürümeye başladım. Ayaklarımı ve zihnimi yorarak bu düşüncelerden kurtulmayı umuyordum.

Ertesi gün hâlâ bir arpa boyu yol alamamış durumdaydım. İşlerimi sersem sepelek hallediyor, Josie'den ne pahasına olursa olsun kaşmaya çalışıyordum.

Çünkü boğuştuğum bir diğer soru da şuydu: şimdi bu gerçeği bildiğime göre ne yapacaktım?

Yalan söylemekten nefret ederdim. Üstelik numara yapmayı da hiç beceremezdim. Josie'yi bir dahaki görüşümde gerçeği yüzümden okuyacaktı muhtemelen.

“Çıkar ağzındaki baklayı artık!”

Başımı kaldırıp bakınca Nora'yı gördüm. Tatlı bir büyükanne gibi giyinmişti. Kolunda bir sepet dolusu örgü ipi taşıyordu.

“Neyi çıkarayım?”

Dilini şaklattı. “Bütün gün surat asıp durdun, telefonuna DM'den birinin yürümesini bekleyen kara sevdalı ergen kızlar gibi bakıyorsun.”

“Sen insanların DM’den yürümesi hakkında ne biliyorsun ki?”

Nora yüzünü ekşitti; onu, havalı olmadığının ima edilmesinden daha fazla sinirlendiren bir şey yoktu. Kanepenin diğer ucuna otururken, “Şu mesajlaştığın kız mı?” diye sordu.

Gözlerim kocaman açıldı. KK’yle mesajlaşmalarımı mesai saatleri dışına taşımaya çalışıyordum ama birkaç kez, tamam, pek çok kez, aramızda gerçekten iyi bir muhabbet dönmüştü çünkü Emily Henry romanları seviyesinde bir atışma içindeydik ve cevap vermek için sabırsızlanıyordum.

“Aman, hemen panik yapma,” dedi Nora. “Bir şey görmedim. Ama belli ki biri var.”

Cevap vermeyince omuz silkip bana küçük, içi doldurulmuş, örgü bir şey uzattı.

“Nasıl buldun?” Bütün tatlılığıyla gülümsüyordu.

“Bu...” Nesneyi evirip çevirdim, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Nora burada satmak için aşk temalı örgü projeleri yapacağını söylediğinde torunları için yaptığı o küçük hayvanlardan daha fazlasını kastettiğini düşünmüştüm. Belki bu bir çeşit deniz hıyarıydı? Açık kahverengi, silindirimsi ve iki yuvarlak...

“Pipi,” dedi Nora.

Elimi hızla geri çektim ve o şey haliya düştü.

“Tanrım, bu kadar ahlakçı olma.” Nora eğilip almaya yeltendi ama ben ondan önce davranıp kaptım. “Yani, eğer beğenmediysen...”

Sesi kırılgan çıkıyordu ve sepetin tamamının bunlarla dolu olduğunu fark ettim; açık tenden koyu kahveye kadar her boyutta ve tonda örgü pipiler... Bunları örmek kimbilir kaç saat sürmüştü.

“Harika olmuşlar!” dedim tiz bir sesle. “Çok harika! Gerçekten ama gerçekten harika olduklarını düşünüyorum.”

Bana şüpheci bir bakış attı. “Eh, elimden geldiğince çeşitli stilleri sergilemeye çalıştım. Sünnetli ve sünnetsiz, büyük ve küçük, bazıları biraz kavisli...”

“Biri var,” diye yumurtladım aniden, telefonumu kaldırarak.

Nora'nın boyalı kaşları dans etmeye başladı. "Biliyordum! Kim? Nasıl tanıştınız?"

Bunu kimseyle, hele hele yetmiş yaşındaki çalışanımla konuşmayı planlamıyordum ama dükkânda satmayı kabul ettiğim örgü penislerin detaylı tarifini dinlemekten iyiydi.

"Aslında kim olduğunu bilmiyorum," dedim ki düne kadar bu doğrudu. "KitapDostları'nda tanıştık."

"KitapDostları mı yoksa yatak dostları mı demek istedin?" dedi göz kırparak.

"Sadece arkadaşız." Yine de KitapciKiz için hissettiğim şeyler son... eh, üniversiteden beri çıktığım kadınların herhangi birine hissettiğimden daha yoğundu. "Ama artık o kadar bile olabilir miyiz emin değilim."

Nora kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Omuz silktim. "Meğer gerçek hayatta tanıdığım biriymiş. Hiç hazzetmediğim biri. Tanıdığımı sandığım kadından tamamen farklı biri."

"Ah," dedi Nora. "Sen de hangisinin gerçek olduğundan emin değilsin."

"Kısaca evet," dedim kendimi kanepeye bırakarak.

Nora bir an düşündükten sonra, "İnternet alengirli bir yer," dedi. "Olmadığın biri gibi davranmak kolay. Tüm o sahtekârlar... Ve yüzüne asla söylemeye cesaret edemeyecekleri şeyleri yazan troller... Ama çoğu insan için, bence gerçek ortada bir yerde."

"Sahtekârla trolün arasında mı?"

Nora ciddiyetle başını salladı. "İnsanlar kendilerinin en iyi versiyonu olarak görülmek isterler. Belki olduklarından daha nazik, daha uzun veya daha zenginmiş gibi davranırlar ama derinlerde hâlâ kendileridir. Bence bu senin sanal arkadaşın için de geçerli. Yani, yalan söylemesi için ne sebebi olabilir ki?"

KK'nin bir yerlere gelmek, hayatını değiştirmek için ne kadar çok çalıştığını anlattığı konuşmamız aklıma geldi. Belki de Josie'nin o buz gibi dış kabuğu sadece hâlâ başarısız olduğuna ina-

nan o yanını koruyan ve internette tanıdığım o sıcak, cömert, şefkatli ruhu saklayan bir zırhtı.

“Şans ver bence,” dedi Nora omzumu sıkarak. “Vermezsen, neler kaçırabileceğini asla bilemezsin.”

Haklı bir noktaya parmak basmıştı. Gerçi Josie Klein’la bırak daha fazlasını, arkadaş olduğumuz bir dünya bile hayal edemiyordum.

“Şimdi,” dedi sepetini tekrar kucağına çekerek. “Vulvalar için de bazı modeller buldum...”

O gün öğleden sonra kitabevi, okul sonrası kitap kulübüyle dolup taşı. Eliza, Alyssa Cole’un son kitabı üzerine iyi bir tartışma yürütüyordu. 18 yaş altı grup için biraz fazla müstehcen olabileceğini düşünmüştüm ama Eliza kitabın sağlıklı cinselliği sergilediğinde ısrar etmişti, ben de bunun önemli olduğuna hak vermiştim. Ayrıca bana ikiyüzlü ve ahlak bekçisi de demişti.

Ben ön tarafta kasadayken kapının çanı çaldı. Sese neden olan adam, sanki olmaması gereken bir yerde yakalanmış gibi donakaldı. Düzgün kesilmiş saçlarına, pileli haki pantolonuna ve düğmeli gömleğine bakılırsa iki seçenek vardı. Ya ilgisinin erkekliğine dair yanlış mesaj vereceğini düşünen romantizm meraklısı bir adamdı ya da hediye alma görevindeki bir adam.

“Mutlu Sonlar’a hoş geldiniz,” dedim gülümseyerek. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım,” dedi kederli sesiyle. “Doğum günü hediyesi arıyorum.”

“Harika, ne tür kitaplardan hoşlanır kendisi?”

Adamın rengi attı. “Bir kadın ve sadece birkaç haftadır çıkıyoruz.”

“Hediye kartlarımız var...” Gerçi kârımızı daha da yükseltmenin bir yolunu bulamazsam, kullanım süresi kısa olabilirdi.

“Onların kolaya kaçan hediyeler olduğunu düşünüyor,” dedi adam.

“Peki o zaman,” dedim sakinliğimi koruyarak. “Siz hangi kitapları seversiniz? Favori kitabınızı partnerinizle paylaşmak aslında oldukça samimi bir deneyim olabilir.”

Bu soru, zihnimde başka bir şüphenin kapısını araladı: Şayet Josie bu kitapları benim önerdiğimi bilseydi, tavsiyelerimi bir an için bile olsa dikkate alır mıydı?

“Ben aşk romanı okumam,” dedi adam, bu türden tek bir sayfa bile çevirmemiş olmasına rağmen burun kıvrarak. “Benim zevkim daha edebidir.”

Bu tam da sevdiğim türden bir meydan okumaydı. Onu çok daha ateşli, tutku dolu bir şeyler almaya ikna etmeyi ne kadar istesem de adamın iyi bir seçim yapmam için bana güvendiğini biliyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmaya niyetim yoktu. Ki aslında kız arkadaşının öyle bir kitap okumasının günün sonunda onun da epey işine geleceğine emindim ya, neyse...

Zihnimdeki kartoteksi hızla tarayıp edebi sayılan o nadir aşk romanlarından birini bulmaya çalıştım. Geleneksel kalıpların ötesinde, gerçek bir aşk hikâyesi...

“Michigan’daki kiraz çiftlikleri hakkında ne düşünürsünüz?” diye sordum.

Birkaç dakika sonra adamı, adı Brad’miş, Mutlu Sonlar’ı Beans’ten ayıran o görünmez sınırın ötesine, Josie’nin o meşhur kitaplık bariyerinin etrafından dolandırarak Tabula Inscripta’ya götürdüm. Josie beni görünce gözleri büyüdü. Böyle anlarda keşke bu kadar dev gibi olmasaydım diyordum. Cüssem korkutucu olabileceğini biliyordum ama ben bir karıncayı bile incitmezdim. Hades bile adını aldığı şeytan gibi davrandığında ona kıyamıyordum.

“Sana... nasıl yardımcı olabilirim?”

Josie bugün tam bir ciddi perakende profesyoneli timsaliydi; gergin ve uzun bir atkuyruğu, jilet gibi bir bluz ve kalem etek, yük-

sek topuklu ayakkabılarıyla uyumlu parlak kırmızı dudaklar... Zihnime yeni bir görüntü hücum etti. Josie Klein, üzerinde sadece o ayakkabılar ve kırmızı dantelli bir sutyen-külot takımıyla bana diz çökmemi emrediyor.

Kızarak bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım ve Kitapci-Kiz'ı Josie gibi giyinmiş hâlde hayal etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Onu hep uçuş uçuş etekler ve rahat kazaklar giyen, saçları dağınık topuzlu, parmaklarında mürekkep lekeleri olan yumuşak ve tatlı bir kadın olarak canlandırmıştım kafamda.

Fakat Nora'nın da dediği gibi, KitapciKiz'ın internette gerçek benliğini yansıtmaması için hiçbir sebep yokken Josie'nin bana karşı bu kadar ters davranması için, geçerli olmasa da pek çok nedeni vardı. Yine de belki KitapciKiz oradaydı, tüm o buzların altında...

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu Josie temkinli bir sesle.

“Evet, pardon,” dedim kendime gelerek. “Arkadaşım Brad burada özel bir hanımefendi için özel bir hediye arıyor, stoklarında *Tom Lake* var mı acaba?”

Josie'nin koyu renk kaşları yavaşça çatıldı, aralarında iki küçük çizgi oluştu.

Bir anlık duraksamadan sonra, “Gelin,” dedi ama hâlâ şüpheli görünüyordu.

Bizi dükkânın ön tarafındaki, o sorunlu borunun tam karşısındaki bir rafa götürdü. Borunun tamir edildiğini gördüm. Josie'ye yardım etmeye geldiğimde gözlerindeki şaşkınlığı ve sanki kötü bir şey söylememi ya da yapmamı bekliyormuş gibi beliren o şüpheyi hatırladım.

Eğer ona yardıma gelen RJ olsaydı nasıl tepki verirdi?

“Ann Patchett...” dedi Josie uzun, narin parmaklarını kitap sırtlarının üzerinde gezdirirken. Tırnakları uçuk pembeye boyalıydı ve renk o kadar doğaldı ki başta oje sürdüğünü anlamamıştım bile. Hem gözlerim hem de zihnim aşağı kaydı ve külotunun ne renk olduğunu merak ettim.

Kes şunu, pislik herif.

Öksürdüm ve zihnen kendime bir tokat patlattım. Zaten içim dışıma çıkmış durumdaydı. Bir de Josie Klein'in iç çamaşırlarıyla ilgili bu davetsiz düşüncelerin kafamı daha da karıştırmasına hiç ihtiyacım yoktu.

"İşte burada!" dedi Josie, Brad'e. Sesi benimle konuşurken hiç olmadığı kadar canlı çıkmıştı.

Gerçekten de üzerinde çiçekler olan mavimsi yeşil kapak oradaydı. Aradığı kitabı otuz saniyeden kısa sürede bulabilmesine hayran kaldım. Belki de dükkânının bu kadar düzenli olmasının bir hikmeti vardı. İlham verici olmasa da verimliydi.

"Bayılacak," dedi Josie, Brad'e. Sonra gülümsedi. İlk kez gerçekten gülümsediğini görüyordum. O kadar içten ve rahattı ki sağ yanağında gizli bir gamze belirdi ve ben donakaldım. Gözlerinin parlamasıyla etrafa ışık saçıyordu. O güneşin ta kendisiydi ve ilk defa, sanal kitap arkadaşımın bir parıltı görebildim onda.

Benden nefret etmesi ne kötüydü.

O gece uyuyamadım ve tavana bakarak seçeneklerimi değerlendirdim. Eğer Josie'ye bildiklerimi anlatırsam benimle konuşmaya devam etmek istemeyecekti ve KitapciKiz'la arkadaşlığımı kaybetme düşüncesi göğsümde bir boşluk yaratıyordu. Ama ona söylemeden konuşmaya devam etmek? Gerçeği saklamak dürüstlük mü gibi gelmiyordu. İhanetti hatta.

KitapDostları'nı açıp KitapciKiz'dan gelen son mesajı okudum, sabah cevaplamadığım mesajından sonra göndermişti.

KitapciKiz: Selam, çok yoğun bir gün galiba! Benim için de öyleydi ama iyi anlamda. Neyse sadece bir selam vereyim dedim, umarım her şey yolundadır. İyi geceler! Yarın konuşur muyuz?

Ekrana bakarken zihnimdeki görüntüleri birleştirmeye çalıştım. Josie Klein mutfak masasında oturmuş kahvaltı ederken benimle mesajlaşıyor. Josie Klein benden kitap tavsiyesi istiyor. Josie Klein hayatının en kötü deneyimini bana açıyor.

Josie Klein ışığı kapatıp yatmadan önce bana son bir mesaj atıyor.

Josie'nin soğuk dış görünüşünün altında o sıcak ve sevimli KıtacıKız'ın saklanıyor olma ihtimali çok ama çok düşükse bile bu riske değmez miydi? Gerçekte olduğu kişiyi tanımaya çalışmak ve onun da beni tanımasına izin vermek fena mı olurdu?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

RJ.Okur: Pardon, yoğun bir gündü. Tuhaftı da. Ama seninkinin iyi anlamda yoğun olmasına sevindim. Şöyle bir düşünüyorum da umarım bu seni rahatsız etmez ama aklımdan çıkaramıyorum da bir türlü, o yüzden soruyorum. Benimle gerçek hayatta tanışmak ister miydin?

Göndere bastıktan sonra onun benim de Boston'da yaşadığımı bilmediğini hatırladım. Başımı sallayıp bir mesaj daha yazdım.

RJ.Okur: Yani, eğer aynı şehirdeysen yüz yüze görüşebiliriz ki bunu bilmiyoruz, değil mi? Ah. Ya da FaceTime veya Zoom yapabiliriz? Telefonla konuşabiliriz?

Off, çok çaresiz gibi tınlamıştım. Son bir mesaj daha.

RJ.Okur: Baskı hissetme lütfen. Haber ver sadece. İyi geceler.

15

Josie

RJ'den gelen mesaja bakmaktan kendimi alamıyordum.

RJ.Okur: Benimle gerçek hayatta tanışmak ister miydin?

Dün gece geç saatte göndermişti ama hâlâ nasıl cevap vereceğimi bulamamıştım.

Georgia yanımda, Tabula'daki tezgâhın arkasında oturmuş, dersi için bir makaleyle uğraşıyordu.

Ben mi? Ben kafayı yiyordum.

Saçma olduğunu biliyordum ama sanki RJ'nin kurgusal bir karakter olmadığını unuttuvermiş gibiydim. Kendi motivasyonları ve beklentileri olan kanlı canlı bir insan. Hakkında bildiğim tek şey profil fotoğrafı (küçük, deri ciltli bir kitap tutan bir el) ve kısa biyografisiydi, *14 yıllık kitapçı. Mutlu sonlar önemlidir.*

Ülkenin herhangi bir yerinde yaşıyor olabilirdi. Yetmiş yaşında da olabilirdi, yirmi de. Yine de kullandığı kelimelere, kısaltmalara ve referanslara bakılırsa yaşlarımızın yakın olduğuna bahse girer-

dim, en fazla beş on yıl fark vardı. Nedense bu durum daha da korkutucu geliyordu.

Çevrimiçi dünyamızın güvenliğinden dışarı adım atma, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu bireyin öngörülemez gerçekliğiyle yüzleşme fikri... ödümü koparıyordu.

Ya ekrandaki kişi ben değilsem? Ya bir hayal kırıklığı olursam? Ya o hayal kırıklığı olursa?

KitapçiKiz: Üzgünüm, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Gönder tuşuna basar basmaz pişman oldum.

“Yüzündeki o ifade de ne öyle?” diye sordu Georgia.

Dizüstü bilgisayarımı kapadım.

“Hiç. Makalen nasıl gidiyor?”

Sandalyesinde arkasına yaslanıp iç çekti. “Böyle şeyler neden yüksek lisans yapmaya karar verdiğimi sorgulatıyor. Belki de en doğrusunu sen yaptın, ne yapmak istediğini buldun ve üniversitede zaman kaybetmedin.”

Kaslarım gerildi. Hiçbir şey onun suçu olmadığı için Georgia’nın kendini suçlu hissetmesini asla istememiş, bu yüzden de ona hep okulu bırakmanın kendi kararım olduğunu söylemiştim. Pişman olduğumu bilsin istememiştim. Georgia makalesine döndü, benim aklımsa tam da bu konuda RJ’yle yaptığım konuşmaya kaydı. Sanki yıllardır zihnimde taşıdığım hikâyeyi revize etmeme yardım etmişti. Benim versiyonum da orada bir yerde duruyordu ama o öyle düzenlemeler yapmıştı ki bazı satırların üzerini çizmişti, bazılarınınsa altını.

Zorluklar karşısında güç ve direnç gösterdin.

Ama gerçek hayatta tanışırsak geçmişimin en gizli, en utanç verici kısımlarını bildiğini bilecektim. Anonimliğin koruması altında bile bunu paylaşmak yeterince zordu. Yüz yüze bu kadar savunmasız kalmayı kaldırabilir miyim emin değildim.

Yine de onu incitme düşüncesinden nefret ediyordum, bu yüzden bir mesaj daha attım.

KitapciKiz: Tekrar selam. Şunu bilmeni istiyorum, isteyeceğim son şey seninle konuşmayı bırakmak olur. Ama şu ara benim için bazı şeyler oldukça karmaşık ve hayatımın geri kalanının mümkün olduğunca karmaşadan uzak kalmasına ihtiyacım var. İşleri olduğu gibi bıraksak sorun olur mu?

Bu kaçamak bir cevaptı ama şu an elimden gelen tek şey buydu.

“Bir soru,” dedim Georgia’ya, odaklanacak başka bir şey arayışıyla. “YAT’a gittiğimde yerime sen bakabilir misin? Ağustosun son hafta sonu, zaten burada Boston’da.”

Yayıncılık Ağı Toplantısı yılın en sevdiğim etkinliklerinden biriydi. Hem meslektaşlarımla kaynaşıp yayıncılarla tanışıyordum hem de sektör trendleri hakkında daha fazla bilgi edinme şansı yakalıyordum. Bir panelde yer almak için başvurmuştum. Aslında son üç senedir başvuruyordum ama şimdiye kadar hiç seçilme şansına erişememiştim. Hayallerimden bir buydu, oraya seçilmek benim için büyük onurdu.

“Yat emri mi?” dedi Georgia sırtarak. “Tabii. Seve seve.”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Yatmak matmak yok, kusura bakma.”

Gerçi önemli miktarda yakınlaşma yaşandığı da bir gerçekti. Zaten bu takma ad muhabbeti de oradan geliyordu. Bir grup sosyal açıdan garip kitap kurdunu bir araya getir, üstüne bedava kitaplar ve içkiler olsun, işte gör o zaman havada uçuşan kıvılcıkları.

“Neden olmasın?” dedi Georgia. “Kaslı bir kitap kurduyla ateşli bir geceyi hak ediyorsun.”

Gölerek başımı iki yana salladım ama beynim bu fırsatı bana bir şeyi hatırlatmak için kullandı. *Ryan da muhtemelen orada olacak.* Yatacağımızdan değil, hatta (kendisine karşı duyduğum o yersiz çekim bir yana) yatmak istediğimden bile değildi. Ama geçen gün kitaplarımı kurtarmama yardım ettikten sonra bir an yaşadığımız şeyin bir kırılma noktası olduğunu düşünmüştüm. Belki silahlarımızı bırakıp birbirimize karşı nasıl medeni olabileceğimizi bulabilirdik.

Tabii beni *Prences Gelin* okurken gördüğünde verdiği o tuhaf tepki hariç. Kafamı karıştıran diğer şey de başka bir iyilik daha yapmasıydı. Bir müşteriyi buraya kadar getirip kitaplarımdan birini bizzat satmıştı. Adam sonunda dört kitap daha almıştı ki bu büyük bir satışı. Bu durum önceki etkileşimlerimizden o kadar farklıydı ki nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Xander'ın sesi zihnimde zehirli bir fısıltı gibi yankılanıyordu: *Maalesef Ryan'ın azıcık gerisindesin.*

Ryan da bunun farkında olmalıydı. Benim için gerçekten üzüyor muydu yani? Beni ezip geçerken bir yandan da aslında ne kadar “iyi bir adam” olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordu?

Yoksa... gerçekten iyi biri miydi?

Bu düşünce göğsümde tarifi zor, rahatsız edici bir sızıya neden oldu. Motivasyonu her ne olursa olsun, ona fena hâlde borçlandığımı hissediyordum.

KitapDostları'na girip RJ cevap vermiş mi diye tekrar kontrol ettim. Tık yoktu. Kendime sadece meşgul olduğunu telkin ettim.

Ama saatler geçip de o bildirim ışığı yanmayınca içimdeki huzursuzluk katlanarak arttı.

Dükkanı kapadıktan sonra eve gitmem gerekiyordu ama gidersem bütün gece bu rahatsız edici düşünceleri zihnimde evirip çevireceğimi biliyordum. Durumu özetlersek: RJ'den ses seda çıkmıyordu ve ben aslında nefret etmem gereken Ryan'a karşı açıklanması güç bir minnet borcu hissediyordum.

Eddie dükkândan ayrılmadan önce bana artan hamur işlerinden biraz getirdi. Birini kapıp Mutlu Sonlar'a doğru yöneldim. Belki bu küçük ateşkes hediyesini ona verirsem, içimdeki şu eziklik hissi biraz olsun hafiflerdi.

Bu akşam bir kitap kulübü düzenliyorlardı. Çoğu kadınlardan oluşan bir grup daire şeklinde oturmuş, konuşup gülüşüyordu. Arka kösedeki Ryan'ı hemen fark ettim.

Mor ve sarı çiçek desenli bir koltuğa yayılmıştı; geniş omuzları ve uzun bacakları, koltuğu komik derecede küçük gösteriyordu. Beyaz kedi kucağına kıvrılmış, siyah olanı ise koltuğun tepesinde uyukluyordu. Üzerindeki o klasik lacivert hırkası ve bağa desenli kemik gözlüğüyle sanki Ateşli Bay Rogers ile Sevimli Kedi Babası karışımı bir illüzyon yaratıyordu.

Üstelik çok yorgun görünüyordu. Satışla geçen uzun bir günün insanın kemiklerine işleyen o sızısını, ayakta durmaktan ağrıyan ayakları ve gülümsemekten gerilmiş bir yüzü ânında tanıdım.

Aynı pozisyonda çalışan biri olarak omuzlarında taşıdığı o görünmez yükü neredeyse görebiliyordum. Çok iyi bildiğim bu yük içimde o tuhaf dayanışma hissi uyandırdı.

Ona doğru yürüdüm. Başını kaldırıp beni görünce aniden gerildi.

“Dükkânın kapalı mı diye kontrol ettim aslında,” dedi hızla. Savunmaya geçtiğini anlamam birkaç saniye sürdü, gürültüden şikâyet etmeye geldiğimi sanmıştı belli ki.

“Hayır, hayır...” dedim ve elimdeki keki ona uzattım. “Sana bir şey getirdim.”

Şaşkın görünüyordu, gözlüğünün üzerinden bana şüpheyile baktı. “Neden?”

“Zehirli değil, merak etme,” dedim buzları eritmek istercesine. İç çekti. “Pardon, biraz... boş ver.” Keki aldı ama yemedi. “Şey sen... ne bileyim, biraz kalmak ister misin?”

Kendim de şaşırdım ama kalmak istiyordum. Kendime bunun sadece onun etkinliklerini gözetlemek ve nasıl öne geçeceğimi

bulmak için yaptığım bir hamle olduğunu fısıldadım. Ama içten içe sinsi bir şüphe duyuyordum, ya ona karşı hissettiğim bu tuhaf ilgi sadece fiziksel değilse? Tüm farklılıklarımıza rağmen ayak bastığımız o ortak zemini görebiliyordum.

Yine de böyle hissetmeme izin veremezdim. Şu anda beni açık ara yeniyordu ve kimbilir belki de aslında o kadar iyi biri değildi. Belki de az önceki o korumacı tavrı, sadece gözlerimdeki yaşlar ve damarlarımda gezinen panik yüzünden bana öyle gelmişti. Şimdi her şeyden kurtulup sakinleştiğime göre onun aslında tam da hayal ettiğim gibi o kibirli öküz herif olarak göreceğime emindim.

Tereddütle Ryan'ın hemen yanındaki kırmızı mavi ekose koltuğa yerleştim ve kitap kulübünün tartışmasını dinlemeye koyuldum. Işıltılı pembe tişörtlü kadınlar da buradaydı, Ryan'ın şu meşhur Kaltaklar Kitap Kulübü. Kendi çöplüklerindelerdi ve herkesi kahkahaya boğan, son derece uygunsuz yorumlar savurmaya devam ediyorlardı.

Fakat konuşma kitaplardaki temalara ve karakter derinliklerine döndükçe kendimi sohbete kaptırmaktan alıkoyamadım. Birkaç sene önce bir arkadaşımın kitap kulübüne davet edilmiştim. İlk buluşma için çok heyecanlıydım, kitaptaki tartışma noktalarına dair renk kodlarıyla ve ek açıklamalarla bezediğim bir liste çıkarmıştım. Ama sonunda benden başka kimsenin kitabı okumadığını, orada toplanmalarının tek amacının şarap içip sohbet etmek olduğunu fark etmiştim. Ki bu da şahaneydi! Sadece ben kendimi tam bir inek gibi hissetmiştim.

Ama bu okurlar? Her ne kadar “favoriler” rafları benimkinden farklı olsa da en az benim kadar kitaba takıntılı görünüyordardı. Gerçi Ryan'ın hakkını da teslim etmem gerek, burada gerçekten de kapsayıcı ve destekleyici bir atmosfer yaratmayı başarmıştı.

Kitap kulübü bittikten sonra çok da düşünmemeye çalıştığım sebeplerden ötürü ortalıkta oyalanmaya başladım. Meşgul olacak bir şeyler arayarak sandalyelerden birini kapıp yerine taşıdım.

Ryan gelip elimden aldı ve sandalyeyi kolayca kaldırdı. “Ben hallederim. Sen oturabilirsin.”

“Ne yani, senin sandalyelerini taşıma becerisi yok mu bende?” Alaycı bir ton tutturmaya çalışsam da sesim huysuz çıkmıştı.

“Sandalyelerimi bir şekilde sabote etmenden korkuyorum. Koltuklara raptiye falan koyarsın belki.” Sandalyeleri yerlerine taşıırken kaşlarını çattı. “Otur, Josie.”

Bunun yerine bir süpürge bulup yeri süpürmeye giriştim. Döndüğünde onu da elimden aldı.

“Süpürgeyle seni nasıl sabote edebilirim ki?” diye sordum.

“Bir yolunu bulursun sen,” diye mırıldandı.

Ryan yerleri süpürürken ben de tezgâhın arkasına geçip çöpleri çıkarmaya başladım. Ama yine hemen arkamda bitti ve çöp torbasını elimden kapıp bana şaşkın bir bakış attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana borcumu ödemeye çalışıyorum!” dedim bıkkınlıkla. “Benim için iki güzel şey yaptın ve o zamandan beri rahatsızım.”

“Ben... ne?” Şaşkına dönmüş görünüyordu. “Neden?”

Dudağımı ısırdım, sonra baklayı ağzımdan çıkardım. “İnsanlara borçlu kalmaktan nefret ederim, özellikle de sana.”

“Çünkü ben senin baş düşmanım.” Kelimeleri düz bir tonda, neredeyse tiksinierek söylemişti.

“Aynen öyle,” dedim buna dört elle sarılarak çünkü son zamanlarda aklımdan geçen düşüncelere rağmen onu bu kategoride tutmaya umutsuzca ihtiyacım vardı. “Bu, beni içten içe yiyor. Kaldıramıyorum.”

Yüzü değişti. “Öyleyse... baş düşmanın olarak, seni bir süre daha bu rahatsızlığın içinde bırakmalıyım, öyle değil mi?” Çöp torbasına bir düğüm atıp arka odaya fırlattı. “Eee, ilk aşk romanı kulübün nasıl geçti?”

Bu, gerçekten sohbet ettiğimiz ilk andı. Tezgâha yaslanıp yavaşça, “Bu... beklenmedikti,” dedim.

“Yeni kitap sevgilileri hakkında ciyaklayan bir grup kız olduğunu mu düşünüyordun?”

Ses tonu karşısında kaskatı kesildim. Dalga geçiyordu ama bir parça savunma dürtüsü de vardı içinde. Belki biraz da yargılayıcıydı. “Aslında var ya, benimle ilgili fazla varsayımda bulunuyorsun.”

Gözlerini kırptırdı. “Nasıl yani?”

“Sırf romantik kitaplar okumuyorum diye iyi bir tartışmanın hakkını vermeyecek değilim.” Kasanın yanında karışık bir sepet dolusu örgü nesne vardı ve düşünmeden onları düzenlemeye başladım, zira odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ne olduklarını anlayamadım. Kahverengi ve pembe, neydi ki bunlar... Sebze mi? Çiçek mi?

Ryan ne yaptığımı gördü ve gözleri büyüdü. Hızla yanıma gelip sepeti ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. Şaşkınlıkla ellerimi belime dayadım.

“Neden yardım etmeme izin vermiyorsun?”

Bana karışık bir yığın kitap ayracı uzattı. “İlla bir şey düzenleyeceksen al bunları düzenle.”

Alırken parmaklarım onunkilere değdi ve kolumdaki tüyler diken diken oldu. Hızla bir adım geri çekilip ayraçlara odaklanarak türlerine göre ayırmaya koyuldum. Ayraçlardan birinde PORNO İZLEMEM, GERÇEK BİR SÜRTÜK GİBİ OKURUM yazıyordu.

“Aşk romanlarıyla alıp veremediğin ne?” diye sordu.

“Alıp veremediğim mi?”

“Neden okumuyorsun onları?”

“Okumamak değil de, ne bileyim...”

Zihnimde annemin görüntüsü canlandı. Yatakta kıvrılmış, o lanet olası ucuz aşk romanlarından birini okuyordu. Belki de öfkedendi; annemin sanrılarını besledikleri, onu hayallerindeki erkeğin bir yerlerde onu kurtarmayı beklediğine inandırdıkları için. Ya da kızlarının ona ihtiyacı varken o kitapların nasıl da annemin dikkatini çaldığını düşününce belki de kıskançlıktandı. Annemin dikkatine benim ihtiyacım vardı.

Ama Ryan'a bunu mümkün değil anlatamazdım.

Ben de omuz silktim. "Çok tahmin edilebilirler," dedim. "Hikâyenin nasıl biteceğini her zaman biliyorsun, sonsuza dek mutlu, düğün çanları, kalpler çıkan gözler... Neden okuma zahmetine giresin ki?"

Türe karşı tembelce bir yaklaşım olduğunun farkındaydım. Ama daha derinlerde yatan bir şeyi itiraf etmekten kolay gelmişti.

"Çünkü önemli olan varış noktası değil, yolculuktur. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini bildiğin için bu karakterleri en karanlık derinliklere kadar takip etmeye hazırsın."

"Ama dünya böyle işlemiyor." Kulağa ne kadar klişe geldiğinin farkındaydım: Aşka inanmayan bir kinik. "Neden insanlar trajedi veya yıkımla biten karmaşık, çetrefilli aşk ilişkileri hakkında yazmıyor?"

Gözlerini kısıtı ama orada saklanan bir gülümseme vardı, göz kenarları kırıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Öyle bir sürü kitap var zaten, *Anna Karenina*? *Akhilleus'un Şarkısı*? *Adınla Çağır Beni*? Daha sayabilirim..."

"Tamam, tamam."

"Tanım gereği bir aşk romanı âşık olan karakterler hakkındadır. Tıpkı polisiye romanların bir gizemi çözmekle ilgili olması gibi. Fantastik romanlar fantastik bir dünyada geçer, tarihi kurgu geçmişte geçer, edebi kurgu ise süslü bir dil ve depresif sonlardan ibarettir..."

"Hadi oradan," dedim gözlerimi devirerek, beklenmedik bir sırtış dudaklarımı çekerken. "Eğer bunun doğru olduğunu düşünüyorsan pek fazla edebi kurgu okumamışsın demektir."

"Sen de pek fazla aşk romanı okumamışsın."

Omzunu benimkine çarptı, daha doğrusu üst kolu omzuma değdi. Dokunmasıyla içimden bir elektrik dalgası geçmesi bir oldu.

Acilen buradan gitmem gerekiyordu.

Aramızdaki tezgâhın üzerinde duran telefonu titredi ve ben bunu gitmem için bir işaret olarak aldım.

“Bir saniye,” dedi telefonu alırken. “Bekle, tamam mı? Seninle... bir şey konuşmam lazım.”

Şaşkınlıkla başımı sallayıp onayladım ve bekledim. Kör randevu kitapları standına bakarken kulak misafiri olmamaya çalıştım. Ama Ryan’ın sesi gürdü ve duymamak elde değildi.

“Evet, tabii ki,” dedi. “Pasta kesilmeden önce. Söz veriyorum.”

Düğün falan mıydı? Sesi pek de heyecanlı gelmiyordu.

Telefondaki kişi bir şeyler söyledi, bir kadın sesiydi ama kelimeleri seçemedim ve Ryan iç çekti. “Hayır, Star Inn’de oda tuttum.”

Bir duraksama daha oldu ve tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak, iyi tanıdığı insanlara sakladığını hayal ettiğim o ses tonundaydı. Sevdiği insanlara. “Tabii ki heyecanlıyım. Hı hı. Yarın görüşürüz. Ben de seni seviyorum.”

Aramayı sonlandırdı, ben de yanan yanaklarımı gizlemek için yüzümü çevirdim. Belki kız arkadaşıydı? Hallmark filmlerine bayılan ve Ryan evlenme teklif ettiğinde hazır olmak için her hafta tırnaklarını yaptıran, her şeye uyumlu sarışın bir kız.

“Kusura bakma,” dedi bana. “Annemler bu hafta sonu ellinci evlilik yıldönümleri için bir parti veriyorlar da annem detayları netleştirmeye çalışıyor.”

“Aa, annen miydi?”

Yani belki de bekârdı. Umurumda olduğundan değil de yani öylesine.

Başıyla onayladı. “On beşinci kez sorarsa gerçekliğin şekil değiştireceğine inanıyor ve inatla biriyle gelip gelmeyeceğimi soruyor.”

“Ah,” dedim. “Anne baskısı. Kardeşimle ben de yaşıyoruz bunu. Çocuklarının flört hayatlarına neden bu kadar takıntılılar?”

“Annemlerin aşkı da destansı aşklardan...” Başını iki yana salladı. “Neyse işte, annem oğulları için de aynısını istiyor ve evli olmayan tek kişi benim, bu yüzden aşk hayatıma takıntılı diyelim. Sürekli bundan bahsediyor. Bütün aile ne zaman bir araya gelse her şey benim için garip bir hâl alıyor anlayacağın.”

İçimde uyanan sempati dalgası beni şaşırttı, kendi annenin yanında rahatsız hissetmenin acısını çok iyi anlıyordum.

“Yanında biri olsaydı daha mı kolay olurdu?”

Kelimeler ne dediğimi fark etmeden ağzımdan çıkıvermişti.

Kaşları havaya kalktı. “Gelmek mi istiyorsun yoksa?”

“Tabii ki hayır,” dedim hızla.

“Öyle gibi dedin.” İfadesi ciddiye ama o bal rengi gözlerde dans eden bir kahkaha vardı. “Sanki annemin partisinde sahte sevgililik klişesini yaşamaya can atıyormuşsun gibiydi.”

“Hıh,” dedim küçümsercesine, tuhaf bir şekilde elim ayağıma dolaşırken. “Ne demezsin.”

Daha da yaklaştı, göz kenarları kırıştı. “Sevecen kız arkadaş rolünü oynayabilirsin aslında, elimi tutarsın, benimle dans edersin. Herkesi acınası bir bekâr olmadığımı ikna etmeme yardım edersin. Tam senlik iş.”

Benimle dalga geçiyordu elbette. Ama açıklanamaz bir nedenle zihnimde dans pistinde ona yaslandığım, elinin bel boşluğuma sıkıca bastırıldığı, yanağımın göğsüne yaslandığı bir görüntü canlandı. Karşı konulamaz bir özlem duygusu içimi kaplayıverdi.

Gözlerimi kırıştırdım, ne oluyordu bana böyle? Beynim sulanmıştı. Beni o kadar sarsmıştı ki onunla dans etme fantezileri kuruyordum. Sabotajın en üst seviyesiydi bu.

Belki durumu tersine çevirebilir, ben *onu* hazırlıksız yakalaya bilirdim.

“Olur,” dedim kirpiklerimin altından ona bakarak. “Hatta inandırıcı olsun diye herkesin önünde ateşli bir öpüşme gösterisi bile sergileyebiliriz.”

Gülüşü yüzünden silindi ve gözleri kocaman açıldı. Birden hayal etmeye başladım. Eli çenemi kavramak için hareket ediyor, sonra ağzımı kendininkine çekiyor. Tereddüt etmiyoruz, aramızdaki buca haftalık gerilimden sonra öpücüğü cezalandırıcı, neredeyse vahşi olurdu. Beni kendine çeker sonra iterdi, bütün ailesinin önünde nefesimi keser ve beni daha fazlasını ister hâlde bırakırdı.

Hiç olacak iş değildi.

Yine de alçak, hülyalı bir sesle, “Bunu gerçekten istiyor musun?” diye sorduğunda...

Kendi kendime, “Evet,” diye fısıldadığımı duydum.

Birkaç kesik nefes kadar gözlerime baktı, sonra tekrar konuştu.

“Harika. Parti Maine’de. Yani gece orada kalmamız gerekecek.”

Midem kasıldı. İş kontrolden çıkıyordu. Şimdi Ryan’ın gömleksiz hâlini, beni yatağa fırlatışını, üzerime abanışını, beni yiyip bitirişini görüyordum.

Başımı iki yana sallayarak bir adım geri çekildim. “Şaka yapıyordum, Ryan.”

“Öyle mi?” Yoğun ve odaklanmış durumdaki gözleri hâlâ gözlerimdeydi. İstemsizce ürperdim. “Josie Klein’in verdiği sözden dönecek tipte biri olduğunu düşünmemiştim.”

“Söz falan vermedim!” diye itiraz ettim.

“Bana söz vermişsin gibi geldi. Yarın iş çıkışı yola çıkarız, cumartesi döneriz. Yoksa korkup kaçıyor musun?”

Bir açmazdaydık, iki düello kovboy gibi karşı karşıya duruyorduk. İlk kim gözünü kırpacaktı? Ben olmayacağım kesindi.

“Eğer seninle bu partiye gelirim,” dedim ellerimi belime koyarak, “artık sana borçlu olmayacağım. Anlaştık mı?”

Sadece blöfünü görüyordum. Bunun ona karşı hissettiğim o tuhaf çekimle ya da onu neyin harekete geçirdiğini anlama isteğiyle hiçbir alakası yoktu. Ayrıca vücudumun ona verdiği tepkiyle de kesinlikle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“İyi, tamam,” dedi. Gözlüğünü çıkarıp ön kollarını tezgâha yasladı, sanki aradığı bilgi yüzümde bir yerlerdeymiş gibi beni incelemek için eğildi. “Ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Emin misin?”

Bana bir çıkış yolu sunuyordu, sanki devam edecek cesaretim olmadığını biliyormuş gibi. Haklıydı da. Tek tanıdığım kişinin benden nefret ettiği devasa bir partiye gitme düşüncesi kıvrılıp bir köşede saklanmak istememe neden oluyordu. Ama hafife alınmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Kendimi lojistiği düşünmeye zorladım. 4 Temmuz hafta sonu olduğundan dükkân zaten kapalı olacaktı. Boston, Bağımsızlık Günü'nde coşkuluydu; havai fişekler, konserler, kalabalıklar... Aslında uzaklaşmak fena olmazdı. Araba yolculuğu dışında partide Ryan'la sadece birkaç saat takılmam gerekecekti. Bahsettiği otelde kendime ayrı bir oda tutabilirdim.

Bu arada, bu fırsatı onun hakkında faydalı bilgiler toplamak için kullanacaktım. Onu bir tehdit olmadığıma ikna edecek, sırlarını öğrenecek ve döndüğümüzde tepesine binip onu ezecektim.

"Eminim," dedim.

Gözlerini kıstı. "Ölümümü planlıyorsun. İçeceğime zehir katacaksın. Uykumda beni boğacaksın."

"Alman gereken bir risk diyelim," dedim tek kaşımı kaldırıp telaşlı ve kafası karışmış değil de kendinden emin ve biraz sinsi görünmeye çalışarak.

Hafif bir kahkaha atıp başını iki yana salladı, görünüşe göre beni bir tehdit olarak görmüyordu.

"Her şey bittiğinde ne olacak? Birbirimizin gelecekteki beklentilerini yok etmeye çalışmaya devam mı?"

"Aynen öyle."

Yüzünden tuhaf bir ifade geçti, neredeyse üzüntü gibi. Sonra doğruldu, gözlerini kırıştırdı, sanki hâlâ olayların bu noktaya gelmesine şaşırılmış gibi. Ben kesinlikle şaşkındım.

"Tamam. İyi," dedi. "Sana otelde bir oda ayırtacağım..."

"Gerek yok..."

"Sana tek başına kalabilmen için oda tutuyorum, Josie."

Sesi gergindi ve yüzüm kızardı. Demek istediğim bu değildi.

"Sağ ol," diye fısıldadım gözlerine bakamadan.

"Yarın dörtte burada buluşalım," dedi. "Çantana dans edebileceğin bir elbise koy."

16

Ryan

Josie, yani KitapciKiz on dakika önce gitmişti. Onun burada, kişisel alanımda, yardım etme bahanesiyle oradan oraya koşturması son derece sarsıcıydı.

İnternetteki aşkımın Mutlu Sonlar'ın ön kapısından içeri girmesini, bana kim olduğunu anlamamı sağlayacak gizli bir bilgi vermesini kaç kere dilemiştim anlatamam. Hayalimde bana adını söylüyordu; Emma, Jane ya da Anne gibi edebi ve klasik bir isim. Ben de Beans'ten ona kahve ve belki bir tatlı alıyordum. Saatlerce konuşuyorduk.

Kimseye anlatamadığım şeyleri anlatacaktım ona. Yönetici olsam bile dükkânın tanınmayacak kadar değişmesinden ne kadar korktuğumu ya da daha kötüsü başka türler satan bir kitapçıyı yönetme becerisine sahip olmadığımı. Bizi bu duruma soktuğu, beni bu kadar rekabetçi ve acımasız olmaya zorladığı için Xander'a ne kadar kızgın olduğumu, her şeyi ama her şeyi anlatacaktım.

Tabii benim hayalimde KitapciKiz, Tabula'yı işletmiyordu. Ah, bir rüya ne kadar da çabuk kâbusa dönüşebiliyordu böyle.

Hâlâ Josie'ye hayır diyebilir, bir bahane uydurabilirdim. LCV için çok geçmiş, otelde yer kalmamışmış falan. Ya da bir sır sakladığımı söyleyebilirdim. İnternette konuştuğun adam benim.

Ona gerçeği söyleyebilir, yirmi dört saatten fazladır cevapsız bekleyen mesaja cevap verebilirdim.

Ama KitapçıKız her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu ki yapıp yapamayacağımı bilmediğim tek şey buydu.

Parmaklarım klavyenin üzerinde havada asılıyken kimliğimi ifşa etmeyi düşündüm. O da en az benim kadar arada kalacak ve kafası karışacaktı. Bu geziye gelmekten vazgeçecekti. Yine de... fikrimi değiştirmeden önce kısa bir cevap yazıp Gönder'e bastım.

RJReads: Tamam. Sen nasıl istersen.

Bunun korkakça bir kaçış olduğunu biliyordum. Ayrıca derinlerde bir yerde istediğim şeyin bu olduğunu da biliyordum. Her şeyin, ben gerçeği öğrenmeden önceki hâline dönmesini istiyordum. Umabileceğim en iyi şey bu gezinin bana Josie Klein'ın kim olduğunu kesin olarak göstermesiydi. Buzlar kraliçesi mi yoksa gerçekten âşık olmaya başladığım kadın mıydı?

“Burada bayağı eşya varmış,” dedi Josie.

Ertesi gün öğleden sonra olmuştu ve ben Mutlu Sonlar'ın önüne park etmiş, yola çıkmaya hazırlanıyordum. Programın yirmi dakika gerisindeydik. Josie'nin her ne kadar tam olarak başarılı olamasa da sesindeki yargılamayı gizlemeye çalışmasını takdir ettim.

Arabamı temizliyordum ki aslında bunu buraya gelmeden yapmaya niyetlenmişim ama alarmı duymayıp uyuyakalmıştım. Sonra da sadece arkadaş olduğumuzu (o bile şüpheli) vurgulamama rağmen birini getireceğimi duyunca zevkten dört köşe olan anemle telefonda takılıp kalmıştım.

“Hey, insanın neye ne zaman...” Josie’nin elinde geçen haftaki yazar etkinliğinden kalma, üzerinde HAYALİM 4 HARF, SDMY yazan pembe saten bir uyku maskesi tuttuğunu görünce sustum.

“Sedemeye ne be?” diye sordu.

“SDMY,” dedim, “Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar. O devasa edebi tuğlalarında yer almasa da kesin duymuşsundur.”

Josie’nin yanakları kızardı. Göz temasını kesti ve ben iki kadın arasındaki bir farkı daha kayıtlara geçirdim. KitapçıKiz sonsuz bir merakı olan, yeni şeyler öğrenmeye hevesli biriyken Josie herhangi bir odadaki en zeki kişi olmamayı kaldıramıyordu.

Aklım bana bursunu kaybedip okulu bırakmasıyla ilgili anlattığı hikâyeye gitti. Hâlâ taşıdığı o derin utanca. Belki de bunca zamandır onu yanlış okuyordum, mesele daha zeki görünmek istemesi değildi de belki gerçekten özgüvensizdi. Ona karşı çok yargılayıcı olduğum için utandım. Kalbim minicik bir sempatiyle sıkıştı.

Ta ki bıkkınlıkla iç çekip yolcu koltuğundaki ön okuma kopyalarını kaldırdığını görene kadar. Yani sanki birkaç kitabı kaldırmak büyük bir yükmiş gibi şu nefes alışa da bakın. Maine’e biriyle gideceğimi bilmediğim için annem ve yengelerime götürdüğüm kitapları unutmayayım diye ön koltuğa koymuştum.

Josie tek kelime etmeden kitapları bagaja taşıdı. Kesin oradaki dağınıklığı görünce de iç çekmişti. Sahne gözümde canlanınca sinirden dişlerimi sıktım. Hızla yanına gidip kitapları kollarından alıp içeri rasgele fırlattım ve Josie daha içini görmeden bagajın kapğını kapatıverdim. Zaten önümüzdeki ayın abonelik kutularına koyacağımız vibratörleri açıklamaya da hâlim yoktu.

“Sanırım hazırız. Sadece çantanı almamız lazım,” dedim kaldırımında duran küçük spor çantaya bakarak.

Ben uzanamadan Josie çantayı kucağına aldı. “Ben hallederim,” dedi. Sesindeki o savunmacı tını benim de savunma duvarlarımı yükseltti.

“Bak,” dedim, “gelmek zorunda değilsin. Teraziyi dengelemek için başka bir yol bulabiliriz.”

“Geleceğim dedim, o yüzden gidelim artık.”

Hayatımın en uzun iki saatlik yolculuğu olacaktı.

Davis Meydanı’ndan çıkıp 95’e doğru giderken ikimiz de sessizdik. Trafik gıdım gıdım ilerliyordu ama otoyola çıkınca açılacağını umuyordum. Geç kaldığımız için ucu ucuna yetişecektik.

Kucağında duran spor çantasına sarılmış Josie’ye kaçamak bir bakış attım. Çantayı sanki peluş bir oyuncakmış gibi kucaklamıştı. Rahatsız mıydı yoksa çantasının kirlenmesinden mi korkuyordu anlayamadım.

Radyodaki şarkı bitti ve DJ yayına girdi. “Marley Greene’den ‘Shut it Down’ı dinlediniz. Şimdi Tabula Inscripta’nın katkılarıyla trafik raporu. Boston’ın aydınlık yüzü.”

Josie direksiyon başında rakibinin olduğunu fark edene kadar heyecanla bana baktı.

“Reklam mı verdin?” diye sordum, radyoya reklam verdiğini az önce fark ettiğim hâlde.

Josie omuz silkti. “Para kazanmak için bazen para harcamak gerekir.”

“İyiymiş,” dedim, keşke bunu ben düşünseydim diye hayıflanarak. Beni geçmesine şaşmamalıydı.

Tekrar sessizliğe gömüldük ve neyse ki Medford’u geçince trafik açıldı. Ağaçlar camların arkasından bir bulanıklık hâlinde akarken hız sınırını on kilometre kadar aşacak şekilde ilerledim.

“Birbirimizi tanımamız lazım,” dedi Josie durup dururken. “Yoksa ailen seni sokaktan başıboş bir kedi gibi topladığımı düşünecek.”

“Otostopçu olduğunu söylemeyi planlıyordum.”

Josie’nin ateş saçan gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona baktığımı belli edip tatmin olmasını istemedim. Önce güvenlik sonuçta, gözler yolda olmalıydı.

“Ailene geleceğimi söyledin, değil mi?”

“Birini getireceğimi biliyorlar,” dedim. “Bir arkadaş dedim.”

“Arkadaşlar birbirleriyle ilgili bir şeyler bilirler ama.”

“*Şimdiiii*, yaklaşık beş yıldır Tabula Inscripta’da çalıştığını, bir kız kardeşin olduğunu, üç shot’lı Americano içtiğini, saçını hep topladığını ve kalın kitaplara zaafın olduğunu biliyorum.”

Şimdi kaçamak bir bakış attım ve gözlerinin ne kadar büyüdüğüne bakılırsa keskin gözlem yeteneğim karşısında şok olmuş durumdaydı.

“Sen benim hakkımda ne biliyorsun bakalım?” diye sordum ve daha bir ay öncesine kadar adımı bile bilmediği aklıma geldi.

“Çok gürültülü güldüğünü biliyorum. Kontrol edemediğin iki kedin olduğunu, aşırı şekerli içecekler içtiğini ve *çok fazla* eşyan olduğunu biliyorum.”

Üstü kapalı hakaretleri görmezden geldim. Çoğunlukla beni gerçekten dikkatle izlediğine şaşırmıştım.

“Boşlukları doldurmaya ne dersin?” diye önerdim. “Nerede büyüdün?”

“Newburyport ama lüks tarafında değil. Ya sen?”

“Winchester. Lüks tarafı ama,” diye itiraf ettim.

“Maine değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Çocukken Kennebunkport’a tatile giderdik, kuşlar yuvadan uçunca annemler oradan ev aldı. Kardeşlerin peki? Bir kız kardeşin var, değil mi?”

“Georgia.” Josie’nin kardeşine olan sevgisi adını söyleyişinden belliydi. Sanki çok kıymetli bir şeyden bahseder gibi, sanki kardeşi çok kıymetliymiş gibiydi. KitapciKiz’ın bana anlattığı kazadan sonra anlaşılırdı tabii. “Ya sen?” diye sordu. “Kardeşlerin var mı?”

“Üç abim var, ben tekne kazıntısıyım.”

“Ahhh,” dedi sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi. Ama en küçük çocukların genelde olduğu kadar dışa dönük veya özgür ruhlu olmadığımı bilecek kadar doğum sırası psikolojisine hâkimdim.

Öte yandan, KitapçıKız'la konuşmamış olsak dahi Josie'nin büyük çocuk olduğunu tahmin edebilirdim. Gerçek bir ilk çocuk; çalışkan, başarılı, mükemmeliyetçi ve kardeşine bakma görevinin kendisinde olduğunu sanan.

Yine istemeden sempati duydum. Annesi o hâldeki kardeşini terk ettiği için Josie'nin okulu bırakmak zorunda kalmasına inanamıyordum. İşin kötüsü, muhtemelen bu hayatları boyunca süren bir döngüydü. Bir ebeveynin bunu yaptığını hayal etmek zordu. Bazen annem biraz geri çekilse iyi olur diye düşünsem de en azından her zaman yanımdaydı.

“Peki, Tabula'dan önce ne yapıyordun?” diye sordum. “Hangi üniversiteye gittin?”

Josie bir anda kendini kapadı, vücudu gerildi, ifadesi düzleşti. Sohbet akışımızı bozduğum için kendime lanet ettim, oysa gayet iyi gidiyordu.

Duygudan yoksun tek bir kelimeyle cevap verdi. “Emerson.”

Kaçınılmaz olarak gelecek sonraki sorulara kendini hazırladığını görebiliyordum: bölümün neydi, ne zaman mezun oldun... Ama oralara girmeyecektim. Ben daha konuyu değiştirmenin bir yolunu bulamadan, “Bu şarkıya bayılırım,” dedi Josie ve radyonun sesini açtı. Flo Rida sevecek bir tipe benzemiyordu ama sesimi çıkarmadım.

Bir saat yirmi dakika sonra Star Inn'in lobisinde beklerken ayağımı sinir ve sabırsızlıkla yere vuruyordum. Geç kalmıştık.

Varır varmaz Josie üzerini değiştirmek için odasına çıkmıştı ki teknik olarak aslında benim odamdı. Çünkü aradığımda otel doluydu, ben de odamı Josie'ye vermiştim. Ben lobideki tuvalette üzerimi değiştirmiştım, partiden sonra da annemlerde bir köşeye kıvrılacaktım. Karmakarışık duygularım “tek yatak” klişesini falan kaldıramazdı.

Yirminci kez saatimi kontrol ederken asansör sesini duyup başımı kaldırdım.

“Vay canına,” dedim yanlışlıkla sesli bir şekilde.

Josie’nin o sıkı topuzdan kurtulmuş saçları dalgalar hâlinde beline kadar dökülüyordu. Kıvrımlarını en doğru yerlerden saran koyu mavi bir elbise giymişti. Kloş etek dans pistinde dönmek için yaratılmış gibi, boyundan bağlamalı üst kısmı ise göğüs dekoltesini hayale mahal bırakmayacak kadar sergiliyordu.

Ağzım kurudu. Zihnimde bir anlığına sırtındaki ipleri çözdüğümü ve elbisenin yere düşüşünü izlediğimi gördüm.

Bu an ve manzaram asansör kapısının kapanmaya başlamasıyla kesildi. Josie ciyaklayıp elini uzatarak kapıyı durdurdu. Sonra bana bakarken dudağını ısırarak aceleyle yanıma geldi. İfadesindeki o beklenmedik savunmasızlık göğsüme tuhaf bir şekilde çarptı. Sanki KitapçıKız’ı anlık da olsa yakalayiverdim.

“Bu akşam hırka yok mu?” diye sordu.

“Annem oğullarının hepsini takım elbiseli istedi,” dedim. “Ama hırkalarımın nesi varmış?”

“Bir şey yok canım. Evde kalmış bir kütüphaneciysen en azından.”

İşte Josie geri dönmüştü.

“Sanki her gün işe sıkı topuzuyla gelen benim de,” dedim.

Sanki gülmemek için kendini zorluyormuş gibi gamzesi belirdi, karşılık vermemden memnun olmuş gibi. “Gidelim mi?”

Otel, mekâna yürüyebileceğimiz kadar yakındı ama Josie’nin topukları yüksekti ve annemlerin kiraladığı elektrikli golf arabalarından birine atlamak daha kolay geldi. Yolculuk kısa sürdü. Rüzgârda uçuşan saçlarından yayılan lavanta ve bal kokusuna odaklanmamaya çalıştım.

“Sormayı unuttum,” dedi. “Anne ve babanın adı ne?”

“Bay ve Bayan Lawson.”

Josie bana dönüp tuhaf tuhaf baktı.

“Şaka yapıyorum. Merrie ve Jim.”

Josie başını onaylar gibi salladı, hafızasına kazımak ister gibi dudakları isimleri tekrar ederken kıpır kıpırdı. Garip bir şekilde sevimli görünüyordu.

“Peki abilerin?”

“Jack en büyüğü. Sonra Paul, Robert ve ben. Ryan. Ya da istersen Brian.”

Josie bana “dalga geçme” der gibi baktı.

“Hepsi evli mi?”

Başımla onayladım. “Jack üniversite aşkı Michelle’le evlendi, ikisi de annemler gibi avukat, iki oğulları ve bir kızları var. Paul’un eşi Anna. Paul cerrah, Anna çocuk doktoru ve iki kızları var. Robert ve Sandra bir yıl önce evlendiler, Sandra ilk bebeklerine hamile. Robert nükleer mühendisi, Sandra da üniversitede tarih hocası.”

Josie ıslık çaldı. “Yuh. Biraz daha baskı olsaymış.”

“Bir de bana sor,” dedim. “Şimdi buna üç abimin de üniversitede sporcu olduğunu ekle.”

Bana baktı. “Sen sporcu değil miydin? Basketbol bile mi oynamadın?”

Gerildim, bunu daha önce de duymuştum. Neyse ki golf arabası The Boathouse’un önünde durdu.

“Geldik,” dedim arabadan inip Josie’ye kolumu uzatarak.

Koluma girdiğinde eli elime değdi ve teni o kadar yumuşaktı ki aletim yarıya kadar kalktı. Başka nereleri bu kadar yumuşak diye merak ettim.

“Eee,” dedi sabırsızlıkla karışık bir sesle. Yoksa gerginlik miydi o? “Geceyi otoparkta mı geçireceğiz?”

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım ve kendimi saldırya hazırladım.

Kapı açıldı ve bütün hızıyla devam eden bir partiyle karşı karşıya kaldık. Annemler etkinlik için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Dile kolay, birlikte yarım asır. Hayal bile edemiyordum. Şimdi birini bulup bir yıl içinde evlensem bile elli yılı görmek için seksenimi epey geçmem gerekirdi.

Annemleri dans pistinde gördüm. Üniversiteden mezun olup evlendikleri günkü kadar dinç ve aşk dolu görünüyorlardı. Beni ilk annem fark etti. Yüzünde güller açtı ve babamı dans pistinden çekiştirip durduğumuz yere sürükledi.

Annem boynuma sarılırken babam sırtıma sertçe vurup, “Oğlum,” dedi, “iyi ki geldin, RJ...”

Eski lakabımı söyleyen sesini bastırmak için ona daha da sıkı sarıldım. Josie, annemin bana böyle seslendiğini *duymamalıydı*. En azından ben bu durumu nasıl halledeceğimi çözene kadar.

“Selam Anne,” dedim, onu bırakıp Josie’ye bakarak. Duymuş gibi görünmüyordu.

Annem ona gülümsedi. “Şimdi beni bu büyüleyici kadınla tanıştır!”

“Anne, baba, bu Josie.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay ve Bayan Lawson,” dedi Josie.

“Josie!” diye haykırdı annem, onun uzattığı elini görmezden gelip sarılarak. “Seni görmek ne güzel. Lütfen bana anne de.”

Josie irkildi ve annemin omzunun üzerinden bana kocaman açılmış gözlerle baktı.

“Anne,” diye uyardım. “Josie’ye fazla yüklenmeyelim, olur mu? Onu korkutup kaçırmak istemeyiz, değil mi?”

“Hayır, istemeyiz,” dedi annem vurgulamak için başını sallayarak.

“Merrie! Jim!” diye seslendi biri.

“Hadi gidin, eğlenin,” dedim ve dans pistine, eşleri ve çocuklarıyla takılan abilerimin olduğu yere döndüler. Hepsi harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Sonraki iki saat ordövrler, şampanyalar, pastalar, abilerim ve yengelerimin takılmaları, yeğenlerimin sarılmaları ve annemlerin düzinelerce eski arkadaşıyla yapılan aynı muhabbetin lacivertiyle karışık bir hâlde geçti.

Ryan, seni görmek ne güzel! Ne kadar UZUNSUN!

Hâlâ o kitapçada çalışmıyorsun, değil mi?

İnsanlar hâlâ kitap okuyor mu?

Sonunda kendi aşk hikâyeni bulmuş gibisin! Zavallı annen çok rahatlamıştır.

Gerçekten amma uzunsun ya. Basketbol oynamaman ne yazık.

Saat on buçukta gözlerim Josie'yi aradı. En son yengelerim onu "Girls Just Wanna Have Fun"da dans etmek için sürüklediğinde ayrılmıştık.

"Ortama hemen uyum sağladı," dedi Robert beni dürterek ve haklıydı. Josie ailemle harika anlaşıyordu. Bir ara iki yaşındaki yeğenim kucağındaydı. Şimdi onu dans pistinde, babamın üniversiteden eski oda arkadaşı sapık Frank Amca'yla gördüm. Elleri Josie'nin kalçasına tehlikeli derecede yakın duruyordu.

İçimden şaşırtıcı bir öfke dalgası geçti ve kalabalığı yararak oraya gittim.

"Frank Amca," dedim elimi omzuna koyarak.

"Meşgulüm evlat," dedi Josie'yi daha sıkı tutarak.

"Artık değilsin." Tutuşumu sertleştirdim ve Frank Amca yenilgiyi kabul ederek iç çekti ama Josie'nin yanağına sulu bir öpücük kondurmadan gitmedi.

"Ah, çok şükür," dedi Josie, güvenle kollarıma geldiğinde. Sevindeki rahatlama daha dik durmama neden oldu ve kendimi onu daha yakına çekerken buldum. Şaşırtıcı ama izin verdi. İç çekerken vücudu gevşedi, çıkardığı ses nefesimi kesti.

Gece boyu ilk kez dans pistinde baş başaydık ve neden bu kadar beklediğimi merak ettim. Kollarımda Josie'yle ileri geri sallanmak annemlerin arkadaşlarıyla hoşbeş etmekten katbekat daha iyiydi.

Yakınlarda annemler de dans ediyordu ve Josie'yle beni izleyen annemin yüzünde güller açmıştı. İki abim ve eşleri de barın orada açık açık bize bakıyordu. Belli belirsiz başımı sallayıp dikkatimi Josie'ye verdim.

Elbisesinin kumaşı teni kadar yumuşaktı. Kendimi, altında ne olduğunu düşünmemeye çalışarak elimi sırtında şuursuzca aşağı yukarı gezdirirken buldum.

Biri bardağa çatalla vurdu ve annem odanın önüne çıkarken Josie elimi bıraktığı için hayal kırıklığına uğradım.

“Merhaba particiler!” diye bağırdı annem mikrofona. Belli ki biraz fazla kaçırmişti ama hayatının en güzel gününü yaşıyordu. Babam kıkırdayıp mikrofonu elinden aldı.

“Altın yıldönümümüzü bizimle kutladığınız için hepinize teşekkür ederiz,” dedi. “Elli yıllık evlilik insana sevgiyi, sabrı ve en önemlisi dinliyormuş gibi yapma sanatını öğretiyor. Şaka yapıyorum, hayatım.”

Annem babamı şakacıktan dirseklerken kalabalık güldü. Bunca yıla rağmen ona öyle bir sevgi ve hayranlıkla bakıyordu ki. Çıta-yı imkânsız bir yüksekliğe koymalarından korkuyordum.

“Seksenlerde bıraktığım o tekinsiz bıyık gibi birkaç kararım dışında içgüdülerim beni hiç yanıltmadı.” Babam küçük göbeğine pat pat vururken misafirler güldü. “Derler ya, o an anlıyorsun, insan hissediyor işte. Merrie’yi lise kantininde o sarı saçları ve sarı elbisesiyle gördüğüm an...” Durup anneme sanki hâlâ o kızı görüyormuş gibi baktı. “Sanki dünyadaki her şey rengini yitirmişti de rengi olan tek şey oydu. O an anlamıştım doğru kişi olduğunu.”

Kalabalıktan kolektif bir *yaaa* sesi yükseldi. Hepsi, benim de bildiğim gibi babamın anneme olan aşkının olabildiğince gerçek olduğunu biliyordu. Bunların hiçbirisi gösteriş değildi.

“Ve bakın bu aşk bizi nereye getirdi. Dört harika oğlumuz ve üç harika gelinimiz var.”

Yetersiz olduğumu gösteren bu matematiksel kanıt karşısında keyfim kaçtı. En küçük Lawson oğlu hayal kırıklığı olmaya devam ediyordu.

“Beş torun, biri de yolda ve sayamayacağımız kadar çok dost.”

Babamın sesi çatallanınca duraksadı. Annem mikrofonu almak için araya girdi ve birbirlerinin neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel

olarak bilmelerine hayran kaldım. Göğsüm, görmezden gelmek için çok uğraştığım o özlemle sıkıştı. Onları gibi bir aşk istiyordum. Birini onların birbirini tanıdığı gibi tanımak istiyordum.

“Jimmy’ciğim hepinizi deli gibi seviyoruz demek istiyor. Bu yolculukta bizimle olduğunuz için teşekkürler. Hadi dans edelim. DJ, ver müziği!”

DJ *This Magic Moment*’ı çaldı. Annem kollarını babamın omzuna doladı ve ritimle sallanırlarken öpüştüler. Diğer çiftler de onlara katıldı ve kısa sürede pist doldu.

Her şey ne kadar harika olsa da bana fazla geldi.

Josie’ye doğru eğilip kulağına fısıldadım: “Buradan kaçalım mı, ne dersin?”

17

Josie

Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

Kafamda her şeyi kurmuştum. Arabada kibarca sohbet edecektik, yıldönümü partisine gidecektik, orada ben pek dikkat çekmeden takılacaktım, *belki* arada hatırı sayılır bir mesafe bırakarak Ryan’la dans edecektim. Sonra da erkenden geceyi bitirip odama uyumaya gidecektim.

Ailesinin “Ryan’ın yeni kız arkadaşı”yla tanışmaya bu kadar hevesli olacağını hiç hesaba katmamıştım. Aslında arkadaş bile olmadığımızı açıklamaya yüreğim elvermemiştir. Beni o kadar sıcak karşılamışlardı ki gardımı indirmiş bulunmuştum. Yengeleri ve yeğenleriyle dans edip gülücükler saçacağımı hayal dahi etmemiştim.

Ayrıca takım elbise giymiş Ryan Lawson da hiç hesapta yoktu.

Bütün gece gözlerimi alamamıştım adamdan. Omuzlarının olduğundan daha da geniş duruşu, hareket ettiğinde gömlek düğmelerinin göğsünde gerilişi, jilet gibi beyaz yakası ve âdemelmasının hemen altına düğümlenmiş kravatı.

Buraya onun dengesini bozmaya gelmişim güya, benimkinin bozulması da nereden çıkmıştı?

Bir elimde ayakkabılarım, onun elinde bardan aşırıldığı şampanya ve iki plastik bardakla sahile doğru koşacağımızı da hayal

etmemiştim. Tuzlu hava çıplak kollarımı sarıyor, kumsalda kuru bir yere yerleşirken ayaklarımın altında kumun serinliğini hissedebiliyordum.

Uzaklarda birkaç havai fişek patladı. Çakırkeyifliğin o en erken, en tatlı, sıcak, gevşek, yumuşak evresindeydim. Okyanusun ferah ve hafif sisli esintisi üzerimden geçiyordu.

“Ailene bayıldım,” dedim. Büyürken hep imrendiğim türden bir aileydi. İstikrarlı, başarılı ebeveynler ve bir sürü kardeş.

“Şahanedirler,” dedi şefkatle. “Aynı zamanda biraz yorucular da.”

“Bir sürü abin olması eğlenceli, değil mi?” Gerçi hepsi üzerlerine dikilmiş gibi duran takım elbiseleriyle başarı ve maskülenlik saçarken biraz korkutucu duruyordu.

Ryan ceketini ve kravatını partide bırakmıştı. Şimdi gömleğinin en üst düğmesini açmış ve kollarını kıvrırmıştı. Gecenin başında özenle taranmış saçları her zamanki dağınık hâline döndüğü için kendi gibi görünüyordu. Gece boyu bu yakışıklı ve heybetli adamın o kemik gözlüğü, hırkası ve saçma sapan rozetlerle kaplı boyun askısıyla aynı adam olduğunu düşünmek zordu. Haftalardır yarıştığım o adam olduğunu.

Burada, ay ışığı altındaki kumsalda, dalgalar kuma fısıldarken gerçek hayat çok uzak görünüyordu.

“Eğlenceli de seçilebilecek kelimelerden biri tabii,” dedi. “En küçük olmak, her zaman şakaların hedefi olmak demekti. Şimdi de hâlâ bekâr olan tek kişi olarak...” Yüzünü buruşturdu. “Şampanya?”

“Lütfen.” Plastik bardağımı uzattım. Yarisına kadar doldurdu, sonra kendininkini doldurdu.

“Böyle hassas bir konuyu açmak istemem ama... sahiden *ne-den* bekârsın?”

Ryan şampanyasını içerken boğulacak gibi oldu. “Sen de mi?”

“Pardon!” dedim gülererek. “Ama mantıklı gelmiyor. Uzunsun, işin var, hijyenine dikkat ediyorsun ve...”

“Sağ ol ya.”

“...belki de bağlanmak istemiyorsundur? Öyle mi?”

“Ah, bağlanmayı çok isterim.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak o devasa vücuduyla yatakta yatan ve bileklerinde ipek bağların olduğu Ryan’ın hayaliyle savaşılmaya çalıştım. “Garipmiş,” diye mırıldandım.

“Öyle değil.” Karanlıkta bile kızardığını görebiliyordum. “Yani her şey kitabına uygunsa birinin beni bağlamasıyla ilgili derdim yok...” Başını iki yana sallayıp iç çekti. “Tamam, baştan alıyorum. Şunu demeye çalışıyorum aslında. Annemle babamı gördün.”

“Çok tatlılar.” Elli yıl sonra bile birbirlerine kalp gözleriyle gülmüşüyorlardı.

“Sanırım onların bulduğu şeyi arıyorum.” Sesi hüzünlü çıkıyordu.

Şampanyadan bir yudum daha aldım, baloncuklar boğazımı gıdıkladı. “Birbirine bu kadar tapan ebeveynlerle büyümek nasıldı?”

“Harika,” dedi hiç düşünmeden. “Bence sağlıklı ve sağlam bir evlilik bir çiftin çocuklarına verebileceği en iyi hediyedir.”

“Ama?..”

“Erişmesi zor bir çıta.” Ufka baktı, ay suyun üzerinde alçakta asılı duruyordu. “Onlar birbirleri için yaratılmış. Ben de büyürken aynı şeyi yaşayacağımı, aşkın resmen kucağıma düşeceğini ve o an babam gibi doğru kişiyi bulduğumu anlayacağımı düşünerek büyüdüm.”

“Ama olmadı mı?”

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Ayrıca kendimi o duruma tekrar sokmaktansa bekâr kalmayı tercih ederim.”

Detay vermedi ama sözlerinin ağırlığı yetmişti. Kalbini kimin kırdığını merak etmeden duramadım.

“Hadi ama,” dedim, “aşk romanı okuyan bir adamla çıkmak isteyen milyon tane kadın vardır.”

“Neden istesinler ki?” Gözlerini şüpheyle kıstı.

“Çünkü kadınların nelerden hoşlandığını bildiğini varsayıyorlardır.” Sesim titredi. “Yatakta mesela.”

Yine kızardı. Bu yoldan devam etme isteği uyandırdı bende. Ya da belki şampanyadandı ama hiç olmadığım kadar rahattım.

“Yani hiç müşterinle takılmadın mı?” dedim. “Hiç mi olmadı?”

“Hiç olmadı,” dedi ve yemin ederim yüzündeki kızarıklık arşa çıktı. “Aşk romanlarındaki uzun iri erkek minyon kadın muhabbeti var ya hani? Birçok kadın bu klişeye bayılıyor, anlıyorum tabii... Kadınların üstündeki küçük olma baskısı, küçüklüğün kadınsılıkla eş değer görülmesi falan filan.”

Dans pistinde araya girip beni kurtardığında nasıl hissettiğimi hatırlayarak başımı salladım. O geniş cüssesinin yanımda olmasının verdiği anlık rahatlama ve aramızdaki çekimin sarsıntısı.

Ama dediği gibi muhtemelen boyu yüzündendi. İlkel, kontrol edemediğim bir şeydi işte.

“Yani fiziksel olarak ideal maskülenlikte olmanın zor olduğunu mu söylüyorsun,” dedim alaycı bir gülümsemeyle.

“Hayır, öyle değil...” Nefesini verip elini saçlarından geçirdi. “Daha çok şöyle... Bak şimdi, aşk romanları kaçışla, fanteziyle ilgilidir. Eğer biri, iki buçuk metrelik mavi bir uzaylı tarafından becerilmeyi hayal ediyorsa ne âlâ. Ama ben dublör olarak kullanılmak istemiyorum.”

Gülümsedi ama sanki çok daha derin bir yarayı küçük bir rahatsızlıkım gibi geçiştirmeye çalışır gibi zoraki duruyordu.

“Böyle bir şey mi yaşadın?” diye sordum.

“Evet.” Gözlerini kaçırdı, şampanyasından bir yudum alırken parmaklarını dizinde gezdirdi. Uzun, kalın parmakları, o büyük elleri. “Erkek olduğum için belki buna bayılacağımı düşünüyorlar ama dürüst olmak gerekirse birinin seni sırf o amaçla arayıp bulduğunu, sonra da bir kenara attığını fark etmek o kadar da iyi bir his değil.” Bana baktı. “Abarttığımı düşünüyorsun.”

“Hiç de değil,” dedim. “Kimse fetiş nesnesi hâline getirilmeyi hak etmiyor.”

Başını onaylar gibi salarken gözleri gözlerimdeydi. Bakışlarının arkasında kırgınlıklarla dolu koca bir dünya vardı.

“Sağlıklı cinselliği sonuna kadar destekliyorum ve aşk romanları insanların fantezilerini güvenli bir şekilde keşfetmelerine olanak tanıyor. Bu müthiş bir şey ama...”

“Ama rızası olmadan başka birini o fantezileri keşfetmek için kullanmak o kadar da müthiş değil.”

“Aynen öyle.” Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, bu da gömleğinin omuzlarında ve geniş sırtında gerilmesine neden oldu.

“Ama yine de aşk romanlarını seviyorsun,” dedim. “Her şeye rağmen.”

“Çünkü konu seksten ibaret değil. Kurduğun bağ önemli. Bizim dükkânın kurucusu Elaine hep derdi ki, fantezi, kadının yedi kez orgazm olmasından çok erkeğin ona bu zevki yaşatmayı arzulamasıyla ilgilidir. Yani kadının deneyimini önemsemesiyle. Görünüşe göre bu o kadar nadir bir durum ki kadınlar sırf bunu elde edebilmek için koca bir tür icat etmek zorunda kalmış.”

Elimde olmaksızın kızardım. “Peki...”

Arkasına yaslanıp bana baktı, gözleri tepkimden keyif alıyormuş gibi parlıyordu.

“Neyse. Aşk romanlarını seviyorum ve aşk romanlarında çeşitlilik olsun istiyorum çünkü insanların kendilerini bulabilecekleri aşk hikâyeleri bulmalarına yardım etmeyi seviyorum.” Başını bana doğru eğdi. “Peki sen neden edebi kurgu seviyorsun? Bana hep okul ödevi falan gibi geliyor.”

“Haklısın, okuması zor,” dedim ve nasıl açıklayacağımı düşündüm. “Sanki... elmas madenciliği gibi. Bazen karanlıkta sıkışıp kalıyorsun, kayayı yontuyorsun ama mücevherleri bulmaya başladığında...” Mutlulukla iç çekiyorum. “O kadar değişiyor ki... Açıkta olsalar bu kadar değerli olmazlar.”

Ryan’a baktım, umarım bunu en sevdiği türe hakaret olarak algılamamıştı. Ama başını sallayıp, “İlginç,” dedi. “Benim için okumak rahatlamak demek. Bir tür kaçış.”

“Benim için de bir kaçış. Bir hikâyede kaybolmak, karakterlerin hissettiklerini hissetmek, farklı bir hayatı deneyimlemek...”

“Peki hikâye kötü bittiğinde bununla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Kötü mü?” diye tekrarladım. “Trajik sonlardan mı bahsediyorsun? Çünkü hikâye için doğruysa hiçbir şey kötü değildir. Çocukken beni ağlatan kitaplara bayılırdım, *Charlotte’un Sevgi Ağı*, *Kırmızı Eğrelti Otunun Büyüdüğü Yer*, *Terabithia Köprüsü...*”

“Ben nefret ederdim,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hayat yeterince zor değil mi zaten?”

“Ama okumak farklı işte. Çünkü istediğin zaman kapatabileceğini biliyorsun. Oysa gerçek bir trajedi yaşıyorsan...”

“Kitabı kapatamazsın,” dedi başını sallayarak.

“Aynen öyle.” Ona bakıp gülümsedim. Nasıl olur da bu adam, sıradan, düpedüz öküz dediğim kişiyle aynı olabilirdi? Karşımda gayet güzel konuşan, düşünceli ve ilgi çekici biri vardı.

“Şimdi önceki konuya dönelim,” dedi. “Sen hiç müşterinle takıldın mı?” Yüzümü buruşturduğumda sırtıttı, gözleri ay ışığında parlıyordu. “Yaptın!”

“O hatayı sadece bir kez yaptım.”

“Detaylar lütfen,” diye üsteledi. “Ben sana mavi uzaylı olayını anlattım.”

Güldüm ve şampanyadan uzun bir yudum alıp bardağı bitirdim.

“Şöyle diyelim, Vonnegut’a tapan, Amerika’da beyaz bir erkek olmanın varoluşsal sancısıyla ilgili makaleler yazan, güzel sanatlarda yüksek lisans yapan adamlar, sıkı dur, harika sevgili değiller.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi gülümseyerek.

“Edemezsin. Adamın seksin ortasında durup aklına gelen cümleyi Moleskine defterine yazışını izlemediysen tahmin falan edemezsin.”

Ryan güldü, dükkânından yankılandığını hep duyduğum o büyük, gür kahkahaydı bu. Sıcacık bir sarılma gibi. Böyle bir kahkahanın neyine sinir olmuşum ki?

“Sanırım hayatının romanını sonunda yazmayı başardığında bir kitapçıyla çıkmamanın fena olmayacağını falan düşünmüştü,” dedim. “Ama yayıncılığın kaplumbağa hızında ilerlediğini, yani yıllarca emek vermesi gerekeceğini çabuk anladı. Bununla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Gerçi benim de pek niyetim yoktu.”

Georgia’nın söyleyip durduğu gibi çıktığım kimseye duygusal olarak yatırım yapma eğiliminde değildim. Nasılsa bitecekse ne anlamı vardı ki?

“Dur tahmin edeyim, romanını hiç satamadı mı?” dedi Ryan sırtarak.

“Ah, sattı. Kıyıda köşede kalmış küçük bir yayınevine sattı.” Bacaklarımı uzatıp ayak parmaklarımı serin kuma gömdüm. “Hatta kitabın satışları da beklediğimden iyiydi. Bir keresinde merak edip Bookscan’den bakmıştım da ilk yıl altmış üç tane satmış.”

Kahkahayı patlatınca ben de güldüm. Omuzlarımız birbirine değecek şekilde ona yaslandım. Doğrulup aramıza mesafe koyduğunda garip bir hayal kırıklığı hissettim. Şampanyadan olmalıydı. Ya da gecenin serinlemesinden. O sıcacıktı, bense üşüyordum.

“Neyse,” dedim, “eminim tüm bu yaşananlar, Beacon Hill’deki iki odalı dairesinde yaşayan aç sanatçımızın yanlış anlaşılmış sanrılarını körüklemiştir sadece.”

“Çünkü kirasını ailesi ödüyor tabii ki,” dedi Ryan başını sallayarak.

“Hak ediyor canım! Sanat yapıyor o kadar!” Kadehimi kaldırdım. “Beni yapmasın da n’aparsa yapsın.”

“Buna içilir.” Ryan bardağını benimkine tokuşturdu ve ikimiz de birer yudum aldık. Gözlerim boğazına kilitlendi, yutkunurken âdemelmasının hareketini izledim.

“Gizemli kadın Josie Klein,” dedi bana dönerek.

Gözlerine kilitlendim. “Nasıl yani?”

“Kumda çıplak ayakla oturmuş plastik bardaktan şampanya içiyor, berbat ilişkiler hakkında hikâyeler anlatıyorsun. Ama kitapçıda o kadar kendine hâkim, o kadar kontrolcü bir kadınsın ki...”

“Kasıntı mıyım yani?” Bu kelimeleri daha önce de duymuştum. Katı. Hırslı. Soğuk.

“Eskiden öyle düşünürdüm,” diye itiraf etti, “şimdi öyle değil ama. Seni çözmeye çalışıyorum.”

Beni dikkatle izlediğini görünce yüzüm ısındı. Tedirgin oldum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendine, dükkânına, her şeye o kadar hâkimsin ki...”

“Bu bir illüzyon ama,” dedim elimi sallayarak.

“Bu illüzyon için neden bu kadar çok çalışıyorsun?”

“Ben... bilmiyorum,” dedim zoraki bir gülüşle. “Çocukken hissettiğim kontrol eksikliğinden kaynaklanıyormuş, kardeşim öyle diyor.”

“Yani kontrolünü kaybetmene asla izin vermiyor musun?” Sesi biraz boğuktu, içimde uzun zamandır unutulmuş bir yeri kazıdı.

“Asla,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

“Nadiren,” diye düzelttim. “Peki ya sen? Sen kontrolü kaybeder misin?”

“Eğer motivasyonum yerindeyse, tabii ki.”

Gözlerimin içine baktı ve kontrolünü kaybetmesini sağlayan o kişi olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Vücudunun, gücünün tamamen serbest kaldığını görmek istedim. Boyun askısını tuttuğum ânı, gözlerindeki açlığı hatırladım.

Omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıldı.

“Zaten gördün,” dedi. “Ben asla bağırmam. Soğukkanlılığımı nadiren kaybederim ki en son da seninleyken oldu zaten. Bu arada, o gün için özür dilerim. Kimsenin beceremeyeceği kadar sinirlerimi bozuyorsun.”

Yutkundum. “Sanırım aynısını ben de senin için söyleyebilirim.”

Aynı iş için yarışıyor olmamızdan daha fazlası vardı. O ilk karşılaşmadan beri aramızda bir elektrik vardı ve işte şimdi canlanıyordu.

Yine, muhtemelen şampanyadandı. Ya da dalgaların üzerindeki yakamozlardan ya da uzaktaki havai fişeklerin geceyi aydınlatıp

söndürmesinden. Ya da belki de bana bakışlarından. Sanki uzun süredir gömülü bir tarihi eseri ortaya çıkarıyormuş gibi bakmasından. Boston'daki hayatım, rekabetimiz uzak bir anı gibi geliyordu şimdi. Ve dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Neyim?” diye sordu Ryan.

Gözlerimi kırıştırdım, şampanya kesinlikle başıma vurmuştu. “Pardon?”

“Dudaklarımla... ilgili bir şey söyledin?” Sesi eğlenmiş ve biraz da kafası karışmış geliyordu.

Geçıştirmeyi düşündüm ama bunun yerine gözlerimi gözlerine dikip, “Çok güzel dudaklar,” derken buldum kendimi.

Gözleri ağzıma kaydı ve sanki dışarıdan bir güç vücudumun kontrolünü ele geçirdi. Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Geri çekildim ama eli çeneme uzanıp beni kendine geri çekti. Dudakları belli belirsiz dudaklarıma değdi; sıcak, tatlı hatta neredeyse masum dokunuşlar. Şimdiye kadarki iletişimimizden, tüm o sert sözlerden ve ateşli bakışlardan sonra beklediğimin tam tersi bir yakınlaşmaydı bu. Yumuşak, kuş tüyü bir yatağa gömülmek gibi.

Etrafımdaki dünya bulanıklaştı. Elini saçlarıma daldırdığında zevk dolu bir inleme çıktı ağzımdan.

Beni yavaşça, dikkatle öpüyordu. Bütün dikkati bende, birbirine sürtünen dudaklarımızdaydı. Bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığına dair belli belirsiz bir düşünce geçti aklımdan ama göğsümde yükselen o garip his hemen bastırdı bu düşünceleri. Ağzının o dolgun yumuşaklığı, elimi gür, dalgalı saçlarına daldırdığımda çıkardığı o boğuk hırıltı...

İstemsizce daha yakına sokuldum. Diğer elimi omzundan aşağı gezdirip kaslarındaki gerginliği hissettim. O kontrollü güçte büyüleyici bir şeyler vardı. İstediklerini alabileceğini bilmek ama kontrolü bana bırakıp takip etmeyi seçmesi...

Sonra dudakları aralandı, dili dilimle buluştu. Lezzetli bir tatlının ilk ısırığı gibiydi. Gözüm döndü.

Daha da yakınına sokuldum, öpücüğün tutkusunu harladım, ellerim saçlarını çekiştiriyordu. Dişlerim altdudağına takıldı ve boğazından yumuşak bir inleme dökülünce saf şehvet kıvılcımları vücudumu ele geçirdi.

Saçımdaki eli yumruk oldu, zevk ve acı arasındaki o ince çizgide sıkı bir düğüm gibi. Nefesimi kesen bir yoğunlukla öpüyordu beni. Sanki aç ve acelesi varmış gibi, bense çaresiz ve doyumsuz gibiydim. Çenemi ve boynumu öperken, kirli sakalı tenime sürerken neredeyse kucağına tırmanıyordum. Belki biraz utanç verici bir inleme koyuvermeme neden oluyordu bu ama umurumda olmayacak kadar kendimden geçmiş durumdaydım.

Kısa süre sonra kucağındaydım; ellerini vücudumda gezdiriyor, dokunduğu her şeyi sahiplenir gibi kavırıyordu. Elleri sırtımda, belimde geziniyor ve yavaşça kalçalarımın inip bedenimi kendi bedenine bastırıyordu. Bacaklarımın arasındaki sert baskısıyla nefesim kesildi.

Düşünmeden arkamdaki serin kuma uzandım, onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Beni öpmeye devam ederken eli göğüs kafesimden yukarı kaydı, başparmağı memelerime sürtündü. Ağzımdan bir inleme daha kaçtı. Hayatımda hiç başka bir insana karşı böylesine beklenmedik, kontrol edilemez bir arzu hissetmemiştim.

Onu daha yakınımda isteyerek üzerime çektim, bacaklarımı araladım ki o da uyluğunu yerleştirebilsin. Ağırılığı bunaltıcıydı ama muazzam bir histi, daha önce hiç bu kadar iri bir erkeğin altında kalmamıştım. Ön koluyla kuma dayanarak kendini destekledi, bana karşı dikkatli olmaya çalışıyordu. Ona sürtündüm ve tam olarak ne istediğimi biliyor gibi uyluğunu tam istediğim yere bastırdı. Sürtünme... neredeyse fazla geliyordu. Ellerimi gömleğinin altına sokup sırtını okşadım, teni avuçlarımda ateş gibiydi. Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim, delirtici bir kokuydu bu. Gömleğinin çıkmasını istiyordum.

Ellerim titreyerek yakasına gitti ve düğmelerle boğuştum. O da bana eşlik etti, elini arkama atıp boyundan bağlamalı elbise-

min düğümünü çözdü ve elbisenin üstünü sutyenim açığa çıkana kadar aşağı çekiştirirken hâlâ hayatı buna bağlıymış gibi beni öpüyordu.

İkimiz de neredeyse çıldırmış gibiydik; ben gömleğini çok sert çekiştirip son düğmeyi kopardım, aynı anda onun eli sutyenimin altına kaydı. O mememi avuçlarken ben onu kemerini kavrayıp tokasını çözecek kadar yukarı ittim ve...

“Ne oluyor burada?” diyen bir erkek sesi gürledi.

Bir ışık yandı ve tribünlerin arkasında yakalanmış iki ergen gibi birbirimizden ayrıldık. El feneri tutan biri bize doğru yürüyordu. Elbisemin üstünü yukarı çekerken Ryan beni arkasına sakladı. Nefes nefeseydim ve titriyordum, kan beynime sıçradı ve birden dank etti. Soyunuyorduk. Hem de halk plajının ortasında.

“Pardon, memur bey,” diye seslendi Ryan. “Biz şey yapmı-”

“Sen Lawson’ın oğlu değil misin?” diye sordu adam. Görünüşe göre polisti.

Ryan öksürdü. “Şey, evet efendim. Ben Ryan, en küçükleri. Özür dilerim...”

“Yok yok, çok iyi. Yani, plajda olması çok iyi değil ama annenin anlattıklarına bakılırsa uzun zamandır tık yokmuş. Sadece dikkat edin ve bir oda bulun...”

İçimden yükselen kahkahayı zor bastırdım. Ryan iç çekti.

“Tabii efendim. Tekrar özür dilerim.”

Polis kıkırdayarak uzaklaştı. “İkinize de iyi geceler.”

Adam gittiğinde Ryan bana döndü. Saçları dağılmış, dudaklar şişmiş, yakası yarı açıktı. Elimi saçıma götürdüm; düğüm düğüm olmuştu, üstelik kum doluydu.

“Hasiktir,” dedim hâlâ nefes nefese.

Gözleri büyüdü. “Ben yapmadım, benim yüzümden olmadı, değil mi? Sen de çok şampanya içmiştin...”

“Kesinlikle sadece senin yüzünden değildi,” dedim ve gözle görülür şekilde rahatladı. Evet, çakırkeyiftim ama akli melekelerim tamamen yerindeydi.

Sadece şimdi beynim devredeydi ve davranışımın dolayısıyla yerinin dibine girmiştim. Çaresizliğim. Çıkardığım sesler.

“Ben... ben genelde böyle şeyler yapmam,” dedim.

“Ben de.”

Gözlerimi yüzünde tutmaya çalıştım. Ama gömleği açıktı ve göğsü ortadaydı. Tanrım, çok güzeldi. İri ve kaslıydı ama aşırı yapılı değildi; göbeğinin çevresi hafif yumuşaktı, pantolonunun içinde kaybolan koyu renk bir tüy izi vardı.

Çıkarmaya çalıştığım pantolonunun.

“Dönsem iyi olur,” dedim ayağa fırlayarak. “Odaya. *Odama*.”

Bir an bana baktı, sonra başını sallayıp ayağa kalktı ve kemerini taktı. Sahilden otele doğru yürürken utanç yürüyüşü yapıyordum gibi hissediyordum.

Sessizlik içinde beni odama kadar geçirdi. Anahtar kartıyla kapıyı açtım. Kapı açılınca yatak bütün netliğiyle gözler önüne serildi. Ryan hemen arkamdaydı. Sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bir anlığına, kolundan tutup onu içeri çekmek gibi delice bir dürtüye kapıldım.

“Senin odan nerede?” dedim onun yerine.

“Burası.”

Nefesim kesildi ve ona döndüm.

Sırıtırken gözleri parlıyordu.

“Sana oda ayırtmak için aradığımda otel doluydu. Ben annemlerde kalacağım.”

“Ah,” dedim hissettiğim hayal kırıklığına şaşırarak. *Düşmanla yatmak berbat bir fikir*, dedim kendime.

Tek sorun, artık düşmanımıymış gibi hissetmiyordum.

“Ama... Aile evine dönersen, büyük bir kavga falan ettiğimizi düşünürlər,” dedim, sonra dudakımı ısırdım. *Ne yapıyorum ben şu an?*

Sözlerim ona ulaştığında sırtışı yavaşça kayboldu. Gözbebekleri büyüdü. “Ne...”

Yutkundum. Dudaklarına baktım. Zihnimin, vücudunun benimkinin üzerindeki hissine, ağırlığının beni kuma bastırmasına geri dönmesine izin verdim.

“Bence burada kalmalısın,” dedim.

Kaşları havaya kalkınca hemen tepki verdim, “*Sadece* uyumak için.”

Gözlerini kırıştırdı ve başını kabul eder gibi sallamadan önce gözlerinde bir anlık –ne bu, hayal kırıklığı mı?– bir parıltı yakaladım. “Elbette.”

“Elbette,” diye tekrarladım.

Onu odaya alırken kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

Kapı arkamızdan klik sesiyle kapandı.

18

Ryan

Tek yatak klişeli hikâyelerle ilgili yazarların size söylemediği şeyler vardı. Aniden uğraşmanız gereken bir sürü detayla muhatap oluyordunuz. Yatağın hangi tarafında yatacaksın? Kim hangi yastıkları alacak? Nerede soyunacaksın? Yatarken ne giyeceksin?

Ben çantamı arabadan kaptığım gibi önce dişlerimi fırçaladım, sonra Josie banyoya girdi ve beni tüm bu sorularla baş başa bıraktı. Normalde baksırla uyurdum ama bu gece bunu yapmamın imkânı yoktu, o yüzden yarın için getirdiğim tişörtü giydim.

Battal boy yatağın rasgele bir tarafını seçip içine kıvrıldım ama sonra paniklemeye başladım çünkü peki ya *Josie* ne giyecekti? İç çamaşırlarıyla çıktığını hayal ettim, sonra bu düşünceyi hızla kovdum aklımdan. Yani, tabii ki öyle yapmazdı. Sonra pamuklu ve rahat bir şeyler giydiğini hayal ettim ki bu nedense daha bile çekici geldi.

Banyo kapısını hafifçe aralayıp, “Şey, Ryan?” dedi.

“Efendim?” dedim gerilerek.

“Acaba, şey... ışığı kapatabilir misin?”

Ah. Belki de ne giydiğini, Josie Klein’in uykuya dalmadan önce nasıl görüldüğünü bilmemem daha iyiydi.

Komodinin üzerindeki lambayı söndürdüm ve her yer karardı. Banyo kapısı tamamen açılırken menteşeler gıcırdadı, ardından yumuşak bir pat sesi ve bir şeye (şifonyere mi?) çarptığı için mırıldandığı bir *of* duyuldu. Sonunda yattığı tarafta bir ağırlık oldu.

Josie Klein’la aynı yataktaydım. Bu çok tuhaftı.

“Tuhaf geliyor mu?” diye sordu.

“Hayır!” dedim gereğinden fazla hızlı bir şekilde. “Yani, senin için tuhafsa yerde de yatabilirim, sorun olmaz,” dedim.

“Hayır, sorun yok,” dedi usulca.

İkimiz de sessizleştik, ben karanlık tavana bakıyordum. O öpücüğü, tadının nasıl tatlı şampanya ve tuzlu okyanus gibi olduğunu tekrar tekrar zihnimde oynatmaktan kendimi alamıyordum. Bahse girerim şimdi de nane tadındaydı. Dönüp onu tekrar öpmek, ellerinin sıcaklığını, tenimi keşfederken dokunuşunun tedirginliğini hissetmek o kadar kolay olurdu ki. O yumuşak inlemeyi, kendini bana bastırışını tekrar duymak istiyordum.

Siktir, sadece düşüncesiyle bile sertleşiyordum.

Bendeki etkisini göremeyecek olsa bile Josie’ye arkamı döndüm.

“Özür dilerim,” dedi sessizliği bozarak. “Son birkaç haftadır sana çok kötü davrandım.”

Göğsüm suçlulukla sıkıştı. “Ben de sana kötü davrandım. Belki daha bile kötüydüm hatta.”

“Ondan emin değilim. Seni yenmeyi gerçekten çok istedim. Çok hem de.”

İstedim mi? Neden geçmiş zaman kipinde konuşuyordu ki?

“Xander bizi boktan bir duruma soktu,” dedim sırtüstü dönerek. “Birbirimizi ya da kendimizi suçlamayı bırakalım mı artık?”

Yumuşak bir kıkırdama geldi. “Xander’ı suçlamaya her zaman varım.”

Tekrar sessizleştik, o bana doğru dönerken çarşaflar hışırdadı. Bir şey kolumu gıdıkladı. Saçları. Tüylerim diken diken oldu, uzanıp o yumuşak tellere dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

“Şey... dükkânıma varoluşsal sancının çorak toprakları diyen Xander mıydı?” dedi ve kaskatı kesildim. Daha yumuşak bir sesle ekledi, “Bir de Eddie şey dedi, sen diyormuşsun ki müşterilerimi uyanık tutmaya yetecek kafein hiçbir yerde bulunamazmış.”

Kalbim sızladı. Evet, bunları demiştim. Bana karşı bu kadar dikenli olmasına şaşmamalıydı.

“Aşk romanlarını anlamamanla ilgili sana çok yükledim ama...” Yutkundum. “Aynısını ben de sana yaptım. Gerçekten özür dilerim. Yanıldım. Hem seninle hem de kitabevinle ilgili yanıldım.”

“Ben de özür dilerim,” dedi.

Yine bir sessizlik oldu, sanki ikimiz de konuşulanları sindiriyorduk.

“Sence arkadaş olur muyduk?” diye sordu Josie bir süre sonra. “Xander bizi birbirimize kırdırmadan önce birbirimize bir şans verseydik?”

Bunu düşündüm. İnternette kolayca arkadaş olmuştuk ama gerçek hayatta onu burnu havada ve soğuk biri olarak yaftalamıştım çoktan.

Peki ya yapmasaydım? Belki onu daha erken tanıyabilirdim.

“Sanırım evet,” dedim sonunda.

Nefesini verdi ve tatmak için yanıp tutuştuğum o naneli diş macunu kokusunu hafifçe aldım.

“Eğer... eğer kazanamazsan ne yapacağını düşündün mü?”

Sesindeki hüznün aramızdaki boşluğa yerleşti. Yine suçluluk hissiyle doldum, gerçekten istemesem de başka bir seçeneğim vardı aslında.

“Evet, ben...” Dudaklarımı yaladım. “Bir arkadaşım Provincetown’da aşk romanları satacağı bir kitapçı açıyor ve beni de çağırıyor.”

“Aa.” Şaşkın bir nefes gibi çıkmıştı sesi. “Gidecek misin?”

“Belki. Eğer iş o noktaya gelirse, ki umarım gelmez.” Boğazımı temizledim, düşüncesi bile rahatsız ediyordu. “Ya sen?”

Ağırlığını değiştirirken bir hışırtı geldi. Saçlarının daha fazlası boynuma ve omzuma değdi ve parmağımı kaldırıp okşadım. Fark etmeyeceğini umacak kadar hafifçe dokunmaya çalıştım.

“Benim hiçbir alternatifim yok,” dedi fısıltıya yakın bir sesle.

“Ama bulabilirsin.” Buna yürekten inanıyordum. “Herhangi bir kitapçı seni kapmak için can atar bence.”

Gözlerim karanlığa alıştı ve dönüp baktığımda şeklini seçebilmeye başladım. Yan yatıp bana dönmüştü, yorgan belinin kıvrımına oturmuştu. Hâlâ bir tutam saçına dokunuyordum ve eğer o da beni benim onu gördüğüm kadar iyi görebiliyorsa çoktan anlamıştı. Ama geri çekilmedi.

“Belki,” dedi. “Eğer iş o noktaya gelirse, ki umarım gelmez.”

Benim sözlerimi bana karşı kullanınca kıkırdadım. “Evet.”

“Şey, sence...” İç çekti. “Eve döndüğümüzde yine düşman mı olacağız? Ne demiştin, birbirimizin gelecekteki beklentilerini yok etmeye çalışmaya geri mi döneceğiz?”

Neşesiz bir kakhaha attım. “Eh, beni yeniyorsun, o yüzden...”

“Hayır, Xander senin azıcık önde olduğunu söyledi bana.”

Şaşkınlıkla döndüm. “Bana da *senin* azıcık önde olduğunu söyledi.”

Sırtüstü dönerken yatağın hareket ettiğini hissettim. Saçlarını benden uzaklaştırdı ve ânında yokluğunu hissettim.

“O küçük sinsinin bizi manipüle etmeye çalıştığını biliyordum ama bu kadarı da...”

“Alçakça,” dedim. “Xander için bile.”

Josie inledi, ellerini kaldırıp hüsrarla yatağa vurdu. “Keşke durumu tersine çevirebilsek.”

“Keşke ama nasıl? Her şey Xander’ın elinde.”

Onun aptal oyunundaki kuklalar olmaktan nefret ediyordum ama öyleydik işte.

Josie bir daha konuşmadı ve kısa süre sonra gözlerim kapanmaya başladı.

“Ryan?” dedi Josie.

Gözlerimi açtım. “Evet?”

“Arada bir gelip selam versen sorun olmazdı. Yani meşgul olmadığın zamanlarda,” diye ekledi hızla. “Bazen dükkânım biraz...”

“İssiz mı?”

“Sessiz diyecektim,” dedi. “Ama o da var tabii.”

Sesi o kadar derinden ve hüznü geliyordu ki bedenini kendime çekip başının tepesine bir öpücük kondurmak, ona sıkıca sarılmak istedim. Ama tabii ki yapmadım. Yatağın kendi tarafımda kalıp kenara olabildiğince yakın durmaya çalıştım.

“Gelip selam veririm,” diye fısıldadım.

Esnedi, sonra da tatlı ve samimi bir sesle, “Sağ ol,” diye mırıldandı.

Gözlerimi kapadım ve ben de uykuya daldım.

Gözkapaklarımın ardındaki altın sarısı bir parıltıyla ve sırtıma bastıran sıcak, yumuşak bir şeyle uyandım. Gözlerim yavaşça dantelli perdelerin arasından süzülen sabah ışığının aydınlattığı yabancı bir odaya açıldı.

Sırtımdaki o sıcak yumuşaklık peki? Arkadan bana sarılmış Josie’ydi. Kollarından biri belime dolanmış, parmak uçları tişörtümün yukarı sıyrıldığı yerde karnımdaki çıplak tene değiyordu.

Josie Klein’in sarılıp uyumayı seven biri olduğunu kim tahmin edebilirdi?

Hızla yutkunup ne yapmam gerektiğini tarttım. Derin, düzenli nefesleri gerçekten uyuduğunu ele veriyordu. Ayrıca uyanık olsa asla böyle bir şeye izin vermeyeceğine emindim. Evet, dün gece öpüşmüştük... Ve evet, elim sutyeninin altındaydı, o da neredeyse pantolonumu çıkarıyordu ama tüm bunlar dün geceydi. Sahildeki o zifiri karanlıkta, şampanya zihinlerimizi bulanıklaştırmışken yaşanmıştı hepsi. Şimdi sabah olmuştu ve bambaşka bir gün başlıyordu. Nedense bu daha da mahrem geldi.

Kendi nefeslerim de sığlaştı. Sertleşmiştim ve giderek daha da sertleşiyordum.

Ona doğru dönüp kendimi akışa bırakmak o kadar kolay olurdu ki... Sahildeki kadar istekli, aç ve pervasızca bana gelip gelmeyeceğini görmeyi her şeyden çok istiyordum. Ancak *sadece uyuyacağımızı* açıkça belirtmişti. Ben de onu bir an bile huzursuz etmek istemiyordum.

Fakat burada durup her geçen dakika daha fazla tahrik olarak kalmam da mümkün değildi, bu yüzden yavaşça yanından kayarak uzaklaştım. Yorganı bacaklarımdan sıyrıp yataktan olabildiğince sessizce çıktım. Josie derin bir iç çekip sırtüstü dönerken durup arkama baktım; hâlâ uyuyordu. Tehlike bölgesinden uzaklaşınca vücudum nihayet gevşemeye, gerginliğim azalmaya başladı.

Yoksa hayal kırıklığı mıydı bu?

Durakladım ve Josie Klein'in nadir görülen, tamamen dinlenmiş hâlini izledim. Saçları dağınık ve dalgalıydı, yanağında yastık izi vardı, kirpikleriye gür ve dolgundu. Üzerinde bir kelimenin sözlük anlamı yazan bol bir tişört vardı.

Abibliophobia

isim.

1. Okuyacak kitabın kalmaması korkusu.

Gülümsedim.

İşte benim KitapciKiz'ım. Hiç şüphe yoktu.

Banyoda lavabonun kenarlarına tutunup aynada kendime baktım. Saçlarım dağılmıştı, gözlerim daha da betardi. Beyni iyice sulanmış bir adama benziyordum.

Bu geziye Josie'nin hangi tarafının gerçek olduğunu çözme umuduyla başlamış ve şimdi cevabımı almıştım. Josie dışarıdan buz gibi olabilirdi ama içi sıcacık ve yumuşaktı.

Bilmediğim şeyse şimdi ne yapacağımdı. Özellikle bu aşamadan sonra ona bildiklerimi nasıl söyleyecektim? Ne zaman söyleyecektim? Bu sabah Boston'a dönerken arabada iki saat birlikte olacaktık.

Ama nedense içimden bir ses *henüz değil* diyordu.

Ona söyleyecektim elbette, sadece bunu yapmanın en iyi yolunu bulmam lazımdı ki pusuya düşürülmüş ya da köşeye sıkıştırılmış gibi hissetmesin. Benden nefret etmemeye daha yeni başlamıştı, düşmanı sandığı adamla ekranın arkasından tanıdığı adam arasındaki uçurumu kapamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Geriye bir soru daha kalıyordu.

Ne umuyordum? Josie'nin öğrendiğini ve benden tekrar nefret etmediğini varsayarsak... aramızda ne olmasını istiyordum?

KİTAPDOSTLARI
7 Temmuz 08:02

KitapciKiz: Selam! Birkaç gündür sesin soluğun çıkmadı. Yoğun bir hafta sonu muydu?

RJ.Okur: Selam. Evet... Bayağı yoğundu. Senin hafta sonun nasıldı?

KitapciKiz: İdare ederdi.

RJ.Okur: "İdare eder" mi? Özel bir şey yapmadın mı?

KitapciKiz: Pek sayılmaz. Ya sen?

11:43

KitapciKiz: Hafta sonu seni bu kadar meşgul eden neydi peki?

16:17

KitapciKiz: Ya da belki biriyle meşguldün. Randevun mu vardı yoksa? Ooo, belki hâlâ berabersinizdir. Sorun değil tabii ki.

20:26

KitapciKiz: Burnumu soktuğum için özür dilerim. Bana anlatmak zorunda değilsin tabii ki. Yine de her şey yolunda mı? Umarım yanlış bir şey söylememişimdir. Söylediysem özür dilerim.

8 Temmuz 05:18

KitapciKiz: Tekrar selam. Dün gece gözüme uyku girmedi. Ne diyeceğimi bulmaya çalışarak bir sürü farklı mesaj yazıp sildim. Aramızda bir şeylerin değiştiği hissinden kurtulamıyorum. Tahminimce yüz yüze görüşmek istemediğim için oldu ama üzülüyorum. Gerçek hayatta insanlarla bağ kurma konusunda pek iyi değilim ve çok arkadaşım yok... Eminim şok olmuşsundur çünkü internette dünya tatlısı biriyimdir... (Şaka yapıyorum).

KitapciKiz: Ama arkadaşlığına çok kıymet veriyorum. İşyerinde ilginç, çılgın ya da tuhaf bir şey olduğunda bunu anlatmak için aklıma gelen ilk kişi sensin. Beni şaşırtan ya da heyecanlandıran bir kitap okuduğumda senin o kitap hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Hem senden ne zaman bir mesaj gelse günüm iyi geçiyor. Şu an çok değerli bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum. Benim hatam, biliyorum ama gerçek şu ki seni özledim. Hem de çok. Birilerini özlemem pek sık görülen bir durum değil, gerçekten.

06:34

KitapciKiz: Özür dilerim, biraz fazla yüklendim galiba. Görmezden gelebilirsin. Bu aptal site neden mesajlarımızı düzenlememize ya da silmemize izin vermiyor ki?

09:33

RJ.Okur: Selam. Seni böyle merakta bırakmak istememiştim ama kafamı toplamam gerekiyordu. Yanlış hiçbir şey yapmadın, gerçekten. Arkadaşlığımızı sadece internette tutma kararına saygı duyuyorum ama fikrin değişirse bana haber ver. Burada, sen ne sıklıkla istersen o kadar konuşmaya devam etmek isterim. Ben de seni gerçekten çok özledim.

19

Josie

Geçen hafta Maine'den döndüğümüzden beri yeni kurallar belirlemiştik: Bir, Ryan Lawson'ın yanındayken içki içmek yok; iki, ona dokunmak yok.

Nefsime kolay kolay yenik düşmezdim ama alkol ve Ryan birleşimi kafamı bulandırabilirdi.

Ha bir de kokusunu alacak kadar yaklaşmak yoktu.

İşyerinde ne zaman karşılaşsak kibar ve mesafeli olmak için elimden geleni yapıyordum. Ama Beans'te ya da artık birleşmiş olan arka odamızda ne zaman yanından geçsem kokusunu duyuyordum ve ânında o kumsala, dudaklarımızın değdiği, titreyen ellerimle kemerini çözdüğüm âna gidiyordum.

Birlikte yataktayken elimi uzatıp ona dokunsaydım neler olurdu diye hayal etmekten kendimi alamıyordum. Üstüme çıkıp başladığı işi bitirir miydi?

İşte bu yüzden yeni kurallar koymuştum ya zaten.

Dükkanın kapısının kilidini açıp tabelayı KAPALI'dan AÇIK'a çevirdiğim an telefonum öttü.

RJ.Okur: Aklıma geldin, bir selam vereyim dedim.

Eski baş düşmanım, şimdiki... her neyimse işte, Ryan'a karşı beslediğim kafa karıştırıcı hislerden uzaklaşabildiğim için seviniyordum.

Hâlâ rakibim, diye hatırlattım kendime. Belki de üstün geldiğim rakibim.

Kahrolası Xander.

KitapciKiz: Selam!

RJ.Okur: Yeni bir kitap önerisine hazır olunca söyle.

KitapciKiz: Ooo! Zadie Smith'in yeni kitabını bitirmek üzereyim (çok iyi bu arada), yani şimdi tam zamanı. Ama bu SENİN favorilerinden biri mi yoksa yine abilerinin mi? 😊

KitapciKiz: Üç numaralı okur emri der ki en sevdiğin kitapları güvendiğin dostlarınla paylaşacaksın yoksa ruhunu açamaz, kalbinin özünü ortaya koyamazsın.

Yüzümü buruşturdum, fazla mı olmuştu? Komik bir tip sayılmazdım ve bu aslında RJ'in şakasıydı.

Neyse ki cevap geldi de rahatladım.

RJ.Okur: Aha! Haklısın, okur emirlerini çiğnemek istemeyiz. TAMAM, işte geliyor o zaman. Curtis Sittenfeld'ın Romantik Komedi'si.

KitapciKiz: Okudum ve bayıldım! SNL izleyerek büyüdüğüm için perde arkası sahneler falan büyüleyiciydi benim için. Ayrıca geleneksel olarak çekici olmayan erkeklerin nasıl "boylarını aşan" kadınlarla çıkabildiğine ama bunun tam tersinin nadiren gerçekleştiğine dair çok isabetli bir gözlem vardı kitapta.

RJ.Okur: Katılıyorum. (Ayrıca çekici olmayan erkeklere dahil olmadığımı umuyorum, pardon). Aralarındaki kimya da karakter gelişimi de harikaydı. Yazarın okuduğum ilk kitabıydı, müthiş keyif aldım. (Bir de beğenmene çok sevindim! Yoksa seninle bir daha asla konuşamazdım.)

KitapciKiz: Ben büyük hayranıyım. Bütün kitaplarını okudum. YAT'taki konuşmasını dinlemek için SABIRSIZLANIYORUM. (Ve lütfen benimle konuşmayı bırakma! Kahrolurum).

RJ.Okur: YAT'a gidecek misin? Ben de gidiyorum!

Kalbim hızlanırken ekrana bakakaldım. Panel seçimiyle ilgili e-posta bugün geleceği için YAT aklımdaydı ama orada olacağımı

RJ'e söylemek gibi bir niyetim yoktu. Onunla karşılaşma düşüncesiyle panik oldum.

Telefonla cebelleşerek hızlıca bir cevap yazdım.

KitapciKiz: Bunu okuduğunu unut. Lütfen, olur mu?

RJ.Okur: Ama harika olabilir, doğal yollarla tanışabiliriz, baskı yok. Sadece bir kitap konferansında GERÇEK HAYATTA tanışan iki internet arkadaşınız işte.

Haklıydı ama midem düğümlendi. Derdim neydi benim? Neden normal davranıp internette bir arkadaşım ile sıradan bir buluşmayı dahi kabul edemiyordum?

Çünkü o bir arkadaştan fazlası. Bu gerçek yüzüme kaya gibi çarptı. Onu önemsiyordum. Benim hakkımdaki düşüncelerini de önemsiyordum. Onunla yüz yüze tanışırsak kendimle ilgili özenle inşa ettiğim katmanları soyup atacağından, tanıdığı o versiyona layık olamayacağımdan ölesiye korkuyordum.

RJ.Okur: Hey, hâlâ orada mısın?

KitapciKiz: Evet. Özür dilerim.

RJ.Okur: Hayır, özür dilemesi gereken benim. Tanışmak istemediğini söylemiştin ama ben yine zorladım. Özür dilerim.

KitapciKiz: Lütfen özür dileme. Dediğin gibi, aynı sektördeki iki insanın bir konferansta tanışması garip değil. Garipleştiren benim.

RJ.Okur: Peki ya zaten tanıştıysak? Bunu bilmek istemez miydin?

Önceki yıllarda YAT'ta karşılaşmış olabileceğimizi kastettiğini düşünüyordum. Doğru söylüyordu, karşılaşmış olabilirdik ama sonuçta *kim olduğunu* bilmiyordum.

Hiçbir şeyin değişmesini istememem çok mu garipti? Kelimeleri seçebildiğim, acele etmediğim, her şeyi güvenli tutabildiğim bu çevrimiçi balonda kalmak istemem çok mu korkunçtu?

Dışarıda, gerçek dünyada tanışma, görülme ama gerçekten görülme düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Nefes almak zorlaştı.

KitapciKiz: Hayır, istemezdim.

Bu çok sert olmuştu. Hızla yeni bir mesaj yazdım.

KitapciKiz: Demek istediğim, şu an sahip olduğumuz şeyi gerçekten seviyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum.

RJ.Okur: Peki ya mahvetmezse? Ya daha da güzelleştirirse?

Ve o an dank kafama etti. Rj'yle olan internet arkadaşlığımı kaybetme ihtimalinden daha korkutucu olan tek şey bunun daha fazlasına dönüşme ihtimaliydi.

RJ.Okur: Pardon, yine yaptım. Şu andan itibaren top sende. (Tabiri caizse. Hiç spor yapmadım o yüzden bu benzetme doğru gelmiyor. Kütüphane kitabı artık senin listende? Kitaplığı düzenlemek sana kaldı?)

“Günaydın ablaların bir tanesi!” diye seslendi Georgia kapıdan girerken.

Hızla Rj'ye cevap yazdım.

KitapciKiz: Anlayışın için teşekkür ederim. Minnettarım.

Telefonumu cebime atarken, “Selam! Sınav nasıl geçti?” dedim. Georgia ders çalışmakla o kadar meşguldü ki birbirimizi neredeyse hiç görmemiştik. Ama ona tek bir bakış atmak bile iyi geçtiğini anlamama yetti. Kardeşim resmen parlıyordu; koyu renk saçlarını gevşekçe örmüş, kulaklarında büyük halka küpeler sallanıyordu.

Neden bu kadar telaşlı olduğumu sormasını bekledim ama bana bakmıyordu, dükkânın ortasında durdu ve yavaşça döndü, gözleri büyüdü.

“Oha! Burası harika görünüyor!”

“Gerçekten mi?” dedim sırtarak.

İnsanların benim dükkânımdan çok birbirine uymayan kitaplıklar ve raflardan oluşan o kaotik karmaşaya rağmen Ryan'ın dükkânında vakit geçirdiklerini fark etmiştim. Ya da belki tam da bu yüzden oradaydılar. Müşterileri orada takılıyor, mükemmel kitabı bulmak için zaman geçiriyor, yeni kitaplar keşfediyordu. Benim

müşterilerimse rafları karıştırmaya pek zaman harcamıyor, ihtiyaçları olanı bulup çıkıyordu.

Ben de bu yüzden birkaç kitaplığı o düzenli sıralarından çıkarıp bir okuma alanı için yer açmıştım. Ayrıca insanların ilgisini canlı tutmak için belirli kitapları raflarda göz hizasına kaydırmıştım. Bu kadar basit değişikliklerin bu kadar büyük bir etki yaratmasına şaşıırıyordum. Müşteriler burada daha çok vakit geçiriyordu. Daha çok da satın alıyorlardı.

“Ryan’ın o aptal dükkânını yıkıp geçeceksin,” dedi Georgia elini kaldırıp çakmam için beklerken.

Gülümseyemedim, avucuna da yarım yamalak vurdum. “Evet. Öyle.”

“Ne oldu? Artık Ryan’dan nefret etmiyor muyuz yoksa?” Georgia bastonunu tezgâha yaslayıp bir sandalyeye çöktü. “Kennebunkport seyahatiyle ilgili pek bir şey de anlatmadın.”

Sanki çağrılmış gibi, Ryan dükkânından çıkıp Beans’teki tezgâha yürüdü. Duvarı oluşturan iki kitaplık arasındaki boşluğa yerleşti. Göz göze geldiğimizde yüzü gülüyordu. Midem bir garip oldu.

“Selam! Günaydın!” diye seslendi saçlarını alnından geriye tarayarak.

“Günaydın,” dedim ve *nasılsın meslekttaşım* diyen ama o hırkanın altındaki vücudu müstehcen sahneler eşliğinde hayal ettiğime dair hiçbir ipucu barındırmayan bir gülümseme takınmaya çalıştım.

“Görüşürüz müyüz?”

“Tabii.”

Gülümseyerek kahve aromalı milkshake’ini kapıp dükkânına döndü.

“Ooooooha,” dedi Georgia.

Başımı kaldırdım. “Ne?”

Bana manidar bir ifadeyle bakıyordu. “Klasik çekim beden dili. Uzun süreli göz teması. Aynalanan yüz ifadeleri. Kendine çekidüzen verme hareketleri.”

“Çekidüzen mi?”

“Saçını geriye taradı. Sen de dudaklarını yaladın.” Öne doğru eğildi. “Sizin aranızda bir şeyler olmuş.”

İtiraz etmek, *ondan* etkilenmediğimi, ondan kesinlikle hâlâ nefret ettiğimi ısrarla vurgulamak istedim. Ama psikolog adayı kardeşime yalan söylemek nafileydi.

“Biz, şey... ailesinin partisinden sonra plajda biraz yiyişmiş olabiliriz.”

Gerçi daha önce hiçbir yiyişmede bu kadar tahrik olmamıştım. Hatta bu kadar tahrik olduğum bir seksim olup olmadığından bile emin değildim.

Georgia’nın gözleri büyüdü. “Ablam *plajda* adamın tekiyle yiyişi ha? Bayağı kumların üzerinde falan?”

“Evet,” dedim yüzümü buruşturarak. “Biraz... pütürlüydü tabii.”

Aynı yatakta yattığımız kısımları kendime sakladım. Sanki böylesi daha iyi gibi gelmişti.

“Senin tipin bile değil. Sen genelde Viktoryen dönem yetimleri gibi görünen hasta tipli adamlardan hoşlanırsın.”

Haklıydı. Güzel Sanatlar öğrencisi erkek arkadaşımın kemik yapısı kuş gibiydi ve teni neredeyse şeffaf denecek kadar soluktu. Ayrıca üniversiteden beri çıktığım herkes benden çok da uzun olmayan, ufak tefek adamlardı. Kısa olmaları sorun değildi ancak şimdi bunun nedenini merak etmeye başlamıştım. Belki de bana tepeden bakılmasından nefret ettiğim içindi.

“Ondan hoşlanıyor musun?” diye deşti Georgia.

Elimi umursamazca salladım. “Çok şampanya içmiştim.”

Vücudu gerildi. “Senden faydalandı mı?”

“Tabii ki hayır. Ryan asla öyle bir şey yapmaz.”

Georgia zafer kazanmışçasına sırıttı. “Bir de savunuyorsun! Ondan hoşlanıyorsun.” Sonra duraksadı. “Ama bir hafta önce ondan tiksiniyordun?”

“Ânın ruhuna kapıldık,” dedim ki bu bir cevap değildi ama bunu çok fazla analiz edersem keşfedeceğim şeyden korkuyordum. “Öpüştük. Bir daha olmayacak. Tamam mı?”

“Yani, ikiniz de yetişkinsiniz. Sevimli bir tip, sakar dev havaları falan. Ayrıca kitapları da seviyor...”

Kaşlarını kaldırdı, sonra düşünceli bir hâle büründü. “Ama haklısın, rekabet ettiğin biriyle ilişkiye girmek iyi bir fikir değil. Yazın sonunda sadece biriniz kazanacaksınız.”

İçeri bir müşteri girip beni bu konuşmadan kurtardı. Ama Georgia’nın yorumu zihnimde asılı kaldı.

Geçen hafta sonundan önce *benim* kazandığım ve Ryan’ın utanç içinde kaçtığı senaryo beni epey heyecanlandırıyordu. Şimdiyse keyfimi kaçırıyordu.

Belki de kaybetme ihtimalim olduğunu bildiğim içindi. Xander ikimize de yalan söylemişti, yani kimin gerçekten önde olduğunu bilmiyorduk. Ya da belki Ryan’ın işini ne kadar sevdiğini ve personeli ile müşterilerine karşı ne kadar korumacı olduğunu artık anladığımı içindi.

O iyi adam hâlleri peki? Rol değildi. Gerçekten iyi bir insandı ve bu benim için berbat bir haber, tam bir felaketti. Düşmanınızı insanlaştırmak onu yok etmeyi zorlaştırırdı.

Ayrıca ondan etkilendiğim de inkâr edilemezdi. Hem de epey yoğun bir şekilde.

Ryan’ın kahkahası dükkânda yankılandı ve kitaplıklarımın arasından gizlice baktım. Minyon, beyaz saçlı bir kadının İskoç Aşk Romanları etiketli üst raftan bir şeye ulaşmasına yardım ediyordu. Kadının başı onun dirseği hizasındaydı, Ryan karton kapaklı kitabı uzattığında kadın ona ısl ısl gülümsedi. Sonra Ryan kolunu uzatıp onu kasaya doğru yönlendirdi.

Gözden kaybolurlarken Ryan’ın kahkahası havada tekrar gürledi. Gözlerim hiç beklemediğim bir anda doluverdi.

Yine Georgia’nın yorumu zihnimde yankılanıyordu: *Sadece biriniz kazanabilir.*

Kazanan ben olmak istiyordum. Ama ilk defa, Ryan’ın kaybetmesini istemediğimi fark ettim.

Bu aptal yarışma böyle işte, diye hatırlattım kendime. Xander hangi yöneticinin ona en çok parayı kazandırabileceğini görmek istiyordu ve tek amacı kârını artırmakken kazananın kaybedeni işe almasına sıcak bakacağından şüpheliydim.

Şayet...

Zihnimde bir kıvılcım çaktı, bilgisayarımı açıp beyin fırtınası yapmaya başladım.

Birkaç saat sonra, arka odada yemeğimi ısıtıp bu potansiyel plan üzerinde çalışmaya koyuldum. Telefonum bir bildirimle titredi: YAT organizatörlerinden bir e-posta.

Sayın Klein, size bir panelde yer vermekten mutluluk duyarız...

Havalara zıpladım, çılgık atıp yumruğumu havaya savurdum. Başarmıştım! İlk düşüncem hemen RJe söylemek oldu ki bunu hemen bastırdım. Konferans programına bakarak kim olduğumu anlayabilirdi.

“İyi misin?” Bu Ryan’dı, arkamdaki depo odasındaydı. “Bağırdığınızı duydum?”

Boğazımı temizleyip ona döndüm. “Evet, ben...” Telefonumu uzattım. “YAT’ta bir panelde yer alacağımın haberi geldi.”

Yüzünde güneş gibi bir gülümseme açtı. “Ne? Josie! Şahane haber. Tebrik ederim!”

Beni kucaklayacakmış gibi bir adım attı, sonra vazgeçip olduğu yerde kaldı. Muhtemelen iyi bir şey yapıyordu.

“Panelin konusu ne?” diye sordu.

“Daha bilmiyorum, yakında haber verecekler. Ama heyecanlıyım. Yıllardır başvuruyordum ve hiç seçilmemiştim.”

“Kutlamalıyız,” dedi. “Bir şeyler içebiliriz belki...”

“Yapamam.” Bu tüm kuralları çiğnemek olurdu. “Ben, şey...”

kapattıktan sonra halletmem gereken işler var. Ama heyecanımı paylaştığın için teşekkür ederim.”

Gözleri yüzümde gezindi. “Ne demek. Tekrar tebrikler.”

Biri ona seslendi ve gözden kayboldu. Pannelle ilgili e-postanın geri kalanını okumak için telefonumu çıkardım ama sonra çalışanlarından biriyle, siyahlar giymiş, koyu saçlı bir kadınla geri döndü.

“Selam,” dedi Ryan ellerini ceplerine sokarak.

“Hadi sor,” diye fısıldadı kadın onu dürtüp.

“Soruyorum işte,” diye mırıldandı ona, sonra tekrar bana döndü. “Şey, sana bir sorum var.”

Meraklanmıştım. “Tamam?”

“Acaba sen...” Saçlarını yüzünden çekti, sonra ağzının içinden randevuya çıkmakla ilgili bir şeyler geveledi.

Gözlerimi kırıştırdım. Göğsümde bir sıcaklık dalgası kabardı, sanki mum yakılmış gibi. “Bir... randevu mu?”

“Benimle değil,” dedi hızla ve mum söndü. “Hızlı randevu gecesi düzenliyoruz ve Indira” –siyahlı kadını işaret etti– “az önce kadınlardan birinin iptal ettiğini söyledi.”

Ah. Onunla değildi, tabii ki değildi. Yani istediğimden değildi de. Zaten yeni kuralıma tamamen aykırıydı.

Peki neden... hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

“Tek sayıda olamayız,” diye ekledi Indira. “Her şey altüst olur.”

“Sen yapamaz mısın?” diye sordum Indira’ya. Bir sürü yabancı adamla konuşmaya çalışmaktan *daha az* yapmak isteyeceğim hiçbir şey yoktu.

“Etkinliği ben organize ediyorum ve bir kız arkadaşım var,” dedi başını sallayarak.

“Üzgünüm, gerçekten yapamam,” dedim Ryan’a. “Dükkâna bakmam lazım.”

“Senin yerine ben bakarım,” dedi Ryan.

Kahkaha attım. “Ciddi olamazsın.”

Pardon? der gibi bir ifadeyle baktı. Dükkânıma bakamayacağı-nı kastetmemiştim aslında, *Gerçekten bir sürü başka adamla tanışmamı mı istiyorsun?* demek istemiştim.

Durum tam tersi olsaydı, Ryan bir hızlı randevu etkinliğine katılırken ben birkaç metre ötede oturup dinlemek zorunda kal-saydım...

Bu kadar istekli olmazdım mesela. Hatta düşüncesi bile mide-mi bulandırmıştı.

Ama görünüşe göre bu onu zerre kadar rahatsız etmiyordu. Bildiğim iyi olmuştu.

“İyi,” dedim sonunda. “Ama *bana* borçlandın.”

Indira’nın peşinden Mutlu Sonlar’a geçtim ve ilk randevumun karşısına otururken midemdeki düğüm sıkılaştı. Onu bastırıp zo-raki bir gülümseme takındım. Ama merak etmekten kendimi ala-mıyordum.

Ryan bunu yapmamı neden istemişti?

Ayrıca bunu yapmış olması beni neden bu kadar rahatsız edi-yordu?

20

Ryan

Hayatım boyunca pek çok kötü fikre ikna edilmiştim ama en kötüsü bu olabilirdi.

Josie şu an Mutlu Sonlar'da birinin karşısında oturuyordu ve o kişi ben değildim. Ben olmayan birine bir hikâye anlatıyor ya da berbat bir şaka yapıyordu. Ben olmayan birine gülümsüyordu.

Onunla aramda ne olsun istediğimi bilmiyordum belki ama mevcut durumun berbat bir his olduğunu biliyordum.

Taylor Swift'ten alıntı yapacak olursam, *in my defense, I have none.*² Josie'den etkinliğe katılmasını rica etmem için neredeyse ağlayan Indira dışında yani. Beans'ten ya da sokaktan uygun bir bekâr bulmayı teklif etmiştim ama rasgele birini seçmenin tehlikeli olabileceğini söylemişti. Kendi deyimiyle: "Josie'yi sevmiyoruz ama en azından tanıyoruz."

Fakat maalesef ben galiba Josie'den hoşlanmaya başlıyordum.

Geçen hafta sonunu düşünmekten kendimi alamıyordum, gerçi KitapciKiz'ın RJ'e anlattığına bakılırsa onun hafta sonu *pek de özel bir şey değildi*.

Neyse. Teslim olmuştum.

² Taylor Swift'in the 1 isimli şarkısında geçen bu söz, *kendimi savunacak bahanem yok* anlamı taşıyor. -çn

Muhtemelen sorun olmayacaktı. Yani, Josie'nin bu adamlardan biriyle iyi anlaşma ihtimali neydi ki? Çok düşüktü herhalde. Değil mi?

Ama internet aşkım ile gerçek hayattaki baş düşmanımın aynı kişi çıkma ihtimali de çok düşüktü.

Aptal, aptal, aptal.

Sonraki iki saati sefalet içinde kıvranarak, Josie'yi bu duruma soktuğum için kendime lanet ederek ve Mutlu Sonlar'dan gelen her sesi analiz etmemeye çalışarak geçirdim. Sadece birkaç müşteri gelmişti, bu yüzden çoğu zaman *her şeyi* duyabiliyordum.

Josie'nin kendini yalnız hissetmesine şaşmamalıydı.

Diğer gürültülerin arasından bir kahkaha yükseldi, onun kahkahası mıydı bu? Dükkan ile Beans'in arasına yerleştirdiği kitaplıkların arasından gizlice bakmaya, bir anlık bir görüntü yakalamaya çalıştım. Sırtı bana dönük olduğu için şu anki sohbetten keyif mi alıyor yoksa bunaldı mı anlayamadım.

Ben ikimizin yerine de eziyet çekiyordum, orası kesin. Zihnimde Josie'nin başka adamlarla güldüğü, sohbet ettiği, eğilip elini koluna koyduğu görüntüleriyle *bizim* anılarımız arasında gidip geliyordum. Dans ederken başını göğsüme yaslayışı, sahilde gözlerinin parlaması, elimi sutyeninin altına kaydırduğimde avucumda hissettiğim sertleşmiş meme uçları, nefesinin kesilişi...

Bu kadın yatakta yanımdaydı ve ben *mesafeyi korumuştum* öyle mi? Sabah uyandığımda onu sırtıma yapışmış bulmuştum ve siktir olup *kaçmış mıydım*? Saygılı olmaya çalıştığımı sanıyordum ama doğru falan değildi bu.

Vücudum tam olarak ne istediğini bilse de kalbim ve aklım henüz o kadar emin değildi. Ama şu an ya bu yavşaklardan biriyle eve giderse ve ben bir daha onunla şans bulamazsam düşüncesinden başka hiçbir şey yoktu aklımda.

Hayatımın sonuna kadar kendimden nefret edecektim.

Acı dolu dakikalar geçerken birden dank etti. Sorun olduğunu düşündüğüm şey, yani KitapciKiz ve Josie'nin aynı kişi olması belki de aslında hayatımın en inanılmaz fırsattı. On beş yaşında ilk Harlequin romanımı okuduğumdan beri hem fiziksel hem de duygusal bağ kurabileceğim bir kadın arıyordum ve şimdi ikisini de aynı kişide bulmuştum.

Böyle hissettiğim son kişi tüm bu konularda kendi duygularıma güvenme yeteneğimi yok ettiği için kendime bir daha asla bana karşı aynı şeyleri hissetmeyen birine âşık olmayacağıma söz vermiştim.

Özellikle de gerçek hayatta benimle tanışmak istemediğini açıkça söylemiş birine.

Başımı ellerimin arasına alıp yavaşça nefesimi verdim, ne bok yiyecektim ben?

“İş başında uyuyor musun?”

Gözlerimi ovuşturarak hızla doğruldum. Josie bir hayal gibi karşımda duruyordu, dudaklarında oyunbaz bir sırıtış vardı. “Burada o kadar bir şey olmuyor ki Eddie’den üç shot’lı frappe söylemek zorunda kaldım.”

Gözlerini devirdi ve kimsenin dokunmadığı bir kitabı düzeltti.

“Eee, şey... randevuların nasıldı?” diye sordum.

Başka bir masayı incelemek için yürürken omuz silkti. “İyiymi.”

“Kıvılcım yok mu?” diye sordum fazla umutlu tınlamamaya çalışarak.

“Sadece bir tane.” Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarını dayanılmaz derecede uzun bir saniye boyunca üzerimden çekmedi. “Hiç satış yaptık mı?”

Biz. Güçlerimizi birleştirip Xander’a karşı aynı takımda olabilseydik her şey çok daha kolay olurdu.

“Sadece bir tane,” dedim. “*Olağanüstü Akıllı Yaratıklar* ama kitabı bulmam on beş dakika sürdü.”

Bana şaşkın bir bakış attı. “V harfi altında. Yazarın soyadına göre. Van Pelt, Shelby. Nerede olacağını düşündün ki?”

“Belki beklenmedik dostluklar hakkındaki kitapların olduğu ya da Pasifik Kuzeybatısı’nda geçen kitapların olduğu bir rafta olur diye düşünmüştüm. Hatta içinde büyüleyici karakterleri olan ve tesadüfen deniz hayvanı da olan kitapların olduğu bir raf da olabilir.”

Josie yüzünü buruşturdu. “Kaos çıkardı.”

“V harfinden çok daha ilham verici olduğu kesin,” diye tersledim, yaratıcı raf sistemim adına alınarak.

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. “Sen aşk romanlarını nasıl düzenliyorsun? Aydınlat beni.”

Bir an onu kucaklayıp arka odaya taşıdığımı ve gecenin geri kalanını ona aşk romanları okuyarak öğrendiklerimi göstererek geçirdiğimi hayal ettim. Muhtemelen hepsinin pürüzsüz hareketler ve cinsel maskaralıklar olduğunu düşünüyordu ama aslında mesele dinlemektir. Dikkat etmek.

Josie’yi neyin tahrik ettiğini, sahildekinden bile daha fazla kontrolü kaybetmesine nelerin sebep olabileceğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ama bana sorduğu soru bu değildi.

“Şey,” dedim, Mutlu Sonlar’ın sayısız köşesini zihnimde canlandırarak. “Genç yetişkin, yeni yetişkin ve yetişkin var. Çağdaş ve tarihi var. Fantaziyle birleşen aşk romanları için Romantasy var. Sarah J. Maas veya Rebecca Yarros’u düşün.”

“Peri pornosu ve ejderha binicileri,” dedi. “Anladım.”

Bu yazarları ve kitaplarını bilmesine şaşırmış gibi görünüyordusam gerçekten şaşırdığım içindi.

“BookTok’u takip ediyorum,” dedi Josie. “Gerçi ben o kitapları satsaydım diğer M’ler ve Y’lerle birlikte raflara yerleştirilmiş olurlardı.”

Geleneksel düşünce tarzı karşısında başımı iki yana sallayarak devam ettim ve dükkânı düzenleyebileceğim diğer tüm yolları tarif ettim: alt türlere, klişelere, tarihi dönemlere veya erotizm seviyesine göre.

“Fazla karmaşık,” dedi Josie gerçekten şaşırmış görünerek.

“Eğlenceli de,” dedim. “Rakip hokey takımlarındaki iki erkeğin âşık olmasını konu alan bir kitap düşün. Bunu nereye koyarım? Çağdaş, spor aşkı, LGBTİ+ ya da düşmandan sevgiliye? Peki ya karakterlerden birinin sevimli bir kedisi olsa ne olacaktı?”

“Tamam, tamam,” dedi Josie elini ön koluma koyarak. Teninin benimkine değmesi vücudumda bir sarsıntı yarattı. Aklım birden kumsalda gömüğümün düğmelerini açmaya çalışırken parmaklarının titreyişine gitti.

Nefesim kesildi. Altdudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı ve serbest bıraktığında daha da yaklaştım. Gözlerim izin istedi, onunkiler de verdi...

Tam o sırada lanet olası kapı açıldı ve içeri bir müşteri girdi. Neyse ki Josie, *Demon Copperhead*'i soran müşterinin işini, kitabı K harfinin altında, Barbara Kingsolver sağ olsun, şıp diye bularak hemen halledip yanıma döndü.

Müşteri gittikten sonra, “Benim bir saatimi alırdı,” diye itiraf ettim.

Josie bana doğru döndü ama aramıza aşılmaz bir mesafe koymuştu bile. Sanki o görünmez köprü bir anda havaya kalkmış ve prensesi, katı kurallarla örülü o dünyasından çekip kurtarmak için karşı kıyıya geçme şansım tamamen yok olmuş gibi.

“Ben senin düzenine katlanamazdım,” diye itiraf etti.

“Bu kontrolle mi ilgili?” diye sordum. “Aşırı düzen ihtiyacın.”

“O kadar da aşırı değil,” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

“Tamam, belki biraz ama daha verimli oluyor.”

“Belli ki.” Belki *fazla* verimliydi. Evet, müşteri aradığını bulmuştu ama âşık olabileceği başka hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

“Şey, annem...”

“Ucuz aşk romanları okurdu,” dedi.

Josie başını eğdi. “Sana annemden bahsetmiş miydim?”

Siktir, siktir, siktir.

“Bahsetmiş olmalısın,” dedim. “Arabada ailelerimizden konuşurken.”

Josie başını onaylar gibi salladı ama emin değilmiş gibi görünüyordu ve konuşmaları karıştırdığım için kendime lanet okudum. Daha dikkatli olmalıyım. RJ’yle yüz yüze tanışmak istemediğini açıkça belirtmişti ve burada keşfetmeye değer bir şey olduğundan gerçekten emin olana kadar konuyu zorlamamalıyım. KK’yle arkadaşlığımı boş yere mahvetmek istemiyordum.

“Annemin bazı istifçilik eğilimleri vardı,” dedi. “Bahçe satışlarına, ikinci el dükkânlarına gitmeye, ‘süper eğlenceli hazineler’ bulmaya bayılırdı. Kutuların üzerine yığılmış torbalar, onların üzerine yığılmış çöpler.”

Josie sanki bu hatıra uzanıp buz gibi kollarıyla onu sarmış gibi ürperdi.

Sol eli tezgâhın üzerinde duruyordu, elimi yanına koydum. Dokunmuyor ama neredeyse değiyordu.

“Dükkânı bu kadar düzenli tutmanın sebebi bu mu?” Parmaklarım onunkilerin arasına geçmek, elini tutmak için âdeta kaşınıyordu.

“Kısmen evet. Bir de bu benim işim,” dedi.

İşinden, yani benim yüzümden kaybedebileceği işinden bahsedince elini çekti ve KitapciKiz’ın tüm izleri kayboldu. Buzlar kraliçesi geri dönmüştü. Duruşu kaskatı, gözleriyse karanlık ve yoğundu. Birkaç hafta önce bu beni korkuturdu ama şimdi o soğuk dış görünüşün altında Josie’nin de herkes gibi, benim gibi güvensiz ve endişeli olduğunu biliyordum.

“Şey, seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha vardı,” dedi Josie.

Başımı kaldırdım. “Evet?”

“Maine’de... o gece konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Hani Xander’ın ikimizi de parmağında oynattığını ve durumu değiştirmek istediğimizle ilgili konuşmuştuk?”

“Evet,” dedim merak ederek.

“Şey, bir fikrim var. Birkaç detayı netleştirmem lazım ama yarın konuşabilir miyiz?”

Kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkti, savunmasız ve umutlu görünen bir hareketti bu. Konuşmak istediği her neyse onun için önemli olduğu belliydi. Hâliyle benim için de önemliydi. Eğer ona karşı hissettiğim bu karmaşık duyguları gerçekten çözeceksem, ikimizin de yaz boyunca büründüğümüz rollerden bir şekilde çıkmamız gerekiyordu. Rakip kitapçılar. Yarışmacılar.

Hem sanırım tam da uygun yeri biliyordum.

“Tabii,” dediğimde gülümsedi. “Yemeğe çıkmaya ne dersin?”

Gözlerini kırptırdı ve gülümsemesi hafifçe silindi. Dikkatli ilerlemeliydim.

“İş yemeği gibi tabii ki,” dedim ve başını onaylarcasına salladı. “Ama yarın bütün gün meraktan çatlayacağımı biliyorsun. Ne konuşmak istediğine dair bir ipucu veremez misin?”

Gergin bir gülümsemeyle, “Sabırlı olman gerekecek,” dedi.

“Deneyeceğim,” dedim.

Bunun benim için birden fazla anlamı vardı.

21

Josie

Ryan bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı.

Nedense bir fikir üzerine istişarede bulunacak iki meslektaş buluşması gibi gelmiyordu hiç. Basbayağı bir randevuya benziyordu. Nereye gideceğimizi de söylemiyordu. Dükkânları kapadıktan sonra Uber çağırmıştı. Şimdi tertemiz bir Subaru'nun arka koltuğunda Boston şehir merkezine doğru gidiyorduk. Karşımda Ryan sıkışmış görünüyordu, uzun bacaklarını göğsüne doğru çekmişti. Bu akşam hırkası yoktu. Mavi bir gömlek giymiş, yakasını açmış ve kollarını sıvamıştı. İnce kahverengi tüylerle kaplı, kalın ve damarlı ön koluna bakmamak için irademi zorladım. Ayrıca ağzımdan nefes almaya çalışıyordum çünkü kokusu kafamı bulandırıyor.

Bu yemeğin amacına odaklanmam lazımdı. Üzerinde düşündüğüm fikri paylaşacaktım sadece. İkimizin de işimizi korumasının bir yolunu bulabilirsek ne olurdu? Sağlam bir planım olduğunu düşünüyordum. Sadece Ryan'ı bu fikre bir şans vermeye ikna etmem gerekiyordu.

Dışarı baktım. Bölge fazlasıyla tanıdık. Kaslarım istemsizce gerildi.

Şoför Boylston'a döndü ve işte oradaydı: Boston Halk Kütüphanesi. Heybetli granit dış cephe, kemerli kapılar, saçaklar boyunca

uzanan bakır süslemeler. Nadir orijinal kitaplar, el yazmaları, duvar resimleri ve heykellerle dolu, kütüphane olduğu kadar müzeydi aslında burası. Muhtemelen ülkenin en güzel kütüphanesiydi.

Yanından geçip Back Bay'deki düzinelerce restorandan birine gitmek yerine Uber tam önünde durdu.

"Oraya gidemem," deyiverdim, Ryan kapıyı arkamızdan kapatırken.

Saçlarını alnından çekti, gözlerinde endişe vardı. "Neden?"

"Üniversitedeki oda arkadaşlarım ve ben... ders çalışmak için buraya gelirdik. Bates Salonu'na gider, ödev yapardık ve..." Derin bir nefes aldım. "Orayı çok severdim."

Fısıltılı sesler, devasa kubbeli tavan, okuyan, çalışan, araştıran insanlarla dolu sıra sıra masalar... O kadar kitapseverin düşünceleri ve sessiz konuşmaları mekânı radyo dalgaları gibi doldururdu.

"Okulu bırakmak zorunda kaldım," dedim bir çırpıda. "O zamandan beri de buraya hiç gelmedim."

Ryan'ın yüzü yumuşadı, kaşları endişeyle çatıldı. "Hasiktir. Çok üzgünüm. Bilmiyordum. Rahatsız olacaksan gidebiliriz. Ama burada bakmak istediğim bir şey var ve tanıdığım insanlar arasında bunu takdir edecek tek kişi sensin."

İster istemez meraklandım. "Neresi?"

Tereddüt etti ama sonra, "Son birkaç haftadır yaşadıklarımızı düşününce bu çılgınca bir soru biliyorum ama soruyorum yine de. Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim kendimi şaşırtarak.

Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Tamam. Harika haber. Gidelim mi?"

Başımı onaylarcasına salladım ve o önden gitti.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Ryan yerimize oturduğumuzda.

“Muhteşem,” dedim etrafa bakarak.

Beni Harita Odası’na, kütüphanenin ana girişinin hemen yanındaki çay ve kokteyl salonuna getirmişti. Sıcak, koyu renk ahşaplar ve endüstriyel tuğla detaylarıyla doluydu ve sohbet etmek için mükemmel, rahat masaları vardı. Halk kütüphanesinin içinde gizli bir cevherdi burası.

Rahat atmosfere rağmen menüyle oynadım ve zihnimde kurulumu tekrarladım. *Ryan Lawson’ın yanında içki içmek yok.*

Garsonumuz geldiğinde Ryan bir “Summer Wind” kokteyli (menüde “köpüklü, reçelli, çiçeksi” olarak tanımlanmış) ve paylaşmak için bir sürü küçük tabak sipariş etti. Ben de bana güç vermesini umarak “Demir Tanrıça” adında bir oolong çayı söyledim.

Bir buçuk ay önce böyle bir sahne aklımın ucundan bile geçmezdi. Baş düşmanımın karşısında oturuyordum. Hayatımızı sonsuza dek değiştirebilecek bir şey önermek üzereydim.

“Peki, ee, nasıl kitapçı oldun?” diye sordum, fikrimi anlatmaya henüz hazır hissetmeyerek. “Çocukken pek okumadığını söylemiştin.”

“Evet, üçüncü sınıfa kadar okumadım. Ondan önce harfler ve kelimeler hiyeroglif gibi görünürdü. Bir anlam ifade ettiklerine inanamazdım.” Arkasına yaslandı, bir kolunu yanındaki boş sandalyeye uzattı. “Sen muhtemelen o yaşlarda roman okuyordun.”

“Şey... evet. Üçüncü sınıfta *Hobbit*’i ve ardından *Yüzüklerin Efendisi*’ni okudum.”

“Ciddi misin?” Islık çaldı. “Ben *Şapkalı Kedi* ile boğuşuyordum.”

“Dr. Seuss’tan aşk romanlarına nasıl geçtin peki?”

Öne doğru eğilirken gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “Bu hikâyede yapayalnız bir papağan ve bir yığın Harlequin romanı var desem bana inanır mısınız?”

Hikâyesine güldüm. Ryan’ı bir kitapçada başarısız giden bir hırsızlık macerasına soyunan, sonra da borcunu dükkânın sahibinin papağanına kitap okuyarak ödeyen serseri bir ergen olarak hayal ettim.

“Ergen bir oğlanı okumaya teşvik etmek için erotik edebiyat gibisi yoktur,” dedi sırtarak.

“Tahmin edebiliyorum,” dedim, sonra annemi ve aşk romanlarının içinde kaybolma alışkanlığını düşündüm. “Peki tüm bunları okurken... hiç gerçeikle fanteziyi karıştırdığın oldu mu?”

“Yani... Kendimi kaba saba ama yatakta şaşırtıcı derecede şefkatli çıkan o İskoç derebeylerinden biriyle nişanlı, on sekizinci yüzyıl prensesi sandığım oldu mu diye mi soruyorsun? Adam bana ilk kez ‘karım’ diye hırladığında kelimenin tam anlamıyla kendimden geçiyormuşum...”

Burnumdan bir hırıltı çıkararak gülerken elimle ağzımı kapadım. “Evet?”

“Hayır. Ama sorunun ne kadar saçma olduğunu görüyorsun, değil mi?” Dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi, gözleri parlıyordu. “Tolkien okurken kendini hobbit ya da elf ya da ne bileyim bakire savaşçı olarak mı hayal ediyorsun?”

“Bakire savaşçı olmayı hayal ediyordum bu arada.”

“Kesin ediyorsundur,” dedi sırtarak. “Zırhını kuşanmak, kılıcını savurmak, sevdiklerini kurtarmak için kendini feda etmek...”

Bunun ne kadar isabetli bir tahmin olduğuna biraz şaşıracak omuz silktim. “Öyle sanırım.”

Garsonumuz siparişlerimizle geldi. O kadar açtım ki hemen yumuldum, ıstakozlu peynirli makarnadan ilk lokmamı aldığımda zevkle gözlerimi kapadım. Ryan da aynısını yapıp incir ve İtalyan jambonlu pidenin tadına baktı.

Açlığımızı biraz bastırdıktan sonra tekrar başını kaldırdı.

“Bir şey konuşmak istemiştin?”

“Hı, evet.” Çayımın bir yudum daha aldım ve cesaret versin diye içki söylemediğim için pişman oldum. “Hatırlıyor musun, tüm bunların başında, eğer kazanırsan beni müdür yardımcısı olarak işe alacağını söylemiştin?”

Gizlice gözlerine baktım, alnı kırıışmıştı. “Evet, pardon, bunun ne kadar aşağılayıcı olabileceğini fark etmemiştim, benim altımda

olman gerektiğini ima etmek falan.” Öksürdü. “Altımda çalışan yani,” diye düzeltti ama çok geçti. O kumsalda neler hissettiğimi çoktan hatırlamıştım bile. Ağırılığı üzerimde, eli kaburgalarımın ve sutyenimin altında.

Yutkunup baştan başladım.

“Demek istediğim şu aslında, belki de haklı olduğun bir nokta vardı. Ya ikimizin de işini koruyabileceği bir senaryo varsa?”

“Nasıl? Xander sadece tek bir yönetici istiyor.”

“Xander kitabevi işletmekten anlamıyor. Kitapçılık konusunda birbirinden çok farklı güçlü yönlerimiz olduğundan da haberi yok hâliyle.”

Kaşları havaya kalktı. “Josie Klein benim güçlü yönlerim olduğunu kabul mü ediyor yoksa?”

“Kapsayıcı, sıcak bir ortam yaratmakta harikası. Müşteriler sana bayılıyor. Personelin sana saygı duyuyor.” Listenin bu kadar kolay dökülmesine şaşırmıştım. “Xander’ın insanların ebeveynlik kitaplarını, Harry Potter’ları ve suç kitaplarını aynı yerden almasını istediğini söylediğini hatırlıyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Bunu hafızamdan silmiş olmalıyım, ben mesela o türler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum. Ki mesele de bu. Yeni dükkânda *her şey* olacak. Düşünsene! Gerilim romanları, bebek kitapları, kişisel gelişim... Peki iyi bir yönetici sattığı kitapları bilmez mi?”

“Düşüncesi bile beni gerdi,” dedi. “Ama ne dediğini tam anlamadım.”

“Xander’ı iki yöneticiye ihtiyacı olduğuna ikna etmeliyiz diyorum.”

Bana o kadar uzun süre baktı ki gerilmeye başladım. Garsonumuz tekrar uğrayıp bize bir tabak limonlu merengli tart getirince hemen ağzıma attı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum Ryan’a. Çok sessiz duruyordu.

Düşünceli bir tavırla bir lokma aldı. “Xander’ın önceliğinin para kazanmak olduğunu düşünüyorum.”

“Evet ve hayal dünyasında yaşıyor zaten. Kimse bağımsız bir kitabevi işleterek zengin olamaz. Ama bak şimdi...”

Bir peçete ve kalem kapıp kabataslak hesaplamalar yapmaya başladım. “Eğer Xander yönetici olarak sadece birimizi tutarsa dükkânın personeli feci şekilde yetersiz kalacak. Kitapçılar olmandan kitap satamazsın, bu yüzden satışlar düşecek. Yeni dükkânın genel giderleri daha fazla olacak. Xander zarar edecek. Tahminimce yeni yönetici daha fazla personel almak zorunda kalacak ve onlar bizim kadar deneyimli olmayacağı için birimizin kaybını telafi etmek adına iki, belki üç kişi almak zorunda kalacak. Yani ikimizi de tutmak Xander’ın çıkarına olur,” diye bitirdim. “Sadece önümüzdeki altı hafta içinde bunu ona kanıtlamamız lazım.”

“Nasıl?”

“Önümüzdeki ay kârımızı ciddi ölçüde artırmalıyız ki birlikte çalıştığımızda daha fazla para kazandığımızı görmezden geleme-sin. Bunun yolları üzerine beyin fırtınası yapabiliriz. Benim aklımda zaten birkaç fikir var ama önce ilgileniyor musun onu söyle.”

Ryan’ın yüzünde beklenmedik derecede temkinli bir ifade vardı. Kendimi evet demesini umarak tekrar öne eğilirken buldum.

“Düşünebilir miyim?” diye sordu.

Arkama yaslandım, hayal kırıklığına uğramıştım. Belki de onu yanlış okuyordum. Beni şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici kitap kokan yerlerden birine getirmiş olması benimle çalışmak istediği anlamına gelmiyor olabilirdi.

“Tabii ki,” dedim. “Haber verirsin.”

Yemeğimizi ve içeceklerimizi bitirdiğimizde Ryan hesabı ödemeye çalıştı ama ben zorla Alman usulü yapmaya ikna ettim. Bardan çıkarken Bates Salonu tabelasını fark ettim.

“Sence hâlâ açık mıdır?” diye sordum başımla o tarafı işaret ederek.

Telefonuna baktı. “Birkaç dakikamız var. İçeri girmek... ister misin?”

Tereddüt ettim, yıllar önce çok sevdiğim bu yere bu kadar yakın olmak üniversite deneyimimi hatırlatan her şeyden kaçınarak çok fazla zaman geçirdiğimi fark etmemi sağlamıştı. Kendimi zorlamak istedim.

“Girebilir miyiz?” dedim. “Sadece bir dakikalığına?”

Merdivenleri sessizce tırmandık ama eşiğe geldiğimizde donup kaldım.

Ryan’ın eli omzuma geldi, sıcak ve sağlamdı. Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdı.

“Yapabilirsin.”

Derin bir nefes alıp içeri girdim.

Okuma odası tam hatırladığım gibiydi. Kubbeli tavan, kemerli pencereler, yeşil abajurlu lambaların olduğu ahşap masalar... Devasa alan çoğunlukla boştu, sadece gece çalışmasını bitirmek üzere olan birkaç kişi vardı. Sonlara doğru bir masaya karşılıklı oturduk.

“İlkokulda buraya sınıf gezisine gelmiştik,” dedi Ryan alçak sesle. “Otuz tane yaramaz çocuğu, bizi susturan kütüphanecileri ve öğretmenlerimizin, *Saygılı olun çocuklar*, diye bizi uyarıp durmalarını hayal et.”

Ryan’ı o yaşta hayal edince güldüm. Herkesten uzun, saçı başı kuş yuvası gibi.

“O zamanlar nasıl biriydin?” diye sordum.

“Sıranın en arkasındaki, kaybolmasın diye başına özel gözetmen dikilen çocuktum,” deyince daha çok güldüm. “Dur tahmin edeyim, sen en öne oturan ve herkesten önce parmak kaldıran kızdın. Yıldız tablosundaki tüm yıldızları topladın, hatta ‘En İyi Okur’ ödülünü sen aldın.”

Tahmini oldukça isabetliydi. “Evet. Öyle. Okulun disiplinli sistemini çok severdim. Kitapların içinde kaybolmayı da severdim.”

Olumlu geri bildirimleri severdim. *Josie çok tatlı bir çocuk. Josie okuma konusunda gerçekten yetenekli. Josie hayatta çok iyi yerlere gelecek.*

“Bu arada ben öğretmen acıdığı için anca bir tanecik yıldız alabilen o çocuktum.”

Sözlerini gülümsemeyle yumuşattı ama bunun ne kadar moral bozucu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Benim için yıldız demek motivasyon demekti.

“Üzüldüm,” dedim.

Omuz silkti. “Abilerim okulda çok başarılıydı, hâliyle öğretmenler ben başaramadıkça şok oluyordu. Gerçi bir süre sonra herkesi o kadar büyük hayal kırıklığına uğrattım ki artık beklentiler yerlerdeydi.”

“Beklentilerin olayı da bu sanırım,” dedim. “Yüksek ya da düşük fark etmez, seni mahvedebilirler. Ben tamamen akademik başarıya odaklanmışım, biliyor musun? Ve sonra üniversiteye gidince...”

Sesim içime kaçtı. O ise öne doğru eğilmiş, pürdikkat beni dinliyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sahilde hissettiğim, o içimi kıpır kıpır eden, baş döndürücü hisse kapıldım. Sanki çakırkeyifmişim gibi. Sanki söylediğim her şey büyüleyici, sanki dünya sıcacık ve şefkatli, sanki ona ruhumu açmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Ama çakırkeyif *değildim*. Yani belki de mevzu hiçbir zaman şampanya ve Ryan değildi. Belki de sadece Ryan’dı.

Gözlerimi kırıştırtıp tekrar odaklandım.

“Neyse, diplomamı asla alamamamın bir sebebi de bu.”

Kelimeleri öylesine söylemişim ama ağzımda cam kırıkları gibi bir his bıraktılar. Neyse ki ifadesinde şaşkınlık ya da daha kötüsü acıma yoktu.

Bunun yerine sadece başını salladı ve “Geri dönmeyi hiç düşünmedin mi?” dedi.

“Hayır,” dedim hemen. “Ne anlamı var ki? İşim için ihtiyacım yok.”

“Üniversitedeyken kariyer planın neydi?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyordum.”

“Tabii ki.”

“Hayatımı büyük kitaplar okuyup önemli konuşmalar yaparak geçireceğime dair saçma sapan beklentilerim vardı.”

“Şu an yaptığın şey de bu.” Başını salladı. “Ve bunda harikasin, eğer bir takdir tablomuz olsaydı senin sıran altın yıldızlarla dolup taşardı.”

Güldüm, sonra yan masada kitap okuyan biri bize bakınca hemen sesimi kısıtım. “Sadece satılan kitaplara baksak senin daha çok altın yıldızın olurdu.”

“Ama altın yıldız almanın pek çok başka yolu var.” Dirseklerini dayayıp öne eğildi, ben de aynısını yaptım. Sanki suç ortağımıyız gibi. “Her düzenli raf için bir altın yıldız. Verimli stok takip sistemin için bir altın yıldız daha.”

“Yaşlı minyon teyzelerin üst rafa ulaşmasına yardım ettiğin için bir altın yıldız,” dedim. “Ve sana gerçekten saygı duyan çalışanların olduğu için bir tane daha.”

Gülümsedi. Midemde garip bir his oluştu. Sol eli masada sağ elimin yanındaydı. Parmak uçlarımız arasında sadece bir milimlik mesafe vardı. Avucum karıncalandı. Gömleğinin altına elimi uzatmanın, o alev alev yanan tenin hissini hatırladım. Sırtının genişliğini, parmaklarımın altında gerilen kaslarını...

Nefesim hızlanırken elimi gayriihtiyari ileriye doğru kaydurdım.

O da aynısını yaptı ve parmak uçlarımız birbirine değdi. Bütün sinir sistemim bir anda altüst oldu. Teninin, parmaklarımın o hassas uçlarına teması, sanki kolumdan yukarı doğru tırmanan ve bütün bedenimi sarıp sarmalayan altın rengi ışık huzmeleri gönderdi ruhuma. Avucunu yukarı çevirdi, bir davetti bu ve elimi onunkine kaydırduğımda başparmağıyla elimin üzerini, ardından da her bir parmağıyla, sanki boyutlarını ve şekillerini hafızasına kazımak ister gibi tek tek okşadı.

Daha önce bir erkeğin ellerinin estetiğini hiç düşünmemiştim ama Ryan'ınkiler neredeyse mükemmeldi. Kalın parmaklar, eskimiş bir beyzbol eldiveni kadar rahat avuçları, birazcık çıkık boğumlar. Elimi eline bastırdım, sonra kıvrıp parmak uçlarımla avucunu okşadım ve nasırlarının pürüzünü hissettim.

Yüzüne kaçamak bir bakış attığımda, o da ellerimize odaklanmış durumdaydı ama sonra kirpikleri kalktı ve bakışları belli belirsiz bir nefes mesafesinde gözlerimle buluştu. Göz teması ve el teması o kadar yoğundu ki elini yukarı kaydırıp bileğimi sardığında tekrar aşağı baktım.

Yutkundum. Beni kendine çekti ya da belki ben kendimi ona eğdim. Eli daha da yukarı çıkıp dirseğimi kavradı. Masanın üzerinde birbirimize doğru eğildik ve...

"Birazdan kapıyoruz, canlarım." Kütüphaneci yanımızdan geçerken bize gülümsedi.

Tuttuğum nefesi verip ellerimi kucağıma çektim. Bütün sağ kolum karıncalanıyordu.

"Hazır mısınız?" dedi Ryan ayağa kalkarak.

Başımla onayladım, arkasından çıkarken çantamın askısına sıkı sıkı tutunuyordum. Ellerini ceplerine soktu ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Onun yanında kendime güvenemediğim açıktı. Tamamen ayık olsam bile.

Binamın önüne geldiğimizde Ryan beni kapıya kadar geçirirken Uber şoföründen beklemesini istedi.

"Şey... bu gece için teşekkürler," dedim. "Güzeldi."

"Geldiğin için teşekkürler." Sokak lambasının ışığında gözleri gölgede kalıyordu ve ifadesini okuyamıyordum.

"Bu gece düşünmek ister misin?" Sesim son kelimedede çatladı. "Teklifimi yani?"

Kaşlarını kaldırdı, ben de gergin gergin gülümsedim. Bu akşamın amacı Ryan Lawson'la kıkırdaşmak ve el ele tutuşmak değildi. İş konuşacaktık aslında.

"Xander'ın ikimize de ihtiyacı olduğunu anlaması lazım," dedim.

"Hayır."

Hayal kırıklığı bir kaya gibi çarptı. "Ah."

"Hayır, bu gece hiçbir şeyi düşünmeye gerek yok. Varım."

"Öyle mi? Harika!" Göğsümde bir heyecan balonu şişti ama hemen zihnimden hayali bir iğne çıkarıp o balonu patlattım, hele ki az önce kütüphanede olanlardan sonra. Ryan'la zaman geçirdikçe arkadaşlığından ne kadar keyif aldığımı fark etmiştim. Buna ikimizin de açıkça hissettiği çekim eklenince... bu, şu an göze alamayacağım bir karmaşaydı. "Şey, bir şey daha var. Ailenin partisinden sonra ne olduğunu biliyorsun?"

Bana doğru çok hafifçe eğildi. "Evet."

"Bence... eğer birlikte çalışacaksak... işleri profesyonel tutmalıyız." Göz teması kuramadığım için gömleğinin düğmelerine, göğsünde gerilen kumaşa bakıyordum. "Xander'ı ikimizin de bunu hak ettiğine ikna etmek için ruhumu ortaya koyacağım. Senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Dikkatimizin dağılmasına izin vermezsek iyi olur."

Belki onun dikkati dağılmamıştı ama benim kesinlikle dağılmıştı. Bu gece yaşananlar da hiç yardımcı olmuyordu.

"Tabii," dedi bir anlık duraksamadan sonra. Sesi havada asılı kaldı. Gergin. Biraz zoraki. "Eğer istediğin buysa."

Sonra iyi geceler deyip gitmek için döndü ve ben bu soruyla bir başıma kaldım. İstedğim *bu* muydu?

22

Ryan

Dün geceki buluşmaya bir altın yıldız yakıştırdı. Eğer bir kitap olsaydı dört buçuktan beşe yuvarlardım.

Gecenin iyi geceler öpücüğüyle bitebileceğini düşündüğüm o harika an... pek de öyle yaşanmayınca yarım puanı kırmam gerekmişti. Her randevu öpücükle bitmek zorunda değildi elbette ama bu randevunun bitmesini çok istemiştim.

O ânın büyüsendeydim, birlikte çalıştığımızı ve daha da yakınlaştığımızı hayal ediyordum, ta ki o üç küçük kelimeyle hevesim kursağıma kaçana kadar. *İşleri profesyonel tutmalıyız.*

Dün gece, Maine’de olanların tesadüf olmadığının kanıtıydı bence. Gerçekten iyi anlaşıyorduk (rekabet etmediğimiz zamanlarda) ve *kesinlikle* kimyamız tutmuştu. Ama Josie’nin bu konuda ne düşündüğü veya ne yapmak istediği belli değildi.

Mutlu sonun hak edilmesi gerektiğini bilecek kadar aşk romanı okumuştum. Yıllardır söylediğim gibi, düşmandan sevgiliye doğrudan geçiş yapmak gerçekçi değildi. Önce düşmandan arkadaş, *sonra* sevgiliye geçmek daha mantıklıydı.

Ama bir sorun vardı. Ben hâlâ ondan dev bir sır saklıyordum.

KitapciKiz, RJ’nin kim olduğunu bilmek istemediği konusunda çok netti ve ben de kararı ona bırakacağıma söz vermiştim. Ama acaba Josie bilmek ister miydi?

“Hey!” Josie’nin sesi düşüncelerimi siren gibi böldü.

“Selam!” dedim doğrularak. Kasada durmuş, yapılacaklar listesi çıkarıyordum.

“Sonrası için hâlâ sözleştiğimiz gibi miyiz?”

Gözlerinde bir kıvılcım vardı, sanki birlikte çalışmaya başlama planlarımız için o da benim kadar heyecanlıydı. Gerçi onun daha çok “çalışma” kısmı için heyecanlandığını, benimse “birlikte” kısmını düşünmekten kendimi alamadığımı hissediyordum.

“Sabırsızlanıyorum.”

“Ben de!” Josie’nin gülümsemesi o kadar kocamandı ki sanki Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Ya da Hanuka? Yahudi olduğuna emindim. “Aklıma bazı şeyler gelmeye başladı bile.”

“Harika,” dedim, midem düğüm düğümdü. Benim aklımdakiler pek de profesyonel şeyler değildi açıkçası.

“Sen ne çalışıyorsun?” diye sordu, bakışlarımı takip edip bilgisayar ekranına bakarak.

“Ingram’dan gelen siparişe bakıyorum.”

“Ooo!” Yüzü ışıldadı. “Stratejin ne? Yöntemin?”

“Yöntemim mi?”

Josie güldü. “Hangi kitaptan kaç tane lazım olacağını körlemesine tahmin etmiyorsun, değil mi?” Boş ifademi görünce gülümsemesi soldu. “Aa, öyle yapıyorsun.”

“Sen nasıl yaptığını göster,” dedim.

Tereddüt etti, sonra nihayet birbirimize karşı değil de *birlikte* çalıştığımızı hatırladı. “Gel bakalım.”

Kırk beş dakikanın sonunda Josie’ye duyduğum saygı bir kat daha arttı. Envanterini ve satışlarını büyük bir titizlikle kaydediyor, her bir başlıktan kaç adet sipariş etmesi gerektiğini öngörmek için verileri analiz ediyordu. Gerçekten... Aklım hayalim durmuştu.

Birlikte çalışmamızın bu kadar mantıklı olmasının bir başka nedeni de bu olsa gerekti zira ben işin işletme kısmında tam bir fiyaskoydum. Josie'nin işinin bu yönüne ne kadar büyük bir emek harcadığını gördükçe o yanımda olmadan bu birleşmiş yeni kitapçıyı yönetmeye kalkışırsam ne kadar büyük bir işin altına gireceğimi çok daha net fark ediyordum.

Dükkânın bana ait olan tarafına döndüğümde Cinderella mor kanepede kitap okuyordu, Persephone kucağında kıvrılmıştı.

“Otur,” diye emretti kitabını kapatarak.

Dükkâna şöyle bir göz atmak, içerideki az sayıdaki müşterinin acil bir ilgiye ihtiyacı olmadığını anlamama yetti, ben de Cinderella'nın yanındaki çiçekli koltuğa geçtim.

“Seninle şu yan taraftaki kendini beğenmiş arasında neler dönüyor?” diye sorarken gözleri parladı.

“Hiçbir şey.”

Cinderella tek kaşını kaldırdı.

“Sadece arkadaşız,” dedim. “Dün gece yemeğe çıkmış iki arkadaşız.”

Cinderella yüzünü buruşturdu. “Dikkatli ol, boşluğunu yakalayıp sırlarını çalmak için kadınsı cazibesini kullanmaya çalışıyor olabilir.”

“Çalınacak bir sırrım yok. Kafamda dönüp duran ‘Elaine olsa ne yapardı?’ mantrasını saymazsan tabii.”

“Elaine harika bir kadındı ama burada kendine de biraz hakkını vermelisin, patron.”

Demek patronu olduğumu biliyor...

“Benim içgüdülerim fena olmayabilir ama Josie'nin bildiği şeyler inanılmaz. Sistemini görmelisin...”

Cinderella ıslık çalıp başını iki yana salladı. “Bir ay önce o kadın için şeytanın vücut bulmuş hâli diyordun, şimdi onu övüyor musun? Sen feci tutulmuşsun.”

“Ne hissettiğimin bir önemi yok,” dedim. “Profesyonel olalım istiyor.”

Cinderella gözlerini devirdi. “Tabii canım, ben de doğuştan kı-zılım. İnsanlar bazen kendilerini korumak için duygularını gizler-ler. Sana nasıl baktığını gördüm.”

“Bana nasıl bakıyor?” diye sordum.

“Seni peglemek istiyormuş gibi.”

“Tanrım,” dedim kızarak.

Cinderella, Persephone’yi sevmeyi bırakıp dudaklarını birbi-rine bastırdı. “Bak şimdi, ben o kıza güvenmiyorum ve onda ne bulduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama burada kaybedilecek çok şey var, o yüzden gerekirse onunla yat, sonra yoluna devam et.”

Sahte bir şokla nefesimi tuttum. “Bana düşmanla yatmamı mı söylüyorsun?”

“Sadece bir kereliğine, aklın kalmasın diye.”

“Aynen çünkü kitaplarda bu yöntem hep çok işe yarar ya.”

Akşamın ilerleyen saatlerinde sokağın aşağısındaki İrlanda barı Burren’da Josie ile oturuyorduk. Bir şeyler içip atıştırmak için rahat, samimi bir yerdi ve bu akşam İrlanda halk şarkıları çalan bir grup vardı sahnede.

Bir saatten fazladır buradaydık, beyin fırtınası yapıp birbirimi-zin fikirlerini geliştiriyorduk. Garson yemek yediğimiz tabakları toplarken biz de ortak kitap kulübümüz için getirdiğimiz kitapları incelemeye başladık. Müşteri kitlelerimiz arasındaki uçurumu ka-pamak için Josie’nin fikirlerinden biriydi bu.

Benim elimde iki tarihi aşk romanı (tarihi yönü onun kitlesine hitap edebilir), bir romantasy (bu tür insanların koymaya çalıştığı her engeli aştı), bir düşmandan sevgiliye hikâyesi (sebebi malum), edebi kurguya kayan bir aşk romanı ve birkaç başka favorim vardı (abimin değil, benim).

Son dakikada, şahsi kopyam olan 11/22/63’ü de yığına ekle-miştim. Kitabın her iki okur grubuna da hitap edeceğini düşünü-

yordum gerçekten ama aynı zamanda RJ'yle gerçek hayatta tanışmama kararına saygı duyma sözümü bozmadan beni olduğum gibi görmesine yardımcı olacak ince bir ipucuydu bu.

Josie'nin getirdiği kitap yığını ise daha... bunaltıcıydı. Büyük, kalın ciltlerle doluydu. Sadece *Değersiz Bir Hayat*'ı okumuştum çünkü KitapciKiz'ın favori listesindeydi. Otuz üç saatlik sesli kitabı bitirmem bir haftadan fazla sürmüştü ve metroda beni hüngür hüngür ağlatmıştı.

Şu an karıştırdığım kitap ise beni sıkıntıdan ağlatabilirdi. Bahçesinde on yıl geçirip çimlerin büyümesini izleyen ve hayatında sevdiğini sandığı her şeyi kaybeden bir adamla ilgili bir kitaptı.

Ama ben kolay pes etmezdim, o yüzden sayfayı çevirip devam ettim.

“Sesli okuyorsun,” dedi Josie. Bu bir sorudan çok bir tespitti.

Başımı kaldırıp saçlarımı gözümün önünden çektim. “Pardon, rahatsız mı ediyorum?”

“Hayır.”

“İyi. Yoksa ayrı masalarda oturmak zorunda kalırdık.”

Josie tek kaşını kaldırdı.

Sanırım ona söylemek için en uygun zaman şu andı. Belki onunla savunmasız bir yanımlı paylaşırsam bana, yani Ryan'a, en az RJ'ye güvendiği kadar güvenilebileceğini görürdü.

İşte başlıyordum. Bir nefes verip yalnızca bir avuç insana itiraf ettiğim şeyi söyledim ona. “Sana çocukken iyi bir okur olmadığımı söylemiştim. Şey, bu benim için hâlâ zorlayıcı olabiliyor. Sesli okumak sayfadaki kelimeleri anlamama yardımcı oluyor çünkü, şey...”

Tanrım, terlemeye başlamıştım. Bu kadar zor olmamalıydı. Tekrar sayfaya baktım ve kelimeler bir çırpıda döküldü. “Bende disleksi var.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra “Ha, tamam,” dedi.

Endişeyle başımı kaldırıp ifadesine baktım. Hiç etkilenmiş görünmüyordu. Yine de çocukluğumdan kalan bütün o utanç tortu-

su kabardı ve “Sadece... kitapçıların iyi okurlar olması gerekir gibi bir algı var ya. Ve Lawsonların da zeki olması gerekir gibi bir algı var... ve abilerimi gördün,” dedim.

“Evet, korkutucular,” dedi Josie. “Ama disleksisi olmanın birini daha az zeki yaptığını düşünmüyorum.”

Omuz silktim. “Hayır, haklısın. Ama büyürken öyle geliyordu. Sadece okuma problemleri değil, beynim sadece... farklı çalışıyor.” Organizasyon ve zaman yönetimiyle de bu yüzden boğuşuyordum muhtemelen. “Teşhis konulması oyunun kurallarını değiştirdi tabii. Bana yardımcı olacak yöntemler öğrendim.”

“Sesli okumak gibi,” dedi Josie.

“Bir de sesli kitap dinlemek gibi,” diye ekledim.

“Bunların sesli örneklerini indirmek daha mı iyi olur?” diye sordu Josie yanımdaki devasa kitap yığınına başıyla işaret ederek.

“Onlar sorun değil. Tabii fısıltılı müziğimden rahatsız olmazsan.”

“Hiç olmam.” Gülümseyip okuduğu kitaba döndü.

Ve konu kapandı. Tuttuğum nefesi bıraktım ve omuzlarımın rahatladığını hissettim. Bir buçuk ay önce, kitap kurdu rakibime bir zayıflığımı, hele ki *bu* zayıflığımı itiraf edebileceğimi hayal bile edemezdim. Hele hele onun bunun büyütülecek bir şey değilmiş gibi tepki vereceğini kesinlikle hayal edemezdim. Acıma ya da utanç yok, sadece bu yeni bilgiyi kabul edip devam etmek var.

Ama o zamanlar onu tanıımıyordum tabii. Gerçeklerden bağımsız olarak kendi güvensizliğim üzerinden ona bir kişilik atfetmiştim. Eğer KitapciKiz olduğunu anlamasaydım, ona asla bir şans vermezdim. Nihayetinde gerçek Josie Klein’i tanıma fırsatını kaçırmak bir trajedi olurdu.

Kitabıma döndüm. Ama aynı cümleyi dört kez okuduktan sonra pes edip masanın karşısındaki Josie’ye baktım.

Yanakları kızarmıştı. İrlanda Çiçeği kokteylinden sadece birkaç yudum almıştı ama yüzüne bu kadar renk getirecek kadar değil.

Kitaptan olmalıydı.

“Bölüm iyi herhalde?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Josie fazla hızlı bir reaksiyonla. “Yani, idare eder.”
“Hangisi o?”

Birkaç yaz öncesinin plaj kitaplarından birini kaldırıp gösterdi ve hangi kısmın onu bu kadar heyecanlandırıldığını merak ettim. Ateşlilik skalasında iyi bir yerde olduğunu hatırlamıyordum.

“Bana okusana?” dedim.

“Hayır,” dedi Josie kitabı kapatarak. Ama parmağı hâlâ kaldığı sayfada, yerini tutuyordu.

“Eğlenceli olur. Hadi, önce ben başlayayım.”

Josie ikna olmuş görünmüyordu ama boğazımı temizleyip başladım. “*Mücevher gibi narin bir şekilde tutunan çiy damlalarının ince gövdesinin içinde yaşam mozaigi barınır...*”

Beni dinlerken Josie’nin dudakları aralandı. Bir çim parçasının bu kadar erotik olabileceğini kim tahmin ederdi ki.

“*Her bir parçası, direncin ve dayanıklılığın bir kanıtı olarak, güneşin dikkatli bakışları altında sessizce savaşılan kadim muharebelerin ve unutulmuş krallıkların masallarını fısıldar.*”

Garip hissetmeye başlayınca kitabı kapadım. “Sıra sende.”

Josie yutkunup etrafa baktı ve kalabalığı süzdü. Herkes konuşuyor, gülüyordu ve İrlandalı grup hareketli bir dans parçası çalıyordu. Kimsenin bizi duyduğu yoktu.

“Bara bir yığın kitap getiren iki inek kimsenin dikkatini çekmez,” dedim.

Josie başını iki yana salladı ama sonra yine de kitabı açtı. “Tamam ama şöyle bir durum var. Ben aşk romanı okumuyorum. Yani bu muhtemelen o kadar da ateşli değildir...”

“O zaman zaten okumak sorun olmamalı senin için.”

Josie’nin gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Bir inatlaşmada geri adım atacak biri değildi. Boğazını temizleyip alçak sesle okumaya başladı.

“*Pencereden süzülen ay ışığı huzmesi gövdesine, omuzlarına, göğsüne, karın kaslarına ve kasıklarına doğru kaybolan o koyu renk tüy izine gümüşü gölgeler düşürüyordu. Karnımda bir şehvet havuzu oluştu.*”

Gözleri büyümüş bir hâlde başını kaldırdı. “Ne saçma. Bu yazarlar neden sadece seksin yaşandığını ima edip bir sonraki sahneye geçemiyorlar?”

“Çünkü olay sadece ‘A parçasını B yuvasına sokmak’ değil ki. Seks birinin başka hiçbir şekilde gösterilemeyecek yanlarını ortaya çıkarır. Sadece mekanikten ibaret değildir. Ayrıca eğer seksin *ima edilebileceğine* inanıyorsan, sanki hep aynıymış ve detayların ilişkisi üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi gelir. Belki de bu senin seksle ilgili fikirlerine dair bir şeyler söylüyordur.”

Heyecanlandım ve biramı kapıp büyük bir yudum aldım. Bıraktığımda Josie’nin yüzünü yakaladım, boğazıma bakıyordu. KitapçıKız olarak yaptığı yorum aklıma geldi, sanki bir adamın yutkunurken âdemelmasının hareketini izlemekle ilgili bir şeydi. İlginç.

Sonra silkinip kendine geldi. “Bunu sesli okuyamam. Kendi zihnimde bile zor okuyorum.”

“Hadi ama,” dedim.

Derin bir nefes alarak tekrar sayfaya baktı. Pantolonum beklentiyle daraldı.

“Beni kollarının arasında hapsedene kadar üzerime çıktı. Yukarıdan bakıyordu bana. Bense onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum.”

Bu okuduğum en açık saçık kitapların yanından bile geçmezdi ama dudaklarından dökülen kelimeler, sesindeki o telaşlı fısıltı... o kadar ateşliydi ki. Taş gibi sertleşmişim ve masanın kendi tarafından bunu göremediğine çok memnundum.

Ayağım ileri doğru kaydı, ta ki onunkine değene kadar. Ayak kemeri benimkine yerleşti. Josie çekmedi ama okumayı bırakıp bana baktı. Bir şey sorar gibi.

“Devam et.”

Josie dudağını ısırды, sonra derin bir nefes aldı. Göğsü inip kalkarken bluzunun V yakasından seçebildiğim çatalına daldım. Tekrar okumaya başladı.

*“İçime girdi” –tereddüt etti ama hakkını yemeyeyim, durmadı–
“ve kalçamı kıvrıp onu daha derine çektim. Birlikte ağır ağır hareket ettik. Birbirimizin ritmini, bedenlerimizin birbirine sürtünüp kayarken yarattığı o eşsiz uyumu keşfediyorduk...”*

Devam etti ve aralarındaki çekimin nasıl arttığını, iki yüz sayfa boyunca birbirlerine mesafeli kaldıktan sonra savunma duvarlarının nihayet yıkıldığı anları okudu. Masanın altında Josie’nin ayağının bileğine kadar çıkıp geri indiğini hissettim. Ayağını ayakka-bısından çıkarmıştı.

Josie Klein’in çıplak ayağı, giderek daha şehvetli hâle gelen kelimeleri okurken pantolonuma sürtünüyordu ve bu nasıl başıma gelen en ateşli şey olabilirdi?

Masanın kenarını sıktım, ayağı bacağıma tekrar sürterken nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

“Yatağın yanına diz çöküp ellerini bacaklarıma doladı. ‘Lütfen,’ dedi, ‘tadına bakmak için deliriyorum...’

Grup çalmayı kesti ve herkes alkışlamaya başlamadan önce Josie’nin sesi sessizliği yardı. Kitabı kapadı. Gözbebekleri büyümüş, yanakları kıpkırmızı kesmişti.

Yerimde kıpırdanıp kendimi inceden düzelttim. O da yerinde benzer bir kıpırdanma içindeydi, eminim o da hissediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum, sesimin normal çıkmasını umarak. “Sence müşterilerin ateşi biraz artırmaya ne der?”

“Bence...” dedi ayağını benimkine çok hafif bastırarak. “Bence bu kitabı seçelim.”

Bakışlarını 11/22/63’e çevirdi.

“Şu Stephen King kitabını mı diyorsun? Daha bakmadın bile.”

“Okudum ben o kitabı,” dedi.

“Okudun mu?” Nabzım hızlandı. İşte beklediğim an.

“Hatta daha birkaç hafta oldu. Bir arkadaşım önermişti.”

“Ben geçen yıl tatilde dinlemiştim,” dedim ona. “Ailemle çıktığımız bir yolculukta.”

Bu, RJ’nin, KitapciKiz’a söylediği şeyin neredeyse aynısıydı.

Başını hızla kaldırdı ve ağzım kurudu. Beni incelerken gözleri kısıldı ve hiçbir şeyi ağzımdan kaçırmamaya çalıştım.

Kendi kendine çözmesine izin ver, diye hatırlattım kendime.

“Uzun yolculuklar için iyi seçim,” dedi yavaşça.

Sonraki kelimeleri güçlükle söyleyebildim. “Abim Robert’ı biliyorsun ya? Onun en sevdiği kitaptır.”

Hâlâ gözlerini kısmış, bana bakıyordu. Onu, *Prences Gelin’i* okurken gördüğümde bana olduğu gibi onda da şimşeginin çakmasını bekledim.

Onun yerine gözlerini kırıştırıp aşağı baktı. “Sanırım gerçekten popüler bir kitap,” dedi, daha çok kendi kendine konuşur gibi.

Nefesimi verip Cloud Candy isimli biramın son yudumunu kafama diktim. Cindrella haklıydı. Ona fena tutulmuştum.

Peki Josie’nin bana karşı hisleri konusunda da haklı mıydı? Seks sahnesini yüksek sesle okurken masa altından ayak oynaması yapmak pek de *profesyonelce* sayılmazdı. Ama o da benim istediğimi istiyor muydu gerçekten?

“Hevesini almak için sadece bir kez” durumuyla hiç ilgilenmiyordum. Oraya varmak daha uzun sürecek olsa bile gerçek bir şey istiyordum.

Bu da odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu. Gözler ödülde, akıl oyunda. Büyürken evde yemek masasında duyduğum ama hiç bağ kuramadığım tüm o spor terimleri aklımdan geçti.

Hiçbir şeyi Josie’yi istediğim kadar istememiştim.

Eğer işler yolunda gitmezse çok fena dibe vuracağımı görebiliyordum.

KİTAPDOSTLARI

21 Temmuz, 21:01

KitapciKiz: Bugün kitaplarla ilgili acayip sinir olduğum bir durum var. Hazır mısın?

RJ.Okur: Her zaman hazırım.

KitapciKiz: Aşk romanlarındaki o tuhaf ve rahatsız edici seks tasvirleri.

RJ.Okur: Şey... rahatsız edici mi? Anlat bakalım.

KitapciKiz: Bir etkinliğe hazırlanmak için bir sürü aşk romanı okuyorum. Ve kendime sürekli şunu soruyorum: Penis için neden bu kadar çok örtülü tabire ihtiyacımız var? Neden? NEDEN? Mesela alet ve sik tamam, çok yaratıcı olmasa da işlevseller sonuçta. Ama sonra titreyen organ, kadifeye sarılı çelik, aç şehvet değneği, arzuyla saplanan kılıç falan ne yani?

RJ.Okur: Yani anatomik olarak doğru terimleri mi tercih edersin? Sadece dümdüz penis mi desinler?

KitapciKiz: Hiçbirini duymamayı tercih ederim. Kadın anatomisi için kullanılan kelimelere hiç girmiyorum bile. Bizim elimizde "sık" gibi güzel, sağlam bir kelime bile yok ki. Bize düşenler anca amcık ya da kuku gibi şeyler ki bunlar da beni fena tırmalıyor.

RJ.Okur: Kesinlikle seni fena tırmalasin istemezsin.

KitapciKiz: Bir de o betimlemeler var. Yok efendim kızgın kaygan bir tünemiş de arzunun ıslak incisiymiş, aman da nemli bölgelermiş bilmem ne.

RJ.Okur: Bölgeler kuru mu olsaydı?

KitapciKiz: BÖLGELER HAKKINDA HIÇBİR ŞEY OKUMAK İSTEMİYORUM.

RJ.Okur: Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... sen... tutucu biri misin yoksa?

KitapciKiz: Hayır. Cinselliğimle gayet barışığım. Derdim vücut parçaları da değil. Gürültü seviyesi. Neden herkes sürekli inliyor, hırılıyor, homurdanıyor ve çığlık atıyor?

RJ.Okur: Yoğun zevk aldıkları için olduğunu varsayıyorum.

KitapciKiz: Evet ama çığlık atmak mı? Seks sırasında O KADAR gürültü yapan herkes numara yapıyordur. Şimdiye kadar en fazla derin bir nefes sesi falan çıkarmışımdır.

RJ.Okur: Derin bir NEFES mi? Son derece vasat sevişmeler yaşadığın konusunda endişelenmeye başladım. Kendi borumu öttürmek gibi olmasın (nasıl ama, iyi tabir değil mi?) ama partnerlerimin çoğu epey gürültülüydü.

KitapciKiz: Ben de SANA acı gerçeği söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen numara yapıyorlardı. Ki bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor. Aşk romanlarında kadınlara oral seks yapmaya bayılan ve bunu gülünç derecede uzun süre yapan adamların olayı ne? Bu yazarlar şimdiye kadar gerçekten heteroseksüel bir erkekle birlikte olmuş mu? Çünkü gerçekte aşağıda asgari düzeyde takılıp asıl istedikleri şeye geçiyorlar da.

RJ.Okur: Bundan zevk alan erkekler var, biliyorsun. Bazı erkekler buna bayılır. Bütün deneyimin en sevdikleri kısmı budur hatta.

KitapciKiz: Eh, bence bu bir efsane. Loch Ness Canavarı gibi. İnsanlar gördüklerine yemin ediyorlar ama ortada nesnel bir kanıt yok. Nessie'nin o meşhur fotoğraflarının aslında dev bir yılan balığı çıkması gibi.

RJ.Okur: Burada bir yerde bir seks şakası var ama şu an zamanı değil gibi hissediyorum.

KitapciKiz: Ya da aşk romanlarında kullanılabilecek bir tabirmiş gibi. "Dev yılan balığı içeri süzüldü..." Boş versene.

RJ.Okur: İğrenç. Bu, nemli bölgeden bile beterdî.

23

Josie

İşlerimizi Kurtarma Operasyonu'nun birinci haftasında, Ryan'la çalışmak artık çok daha doğal geliyordu, hatta belki biraz fazla. *İşleri profesyonel tutma* konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğumu hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

Her sabah dükkânları açmadan önce yenilenen Beans'te buluşuyorduk. Kim önce gelirse siparişlerimizi veriyordu, sonra masalardan birine oturup o günün oyun planını tartışıyorduk (Eddie de bize kaçamak bakışlar atıp sırtıyordu).

Ondan sonra ayrılıp dükkânlarımızı açıyor ve güne başlıyorduk.

Ama dükkânlarımız giderek daha az ayrı hissettiriyordu. Aramıza koyduğum kitaplıklardan oluşan o “duvar” gitmişti (kitaplıkları Ryan taşıırken bu sefer izleyen bendim). Arka odada sürekli birbirimize çarpıyor, öğle yemeklerini birlikte yiyor, Xander'a ikimizin de kalmayı hak ettiğini kanıtlamanın yolları hakkında fikir alışverişinde bulunuyorduk.

Ve yine de... çabalamam gerekiyordu.

Her gece yatağa uzanıp aramızdakileri kafamda döndürüp duruyordum. Arka odada bir şeye uzanırken kokusunun burnuma gelişi, ben bakmadığımı sandığında gözlerinin vücudumu süzmesi, ellerinin, ağzının, kalçasının anlık görüntüleri...

Dürüst olayım, aklım yaramaz bir çocuk gibi sürekli plajda üzerime çıkan bedenine, kütüphanede ellerinin benimkilere dokunuşuna ve barda ayağımın bacağından yukarı sürtünüşüne kayıp duruyordu.

Daha da dürüst olmam gerekirse bu anıları tekrar tekrar oynatırken vibratörüm epey mesai yapıyordu. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Bu gece neyse ki odaklanacak başka bir şey vardı. Kitapçıda Randevu Gecesi'nin ilki bu geceydi. Bir ücret karşılığında çiftler, kapanıştan sonra dükkânı romantik bir akşam için kiralayabiliyorlardı.

Bu gecenin çifti de birinci aylarını kitapçıda kutlayan yeni evliler Brigitte ve Sam'di.

Ryan'la birlikte bütün öğleden sonrayı hazırlık yaparak geçirmiştik. Mutlu Sonlar tarafında iki kişilik rahat bir masa ayarlamıştık ve ben sofrayı takımlarını getirmek için erkenden eve gidip gelmiştim. Şarabı ve mumları Ryan almıştı. Bir kurye Sam'in sipariş ettiği yemeği getirmişti. Ryan yemekleri tabaklara koyarken ben de çiftin gelişine yakın mumları yakmıştım.

İçeri girdiklerinde Brigitte nefesini tutup Sam'in kollarına atladı. Bolca sarılma ve öpüşme yaşanırken Ryan'la arka odaya süzüldük.

"Eee... şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Çok uzağa gide-mezdik çünkü işleri bittiğinde dükkânı temizleyip kilitlememiz gerekiyordu. Yeni evlilere güvenlik kameralarının açık olduğunu hatırlatmıştım, yani mahremiyetlerinin sadece görünüşte olduğunu biliyorlardı.

"Yürüyüşe çıkabiliriz?" diye önerdi Ryan. "Belki J.P. Licks'e uğrarız?"

"Dondurmaya hayır demem," dedim gülümseyerek.

Yürürken dondurmalarımızı yedik. Ben külahta tuzlu karamelli ve kurabiyeli iki top almıştım. Ryan ise içinde gerçek waffle olan dev bir waffle sundae seçmişti. Yapış yapış nemli bir akşamdı. Bisikletler vızır vızır geçiyordu, kalabalıklar bar ve restoranların önünde toplanmıştı, çiftler el ele yürüyordu.

“Alakasız bir soru,” dedi Ryan. “*Tabula Inscripta* ne anlama geliyor? Yoksa sadece herkesin kendini aptal gibi hissetmesi için rasgele Latince kelimeler mi seçtin?”

Bana bakıp sırtıırken güldüm, gözleri parlıyordu. İlk tanışmamızdan, yani Xander’ın benzer yorumları bambaşka bir tonla yaptığı o günden bugüne aramızdaki her şeyin ne denli değiştiğini fark ettim.

“Hayır, başka bir Latince ifadeye, *Tabula Rasa*’ya gönderme. Yani boş levha,” dedim.

“İlk sahibi Jerome doğuştan hiçbir bilgiye sahip olmadığımızı ve tüm deneyimlerimizin kim olduğumuzu şekillendirdiğini savunan bir teori olduğunu söylüyordu.”

“Tahminimce *inscripta* da ‘yazılı’ gibi bir anlama geliyor?” dedi.

Onayladım. “Jerome, her kitabın üzerimizde nasıl bir iz bıraktığını, sürekli yeni fikirler, hikâyeler, içgörüler eklediğini anlatmak istemiş. Sürekli gelişim hâlindeki bir zihne eklenecek sonsuz şey var, demişti bir gün.”

“Bayıldım. Ayrıca artık anlamını bildiğime göre” –sırıttı– “bilmeyen herkesten entelektüel olarak daha üstün hissedebilirim.”

Gülüp dondurmamı ısırđım. “Sen dükkânının ilk sahibinden bahsetsene. Elaine’di, değil mi?”

Yüzü parladı. “Ah, harika biriydi. Dükkânı, çoğu kitapçının aşk romanlarını sanki kirli küçük bir sırmış gibi en arkaya sakladığı zamanlarda açmıştı. Yayıncılık endüstrisini on yıllardır ayakta tutan sanki bu kitaplar değilmiş gibi.”

Newburyport’ta çalıştığım ilk kitapçıyı hatırlattı bana. Ryan’ın dediğı gibi aşk romanları hep en uzak köşeye istiflenirdi.

“O zamanlar,” diye devam etti, “Elaine çoğunlukla ‘ana akım’ aşk romanları satardı. Beyaz yazarların heteronormatif ilişkiler anlattığı kitaplar. Çeşitliliğı desteklemediğinden değil ama o zamanlar çoğunlukla bu tarz kitaplar yayımlanıyordu.”

“Ne değişti?” diye sordum. “Çünkü gerçekten şimdi hem dükkânında hem de müşterilerin arasında çeşitlilik çok fazla.”

“Hımm, uzun hikâye aslına bakarsan.”

“Brigitte ve Sam’in dükkânda iki saatleri daha var, yani zamanımız bol.” Onu dürttüm. “Anlat.”

“Eh, birincisi sektör değişti. Ama benim için daha kişisel bir yanı da var.” Tereddüt etti, sonra devam edip büyürken en iyi arkadaşısı olan JR’dan bahsetti. Eşcinselmiş. “Ailesi dindardı ve JR da olduğu gibi kabul edilmediğini hissederek büyüdü. İstenmeyen biri gibi.”

“Yani kitap çeşitliliğini artırman için sana o mu ilham verdi?” diye sordum.

“Evet.”

“Gurur duyuyordur,” dedim.

Ryan tereddütle yere baktı. “Umarım duyuyordur. Lise son sı-nıftayken öldü.” Duraksadı. “Reçeteli ilaç doz aşımı, ailesi kazara olduğunu söylüyor ama...”

Kalbim sıkıştı. “Sen kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Uzun bir nefes verdi. “Bilmiyorum. Kendisi için olumlu bir gelecek hayal edebildiğini sanmıyorum. Belki klişe ama eğer mutlu, sağlıklı bir eşcinsel ilişki örneği görebilseydi, kurgusal bile olsa yani, belki hâlâ burada olurdu.”

Elini tutup parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Kütüphanedeki el temasının aksine, doğal ve rahat bir histi bu seferki. Parmaklarımız iç içe, avuç avucaydık.

“JR için üzıldüm,” dedim.

“Evet. Ben de.” Boğazını temizledi. “Neyse. Eğer uyum sağlayamadığını hisseden diğer insanların bir aşk hikâyesinde kendilerini görmelerine yardım edebilirim... yani bence bu önemli bir şey.”

“Önemli,” dedim. “Çok iyi bir iş yapıyorsun.”

Elimi sıktı. “Teşekkür ederim. Bunu senden duymak benim için çok kıymetli.”

“Neden? Genelde kasıntı bir cadı olduğum için mi?” Sözlerimi gülümseyerek yumuşatmaya çalıştım ama yine de bu konuda epey hassastım ve Ryan fark etmeden bu noktaya değmişti.

Durup elimi çekiştirerek beni kendisine döndürdü. “Josie, hayır tabii ki.” İfadesi son derece ciddi idi. “Çünkü işinde çok iyisin. Sana hayranlık duyuyorum. Dükkânında verdiği her kararda bilinçlisin. Kafan zehir gibi ve seni bir yıl boyunca izlesem her gün yeni bir şey öğrenirim. O yüzden bana işimi iyi yaptığını söylemen benim için çok şey ifade ediyor. Anladığından daha fazla hem de.”

Bir an nutkum tutuldu.

“Teşekkür ederim,” dedim usulca.

Dönüp tekrar yürümeye başladık, sohbetimiz başka konulara kaydı ve içimde tuhaf bir his filizlendi. Ryan’ın elimi tutuşu kadar sıcak ve rahatlatıcı bir histi, dilimde eriyen dondurma kadar tatlı ve karşı konulamaz.

Aramızdaki şeye *arkadaşlık* diyebilirdim ama bir yandan diğer arkadaşlarımı düşününce elim vibratörüne gitmiyordu nedense. *Çekim* desem o da değildi, daha önce etkilendiğim hiç kimseye benzemiyordu.

Belki de kafam karışık. Stres tavan yapmıştı ve işim pamuk ipliğine bağlıydı. Bir yanda, fikirlerimi gerçekten dinleyen, güzel şeyler söyleyen, günlerini koli açıp satış yaparak geçiren üniversite terk biri olmama rağmen beni hiçbir zaman hor görmeyen koca cüsseli, iyi kalpli bir adam vardı. Galiba bütün mesele de buydu zaten.

Bir saat sonra dükkâna döndük ve Brigitte ile Sam’i rahatsız etmemek için benim taraftan girdik. Müzik çalıyordu ve arka odaya süzülürken onları gördüm, titrek mum ışığında dans ederken birbirlerinin gözünün içine bakıyorlardı.

“Benimle dans eder misin?” diye sordu Ryan ve başımı kaldırdığımda elini uzattığını gördüm.

Karşı koymam mümkün değildi. Elini tuttum ve beni kendine çekmesine izin verdim. Tanrım, çok sıcaktı. Şefkatle örülü bir

duvar gibi. Her nefes alışımında içime dolan başka türlü ifade edemeyeceğim o kokunun adı, *Ryan Ryan Ryan*. Ailesinin partisinde dans ettiğimiz ânı düşündüm, haftalar süren düşmanlıktan sonra ona yakın olmanın tuhaflığını. Bu kez farklıydı. Beni kollarının arasında tutması sanki uzun bir günün ardından eve gelmek, ayak-kabıllarını fırlatıp en sevdiğin kitapla yatağa atlamak gibiydi.

Yanağım göğsüne yaslandı, çenesi başımın üzerinde duruyor ve her nefesinde saçlarım hafifçe havalanıyordu. Persephone bacaklarımızın arasında dolanıp mırıldadı, Hades'i de bir rafta bize şüpheyile bakarken gördüm.

Gözlerimi kapadım. Ryan'ın bir eli sırtımda ağır ağır gezinirken diğeri avucumun içindeydi. Onun ritmine uyup ileri geri sallanıyorduk. Kalbi kulağımın tam yanında çarpan bir davul gibiydi ve kemerinin altındaki o hafif kıpırdanmayı hissetmemek imkânsızdı. Elini sıkıca tutuyordum çünkü şu anda beni ayakta tutan tek şey o temastı. Ryan Lawson'a böyle yapışmış olmamın sebebi onu deli gibi istemem ya da nefesimi kesmesi değildi ve bunu kendime kanıtlayan tek şey de yine bu eldi.

Biz sadece dans ediyorduk.

Dükkânın içinden gelen bir ses dikkatimi dağıttı. Derinden gelen bir inlemeydi sanki. Mutlu Sonlar'a açılan aralık kapıdan bakmak için Ryan'dan uzaklaştım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Sanırım şey yapıyorlar..."

"Ne?" dedi Ryan ve şimdi yanak yanağa dükkânı gözetleyen iki röntgenci gibiydik.

Sam bir koltuktaydı, Brigitte kucağına yerleşmişti; adamın ağzı kadının boynunda, kadının parmakları adamın saçlarındaydı.

Hızla Ryan'ı arka odaya sürükledim. Bir anda karanlığın içinde burun burunaydık. Şaşkınlıktan büyümüş gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Onlara güvenlik kameralarının açık olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım. "Sanırım... umurlarında değil."

Neredeyse nefes almaya korkarak bekledik, ta ki bizi yerimizden sıçratan başka bir ses gelene kadar. Yerde sürüklenen ağır bir şeyin gıcirtısı. Kapıyı kapamak için uzandım ve yanlışlıkla bir kez daha gördüm. Sam, Brigitte'i bir kitaplığa yaslamış, kadının elbisesiyse kalçasında toplanmıştı. Küçük, şaşkınlık dolu bir ciyıklama çıktı ağzımdan ve ellerimle yüzümü kapadım.

"Ne?" diye fısıldadı Ryan telaşla.

Parmaklarımı aralayıp arasından ona baktım. "Bayağı yapıyorlar."

"Burada mı? Şimdi mi?" Elini dağınık saçlarından geçirdi. "Ne yapacağız? Bir sağlık suçu falan işleniyor şu an, değil mi?"

"Ben durduramam," dedim ellerimi kaldırarak. "Sen durdurur musun?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım... bitmesini bekleyeceğiz."

Ve öyle yaptık. İnlemeler yükseldiğinde ikimiz de ellerimizle kulaklarımızı kapadık. Seks sahnesini *sesli* okutmaya bu kadar istekli olan biri için *gerçek* bir seks sahnesi karşısında şaşırtıcı derecede eli ayağına dolaşmış durumdaydı. Yatakta nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Yanakları kızarıyor muydu, haz vermeye hevesli ama acemi miydi mesela? Yoksa sahildeki gibi fazlasıyla arzulu, elleri ve ağzı hep *daha fazlasına* mı açtı?

Vücudum alev alev yanıyordu.

Dükkânda ritmik bir vuruş sesi yankılandı, ardından karton kapaklı kitapların yere düşüşünü duyduk.

"*Kitaplarıma*. Ne. Yapıyorlar?" diye fısıldadı Ryan dehşet içinde.

Erkek hırıltılarına daha ince bir inleme karıştı. Rfyle seks sırasında ses çıkarmak üzerine yaptığımız konuşma geldi aklıma. Derin bir nefes almaktan öteye pek geçmediğimi itiraf etmiştim. *Son derece vasat sevişmeler yaşadığın konusunda endişelenmeye başladım.*

Brigitte çığlık çığlığaydı. Kulakları delen, bitmek bilmeyen bir çığlıktı bu.

"Altın yıldız Sam," diye mırıldandım.

Ryan gözlerini sımsıkı yummuşken omuzları sesini bastırdığı kahkahayla sarsılıyordu. Ben de güldüm. İkimiz de kıkırdamaları-

mızı bastırarak nefes almaya çalıştık. Güvenlik kamerası görüntülerini HEMEN silmemiz gerektiğini düşünüyordum.

Sonunda Sam ve Brigitte gitti. Biz de olay yerini incelemeye giriştik. Kitaplıklardan biri yerinden en az yarım metre oynamıştı ve kitapların çoğu yerlerdeydi. Kumruların oturduğu koltukta da şüpheli bir ıslaklık fark ettim. Ryan'a söylemek istiyordum aslında ama biricik kitabevinde yeterince cinsel travma yaşadığına karar verip minderi ters çevirdim.

Birlikte akşam yemeğinin kalıntılarını temizledik ve kirli tabakları evime götürmek için bir kutuya koydum. Ryan kutuyu elimden aldı.

“Seni evine bırakayım.”

Ilık yaz gecesine çıkmak, başımı kaldırıp ona gülümsemek ve onun da bana gülümsediğini görmek o kadar doğal geliyordu ki. San ki işten eve birlikte yürümek her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi.

Apartmana geldiğimizde anahtarımı çıkarıp kapıyı açmam, onun da peşimden gelmesi de aynı şekilde doğal geldi.

Ancak daireme adım attığında artık o kadar da doğal değildi. Belki de mutfağımın yarısını varlığıyla kapladığı ve odadaki bütün oksijeni yuttuğu içindi. Yatak odam yirmi adım ötemizdeyken resmen dizlerim titriyordu. Beynim tüm olasılıkları slayt gösterisi olarak oynatıyordu. *Ryan. Yatak. Çıplak.*

“Evin çok sevimli,” dedi bulaşık kutusunu tezgâhıma bırakırken.

Dönüp onun gözlerinden baktım eve. Tezgâha çekilmiş iki taburesiyle küçük mutfakım, oturma odasında kanepe ve koltuk, duvara yaslanmış iki büyük kitaplık.

“Buzdan bir şato mu bekliyordun?”

Kıkırdadı. “Belki.”

Yaşadığımız onca şeyden, derin sohbetlerden, el ele tutuşmalardan, danstan ve ateşli bir sekse tanık olduğumuz anlardan sonra şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Ona kapıyı göstermem gerekirdi.

“Çay ister misin?” dedim onun yerine.

“Olur.”

Kupaları almak için dönerken tezgâhımda bir şey titredi.

“Telefonum!” dedim nefes nefese. Öğleden sonra yemek tabaklarını almak için eve geldiğimde burada unutmuştum herhalde. Fark etmemiş olmam ne kadar dalgın olduğumu gösteriyordu.

Ekranda ANNEM yazısı yanıp sönüyordu. Onu sesli mesaja attım ve ekranımın Georgiâdan gelen mesajlarla dolu olduğunu fark ettim. En son mesajı:

Uçak kalkmak üzere. İndiğimde seni ararım. İyisin değil mi??

Kardeşim uçakta mıydı? Neler oluyordu? Hemen aradım. Cevap yoktu. Kafam karışmış bir hâlde neredeyse altı saat önce gönderdiği ilk mesaja gittim.

Annem aradı. Darrell gitmiş ve Puerto Vallarta’da yalnız kalmış. Müsait olunca beni ara.

Ondan yirmi dakika sonra: Annemle tekrar konuştum. Arar mısın beni?

Sonra bir dizi mesaj:

Şarjın bitti galiba. Dükkânı arayacağım.

Orada da cevap yok. Neredesin?

Jojo, lütfen ara. Annem çok üzgün, ne yapacağımı bilmiyorum.

İyi misin? Lütfen iyi olduğunu söyle.

Neredesin??

Ondan birkaç dakika sonra:

PV uçuşlarına bakacağım çünkü annemin orada tek başına kalabileceğinden emin değilim. Çıldırılmış durumda.

“Siktir,” diye fısıldadım. İşte bu yüzden asla tam olarak rahatlamıyordum. Ne kadar zaman geçerse geçsin annem her an kendini imha edebilirdi.

Zavallı kız kardeşimin bunun bedelini ödemesine izin veririm mahvolurdum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Ryan ama ben Georgia’nın dört saat önce attığı bir sonraki mesajı okuyordum.

Bu geceye uçak buldum. Müsait olunca beni ara, tmm mı?

“Ben... Annemi aramam lazım.” Ryan’a baktım, endişeyle beni izliyordu. “Hemen... bir saniye.”

Yatak odama geçip aradım. Açtı ve ağlıyordu. Bu akşam hissettiğim bütün o rahatlık ve huzur yok oldu. Kaskatı kesilmiş bir hâlde telefonu sıktım ve tüm darbelere hazırlandım.

“Anne? Anne, iyi misin?”

“Gitti,” dedi hıçkırıklar arasında. “Bir uyandım ki Darrell gitmiş. Ne kadar eşyası varsa almış ve kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Çok üzgünüm,” dedim ve ciddiydim.

“Harika vakit geçiriyorduk, Jojo. Ne oldu bilmiyorum.”

Muhtemelen diğer tüm adamlarda, diğer tüm zamanlarda ne olduysa o olmuştu. Tek fark, bu sefer yabancı bir ülkedeydi ve kız kardeşim onu kurtarmaya uçuyordu.

“Anne, neden Georgia’dan gelmesini istedin? Dersleri var, sınavları var.”

“Ben istemedim! O teklif etti.”

Ama nasıl bir anne kızının böyle bir şey yapmasını *isterdi* ki? Onlarca yıllık öfke içimde çalkalanıyordu ama bastırmaya çalıştım.

“Tamam,” dedim lojistiği düşünerek. “Uçak biletini sen öde...”

“Param yok!”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Biliyorum ama benim var.” Georgia dükkânda her yardım ettiğinde kenara ayırdığım para. “Sana borç veririm. Sadece parayı benim verdiğimi söyleme, tamam mı?”

“İyi,” dedi homurdanarak. “Ama belki sen de onunla gelebilirsin? Kızlarımın yanımda olmasına ihtiyacım var.”

“Gelemeyeceğimi biliyorsun, işletmem gereken bir kitabevi var.”

“Önceliklerinin ne olduğu belli,” diye mırıldandı.

Sözleri kalbime saplandı. Anneme işyerinde neler olduğunu anlatmamıştım. Tam da bu yüzden. Anlamaya uğraşmazdı bile.

“Anne. Öyle değil...” Sakinleşmek için bir nefes daha aldım. “Eve dönmene yardım edeceğim. Sana bir bilet alacağım. Tamam mı?”

“Hayır!” Kelime dehşet dolu bir çığlık gibi çıkmıştı. “Darrell’i bulmam lazım.”

“Ne bulması? Terk edildin!”

“Çünkü korktu! Her şey çok hızlı ilerliyor diye korktu, o kadar...”

“Sen *onu* yabancı bir ülkede hiçbir açıklama yapmadan tek başına bırakır mıydın?”

“Tabii ki hayır! Onu seviyorum!”

Bunu ona söylemekten nefret ediyordum ama zorundaydım. “Anne. Beni iyi dinle. Eğer o da sana karşı aynı şeyi hissetseydi, gitmezdi.”

Bir duraksama oldu. Sonra boğuk bir hıçkırık. Kalbim kırıldı. Bundan daha iyisini hak ettiğini biliyordum.

“Olabilir,” dedi titrek bir sesle. “Ama onu bulup kendim sormam lazım.”

İç çektim. İşte benim annem. Yüzde doksan beş çaresizlik, yüzde beş umut.

“Peki ya seninki hakkında duyduklarım?” dedi, sesi tuhaf bir şekilde neşeliydi. Biraz da zorlama çıkmıştı.

“Ben hiç...”

“Georgia yandaki kitapçıyı işleten adamla görüştüğünü söyledi?”

“Ryan mı?” diye sordum şok içinde. Annem muhtemelen uyuruyordu çünkü Georgia’nın bunu söylemesine imkân yoktu. “Hayır. Aramızda bir şey yok.”

“Georgia çok vakit geçirdiğinizi söyledi... kulağa *âşık* oluyormuşsun gibi geliyordu.”

“Biz...” Burun kemerimi sıktım ve hayal kırıklığım arttı. “Mühim bir şey değil. Konu da bu değil zaten. Bak anne, Georgia oraya geldiğinde lütfen eve dönün. Adamı aramak için kızı bütün şehirde sürüklemeye, tamam mı? Uçuşlarınızı ben ödeyeceğim...”

“Kapatmam lazım tatlım! Georgia gelince haber veririm.”

Ve kapattı.

“Siktir,” diye fısıldadım. “Siktir, siktir, siktir. *Aman Tanrım!*”

Ryan yatak odamın kapısındaydı.

Nabzım yavaşlarken elimi kalbime götürdüm. Ne kadar süredir oradaydı? Adını söylediğimi duymuş muydu?

Ama yüzünde gördüğüm tek şey o aynı nazik endişeydi.

“Pardon,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

Boğazım düğümlendi. “Ben... Bazı şeyleri halletmem lazım.”

“Yardım edebilir miyim? Hiçbir şey yapamam da dinleyebilirim.”

Bir yanım içimi dökmek istiyordu ama bir yandan da bütün o karışık hikâyeyi tekrar anlatasım yoktu. Ryan hüzünlü sonları olan karışık hikâyelerden nefret ediyordu. Öyle demişti. O fiyonkla hediyeye süsü verilmiş, sonsuza dek mutlu yaşanan, derli toplu sonları seviyordu.

Bu duruma on metre öteden bile bulaşmak istemezdi.

Ryan hâlâ bekliyordu, alını kırışmıştı. “Josie,” dedi nazikçe. “Senin için ne yapabilirim?”

İç çektim. Yorgun, evin en büyük kızı ruhumun derinliklerinden gelen, yenik bir iç çekiş.

“Hiçbir şey. Ben hallederim. Bunları getirmeme yardım ettiğin için sağ ol.”

“Lafı bile olmaz,” dedi. “Ama yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?”

“Eminim.”

Bana bir an baktı, ağzı açılıp kapandı, sonra da dönüp gitti. Kapı arkasından kapandığı anda pişman oldum.

Neden *gitmesini* söylemiştim ki? İsteyeceğim son şey bir döngü içinde hapsolmuş düşüncelerimle baş başa kalmaktı. Annem ya da kardeşim bana ulaşana kadar beklemekten başka ne yapabilirdim? Hiçbir şey.

İşte o an mutfağa geri döndüm ve Ryan’ın tüm bulaşıkları kuttudan çıkardığını, yıkadığını ve kurutma rafına dizdiğini gördüm.

Annem için bu kadar üzgün olmasaydım eriyip biterdim. Şimdi yapabildiğim tek şeyse kendimi azarlamaktı. *Kocaman elleri olan, iyi bir dinleyici ve harika sarılan nazik bir adam burada kalmayı teklif ediyor ve ben reddediyorum.*

Benim derdim neydi?

Bunu tek başıma taşımaktan, bu ağır sorumluluk, endişe ve utanç yükünden o kadar yorulmuştum ki. Belki açıklayacak ke-

limeleri bulamazdım ama en azından Ryan burada olsaydı yalnız olmazdım.

Ve sonra fark ettim ki yalnız olmama hiç gerek yoktu.
Telefonumu alıp RJ'ye mesaj attım.

24

Ryan

Kulak misafiri olmak istememiştim. Tuvaleti arıyordum ki Josie'nin adımı söylediğini duymuş ve durmuştum. Mesele sadece adımı söylemesi değil de bunu nasıl söylediğiydi. Neredeyse bir küçümseme edasıyla, sanki hor gördüğü bir şeyden, birinden bahsediyormuş gibiydi.

Bu bir ay önce olsaydı üzerinde ikinci kez düşünmezdim bile. Ama bu gece arka odada dans ederken, başı göğsümde ve eli elimdeyken... nefesi gerçekten kesilmişti. İnsan bunu taklit edemezdi.

Yine de...

Mühim bir şey değil.

Highland Caddesi'nde Josie'nin dairesinden uzaklaşırken aklım ve kalbim birbirine girdi.

Aklım: Annesiyle konuşuyordu. İlişkileri hakkında bildiğim her şeye dayanarak söylüyorum ki yakın değiller. Söylediklerine çok fazla anlam yüklememeliyim.

Kalbim: Ama sadece arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdi. Bu kadar zalimce bir şey söylemek zorunda değildi. Benim bir önemim yok mu sahiden?

Aklım: Belli ki başka bir şeyler dönüyor.

Kalbim: Onu yalnız bırakmamalıydım.

İleride Dunkin' Donuts'ın pembe ve turuncu ışığının, gecenin içinde bir işaret fişegi gibi parladığını gördüm. Şeker, Josie'nin annesiyle yaşadığı sorun her neyse onu çözmeyecek olsa da kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi. Bu da geri dönüp tekrar denemek için mükemmel bir bahaneydi. Eğer konuşmak isterse kalırdım. Eğer yalnız kalmak isterse de donutları verir giderdim. Her iki durumda da onu düşündüğümü, yalnız kalmak zorunda olmadığını anlardı.

Belki o zaman kitapçada ya da dışarıda aynı takımda olduğumuzu görebilirdi.

Elimde yirmi beş karışık Munchkin dolu bir kutuyla dairesine dönmek üzereyken cebimde telefonum titredi. Ekranda onun adını görünce kalbim yerinden oynadı ama mesajın RJ.Okur için olduğunu fark edince keyfim kaçtı.

Ben, ama ben olmayan ben.

KitapciKiz: Selam. Orada mısın?

Boynum bükük, boş bir masaya bir sandalye çektim. İçten içe ölüyor olsam da küçük, mutlu bir mesaj yazdım çünkü bu kıza o kadar tutulmuş durumdaydım.

RJ.Okur: Selam, buradayım! Ben de seni düşünüyordum :)

Yalan değildi.

RJ.Okur: Nasılsın?

Cevabı zaten biliyordum ama olsun. Normal bir soruydu.

KitapciKiz: Daha iyi günlerim olmuştu.

RJ.Okur: Kimi dövmem gerekiyor?

Josie'yi dairesinde yalnız otururken, yüzünde hafif, hüzünlü bir gülümsemeyle telefonuna bakarken hayal ettim. Rj'yle konuşabilmek için mi gitmemi istemişti? Gerçek benim de orada, onunla oturabileceğimi bilmeden?

KitapciKiz: Ah, öyle bir şey değil. Aile meselesi diyelim.

RJ.Okur: Konuşmak ister misin?

KitapciKiz: Bilmiyorum...

RJ.Okur: Yardımcı olabilir.

Üç noktası görünüp kayboldu. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını hayal edebiliyordum. Ne kadarını içinden atmak istediğini, ne kadarını kendine saklamak istediğini tartıyordu.

Sonunda mesajı gönderdi.

KitapciKiz: Annemle ilgili...

Josie bir dizi mesajda döküldü. Yanlış adamların peşinden koşan ve küçük kızlarını kendi başlarının çaresine bakmaya terk eden aşk hastası bir anneye büyümenin ne kadar zor olduğunu anlattı. Onun için üzülyordum. Hiçbir çocuk bunları yaşamak zorunda kalmamalıydı. Josie'nin, Georgia daha kaygısız bir çocuk-

luk geçirebilsin diye annelerinin işlevsizliğini göğüsleyerek kardeşine bakmak için elinden geleni yaptığı açıktı.

Donut kutusunu açıp bir tanesini ağızıma attım.

Şu an Josie'nin yanına dönmek doğru gelmiyordu. Açılacak kadar güvendiği kişiyi seçmişti. Numaram onda vardı. İsteseydi gerçek beni arayabilir ya da mesaj atabilirdi.

Onun yerine, bu isimsiz, yüz­süz çevrimiçi adama açılıyordu.

İnsanın kendini kıskanması üzücü bir deneyimdi.

KitapciKiz: Her neyse, yine yaptı. Bu sefer tam bir cevher bulmuştu güya. Adam onu Meksika'da bir başına bırakmış.

RJ.Okur: Ah hayır! İyi mi peki?

Josie'nin bu kadar üzgün olmasına şaşmamalıydı.

KitapciKiz: Tartışılır.

KitapciKiz: Eminim iyi olacaktır. Kardeşim şu an oraya gidiyor, bu da beni mantıksız bir şekilde öfkeliendiriyor. Ona değil, anneme tabii.

RJ.Okur: Bana pek de mantıksız gelmedi. Ebeveynlerin çocuklarıyla ilgilenmesi gerekir, çocukların değil.

KitapciKiz: EVET! Kesinlikle.

RJ.Okur: Georgia'yla bu konuyu konuştun mu?

KitapciKiz: Sana kardeşimin adını söylemiş miydin?

Siktir.

Tabii ki, bu maskaralığa bir son vermek, kim olduğumu ve onun hakkında ne hissettiğimi anlatarak tamamen dürüst olmak çok iyi olurdu ama bu kadar bunalmış ve stresliyken bunu bu şekilde öğrenmesini istemiyordum.

Cevap geldiğinde nasıl karşılık vereceğimi bulmaya çalışıyordum.

KitapciKiz: Neyse, yola çıkmadan önce onunla konuşamadım. Ama planıma uyacağını umuyorum.

Kendim ve Josie için ne kadar berbat hissetsem de gülümseyip ağzıma bir donut daha attım. Tabii ki bir planı vardı.

RJ.Okur: Planın ne?

KitapciKiz: Georgia'nın geri dönüp annemi eve getirmesi ve annemin telefonundaki tüm flört uygulamalarını silmesi. Belki onu bir manastıra kapatabiliriz. Sence bir rahibe manastırı çılgın bir Yahudi kadını kabul eder mi?

RJ.Okur: Gerçek hayatta hiçbir fikrim yok. Ama bu bir romanın konusu olsaydı kesin okurdum.

KitapciKiz: Ben de. Birlikte okurduk.

RJ.Okur: Çok isterdim.

Ekрана baktım ve Josie'nin yüz yüze görüşme konusundaki fikrini değiştirdiğini, bir kitabı gerçekten birlikte okumak istediğini, önceki gece yaptığımız gibi yan yana veya bir masada karşılıklı oturarak okumak istediğini söylemesini bekledim.

Belki de tam olarak düşündüğü şey buydu. Ben, yani Ryan.

KitapciKiz: Gerçi annem hakkında herhangi bir kitap tatmin edici olmazdı.

RJ.Okur: Nasıl yani? Kulağa epey akıcı bir kitap gibi geliyor.

KitapciKiz: Yok. Kurguda, okurlar karakterin büyümesini veya değişmesini ister. Benim annem aynı hataları tekrar tekrar yapıp duruyor.

RJ.Okur: Haklısın. İyi bir roman olmazdı.

RJ.Okur: Bir yıldız verirdik.

KitapciKiz: Bitiremedim, derdik.

Yandaki masada ders çalışan kızların dikkatini dağıtacak kadar yüksek sesle güldüm. Bir tanesi bana ters bir bakış attıktan sonra arkadaşına plastik bir kalbin karıncıkları hakkında sorular sormaya devam etti. Onlara gerçek bir kalbin karmaşık duygularını disekte etmek isteyip istemediklerini sormayı düşündüm ama aradığım cevabın tıbbi ya da başka türlü bir kitapta olmadığını biliyordum.

En yetenekli aşk romanı yazarı bile içinde bulunduğum bu situationshipi yakalamakta zorlanırdı.

Öncelikle Josie'nin özünü, kişiliğini, güzelliğini, zekâsını bir sayfadaki siyah beyaz kelimelere sığdırmak imkânsızdı. Onu neyin harekete geçirdiğini tam olarak anlamak için dev bir seri lazımdı.

Sonra benim hislerim karmakarışıkta. Josie'nin internetteki bana (yani RJ'ye) açılmasının verdiği sevinç, gerçek hayattaki bana (Ryan'a) açılmaya hiç niyetinin olmamasının yarattığı hayal kırıklığı ve hem çevrimiçi hem de gerçek hayatta ne kadar yakınlaşırsak gerçeği öğrendiğinde işlerin o kadar karmaşılaşacağını fark etmenin getirdiği bunaltıcı umutsuzluk altında eziliyordum.

Dürüst olmadığımı bilmenin yarattığı o hasta his midemi ezip duruyordu. Ama kim olduğumu bilmesini ne kadar istesem de üzerine devasa bir gerçeklik bombası bırakmak yanlış geliyordu. Hele de şimdi.

Tekrar ekrana baktım. Belki korkunun nereden geldiğini anlayabilirsem onu anonimliği bozma riskine değeceğine nasıl ikna edeceğimi de bulabilirdim.

RJ.Okur: Eğer annenin hikâyesini yazabilseydin karakterinin ne öğrenmesini sağlardın?

KitapciKiz: Gerçek hayatın aşk romanlarına benzemediğini, mutlu sonların garanti edilmediğini ve kalbini kime verdiğine dikkat etmen gerektiğini anlatırdım. Onun için hiçbir şeyi feda etmeyecek erkekler uğruna her şeyini feda etmesinden çok yoruldum.

RJ.Okur: İşte bu beş yıldızlık bir okumaya benziyor.

KitapciKiz: Kahretsin. Kardeşim arıyor. Gitmem lazım. Dinlediğin için, burada olduğun için teşekkürler.

RJ.Okur: Her zaman.

Her zaman, Josie Klein.

Ertesi sabah ekip toplantısı için Mutlu Sonlar'a erkenden gittim. Ekibimin, Josie'yle yaptığımız ittifakı öğrenme zamanı gelmişti.

Herkes yerini alırken, "Konuyu kim seçmek ister?" diye sordum.

"Ben!" dedi Indira, bu saatte kimseye oturmayan bir enerjile. Ben hiç sabah insanı değildim ve dün gece Josie için endişelenmenin, kendime acımanın ve koca bir kutu donuttaki şeker miktarının toksik birleşimi sayesinde neredeyse hiç uyumamıştım.

Indira fanusa uzanıp bir kâğıt seçti. Yüksek sesle okudu. "Bir aşk romanının içine düşseydiniz, ne deneyimlemek isterdiniz?"

"Hızlı tur yapalım," dedim. "Eliza, sen başlamak ister misin?"

Eliza koltuğunda dikleşti. “Sadece birkaç günlüğüne bile olsa Bridgerton dünyasına düşmeyi çok isterdim. Sonra kadınların gerçekten insan haklarına sahip olduğu dünyamıza geri dönmek isterdim tabii.”

Çemberde dönmeye devam ettik.

Cinderalla: “Soruya gerek yok. Altın kalpli gizli bir milyarder istiyorum.”

Indira: “Beni Omegaverse’e koyun ve bir kurtkadın verin yeter.”

Nora: “Ben üç perdelik bir yapının sonundaki ayrılığı istiyorum.”

Herkes durup ona dehşet içinde baktı.

“Delirdin herhalde!” dedi Eliza.

“Neden bütün kitabın en üzücü kısmını deneyimlemek isteye-
sin ki?” diye sordu Cinderella.

“Cidden,” diye katıldı Eliza. “Aşk romanlarında en sevmediğim kısım.”

“Ama o karanlık anlar hikâye yapısının önemli bir parçası,” de-
dim, böyle şeyler okumanın insana acı verdiğini bilsem de.

“Ayrıca karakter gelişimi için önemlidir,” diye ekledi Indira ba-
şını sallayarak.

Eliza küçümseyerek burnundan soludu. “Duygusal olarak ma-
nipülatif ve tahmin edilebilir.”

“İyi yazıldığında öyle değil işte!” dedi Indira sesini yükselterek.

“Tamam, tamam,” dedim ama sonra Nora elini kaldırdı.

“Müsaadenizle?” dedi ve herkese dinlemeleri için işaret ettim.

“Hepiniz haklısınız, bir bakıma,” dedi. “Âşık olmak başınıza ge-
len bir şeydir, bazen istemediğimiz hâlde olur. Yıldırım çarpması
ya da grip olmak gibi bir şeydir. Ama âşık *kalmak*? İşte bu bir se-
çimdir.”

Biraz bekleyip çemberimize baktı. Herkes susmuş, sözlerini
sindiriyordu.

“Belki de bunu üçüncü perde ayrılığı olarak düşünmemek la-
zım,” dedi. “Bir karar noktası olarak düşünün. Âşıklar dış koşulların
ya da içsel korkularının onları ayırmasına izin mi verecek? Yoksa

birbirleri için savaşıacaklar mı?” Gülümsedi. “Herhangi bir ilişkideki herkesin tekrar tekrar vermek zorunda kalacağı bir karar bu.”

“Hımm,” dedi Eliza düşünceli bir tavırla. Cinderella da duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

Sıra bendeydi ve kıdemli personelimiz muhabbeti aşması zor bir seviyeye çıkardığı için basit bir şey söyledim. “Arkadaştan sevgiliye.”

Cinderella gözlerini devirip ağzının içinden düşmanlarla ilgili bir şeyler mırıldandı ama dilimi ısırđım. İsteyeceğim son şey, dikkatleri kendime ve Josie’ye çekmekti. Özellikle de az sonra söyleyeceklerim düşünöldüğünde.

“Devam edelim,” dedim. “Yarışmada yeni bir gelişme var, onu paylaşmak istiyorum.”

Herkes durdu. Dükkân o kadar sessizdi ki yere düşen bir prezervatifin sesini duyabilirdiniz. Eliza ağlamak üzere gibi görünüyordu. Nora ve Indira el ele tutuştu.

“Henüz bir haber yok,” dedim ve grup topluca rahat bir nefes aldı. “Ama stratejimizde bir değışiklik var.”

Onlara Josie’nin planını anlatmayı bitirdiğimde hepsi şok olmuş gibi bana baktı.

İlk konuşan Indira oldu, koyu renk gözleri parlıyordu. “O kasıntı, burnu havada küçük...”

“Hey!” dedim sertçe.

Indira şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Pardon. *Onunla* çalışmak mı istiyorsun?”

“İçinden gelerek?” diye ekledi Nora.

“Ondan nefret etmiyor muyuz?” dedi Eliza.

“Ediyorduk,” dediğim anda Cinderella’nın ağzından “Ediyoruz,” lafı çıktı.

Cinderella’ya ters bir bakış attım. “Artık etmiyoruz. Josie’nin fikirleri çok iyi...”

“Bizi sabote etmeye çalışmadığını nereden biliyorsun?” diye araya girdi Indira. “Ona güvenmiyorum.”

Eliza kollarını kavuşturdu. “Ben de.”

“Ryan, bunu nasıl düşünebilirsin?” diye sordu Nora, kırıksık yüzünden afalladığı çok belliydi.

Cinderella mırıldandı, “Çünkü onu s–”

“Tamam, tamam,” dedim yüksek sesle, sonra derin bir nefes aldım. Bir ay önce ben de bunları derdim. “Endişelerinize kulak veriyorum ve anlıyorum. Ama birbirimize düşman gibi davranmaya devam edersek kazanan tek kişi Xander olacak. Bunu istemiyoruz.”

“Katılıyorum,” dedi Eliza spor ayakkabısını yere sürterek. Sonra diğerleri de mırıldanarak onayladı.

“Eğer Xander’a önümüzdeki dört hafta boyunca kolektif kârımızın ne kadar yüksek olduğunu gösterebilirsek Josie ve benim, tabii ki sizinle birlikte iyi bir ekip olduğumuzu kabul etmek zorunda kalacak.”

“Ya kabul etmezse?” diye sessizce sordu Nora.

Bundan benim de korktuğumu belli etmek istemedim. Ama Josie’nin planı bana umutsuzca istediğim iki şeyi veriyordu. Hem onunla olma şansı hem de dükkânımı ve ekibimi tutma fırsatı. Başka hiçbir seçenek bana ikisini birden vermiyordu. Ben kazanırsam, o asla benimle olmak istemeyecekti ve o kazanırsa, evim gibi gördüğüm dükkânı ve ailem gibi gördüğüm ekibimi kaybedecektim. P-town’daki ya da başka herhangi bir yerdeki hiçbir aşk romanı dükkânı burasıyla kıyaslanamazdı.

Ama ekibimi korkularımla doldurmayacaktım. Bunun yerine planımıza Josie kadar güveniyormuşum gibi davrandım ve “Kabul edecek. Adamın gözü paradan başka bir şey görmüyor. Hâliyle bu seçeneğin ona daha çok para kazandıracağını görecektir,” dedim.

Bana inanıp inanmadıklarından emin değildim ama Eliza’nın futbol antrenmanına, diğerlerinin de dükkânı açmaya yetişebilmesi için toplantıyı bitirdik.

Onları işleriyle baş başa bırakıp Beans’e geçtim. Josie tezgâhtaydı ve uzattığı frappuccino’dan bile daha büyük bir gülümsemeyle karşıladı beni.

Josie'nin bu sabah gelip beni düşünmesi güneş açmış gibi hissetmeme neden oldu. *Beni*, yani Ryan'ı.

"Dün gece için üzgünüm," dedi. Gözlerime bakamıyordu. Onu mükemmel olmayan bir ânında gördüğüm için utandığını hissettim.

Dünyanın görmesine izin verdiği kadına geri dönmüştü. Havalı, sakin ve kontrollü. Üstelik muhteşem. Saçının tek bir teli bile yerinden oynamamış, kolalı yeşil bir bluz, gri kalem etek ve tabii ki gökdelen topuklular. Onu üzgün görmekten nefret etmişim ama itiraf etmeliyim ki zırhının altında sakladıklarını görmeye de bayılmışım.

Hayatının her ânında onun yanında olmak istiyordum. Özellikle mükemmel olmayan anlarında. Gerçek anlarda.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim. "Şimdi her şey yolunda mı? Josie başını iki yana sallarken, "Olacak," dedi.

"Senin... o..." Pipeti ağzıma tıkıp sormamam gereken şeyleri sormamak için büyük bir yudum aldım: Georgia Meksika'ya vardı mı, annesini eve gelmeye ikna edebildi mi, Josie dün gece iyi uyudu mu, RJ'yle yani benimle yaptığı konuşma daha iyi hissetmesine yardımcı oldu mu?..

Sıcak bir acı dalgası vurdu, yüzümü buruşturup gözlerimi kapadım. *Beyin donması*. Çok fazla, çok hızlı. Sevdiğim şeyler neden hep bu kadar acı veriyordu bana?

Gözlerimi açtığımda Josie yüzünde oyuncu bir sırıtişla bana bakıyordu.

"İyiyim," dedim şakağımı ovarak. "Endişelenmene gerek yok."

"Özür dilerim," dedi kahkahasını tutarak. "Sadece... kocaman, güçlü bir adamın süslü püslü bir içeceklerle vurulması epey komik."

"Gülmekten öldüm," dedim daha küçük bir yudum alarak. "Ama sana dönersek..."

Gülümsemesi soldu ve açmaya istekli olduğu pencerenin kapandığını anladım. Sayfa çevrilmiş, kitap kapanmıştı.

"Gerçekten iyiyim," diye ısrar etti. "Ama dükkânı açmazsam iyi olmayacağım. Kapıları açmazsak kitap satamayız!"

Ona bir asker selamı verip kendi açılış ritüellerime başlamak için döndüm. Ben köşeyi dönüp kaybolmadan önce seslendi. “Hey, Ry?”

Ry. Dudaklarından dökülen takma ada ve tınısına bayılmışım. “Efendim?” dedim dönerek.

“Dün gece bulaşıkları yıkadığın için teşekkürler. Güzel bir sürprizdi.”

“Ah, lafı bile olmaz,” dedim.

İnternette sırlarını itiraf ettiği anonim yabancıнын ben olduğumu öğrendiğinde nasıl bir sürpriz olacaktı acaba?

Ona söylemeliydim. Ona söyleyecektim. Hemen şimdi.

Bildiğimi bilseydi, belki de bilmek istemediğini söylemezdi. Açıklamak ve özür dilemek bunu saklayıp durmaktan çok daha kolaydı. Ona yalan söylemekten daha kolay.

Zamanı gelmişti. Derin bir nefes aldım ve...

“Pardon?”

Josie’nin dükkânının tarafından gelen bir müşteri. Josie ânında o yaldızlı gülümsemesini takındı. “Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gitmişti bile, şansımı kaybetmişim.

Yirmi dakika sonra bir müşterinin ödemesini alırken telefonum öttü.

KitapciKız: Selam, sadece her şeyin yolunda olduğunu haber vermek istedim. Kardeşim ve annem bugün erken saatlerde sağ salim eve döndüler.

Nefesimi vererek bir sandalyeye gidip oturdum. Müşterisiyle işi bitmiş olmalıydı. Ama tekrar benimle konuşmaya gelmek yerine bu çevrimiçi dünyanın güvenliğini tercih etmişti.

RJ.Okur: Sevindim. Rahatlamışsındır.

KitapciKiz: Evet.

RJ.Okur: Ama pek rahatlamış görünmüyorsun?..

KitapciKiz: Rahatladım. Gerçekten. Sadece Georgia sürekli annemle konuşmam gerektiğini söylüyor ama kendimde onu arayacak gücü bulamıyorum çünkü ne anlamı var ki? Annem asla değişmeyecek. Sonra da kendime kızıyorum çünkü neden kendi annemi aramak kadar basit bir şeyi bile yapamıyorum ki?

RJ.Okur: Muhtemelen sana ve kardeşine ikinizin de hak ettiği şekilde bakmadığı içindir.

Josie, onu önceliği hâline getirecek birini hak ediyordu. Bundan emindim işte.

KitapciKiz: Biliyorum, belki de beni mahveden budur. Güvenimi o kadar çok kırdı ki belki de bir daha hiç kimseye güvenemeyeceğim. Belki de hiç kimseye kendimi gerçekten açamayacağım.

RJ.Okur: Bana açıldın.

KitapciKiz: Çünkü beni tanıımıyorsun. Eğer burada olsaydın bunu yapamazdım. Gerçek hayatta tanışmak istemediğimi söyledikten sonra bana karşı çok anlayışlıydın. Ben de sürekli sorunun ne diye düşünüyorum çünkü aklımı yitirmek üzereyim.

Kalbim küt küt atıyordu ve ona gidip bu konuşmayı yüz yüze yapma dürtüsüyle savaşmam gerekti.

RJ.Okur: Neden korkuyorsun?

KitapciKiz: Seninle tanışmaktan ve bir hayal kırıklığı olmaktan.

RJ.Okur: Olmazsın. Bunu biliyorum.

KitapciKiz: Nereden biliyorsun?

İşte aradığım şans, her şeyi açıklayacağım o an. Kalbim boğazımda atıyordu, tam “Çünkü seni tanıyorum, Josie” yazmak üzereyken yeni bir cevap geldi.

KitapciKiz: Boş ver, iltifat et diye yazmadım. Zamana ihtiyacım olduğunu anladığın için teşekkür etmek istedim sadece.

Gözlerimi yumdum. Eh, şimdi her şeyi açıklamak pek doğru olmazdı sanki.

Ama sonsuza kadar bekleyemezdim.

Bu yüzden dikkatlice bir mesaj yazıp gönderdim:

RJ.Okur: Anlıyorum ama bence burada bir şey yakaladık. Gerçek olabilecek bir şey. Ama bir şans vermezsek asla bilemeyiz. Yoksa sen aynı şekilde hissetmiyor musun?

Cevabını beklerken dayanılmaz derecede uzun bir sessizlik oldu.

KitapciKiz: Hayır, hissediyorum.

Rahatlayarak nefesimi verdim.

KitapciKiz: Ama yine de korkuyorum, R.J. Bana biraz daha zaman verebilir misin?

Ona her şeyi verirdim. Bu benim ölümüm olsa bile verirdim. Tüm bunların sonunda kalbimin paramparça olacağından, yine aynı şeyi yapıp bana karşı aynı hisleri beslemeyen birine âşık olmaktan korksam bile yapardım bunu.

İç geçirerek telefona baktım. Kesin olarak bildiğim tek şey, o gerçeği öğrenene kadar gerçek hayatta aramızda hiçbir şey olamayacağıydı.

Sabırlı olmam gerekecekti ama o buna değdi. Emindim.

RJ.Okur: Elbette. Ama lütfen, sonsuza kadar bekleme.

KitapciKiz: Hayır, sonsuza kadar değil. Söz veriyorum.

25

Josie

Milyon yıl düşünsem, hayali bir distopik dünya hakkında tuhaf kostümler giymiş bir grup ergenle konuşurken hayatımın en güzel zamanını geçireceğimi hayal edemezdim. Ama işte buradaydık.

Etkinlik, birleşmiş kitapçıya yeni bir demografik kitle çekme planımızın bir parçasıydı. *Açlık Oyunları* serisi üzerine yaptığımız etkinliğe dileycilerin kostümle katılmasını istemiştik ve çocuklar gerçekten de hakkını vermişti. Ergen kitap kurtlarını hafife almıştım. Bazıları muntıkaları temsil etmek için gri ve kahverengi kıyafetlerle, diğerleri Capitol'ü temsil etmek için renkli tüyler ve payetlerle gelmişti. Hepsi konuyla epey ilgiliydi, ortaya attığım konuları derinlikli yorumlarla canlandırdılar. Büyüleyiciydi.

Artı, bu çocuklar para harcamıştı yani ailelerinin parasıydı ama harcamışlardı ve bu gece binlerce dolarlık stok satmıştık. Üstelik sadece genç yetişkin kitapları da almamışlardı. Ryan'ın tarafına gidip okuma listelerindeki aşk romanlarını alan çocuklara şaşırmamıştım ama benim tarafıma gelip öneri isteyenlerin sayısı beni hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı.

“İnanılmaz,” dedi Ryan. Sonunda herkes gitmişti ve yalnız kalmıştık. “Çocuklarla müthiş bir uyum yakaladın...”

“Çok eğlenceliydi! Yetişkinlerle konuşmaktan farklı, daha zorlayıcıydı. Ama tatmin ediciliği de daha iyiydi. Senin ekibin de harikaydı.” Bana attıkları o güvensiz bakışlar geldi aklıma. “Benden nefret etmelerine rağmen.”

Kaşlarını çattı ama inkâr etmedi. “Alışacaklar.”

“Umarım.” Benimle ilgili fikirlerini değiştirmeyi kendime görev edinmiştim ve ilk adımım Ryan’ın onlara nasıl davrandığını izlemek olmuştu. Bir patron gibi değil de daha çok bir arkadaş ya da akıl hocası gibi davranıyordu.

“Bazı erkeklerin sana âşık olduklarını gördüm,” dedi şakayla karışık.

“Bazı kızlar da senin boyundan epey etkilenmişe benziyordu.” Onu işaret edip birbirlerine sırtarak fısıldaştıklarını duymuştum.

Şakacı bir tavırla gözlerini devirdi ama bir rahatsızlığı da var gibiydi.

“Uzun olmayı gerçekten sevmiyor musun?”

“Bir şeylere uzanabilmeyi seviyorum,” dedi, bir kitap yığını kolayca kitaplığın tepesine yerleştirirken. “Bir şeylere rahatça sığamamayı sevmiyorum ama.”

“Şeylere?”

“Arabalar. Ayakkabılar. Restoran masaları. Uçak koltukları. Kıyafetler.” Gözleri kayıp benimkilerle buluştu. “Yataklar.”

Ve o an Ryan’ı yatağında, üzerime doğru emeklerken, başı yatak başlığıma değerken, ayakları uçtan sarkarken hayal ettim. Onunla ilgili fantezilerim azalmamış, aksine daha da artmıştı. Vibratör artık kesmiyordu. Resmen yanıp tutuşuyordum. Kendime genel olarak azgın olduğumu söylemeye çalışıp duruyordum ama bu kuyruklu bir yalandı. Genel değil spesifik olarak azgındım. Günde on iki saatimi birlikte geçirdiğim adama yükseliyordum.

“Sertmiş,” dedim yutkunarak.

Sert mi? Aman Tanrım, resmen sapıktım.

“Sürekli basketbol oynayıp oynamadığının sorulmasından hoşlanmıyorum,” diye devam etti Ryan, “ve hayır dediğimde in-

sanlar neredeyse hakarete uğramış gibi davranıyor, sanki boy israfıymışım gibi.” Duraksadı. “Bir keresinde bir kadınla görüşüyordum ve bana hani şu *meme* var ya, ‘Seksi mi yoksa sadece uzun mu?’ hah işte onu yolladı. Sadece uzun olduğumu ima ettiğinden oldukça eminim.”

Buna ben de alındım. “Çok saçma...”

“Öyle mi?” Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Dürüst ol. Eğer otuz santim daha kısa olsaydım, annemlerin partisinden sonra benimle öpüşür müydün?”

Yanaklarım kızardı. “Otuz santim daha kısa...” Bir düşündüm. “Senin boyun kaç ki? Bir doksan beş?”

“İki sıfır üç. Buçuk.”

Nefesimi tuttum. “Hasiktir. Gerçekten mi? Nasıl basketbol oynamazsın ya?”

Kasayı kapamak için tezgâha doğru yürürken gözlerini devirdi.

“Çok komik. Hadi cevap ver. Eğer bir yetmiş beş olsaydım?” Omzuyla beni dürttü. “Yapar mıydın?”

Ryan’ın yanındayken kapıldığım o çakırkeyif his üzerimdeydi yine; kıpır kıpır, biraz da cilveli. Kasadaki paraları saymaya başlarken, “Neyi yapar mıydım?” dedim.

Ona kaçamak bir bakış attığımda yanaklarının tatlı tatlı kızardığını gördüm.

“Benimle öpüşür müydün? Sahilde.”

“Kesinlikle.”

Kaşları kalktı. “Hadi oradan.”

“Oturuyorduk ve ağzına bakıp duruyordum,” dedim. “Arada sırada da kokunu duyuyordum.”

“Kokum mu?” Dehşete düşmüş görünüyordu.

“*Harika* kokuyorsun,” dedim, sonra şimdiki zaman kullandığımı fark ettim. Fazla coşmuştum. “O geceyi kastediyorum. O gece harika kokuyordun.”

“Ya güzel kokmasaydım? Ya dudak derimin soyulduğu bir hastalığım olsaydı? O zaman benimle yine öpüşür müydün?”

Burnumdan gülüp elimle ağzımı kapadım. “Bu benim şunu sormam gibi bir şey, burnumda kocaman bir siğil olsaydı ve ayaklarım koksaydı benimle öpüşür müydün?”

Naif kakhahasıyla neşe saçtı ve onu güldürebildiğim için aşırı derecede gururlandım.

“Eee?” dedim onu dürterek. “Yapar mıydın?”

Kasadaki kâğıt rulosunu değiştirirken yerine oturtmakta zorlandı.

“Duruma göre değişir,” dedi sonunda.

“Mesela?..”

“Eğer o mavi elbise üstüneyse yine öperdim.”

“Ah, demek elbiseydi,” dedim yüzüm ısınsa da gayet doğal bir tavırla.

“Elbisenin içindeki sendin. Sürekli senin...” Gözleri yakamdan aşağı kaydı ve yanakları kızardı.

Paralara odaklandım ve banknotları tezgâhın üzerinde düzgün yığınlar hâlinde ayırdım. “Neyim?”

Boğazını temizledi. “Saçların. O gece... şey, çok güzeldi. Saçlarını pek açık kullanmıyorsun.”

“Yüzüme geliyor,” dedim atkuyruğumu omzumun üzerinden savurarak. “Dağınık oluyor.”

“Dağınık olmakta bir sorun yok.” Gözleri hafif kısık bakıyordu. Yatak odası bakışları. İçimden bir sıcaklık dalgası geçti.

“Bunu... sık düşünüyor musun? Sahilde olanları yani.”

“Bayağı sık.” Sesi boğuk ve çok yakındı. “Sen?”

“Bazen, evet.” Yirmilik desteyi düzeltip onluklara paralel koydum. Bu konuşmanın büyütülecek bir şey olmadığını iddia etmek bütün enerjimi alıyordu.

“Tekrar yaşanmasını düşünüyor musun peki?”

İrkilip başımı kaldırdım. Aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı. Gözbebekleri büyümüştü, gözlerime kilitlenip o çıplak gerçeği içimden söküp aldı ve dudaklarımdan kesik bir fısıltı döküldü.

“Sürekli.”

Gözlerinde şaşkınlık kıvılcımları çaktı. “Sürekli mi?”

Başım la onayladım.

“Ben de,” dedi ve eğilip beni öptü.

Yumuşak, dudakları kapalı bir öpücüktü bu ama ağzı benimki-
ne değ er değ mez, haftalardır avını gözleyen bir aslan gibi üzerine
atladım. Hırkasının yakasına yapışıp onu sertçe kendime çektim.
Şaşkın bir hırıltı döküldü dudaklarından, gözlüğü burnundan
aşağı kaydı ama hemen toparlandı. Dudakları aralandı ve dili be-
nimkiyle buluştu. Çok geçmeden tıpkı sahildeki gibi öpüşmeye
başladık. Garajda haddinden fazla beklemiş lüks spor araba misali
sıfırdan yüze bir anda çıkıverdik.

Ben gözlüğünü kenara atarken o da bir elini saçlarıma daldırdı,
parmakları atkuyruğumu tutan lastiği çekiştiriyordu. Tokayı çı-
karmaşına yardım ettim ve saçlarım omuzlarıma döküldü. Ryan
acı çekiyormuş gibi inledi. Boynumu öpebilmek için saçlarımı sı-
kıcı tutarak geriye çekip çenemi yukarı kaldırdı, ardından başımı
yana yatırıp diğer tarafa geçti. Kirli sakalı sert, ağzı yumuşaktı ve
omuzlarına tutunabilmek için bütün gücümü harcamam gerekti.
Dişleri kulak mememe sürttüğünde dizlerimin bağı çözüldü.

Sonra beni yerden o kadar kolay kaldırdı ki tüy gibi hissettim.
Kolu kalçamın altına dolanmış, diğer eli hâlâ saçlarımda, parmak-
ları kafa derimde geziniyordu. Beni tezgâhın kenarına oturttu. Sı-
ğsın diye bacaklarımı açtığımda eteğim yukarı sıyrıldı.

Özenle dizilmiş olan para desteleri şimdi yerlere saçılmış bir
kâğıt yığının dan ibaretti. Aklımın bir köşesinde, tam kasaya bakan
güvenlik kamerasının kayıta olduğu, ışıkların yandığı ve dışarıdaki
zifiri karanlıkta yoldan geçen herkesin bizi görebileceği düşüncesi
belli belirsiz dolandı. Ancak tüm bunlar gelecekteki biz’in uğraşa-
cağı sorunlarmış gibi geldi. Burada ve tam şimdi Ryan beni nefesi
kesiliyormuşçasına öpüyordu. Mantiğim devreye girip de *işleri pro-
fesyonel tutmak* isteyen o aptalın ben olduğumu bana hatırlatmadan
hemen önce ondan alabildiğim her şeyi almak istiyordum.

Devasa ellerinden biri başımın arkasını kavradı, diğ eri boy-
numu sardı. Başparmağı boğazımdan aşağı inip bluzumun

önünden memelerimin arasına dalarak beni titretti. İlk düğmeye ulaştığında eli ayağına dolaştı, ben de omuzlarını bırakıp ona yardım ettim.

Bluzum açılır açılmaz elini içeri kaydırды ve sonra tenimde sadece o sert, nasırlı avuçlarını hissettim. Sutyenimi yukarı itip aradan çıkardığında zevkten inledim. Bacaklarımı bedenine dolayıp onu kendime çektim. Nefesini verip tutkulu bir öpücük için üzerime eğildi. Serleştiğini hissedebiliyordum. Bir an nefes nefese içime giren hâli gözümün önünde canlandı.

“Kondom?” dedim. “Burada kondom var mı?”

Dudaklarımı sertçe öptü. “Şuradaki...” Kasanın olduğu yöne elini sallarken bir öpücük daha. “Kavanozda.”

Tabii ki kasalarının yanında bir kavanoz kondom vardı. Bu kadar tahrik olmamış olsaydım gülerdim.

Bir elimle kavanoza uzandım, diğer elim kemerine gitti ama başını iki yana sallayıp önümde diz çöktü. Kıpırmızı yanakları ve parlayan gözleri... Bana, hayal edebileceği en güzel manzaraymışım gibi bakıyordu. Nefes nefeseydim, bir an önce başlamasını istiyordum ama o önünde sallanan ayaklarına bakıyordu. Birini kaldırıp inceledi.

“Bu ayakkabılar,” diye mırıldandı. “Bu lanet ayakkabılarla ilgili o kadar çok hayal kurdum ki.”

“Ayakkabılarım... Ayakkabı fetişin mi var?”

Dudağı kıvrıldı. “Benim Josie Klein fetişim var. Üzerinde bu ayakkabılardan başka hiçbir şey yokken. Ya da elim eteğinin içinde bir kitaplığa yaslanmış hâlinle. Yatakta saçların dağınıkken. Duşta. Masamın üzerine eğilmişken. Her zaman. Her yerde. Seni düşünmeden duramıyorum.”

Ayak bileğime bir öpücük kondurdu, sonra dizimin içine; uyluğumdan yukarı doğru öperek ilerlerken bacaklarımı daha geniş açıp eteğimi yukarı itti. Ağzı *yukarı, yukarı, yukarı* çıktı ta ki tam oraya, külotumun ince kumaşının üzerinden baskı yapan o sıcaklığa ve yumuşaklığa ulaşana kadar ilerledi.

“Ry,” dedim nefesim kesilerek. Yirmi metre arkamdaki vitrinin son derece farkındaydım. Sırtım dönüktü. Umarım Ryan görünmüyordu çünkü bunu durdurabilecek durumda değildim.

“Söyle.” Kelime titreşim yayıyordu sanki. “Ne istediğini söyle.”

“Bunu.” Ellerim saçlarını kavrarken ağzını tam istediğim yere çektim. O kadar ıslanmışım ki onun da beni istediği bu denli bariz olmasaydı utanç verici olurdu. Parmakları uyluklarıma gömüldü, oradan kalçalarımı avuçlamak için yukarı kaydı. “Daha sert. *Evet.*”

Başını tutup sürtündüm. O da bana ayak uydurup vahşi bir teslimiyetle yüzünü kullanmama izin verdi. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Bir saniyelğine gerçekten zevkten öleceğimi sandım ve külotum hâlâ üzerimdeyken ölmek yazık olurdu, değil mi?

İç çamaşırlarıma asılıp aşağı indirdim ve ânında orada olduğunu hissettim. Aç ve sıcaktı. Diliyle yalayıp dudaklarıyla emiyordu. Bir eliyle beni kendine çekerken diğer eliyle iki parmağını içime kaydırırdı. Keskin, tatlı bir sızı bütün vücuduma yayılıverdi. Gözlerim geriye kaydı, bacaklarım zangır zangır titriyordu ve ağzımdan daha önce hiç duymadığım, vahşi ve dizginlenemez bir çığlık koptu.

RJ haklıydı. Şimdiye kadarki sekslerim hep vasatmış meğer. Bunu yapmayı seven ve buna doyamayan erkekler gerçekten varmış.

“Sanırım efsane değilmiş,” dedim sesli bir şekilde nefes alarak.

Ryan dondu. “Ne?”

Başımı iki yana sallayıp onu kendime çektim. “Yok bir şey, par-don...”

Ama o topuklarının üzerinde geriye çekildi. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak aşağı ona baktım. Elleri kalçamı sıkıyor ve bana çaresiz gözlerle bakıyordu.

“Bunu yapamam,” dedi. Dudakları benim ıslaklığımla parlıyordu. “Şimdi değil. Böyle değil.”

“Ne?”

Masanın üzerine tünemiş durumdaydım, eteğim belimde, iç çamaşırlarım bacaklarımdaydı, ağzının izi içimi yakıyordu ve o bana bunu yapamayacağını mı söylüyordu?

İfadesi ıstırap doluydu. “Özür dilerim. Ben... durmak zorundayım.”

Midem bulanıyordu. Bir erkeğe hiç böyle davranmamıştım. Hiç bu kadar muhtaç, bu kadar bariz derecede çaresiz kalmamıştım. Ve o... duruyor muydu?

“Anlamadım,” diye fısıldadım.

Yavaşça kalçamı bıraktı ve ayağa kalktı. Yüzünde o kadar bariz bir isteksizlik vardı ki kafam daha da karıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Çok mu üstüne gitmiştim?

Eğilip iç çamaşırımı yukarı çektim, sonra tezgâhtan garip bir şekilde inip eteğimi düzelttim. Yüzüm utançla kavruluyordu. Gözünün içine bakamıyordum. Bana istediği her şeyi yapmasına izin verirdim ve o durmuştu. Hayatımda hiç bu kadar yerin dibine girmemişim.

Bluzumu iliklemeğe, yakamı düzeltmeye, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmaya koyuldu. O kadar nazikti ki bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Gözlerime yaşlar hücum etti ve hızla kırıştırdım. Beni ağlarken görmesine hayatta izin vermeyecektim.

“Seni eve götürüyüm,” dedi sessizce.

Kasasını kapama işini bitirdi ve birlikte daireme doğru yürürken bir şekilde kendimi tutmayı başardım. Konuşmak yok, dokunmak yok, gülümsemek yok. Binama ulaştığımızda ben anahtarımı çıkarıp kapıyı açarken birkaç adım ötede bekledi. İçeri girmeden önce, onurumdan geriye ne kaldıysa toplayıp yüzüne baktım.

“Sanırım daha önce hiç böyle bir reddedilişten sonra eve bırakılmamıştım,” dedim. “O yüzden teşekkür etmeliyim sanırım.”

Kaşları çatıldı. “Seni reddetmedim.”

“Ne halt ettin o zaman?” İncindiğim ortadaydı ve bu kendimi daha da aptal hissetmeme neden oldu.

“Bu bir davetti,” dedi.

“Neye?” diye sordum sertçe. Bu adam bana hayatımın orgazmını yaşatmadan saniyeler önce geri çekilmişti ve şimdi bana bunun bir *davet* olduğunu mu söylüyordu?

Arkasındaki sokak lambası Ryan'ın yüzünü gölgeliyordu. "Daha fazlasına," dedi. "Gerçek bir şeye."

"Bu gerçek değil miydi?" Boğuk bir kahkaha attım. "Ne diyor-sun sen be?"

Bir adım öne çıkıp ışığı üstüne aldı. Gözlerinde beni şaşırtan bir kararlılık vardı.

"Sana tutuluyorum diyorum, Josie. Hem de çok fena. Tanıştığım en zeki insansın. Çok iyi sohbet ediyoruz ve o kadar güzelsin ki sana saatlerce bakabilirim. Bu manzaradan asla bıkmam. Bence..." Boğazını temizledi. "Bence sen benim için o kişisin. Ama senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değilim ve eğer durum buysa, bununla başa çıkıp yoluma devam etmeye çalışırım. Öyle ya da böyle. Umarım yani." Yutkundu. "Ama seni sıradan bir seks yapamayacak kadar çok önemsiyorum. Benim için sıradan bir şey değil bu."

"Benim için öyle olduğunu mu sanıyorsun?" Bu o kadar büyük bir aydınlanmaydı ki sindirmekte zorlandım. Kelimeler ben yakalamaya çalıştıkça parçalanıyordu. *Tutulmak. Güzellik. O kişi olmak.*

"Emin değilim. Yapmadığın şeyler, benim yapamadığım şeyler..." Çenesi kasıldı, sanki bir sonraki söyleyeceği şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Kendini tutuyormuşsun gibi."

İnanmayarak güldüm. "Bu gece kendimi tutmuyordum, Ryan. Tutan sendin."

Yüzünü buruşturdu. "Duyguları kastediyorum. İstemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

"Seni istedim," dedim. "Bu net değil miydi?"

Hafifçe gülümsedi, sonra tekrar başını iki yana salladı. "Yeterli değil. Benim için değil. Seninleyken değil."

Ve arkasını dönüp gitti.

Daireme girer girmez Georgia'ya mesaj attım. İMDAT.

On beş saniye içinde beni görüntülü aradı.

“Ne oldu? İyi misin?” Gözünde gözlüğü ve kulağının arkasında bir kalemle yatakta oturuyor, muhtemelen ders çalışıyordu.

Gözlerim doldu, yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Ekranın köşesindeki yüzüm lekeli ve kırmızı, saçlarım kabarmış bir hâldeydi. Beni ağlatan kitapları tam da bu yüzden okuyordum. Gerçek hayatta deneyimlemek zorunda kalmamak, tüm bu duyguları dışarı atabilmek için.

Georgia'nın alnı endişeyle kırıştı. “Jojo? Ne oluyor?”

Derin bir nefes aldım. Kardeşime ve kocaman, yumuşak kalbine şükrettim. Annemizle ilgili anlaşmazlık yaşamamıza rağmen Georgia'nın koşulsuz şartsız yanımda olmasına şükrettim ki tüm ısrarlarına rağmen annemi hâlâ aramamıştım bile.

“Ryan'la bir şey oldu.”

“Anlat.”

Anlattım, her şeyi dağınık bir karmaşa hâlinde döktüm ve o araya hiçbir kardeşçe yorum sıkıştırmadan dinledi. Belki de o terapi eğitimi gerçekten işe yarıyordu.

“Vay canına,” dedi bitirdiğimde.

“Değil mi?” Gözlerimi silerek başımı salladım. “Sadece... ne istediğini anlamıyorum.”

“Seni önemsiyor gibi görünüyor,” dedi. Sonra daha dikkatli bir tavırla ekledi, “Sanki sana... gerçekten de âşık olmuş gibi?”

“İyi de nasıl? Beni neredeyse hiç tanımıyor ki!” Kelimeler ağızımdan hışımla çıktı. “Altı hafta önce birbirimizden nefret ediyorduk ve evet, birlikte çok zaman geçiriyoruz ama benim için o kişi ya da her ne halt demekse o olduğumu söyleyecek kadar olamaz yani.”

“Yani sen aynı şekilde hissetmiyor musun?” dedi Georgia.

Dondum, elimi saçlarımdan geçirdim. Ryan hakkında ne hissediyordum?

“Ondan delicesine etkileniyorum. Fiziksel olarak.”

“Ondan hoşlanıyor musun? Bir insan olarak?”

“Evet.” Çok fazla. “Nazik, komik ve düşünceli biri.”

“Ama...”

“Ama bu gece kafamı çok karıştırdı! O da en az benim kadar istiyordu, sonra geri çekilip *bunu yapamayacağını* söyledi. Bu mudur yani?”

“Kişisel sınırını göstermeye çalışıyor gibi. Daha derin bir bağ olmadan seks yapmak istemiyor. Pek çok insanın inandığının aksine erkekler de en az kadınlar kadar duygusal yakınlığı arzular.”

“Bu büyüleyici tespitin için teşekkürler, Dr. Klein,” dedim soğuk bir sesle.

Ama aklım Ryan’ın hani şu aşk romanı fantezilerini canlandırmak için onu kullanan müşteriyle ilgili anlattığı şeylere gitti. Ya da şu *sadece uzun* olduğunu ima eden kadına. Benim de aynısını yaptığımı mı düşünüyordu?

“Bizim duygusal bir bağımız *var*,” dedim. “Daha önce hayatıma giren diğer tüm adamlardan daha fazla hem de.”

“Nasıl yani?”

Etkileşimlerimizi düşündüm. Yani düşmanlık aşamasını geçtikten sonrasını. “Onun yanında rahatım. Sanki çok fazla çabalamama gerek yokmuş gibi, anlatabiliyor muyum? Birlikteyken daha... gevşemiş hissediyorum sanırım.” İç çekip başımı salladım. “Kulağa aptalca geliyor...”

“Hiç de değil. Birinin yanında ne kadar rahat hissettiğin ilişkin başarısının büyük bir göstergesidir.”

“Ama bir ilişkide değiliz! Ki bu iyi bir şey çünkü baksana, hiçbir şey olmadı bile ama ben nasıl davranıyorum.”

“Yani, ben olsam bu geceye *hiçbir şey olmadı* demezdim.” Georgia sırttı. “Ama bu ilginç bir nokta. Bir süre çıktığın erkeklerde bile bu kadar sarsıldığını hatırlamıyorum. Herhangi bir duygusal tepki verdiğini de pek görmedim.”

“Belki de kimseden o kadar hoşlanmamışımdır,” dedim ki bu Ryan’da neyin farklı olduğunu merak etmeme neden oldu.

Ya da belki ben onunlayken farklıydım.

“Ya da kimsenin seni önemseyecek kadar yakınına girmesine izin vermemişsindir,” dedi Georgia gülümseyerek. “Büyürken gördüklerini düşünce mantıklı aslında. Annemin berbat ilişkileri, onu terk eden tüm o erkekler ve sonra ya onların peşinden koşması ya da dağılıp bizi duygusal olarak terk etmesi.” Durdu. “Ama Ryan seni terk etmedi, Jojo. Hatta *daha fazlasını* istiyor.”

Yine gözlerim doldu. “Belki de kimseyle nasıl bağ kuracağımı bilmiyorum. Belki de kitaplarla o kadar çok zaman geçirdim ki gerçek hayatla, gerçek ilişkilerle nasıl başa çıkacağımı hiç öğrenemedim.”

Tıpkı annem gibi. Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Hayatım boyunca ona benzemekten korkmuştum.

“On yaşındayken bile çoğu insanın yirmi beş yaşında uğraştığından daha fazla ‘gerçek hayatla’ uğraşmak zorundaydın,” dedi Georgia. “Sadece kimi içeri alacağın konusunda dikkatlisin ve bu anlaşılabilir. Derinden bağ kurduğun kimse var mı? En sevdiğin kardeşin dışında yani,” dedi alaycı bir sırıtişla. “Romantik olması gerekmez.”

Aklım ânında RJ’ye gitti. *Bence burada bir şey yakaladık, demişti. Gerçek olabilecek bir şey.*

“Şu kitap forumunda arkadaş olduğum bir adam var. Ona epey derin bazı konularda açıldım.”

“Ama sadece internette mi,” diye sordu Georgia ve başımla onayladım. “Telefon konuşması ya da görüntülü sohbet bile yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yüz yüze konuşmak istiyor. Ama ben sürekli... korkup kaçıyorum.”

“İlginç.” Gözlüğünü çıkarıp çenesine dayadı. “Yani gerçek hayatta fiziksel olarak etkilendiğin bir adam var ama duygusal olarak kendini tutuyorsun. Ve çevrimiçi ortamda derin bir bağ hissettiğin başka bir adam var ama onunla gerçek hayatta tanışmıyorsun. Neden sence?”

Şu an kesinlikle bana terapistlik yapıyordu ama sanırım bundan memnundum.

“Çünkü korkuyorum!” Başımı salladım. “Ya RJ’yle gerçek hayatta tanışırsak ve kimyamız tutmazsa ve her şey aşırı garip olursa? Arkadaşlığımızı kaybederiz.”

“Korktuğun şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bence gerçek hayatta kimyanızın *tutacağından* ama sonra şimdi ne olacak sorusuyla yüzleşmek zorunda kalacağından endişeleniyorsun.”

Taşı gediğine koymuştu. Gözlerim tekrar doldu.

Konu kendi hayatın olduğunda sayfayı çevirip devam etmek yoktu. Kitabı kapatıp yenisini seçemezdin. Kendi hislerimle yüzleşmek zorundaydım ve bu hepsinden daha korkutucuydu.

“RJ, YAT’a geliyor,” dedim gözlerimi silerek. “Buluşmak istiyor ve ben bundan kaçıyordum. Ama belki de... belki de buluşmalıyım.”

Georgia ekrandan beni inceledi. “RJ’yle tanışsan ve o bağ orada olsa yani hem fiziksel hem duygusal, zihinsel, hepsi ve o da aynı şeyi hissetse ne yapardın?”

“Sanırım... onunla şansımı denemek isterdim.” Nerede yaşadığını ya da hayatlarımızın uyuşup uyuşmadığını bilmesem bile, denemek isterdim.

“Peki Ryan’la ne olurdu?” diye sordu Georgia.

Midem düğümlendi. Ryan’ı incitme düşüncesi fiziksel olarak canımı yakıyordu. Üstelik her gün işe gidip aramızdaki o alev alev çekimi nasıl görmezden gelebilirdim? Hayatımın geri kalanını, *az kalsın* yaşanacakların ihtimalini düşünerek mi geçirecektim?

Keşke seçmek zorunda kalmasaydım. Otuz yıl boyunca hiçbir erkekle bağ kurmaya izin vermemiştim, şimdiyse gidip iki farklı adama birden tutulmuştum. Ama Ryan’ı kaybetmek istemesem de RJ’yle olan bağım daha derin geliyordu. Buna bir şans vermem lazımdı.

“Ryan’a ilgilendiğim başka biri olduğunu söylemem gerekirdi,” dedim sonunda.

“Tamam. Peki ya RJ’yle tanıştın diyelim ve kimyanız tutmadı?” diye sordu Georgia.

Kalbim bir mengeneye sıkışmış gibiydi. Kafamda RJ’yi o kadar büyüttüm ki. Ama kardeşim haklıydı. Orada hiçbir şey olmayabilirdi. Sadece harika bir çevrimiçi arkadaşlıktı belki de, ki buna yine de minnettar olurdum.

Peki ya durum buysa?

Ryan’ın yüzü zihnimi doldurdu; bacaklarımın arasında diz çöküşü, bana o bakışı ve hayal ettiği her şeyi itiraf edişi... Geri çekilmek ona ölüm gibi gelmiş olmalıydı. Yine de yapabilmişti çünkü istediği daha fazlası, daha derin bir bağdı.

Ona bunu verecek kadar cesur muydum? Emin değildim ama öğrenmek istiyordum. Kalbimi riske atmak pahasına da olsa kitaplarla örülü o küçük dünyamdan çıkıp gerçek bir şey yaşama ihtimaline kucak açmak istiyordum. Çünkü korkunun beni engellemesine izin vermeye devam etmek, asıl en büyük riskmiş gibi geliyordu.

“Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum,” dedim Georgia’ya. “Dinlediğin için sağ ol.”

“Her zaman,” dedi gülümseyerek.

Vedalaştıktan sonra RJ’yle olan sohbetimi açtım, derin bir nefes aldım ve bir mesaj yazdım.

KitapciKiz: Seninle tanışmayı gerçekten çok isterim. Yüz yüze.

26

Ryan

Benimle tanışmak istiyordu. Yüz yüze.

Düzelteyorum: *RJ'yle* yüz yüze tanışmak istiyordu.

Havluyu belime daha sıkı sarıp losyonu komodinın çekmece-sine fırlattım. Josie'nin bacakları arasındaki o manzarayı, tezgâhın üzerinde tünemiş, başını zevkle geriye atmış hâlini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Durmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama şükürler olsun ki durabilmiştim. Sevişsek ve *RJ'*ye o mesajı gönderseydi çok daha kötü olurdu.

Dişlerimi fırçalayıp yatmak için hazırlanırken mesajı cevapsız bıraktım. Yatak... yakın zamanda Josie'yle gitmeyeceğim yer.

Keşke tadının bu derecede mükemmel olduğunu bilmeseydim.

Her şeyi mahveden inlemesiydi. Normal şartlarda bu beni tahrik ederdi, zevk aldığıını, iyi bir iş çıkardığımı bilirdim. Ama bu gece, o inleme beni KitapciKiz'la yaptığım o konuşmaya götürmüştü. Çünkü bana seks sırasında sessiz olduğunu söylemişti. Hatta şu aptal efsane muhabbetinden bahsetmişti.

Ben KitapciKiz'ı, o ise *RJ'*yi düşünürken Josie'yle yakınlaşmak kafamı allak bullak etmişti. Üstelik o gerçeği öğrenene kadar aramızda hiçbir şey olmayacağına dair kendime söz vermiştim.

Bu yüzden tanıştığım en zeki, en güzel kadınla sevişip fantezimi yaşamak yerine, parmaklarım (daha birkaç dakika önce onun içinde olan parmaklarım) bluzunu iliklemişti ve onu eve götürmüştüm.

İncindiğini ve kafasının karıştığını biliyordum. Ben de aynı durumdaydım. Birlikte olduğum her kadınla özel bir ilişki yaşamamıştım elbette ama bir kadının, hayatındaki o kişiyle ne kadar derin ve sahici bir bağ kurabileceğini anlayacak kadar tecrübeliydim. Çünkü şimdiye kadar hiç o kişi olmamıştım.

Bütün bu durum o kadar baktandı ki keşke Josie'ye gerçeği keşfettiğim gün söyleseydim. Tabii o zamanlar benden, yani Ryan'dan nefret ediyordu bu yüzden muhtemelen benimle, yani RJ'yle konuşmaya devam etmek istemezdi ve benimle, yani Ryan'la Maine'e gitmezdi, birlikte çalışmayı asla önermezdi. Bense yine şu an olduğum yerde olurdum. Odamda hayalimdeki kızı düşünerek masturbasyon yapardım.

Tek fark, hayalimdeki kızın, birkaç saat önce yüzüme oturan kadının, az önce başka bir adamla tanışmak istediğini söylemesiydi. Yüz yüze.

Hayatımı sikeyim.

Ertesi sabah içimde kötü bir hisle uyandım. Josie'nin yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum ve KitapDostları'ndaki mesajına nasıl cevap vereceğimi hâlâ bulamamıştım.

Rahatlamış hissetmeliydim. Mutlu olmalıydım. KitapciKiz sonunda yüz yüze görüşmeye hazırdı. Beklediğim şey buydu. Ama zamanlama... Sanki benim davetimi reddedip aynı daveti başkasına yapmış gibi geliyordu. Telefonuma uzanıp mesajını tekrar okudum: Seninle tanışmayı gerçekten çok isterim. Yüz yüze. Ardından gelen mesaj: YAT'a geliyorsun, değil mi?

RJ'nin orada olacağını biliyordu. Ama Ryan'ın da orada olacağını biliyordu.

Hüsrarla uygulamayı kapatırken telefonum annemden gelen bir mesajla titredi: **Restorana gelmek üzereyim! Görüşürüz! Öpücükler öpücükler.**

Ofladım. Normalde annemle baş başa vakit geçirmeyi severdim aslında ama bugün hassas kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. Hem sadece beni görmek için gelmemiști, Kennebunkport'ta bir sürü lüks kuaför olmasına rağmen saçlarını burada yaptırıyordu.

Cevap yazdım:

Ben de sana mesaj atacaktım. Kendimi iyi hissetmiyorum. Başka zamana ertelese?

Saçmalama, iyi bir kahvaltı yaparsan iyi hissedersin.

Başımı iki yana sallayıp yorganı üzerimden attım. Dört erkek çocuk büyüttükten sonra annem mesajla bile olsa yalanın kokusunu hemen alıyordu işte.

On beş dakika sonra hemen kitapçının yanındaki 1940'lardan kalma bir tren vagonunun içinde oturabildiğiniz Rosebud isimli restorana girdim. Annem pencere kenarındaki bir locada oturuyordu. Saçı müthiş görünüyordu. Temizlikçi gelmeden önce evi temizleyen kadın elbette kuaföre gitmeden önce saçını yapacaktı.

"Selam anne," dedim, yanağına bir öpücük kondurup karşısındaki koltuğa oturmadan önce.

"Kötü görünüyorsun," dedi.

Elini alnıma koymak için masanın üzerinden uzandı ve çocukluğuma, annemin her şeyi iyileştirmek gibi sihirli bir gücü olduğu o günlere dair bir sızı hissettim.

Elini çekip beni incelerken kaşlarını çattı. “Josie’yle mi ayrıldınız?”

Arkama yaslanıp iç çektim. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacağımı biliyordum ama gerçeğin farklı bir versiyonuna bu kadar çabuk odaklanacağımı düşünmemiştim. Bir cevap beklediği için paylaşabileceğim en dürüst şeyi söyledim.

“Çıkmadığın birinden ayrılamazsın.”

Annem dudaklarını büzdü.

“Ne?” diye sordum. Sesimde, ikimiz de aksini bildiğimiz hâlde yatağımı topladığımı iddia eden ve yakalanmak üzere olan o on dört yaşındaki hâlimin yankısı vardı.

“Kendine yalan söyleyebilirsin ama annene söyleyemezsin,” dedi. “Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Ayrıca Memur Dan bana sizi sahilde suçüstü yakaladığını söyledi.”

“Annee.”

Şakayla karışık cık cıkladı ama ailem sekse asla utanılacak bir şey gözüyle bakmazdı. Tek dertleri güvenlik ve rızaydı ki büyürken bunu defalarca duymuştum.

“Ah siz gençler ve şu saçma sapan etiketleriniz. Adına ne dersin de takılmak, yiyecek, yatak arkadaşlığı... Etiketler hisleri değiştirmiyor.”

“Karışık,” dedim demesine ama konunun peşini bırakmayacağını biliyordum.

“O zaman karıştırma. Ona karşı bir şey hissediyor musun?”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama sorun bu değil zaten.”

İç çekme sırası annemdeydi; bin kelimeden fazlasını anlatan bir sestiydi bu. Kendini açıklamasına fırsat kalmadan garsonumuz geldi. Masala çayı, tost ve yanında ekstra çıtır pastırma sipariş ettim.

Josie ne söylerdi diye merak ettim, tatlıdan ziyade tuzlu bir şey mi yerdi? Yahudilik muhabbetinden ötürü muhtemelen pastırma yemezdi. Eğer onun için önemliyse ben de yemezdim. Dayanışma olsun diye kültürüne saygı duyardım. O kadın için her şeyden vazgeçerdim.

Annem boğazını temizledi ve garsonun gidip geldiğini fark ettim.

“Biliyor musun,” dedi, “bazı açılardan, okuduğun tüm o aşk romanlarının sana yaradığını düşünüyorum. Nazik ve düşünceli bir âşık olduğunu hayal ediyorum...” Annemin beni herhangi bir tür âşık olarak düşünmesi fikriyle öğürdüm. “Ama aynı zamanda gerçek hayatta aşkın ne kadar hızlı ve kolay olduğuna dair gerçekçi olmayan bir fikre kapıldığını düşünüyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hadi ama, anne. Kitaplarda asla hızlı veya kolay olmuyor. Öyle olsaydı üç yüz sayfa değil, otuz sayfa olurlardı.”

“Dediğimi doğruluyorsun. Hiçbir gerçek aşk hikâyesi üç yüz sayfada bitmez. Gerçek hayat kurgu ritimlerini takip etmez ve gerçek aşk kitaplara benzemez.”

“Bunu lise aşkıyla evlenen kadın mı söylüyor? Aşka dair daha karamsar bir bakış açısı edinmemi istiyorsan babamla bunca yıl bu kadar mutlu olmasaydın.”

Annem sessizleşti ve sağ elindeki küçük pırlantaya, üniversite-
deyken babamın ona aldığı ilk nişan yüzüğüne baktı.

“Bizim için de kolay değildi. Birkaç kez...”

“Biliyorum,” dedim. O tökezlemeleri görmüştüm. Babamın fazla çalışmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve annem ailesiyle sınırlarını iyi çizemezdi. “Hayatının her zaman güllük gülistanlık olmadığını biliyorum. Ama on altı yaşındayken onun doğru kişi olduğunu anladığını da biliyorum. Onunla tanıştığında biliyorsun işte, değil mi?”

Bir iç çekiş daha geldi ama bu sefer haklı olduğumu kabul ediyordu.

“Mesele şu ki, anne, bilmek tek taraflıysa hiçbir anlamı yok.”

“Kate’ten mi bahsediyoruz?”

“Hayır,” dedim çok hızlı bir şekilde. Ama sonra sevgi ve anlayış dolu gözlerine baktım. “Belki.”

Ama mesele spesifik olarak Kate değildi, onu yıllar önce aşmış-
tım. Aşamadığım şey ardında bıraktığı hislerdi. Uğruna her şeyi

feda edeceğim kişinin benim için aynısını asla yapmayacağı gerçeğinin o iğrenç farkındalığı. Sevdiğim kişinin beni sevmediği gerçeği.

“Buyurun,” dedi garsonumuz tabaklarımızı masaya bırakırken.

Geçici olsa da dikkatimiz dağıldığı için sevindim. Merrie Lawson’ın derdimi öğrenmekten vazgeçmesi için birinin yerde can çekişmesi falan gerekirdi.

“Güzel kalbin her zaman en büyük hediyelerinden biri oldu,” dedi annem, garson gittikten sonra.

“Ve en büyük lanetlerimden biri,” dedim ağzıma bir lokma yumurta tıktırarak.

“Bitirmemiştim. Gençken aşka çok açıktın. Evleneceğin kızla tanıştığını bana ilk söylediğinde üçüncü sınıftaydın.”

“Yani bu kötü muhakemem tekrarlanan bir döngü mü sence?”

“Hayır, sana bu iniş çıkışların yolculuğunun bir parçası olduğunu söylüyorum. Bu büyümedir, başarısızlık değil. Kalbin her kırıldığında daha da güçlü iyileşirsin. Ama Kate’ten sonra sadece...”

“Denemeyi bıraktım,” dedim çatalımı bırakarak. İştahım kaçmıştı.

“Dinle, tatlım. Babanın hikâyemizi ilk görüşte aşkmış gibi anlattığını biliyorum. Onun için öyle olabilir de. O zamanlar epey güzeldim. Ben evet diyene kadar dört ay boyunca her cuma bana çıkma teklif etti. O zaman da artık sussun diye kabul etmiştim.”

Dikleştim. Bunu gerçekten söylemiş olamazdı.

“Bana ailemizin temelindeki hikâyenin yalan olduğunu mu söylüyorsun?”

“Yalan değil.” Sesi uzak geliyordu, sanki benimle geçmişten konuşuyormuş gibi. “O ‘idrak’ ânını ben de yaşadım. Sadece benimki daha uzun sürdü.” Kelimenin tam anlamıyla bir aydınlanma yaşamış gibi çatalını bırakıp bana baktı.

“Aşk okyanusta yüzmek gibidir. Ve sen canım, bu konuda tıpkı baban gibi suya hemen balıklama atlamak istiyorsun. Ama bazı insanlar, belki senin Josie’n gibi” –benim Josie’m– “ayak parmaklarını suya sokup yavaşça alışmak isterler. Yavaşça.”

Harika, şimdi de Josie'yi kıvrımlarını ve memelerini sergileyen bikinisıyla düşünüyordum.

“Bir gün suya tamamen girecek ama eğer girmezse de...”

“Okyanusta başka balıklar olduğunu söyleme sakın.”

“Tamam,” dedi annem yumurta beyazı omletini keserken. “Söylemeyeceğim. Ama gerçek bu. Yine de sizin için umutluyum.”

“Ben de,” dedim.

İkimiz de bir an sessiz kaldık ve sessizlik iyi geldi. Rahatlatıcı. Belki de annemize her yaşta ihtiyaç duyabiliyorduk ve bunu düşünürken bu tür bir sevgiyi asla deneyimleyememiş Josie ve kardeşi için üzüldüm.

“Sadece, geçen zamanı ona karşı kullanma,” dedi annem. “Kişisel algıladığını biliyorum ama inan bana bu seninle ilgili değil, onunla ilgili.”

Yemeğin geri kalanını daha güvenli konulardan konuşarak geçirdik. Babamla planladıkları bir gezi, herkesin partilerini ne kadar sevdiği ve tabii ki altın yıldız takımı abilerim ve ailelerinin son başarıları.

Annemi öpüp ona veda edince gerçekten dank etti.

Bu benimle ilgili değildi.

Josie Klein tanıdığım en temkinli, en ölçülü insanlardan biriydi. Eğer RJ.Okur'la küçük bir kıvılcım bile hissetmişse ki hissettiğini biliyorum, o zaman tabii ki bunu keşfetmek isteyecekti.

Öyleyse ben kimdim ki yoluna çıkacaktım?

Telefonumu alıp uzun zamandır cevap vermediğim KitapDostları uygulamasını açtım. Derin bir nefes alıp bir cevap yazdım.

RJ.Okur: YAT'a geliyorum ve seninle orada tanışmayı çok isterim.

Haftanın geri kalanında Josie o kadar meşguldü ki birbirimizin yanında garip davranmaya bile vaktimiz olmadı. Ben de kendi dükkânıma odaklanmak ve onun kendi tarafında ne yaptığıyla

ilgilenmemek için elimden geleni yaptım. İşe yaramadı, sürekli onun fark edip duruyordum.

Onlar, yani biz, buluşma planlarını ya da planlarımızı kararlaştırdığımızdan beri RJ'yle olan konuşmaları da son birkaç gündür durulmuştu. Ryan olarak, Josie'nin ilk gün öğleden sonraki paneli yüzünden gergin olacağını ve işine odaklanacağını bildiğimden RJ olarak geç saatte akşam yemeğinde buluşmayı önermiştim. Harita Odası'nı teklif etmeyi düşünmüştüm ama orası benim için, yani Ryan için o kadar özel bir yerdi ki bunu kendimle, yani RJ'yle paylaşmak istememiştim.

Tanrım, gerçeğin ortaya çıkması için sabırsızlanıyordum.

Sonunda otele yürüyebilecek kadar yakın ama diğer konferans katılımcılarıyla dolup taşmayacak kadar uzak Parish Café'yi seçmiştim.

Şu an Boston Park Plaza'nın lobisine giriyordum. Otelin hem sade hem de şık olmayı başarması beni her zamanki gibi etkiledi. Sol taraftaki kütüphane, maun duvarları ve deri mobilyalarıyla gerçek anlamda yazarların ıslak rüyasıydı. Tam karşıdaki beyaz uçuşan perdelerin önündeki bar şimdiden New England'ın dört bir yanından gelen yüzlerce kitapçıyla dolup taşmıştı.

Eklektik bir kalabalıktık: gençler, yaşlılar, sert ve mesafeliler, kıpır kıpır ve canlılar, pembe veya mor saçlılar, piercingliler, tüvit ceketlerinin cebine okuma gözlüğü sıkıştıranlar.

Görmediğim tek tip tepesinde topuzuyla dolgun vücutlu bir kitapçıydı. Josie'nin odasında olduğunu, panelinde konuşacağı her şeyi kendi kendine tekrar ettiğini varsaydım.

Giriş sırası hızlı ilerliyordu. Sıra bana geldiğinde hediye çantamı aldım ve yaka kartımı görünce garip bir şekilde duygulandım. Bu konferansa geldiğim son on iki yıldır üzerinde "RYAN LAWSON, MUTLU SONLAR/BOSTON" yazıyordu. Gelecek yıl ne yazacağını kimbilirdi artık. *Xander'in Kitapları* mı yazacaktı?

Tabii şayet Josie'yle yaptığımız plan tutarsa ve bugün olacaklardan sonra hâlâ benimle çalışmak isterse.

Boyun askısını boynuma geçirdim. Üzerinde hiç o çılgın rozetlerden olmadığı için hafif geliyordu. Gerçi belki birkaç tane getirmeliydim. Şu KAPA ÇENENİ VE SIKTIĞIMIN KİTABINI OKU rozeti edebi elitlerle ilginç kaynaşmalar yaratabilirdi. Josie'nin tayfa. Gerçi geçtiğimiz haftalar ikimize de diğer türlere karşı daha açık fikirli olmayı öğretmişti sanırım.

Josie'yi düşünmek bedenimi yeniden ateşledi. Dikkatimi dağıtmak için yayınevlerinin yakında yayımlanacak kitaplarını sergilediği masaların olduğu sergi alanına yöneldim. Hediye çantamı ağzına kadar aşk romanı okuma kopyalarıyla doldurdum. Birkaç dakikada bir geçmiş konferanslarda tanıştığım kitapçılarla sarılıp selamlaşmak için duruyordum.

Boyumla ilgili beşinci sohbetten sonra (gerçekten, edebiyatla haşır neşir olanların söyleyecek daha ilginç bir şeyleri olduğunu düşünürsünüz!) telefonum Josie'nin paneli için Salon B'ye gitmemi hatırlatan bir alarmla titredi.

"Ryan Buradaymışsın Lawson!"

Donup kaldım, sonra döndüm ve geçmiş YAT'larda takıldığım Rhode Islandlı kitapçı Kimberly'yi gördüm. Buraya YAT denmesinin bir sebebi vardı.

"Selam Kimberly," dedim o bana sarılırken.

"Seni görmek çok güzel," dedi yanağıma kocaman, *muah!* sesli bir öpücük kondurarak. "Edepsizlik ve Nöroçeşitlilik Düşkünü" paneline geliyor musun?"

"Yok," dedim bir adım geri çekilerek. "Listemdeydi ama ben 'TikTok Nesline Edebi Kurgu Nasıl Satılır' paneline gidiyorum."

Dudak büktü, hayal kırıklığına uğramış ve biraz da kafası karışmış görünüyordu.

Daha sonra ne yapacağım dahil herhangi bir şey sormasına fırsat vermeden el sallayarak, "Gitmem lazım," dedim.

Josie'nin paneli tıklım tıklımdı. Ayakta duracak yer bile yoktu neredeyse. Arkada bir yer kaptım ve Josie'nin saçlarını açık bıraktığını görünce hoş bir şaşkınlık yaşadım. Acaba ona saçlarını açık sevdiğimi söylediğim için mi topuzdan vazgeçti yoksa RJ için mi öyle yaptı diye merak ettim.

Birkaç saat sonra akşam yemeğinde buluşacağı RJ için.

Midem bulandı ve kafamda dönüp duran ya şöyle olursa laflarını susturup bütün hızıyla devam eden panele odaklanmaya çalıştım. Josie sahnedeki tek kadındı ve elli yaşın altındaki tek kişiydi.

"Aranızda Z kuşağına edebi kurguyu sevdirmeyi başarabilen var mı?" diye sordu moderatör.

Josie dikleşti. "Geçen akşam bir etkinlik düzenledik..."

"Bütün gün telefonlarına yapışıp kalan bu tipler nasıl durup kayda değer bir şey okuyacaklar ki?" Sahnedeki yaşlı beyaz adam beş dakika içinde dördüncü kez Josie'nin sözünü keserek araya girdi.

Josie tekrar denedi. "Aslında şöyle..."

"Dikkat süreleri yok edildi," dedi başka bir adam başını sallayarak. "Gerçekten yazık ve..."

"Ben Josie Klein'in ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Oda sessizleşti ve tüm gözler seyircilerin arasında ayağa kalan kadına çevrildi. Bu Penelope Adler-Wolf'tu, Josie'nin idolü. Resmen onu kurtarmaya gelmişti. Minnettardım ama bunu ben yapmadığım için kendime biraz kızmıştım.

"Devam et, Josie," dedi Bayan Adler-Wolf.

Josie kızardı. Muhtemelen hem ilgiden hem de idolünün adını bilmesinden.

"Ben... geçen gün bir grup gençle bir etkinlik düzenlediğimizden bahsediyordum." Josie'nin gözleri Penelope'ye dönmeden önce bana kaydı. "Ve birçoğu edebi kurguyla ilgileniyordu aslında. Bu çocuklar çok zeki. Evet, telefondalar çünkü bütün dünya parmaklarının ucunda, üstelik tüm karmaşık mevzular orada önlerine seriliyor. İyi fikirleri var, içgörülerini yüksek. Bence onların sözünü kesmek yerine onları dinleme konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıyız."

Penelope Adler-Wolf gülümsedi ve onaylayarak başını salladı. “Bütün kalbimle katılıyorum,” dedi ve Josie resmen ısıldadı.

Sohbet devam ederken etkinliğin geri kalanında Josie’ye konuşması için alan tanındı. Çok geçmeden odadaki herkesin benim kadar büyülenmiş durumda olduğunu fark ettim. Panel bittiğinde soru sormak isteyen insanlar tarafından etrafı sarılmıştı.

Kapıda bekliyor, sıramı kolluyordum. Neredeyse yirmi dakika sürdü ama umurumda değildi. Bu onun âniydi ve sonuna kadar yaşamasını istiyordum.

Son kişiyle konuşmasını bitirdiğinde yanakları al al olmuştu ve koridorda bana doğru süzülerek geliyordu sanki.

“Aaaaa!” dedi yumruklarını havaya kaldırıp kutlayarak. “Başardım!”

“Başardın,” dedim onu kucağıma alıp sarılarak. Onun kollarımda olması öylesine şahane bir histi ki birbirimize en son dokunduğumuzda neler olduğunu neredeyse unuttuyordum. Bu gece ne yapacağımızı.

“Harikaydın,” dedim. “Kutlamalıyız.”

Josie’nin gülümsemesi silindi.

“Planlarım var,” dedi. Sonra bakışları buz kesti. “Belki senin de vardır?”

Yanağımı işaret etti.

Lanet Kimberly.

Kırmızı rujlu öpücüğün kanıtını en azından dudağımda değil de yanağımda olduğu için şükrederek sildim. Zaten daha sonra açıklayacak çok şeyim vardı. Boğazımdaki yumru yüzünden zorlukla yutkunsam da, “Belki yarın ilk panelden önce kahvaltı yapabiliriz?” demeyi başardım.

Josie dudaklarını birbirine bastırdı. “Olur.”

Dönüp gitti ve ben, onu bir sonraki görüşümde her şeyin değişeceğini bilerek arkasından bakakaldım.

Elimde sadece umut vardı.

KİTAPDOSTLARI

18 Ağustos, 17:37

KitapciKiz: Planımız hâlâ geçerli, değil mi?

RJ.Okur: Dünya yansa kaçırmam.

KitapciKiz: Güzel. Nasıl yapalım? Senin kim olduğunu nereden anlayacağım? Yani teknik olarak konuşursak, iki yabancıyız aslında. Bugün birbirimizin yanından on kez geçmiş ya da bir oturumda yan yana oturmuş olabiliriz. Ve umarım açılış konuşması sırasında ön sıramda diş ipiyle dişini temizleyen o tüvit ceketli adam değildir.

RJ.Okur: O ben değildim. Ve bence birbirimizi gördüğümüzde tanıyacağız ama yine de lacivert bir takım elbise giyip yakama kırmızı gül takabilirim.

KitapciKiz: Tıpkı filmlerdeki gibi... Bak ya, gitmem lazım. Seninle konuşmaya daldığım için seninle buluşmaya geç kalsam epey garip olur. Görüşmek üzere!

27

Josie

Otel odama doğru yürürken kalbim tekledi. Bütün gün buradaki herhangi bir adamın RJ olabileceğini bilerek yüzleri taramıştım. Panelim sırasında bile izleyicileri aramaktan, orada olup olmadığını, göz teması kurup kurmayacağımızı ve bir bağ hissedip hissetmeyeceğimizi merak etmekten kendimi alamamıştım.

Onun yerine gözlerim sürekli Ryan'a takılmıştı. Yanımdaki yaşlı adamlar sözümü kestiğindeki endişeli kaş çatışı, Penelope Adler-Wolf konuşabilmem için ayağa kalkıp herkesi susturduğundaki gururlu gülümsemesi... Ama aynı zamanda onu konferansın oralarda, her zaman bir kadın sürüsü tarafından çevrelenmiş hâlde de görmüştüm. Eminim hepsi bu hırkalı, bağa gözlüklü, kendi sevdikleri kitaplara bayılan uzun boylu, sürekli gülümseyen adamın muhteşem olduğunu düşünüyordu.

Gülümsemesini başka bir kadının yönüne her çevirişinde içim kıskançlıkla dolmuştu.

Muhtemelen yanağında ruj izi bırakan o kadınla akşam yemeği yiyordu şimdi. Belki daha sonra onun odasına giderler ve bahse girerim ona aklını başından alacak bir orgazm yaşattırdı.

Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Gerçekten midem bulanıyordu.

Zihnimi dağıtmaya çalışarak “Aşırı Küçük” odama (odanın oteldeki adı buydu, ikiz yatak dışında zar zor sığılan bir odaydı) girdim ve RJ’yle buluşmak için seçtiğim elbiseyi giydim. Bedenim korku ve beklentiyle karıncalanıyordu. Keşke çocukken gerilime dayanamadığım için son sayfaları hızla okuduğum kitapların sonuna atladığım gibi bu gecenin de sonuna atlayabilseydim.

Yüz yüzeyken de çevrimiçi sohbetlerimizdeki kadar iyi bir bağ kurabilecek miydik? Yoksa kıvılcım buraya kadar mıydı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Henüz çıkmama gerek yoktu, bu yüzden yatağa oturup telefonumu çıkardım ve RJ’nin son mesajına baktım. Gözlerim profil resmine, küçük, deri ciltli kitabı tutan ellerinin o tanıdık görüntüsüne takıldı. Kendimi sapık gibi hissederek resme tıklayıp yakınlıktırdım. Bu kadar iyi tanıdığım ama hiç tanışmadığım bu adam hakkında ipuçları için piksellli görüntüyü taradım.

Açık mavi bir tişört giyiyordu ve boynunda pembe bir askı gibi bir şey seçtim. Belki bir yaka kartı askısı.

Kollarımın derisi karıncalandı. Kaç adam pembe askı takıyor dur ki?

Titreyen parmaklarla uzaklaştırdım ama şimdi de gri bir hırka gibi görünen şeyin kenarlarını fark ettim. Bir baş dönmesi dalgası vurdu ama kendimi tekrar ellerine bakmaya zorladım.

Geniş avuçlar, kalın parmaklar ve boğumlu eklemler.

Bu elleri tanıyordum. Bu ellerin kitapları dikkatle, neredeyse şefkatle tutuşunu izlemiştim. Onları saçlarımda ve derinlerimde hissetmişim.

Olamaz. Olabilir mi?

Görüşüm karardı, nefesim sığlaşırken göğüs kafesim sıkıştı. Yeni bir mesaj geldi.

RJ.Okur: Restorana geldim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. R'yle önceki konuşmalarımı taramak veya Ryan'la etkileşimlerimi zihinsel olarak analiz etmek için zamanım yoktu. Kardeşimi arayıp tavsiye almak için zamanım yoktu. Burada oturup çıldırmak için de zamanım yoktu. Kesinlikle.

Gitmem lazımdı. Hemen.

Topuklularımın üzerinde sendeleyerek restorana doğru hızla yürüdüm. Bacaklarım titriyordu, aklım dönen bir kasırgaydı... Şok, kafa karışıklığı ve binlerce soru. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Biliyor muydu? Biliyorsa neden bana söylememişti? Bilmiyorsa mutlu olacak mıydı? Ben mutlu muydum? Ya yanılıyorsam? Yanılmak istiyor muydum?

Yaklaşan felaket hissi beni bunalıttı ve tereddüt ettim. Ama çok geçti. Restorandaydım ve gözlerim girişte toplanmış kalabalığı taradı.

İşte oradaydı. Koyu mavi takım elbise. Açık mavi gömlek. Yakada kırmızı bir gül ve ellerinde bir papatya buketi.

Gözlerimi yavaşça yüzüne kaldırdım ve...

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Bu Ryan'dı.

Solgun, huzursuz ve gergin görünüyordu. Ama benim hissettiğim şaşkınlığın zerresi yoktu onda.

"Biliyordun," diye fısıldadım.

Gözlerini kırıştırdı. "Bir saniye... sen biliyor muydun?"

Sersemlemiş bir hâlde başımı sallayarak onayladım. Telefonuma bakıp parçaları birleştirmek bir şeydi. Burada durup onunla yüzleşmek bambaşka bir şey.

Boğazım öfke ve ihanet arasında bir hisle düğümlendi.

"Neden bana söylemedin... tuhaf bir oyun mu bu?"

"Hayır. Tabii ki değil." Ryan bir adım öne çıktı, gözleri panikle parlıyordu. "Josie. Ben... sana söylemeye çalıştım, yemin ederim ama ne zaman yüz yüze görüşmekten bahsetsem..."

Hayır demiştim. Ondan sabırlı olmasını, ben hazır olana kadar beklemesini isteyip durmuştum... ve o da beklemişti. *Tam olarak istediğimi yaptı.*

Öyleyse göğsüm neden bu kadar sıkışıyordu? Neden gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum ve nefes almakta zorlanıyordum?

“Gerçekten sensin yani?” Sesim titredi.

Başıyla onayladı, ellerini uzattı, buket yanında sarkıyordu. “Benim. Ryan James Lawson.”

“Nasıl anladın?” diye sordum, ona inanamayarak bakarak.

“Şeyi okuyordun...”

“*Prences Gelin*,” dedim nefes nefese. “Yani Mainée gitmeden önce biliyordun?”

İrkildi.

“Kardeşimin adını da biliyordun.” Bağlantıyı daha önce kuramadığıma inanamıyordum. “Annemin aşk romanları okuduğunu biliyordun. RJ’ye söylemediğim şeyler, Ryan’a söylediğim şeyler. Ya da tam tersi. Her neyse. Siktir. Olamaz.” Sesim histerikleşti. “Bunca zaman o sendin? Sen oydun? Bunca zaman?”

Dünyam sarsıldı ve oturacak bir yer aradım. Sakinleşmek istiyordum, bu meseleye rasyonel yaklaşmak istiyordum.

“Bekle, gitme...” Ryan elini uzatıp kolumu tuttu. “Bana on dakika verebilir misin? Beş dakika? Kızdığın için seni suçlamıyorum ama açıklamama izin ver. Lütfen.”

Sesindeki çıplaklık beni baş dönmekten ve kafa karışıklığımdan sıyrıp çıkardı ve kendimi ona bakmaya zorladım. Gerçekten bakmaya. Tam bir enkaz gibi görünüyordu. Gözleri yaşlıydı ve bir eli hâlâ papatyaları sıkıca tutuyordu. Yüzündeki ifadede tam ve mutlak bir umutsuzluk vardı.

Ve sonra her şey netleşti.

Arasında kaldığım iki adam aslında aynı kişiydi. RJ, Ryan ve işte burada karşımda duruyordu. Kalbi parçalanıyormuş gibi bana bakıyordu.

Göğsümdeki o sızı? Bunca haftadır neler kaçırdığımı fark etmenin acısındandı. Sorduğu ilk seferde onunla tanışacak kadar cesur olsaydım, her şey çoktan benim olabilirdi.

Bir an daha kaçırırsam ne olayım.

Tek kelime etmeden ona sarıldım. Kollarını bana dolamadan önce kısa bir süre tereddüt etti ama sonra hayal edebileceğim en iyi şekilde sarıldı; kurutucudan yeni çıkmış bir battaniyeye sarılmak gibiydi. Sırtımı okşuyor, üzgün olduğunu, bana söylemek istediğini ama nasıl yapacağını bilemediğini, benim için deli olduğunu, bunu telafi etmek için her şeyi yapacağını fısıldıyordu. Ellerim takım elbisesinin ceketine yapıştı, gözyaşlarım gömleğine sızdı ve kokusunu derin, sakinleştirici nefeslerle içime çektim. Dünyadaki en sevdiğim kokuydu bu.

“Ağlama KitapçıKız,” diye fısıldadı. O kadar usulca söylemişti ki bunu zar zor duydum. “Ağlama.”

“Bir yere gidebilir miyiz?” dedim, yüzüm hâlâ göğsüne gömülüydü.

“Rezervasyon yaptırdım. Daha fazla konuşabiliriz. Biliyorum, tüm bunlar karmaşık görünüyor ama her şeyi açıklamaya çalışacağım.”

Akıllıca olan da buydu. Akşam yemeğine oturup her şeyi konuşmak, bunun kitapçıdaki ortaklığımız için ne anlama geldiğini, ilişkimizin daha ileri gitmesine izin verip vermeyeceğimizi tartışmak. Benim her zamanki yaklaşımım buydu. Mesafemi korumak, duygularımın yoğunluğundan kaçınmak ve her şeyi yönetilebilir, güvenli kategorilere ayırmak.

Ama okumayı sevdiğim kitaplardan bir şey öğrendiysem, o da hayatın yanlış anlaşılmalara, ham duygular ve zor gerçeklerle dolu olduğuydu. İlişkiler de öyleydi. Bazen kurguda kaybolarak çok fazla zaman geçirmenin beni gerçeklikle yüzleşemez hâle getirip getirmediğini merak ediyordum ama belki de hep tam tersini yapmıştım. Belki de beni başından beri tam da bu âna hazırlıyordu. Dağınık, karmaşık ve gerçek.

Peki ya şimdi? Sonunda hazırdım.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Yemeğe gitmek istemiyorum.”

“Ah,” dedi, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. “Anlıyorum...”

“Odan var, değil mi?”

Gözlerini kırptırdı. “Otelde mi? Evet.”

“Gidelim.”

Elini tutup geldiğim yoldan geri yürümeye başladım, artık topuklularımın üzerinde sendelemiyordum.

“Dur... ne oluyor?” dedi elimi çekip beni kendine döndürerek.

“Ne mi oluyor?” diye tekrarlardım onunla yüzleşerek. “Bu, yıllardır aldığım en iyi haber.”

Bunun ona ulaşması bir an sürdü ama ulaştığında bütün yüzü değişti, kafa karışıklığı umuda dönüştü. “Öyle mi?”

“RJ ve Ryan arasında kalıp keşke bir şekilde ikinizi de elimde tutabilseydim diye diye resmen *enkaza* dönmüştüm. Yani evet, bir noktada konuşmamız gerekecek ama şu an tek düşünebildiğim geçen gece kaldığımız yerden devam etmek.”

“Ben...” Başını iki yana salladı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. “O zaman gidelim.”

Kaldırımında aceleyle, el ele, Scholastic Kitap Fuarı’na giden çocuklar gibi sırtarak ilerledik.

Ancak otele vardığımızda gerilmeye başladı ve asansörde bana kaçamak bakışlar attı. Kapısına vardığımızdaysa anahtar kartıyla beceriksizce uğraşıp düşürdü. Almak için eğildim, sonra duraksayıp yanağına dokundum. “Hey. Orada durumlar nasıl?”

Parmağını elektrik prizine sokmuş gibi görünüyordu. Gözleri kocaman, gözlüğü kaymış. “İnanmakta zorluk çekiyorum. Bu gerçekten yaşıyor mu?”

Anahtar kartını okuyucuya tuttum. “Umarım yaşıyor dur.”

Kart onaylandı, kolu çevirdim ve odaya girdik. Kapı arkamızdan kapandığında bütün gerginliği doğrudan bana geçti.

Tertemiz ve beyaz yatağın görüntüsü, yanında yerde açık duran bavulu, daha önce giydiği hırka ve kot pantolonun bir sandalyenin üzerine atılmış olması, komodindeki lambanın sıcak ışığı. Her şeyin mahremiyeti. Bir otel odasında yalnızdık ve bizi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

“Hey,” dedi yanağıma dokunarak. “Orada durumlar nasıl?”

“Ben... gerginim,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü bu benim için önemli.” Daha önce hiç olmadığını fark ettim. Başka kimseyle böyle olmamıştı.

Bana saf bir tatlılıkla baktı. “Yanımdayım, biliyorsun değil mi?”

Sadece fiziksel olarak kastetmediğini biliyordum, mümkün olan her şekilde demek istiyordu. Biliyordum.

Elini tutup onu odaya yönlendirdim, o da buketi masaya bıraktı. Titreyen parmaklarla gömleğinin en üst düğmesine uzanıp açtım ve aşağı doğru ilerledim.

“Tanrım,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Göğsün.”

Artık resmiyet kazanmıştı. Yeni fetişim; şeftali tonlarındaki tenini, dağınık çillerini ve göğsüne yayılıp kemerinin içine dalan açık kumral tüylerini gözler önüne serecek şekilde gömleğinin düğmeleri açılmış, iki metrelik, yapılı bir adamdı. “İstiyorum.”

“Senindir.”

“Hepsi mi?”

Pantolonunun fermuarına uzandım, şimdiden bir kabarıklık vardı ama bileğimi yakaladı ve geçen seferki gibi geri çekileceğine dair bir panik ânı yaşadım.

Bunu yüzümden anlamış olmalı ki, “Durma. Ama yavaş gidebilir miyiz?” dedi.

İçten içe devam etmek için yanıp tutuşsam da başımla onayladım. Ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyeye attı.

“Ryan Lawson, şimdi de kırıksıklıklar için mi endişeleniyorsun?” dedim gülümseyerek.

“Sadece dağınık bir kaos yumağı olmadığını kanıtlamaya çalışıyorum. Arabamı ilk gördüğünde yüzünün aldığı o hâli hatırlıyorum.”

Saçları fazla mükemmel taranmıştı, bu yüzden uzanıp parmaklarım ile dağıttım. Şimdi daha çok benim Ryan’ıma benziyordu.

“Bense kaosu takdir etmeyi öğreniyorum,” dedim ona. Sonra gözlerimi ondan hiç ayırmadan gözlüğüne uzanıp onu arkamdaki masaya bıraktım.

Ellerimi gömleğinin altına kaydırdım. Omuzları geniş, kolları kalındı ve avuçlarımı üzerlerine yaydığımda gözlerimin büyümesine neden olan o büyük, yuvarlak göğüs kasları vardı. Burada baklava ya da V şeklinde karın kasları yoktu. Karnı tam kıvamında yumuşaktı, bu da demek oluyordu ki bu adam o çok sevdiği şeker yüklü kahveler gibi lezzetli şeylerden kendini mahrum etmiyordu. Buna bayılmıştım. Benim de pek çok yumuşak bölgem vardı. Aksiyon filminden çıkmış gibi yapılı olsaydı gözüm korkardı.

Kâğıttan bir çıkartma çekiyormuş gibi yapıp kalbinin üzerine bastırdım.

“Şey... o neydi?” dedi.

“Altın yıldız.”

Yüzüne baktım. Sevgiyle gülümsüyordu. Sonra ellerimi gövdesinden aşağı kaydırıp kemeriyle uğraşmaya başladım.

“Josie, bekle,” dedi çenemi yukarı kaldırarak. Tekrar kasıldım ve alnımdan öptü. “Yavaş gidiyoruz, değil mi? Lütfen, sana bakmam lazım.”

Vücutuma bakarken neredeyse gözlerinden alevler çıkıyordu. Büyük, sıcak eller omuzlarımda, boynumda dolandı. Elbisemin fermuarını arandığı için arkamı döndüm. Saçımı bir omzumun üzerinden okşadı ve yemin ederim burnunu başıma bastırıp kokladı. Sonra fermuarı aşağı kaydırды, parmakları sırtım boyunca iz sürdü.

Elbise ayaklarımın dibine düşüverdi. Pudra pembesi sutyenim, külotum ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey kalmamıştı üzerinde. RJ görsün diye elbiseyi sadece bir saat önce giymiştim. Tekrar dank etti. RJ Ryan, Ryan RJ’ydi ve bir şekilde ikisiyle de buradaydım.

Parmağının ucu kürekkemiklerimin arasına bastırdı. “Altın yıldız,” diye fısıldadı.

Sutyen askımın altına bir başka hafif parmak baskısı, sonra bir başkası; omurgamdan aşağı inen yıldızlar tüylerimi diken diken etti.

Arkamdan sıkıca sarılıp beni kendine bastırdı. Şayet kalçama dayanan bir kabarıklık olmasaydı çok tatlı bir an olabilirdi. Kendimi ona yasladım ve hayal kırıklığına uğramış gibi dilini şaklattı.

“Ne?” dedim masumca.

“Yavaş,” diye hatırlattı bana.

Sonra elimi tutup beni döndürdü, geri geri gidip yatağa otururken beni kendine çekti. Yüz yüze geldik.

“Ben...” Yüzü gevşedi. “Sen çok...” Dudaklarını yaladı. “Josie, ben...”

Menzile girip çıkan bir radyo gibi tekliyordu, bu yüzden ellerini alıp belime koydum.

Sahilde ya da geçen gün dükkânda epey aceleciyken şimdi temkinliydi. Ellerini kalçamda bir yukarı bir aşağı kaydırıyor, başparmaklarıyla karnımı okşuyordu. Vücudum alev aldı, bacaklarımdan aşağı titremeler yayıldı. Ellerini yukarı kaydırıp sutyenimin hemen altından kaburgalarımı sardı ve parmak uçları arkadaki kopçayla oynadı.

“Çıkarabilir miyim?” diye sordu. Çok kibardı. Sanki sutyenimi kabaca itip memelerimi akli fikri cinsellikte olan ergenler gibi avuçlayan o adam değilmiş gibi.

Gülümseyerek başımı sallayıp onayladım.

“Söyle.”

İfadesi ciddiydi.

“Evet,” dedim itaatkârca.

Yavaşça sutyenimi açtı, bu yeni manzarayı içine çekerken gözleri karardı. Avuçları sıcak ve doyulmaz bir şekilde sertti. Memelerimi kavrayıp öne eğildi, ağzı bir meme ucuma, sonra diğerine gitti. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve zevkten mırıldandım. Her şey rüya gibi, altın renginde bir yaz sabahındaki bal kadar tatlıydı.

Elleri kalçama indi ve parmakları külotumun lastikli kenarıyla oynadı.

“Bunu da çıkarabilir miyim?”

“Sence?”

“Duymam gerek.”

Bekledi ve “Evet,” dediğimde aşağı kaydırmaya başladı.

Külotumdan çıktım, ayakkabılarımı da geride bıraktım ve sonra sadece ben vardım. Ryan neredeyse tamamen giyinik bir hâlde karşımda otururken ben halının üzerinde çıplak duruyordum. Kendi içime çekilmeye başladım ama bileklerimi yakalayıp beni dışarıda tuttu, beni bir o yana bir bu yana döndürürken gözleri vücudumda dolaşıyordu.

“Gördüğüm en güzel şey,” diye mırıldandı. Bu tembel incelemeye daha fazla dayanamadığımda başını kaldırdı.

“Seni yatağa götürebilir miyim?”

“Evet!” diye bağırdım ve gülümseyerek öne eğilip beni omzuna attı.

Havaya kaldırıldığımda tavanla aramda birkaç santim kala ciyakladım ama çok geçmeden indirildim. Ryan sırtarak üzerime gelirken sırtım yatağa nazikçe çarptı.

“Oldukça istekli görünüyordun,” dedi.

“Geçen gün beni o kadar azmış ve rahatsız bir hâlde bıraktın ki..”

“Biliyorum.” Gülümsemesi kayboldu, dudakları somurtarak aşağı indi. “Kendimi affettirmeme izin ver misin?”

“Ettirsen iyi olur.”

Alnımı öptü, sonra dudaklarımı ve ardından aşağı doğru inerek boynumu, memelerimi, karnımı, kalçamı... Bacaklarımı aralamak için bir teşvike ihtiyacım yoktu. Beni yalarken, emerken, iki parmağını içime kaydırıp okşarken o ıslak, sıcak dilini hissettiğimde nefesim kesildi. Geçen gün kitapçada olduğu kadar harika hissettiriyordu ama bu sefer aramızda ne bir engel, ne geri durmak ne de mecburi yalanlar vardı. Haklıydı. Bu çok daha iyiydi. Ben hazır

değilken sabrettiği için ona minnettardım, birbirimize tamamen şeffaf olabilene kadar bizi beklettiği için de öyle.

Hâlâ yavaş hareket ettiğinden onu tam istediğim yere yönlendirmek için kalçamı oynattım. Tam doğru noktayı bulduğunda nefesimi tuttum. “Tekrar yap,” demek üzereydim ama görünüşe göre mesajı almıştı çünkü aynı hareketi tekrarladı, daireler çizip okşadı. Ritim mükemmel, sürtünme enfesti.

Nasıl yapıyorsa yapmış, tam da istediğim gibi devam etmeyi başarmıştı.

Zaman uzadı, büküldü. Ne kadar süredir bu hâldeyiz hiçbir fikrim yoktu ama kıvrandım, bacaklarım titredi ve geçmişte dalga geçtiğim türden sesler çıkardım. Nefes nefese inliyor, devam etmesi için yalvarıyordum. Durma, aynen böyle, Tanrım, Tanrım, *evet, evet, evet!* Acımasız yoğunluk artarken beni sıkıca tuttu. Fırtınalı bir denizdeki dalgalar gibi en yüksek zirveye ulaşıp tepetaklak yuvarlanana, tekrar tekrar bağırana dek devam etti.

Gözlerimi açıp onun yüzünü bulanık bir şekilde üzerimde gördüğümde titriyordum.

Bana tepemden sııttı.

“Birinin, kadınların gerçek hayatta böyle sesler çıkarmadığını iddia ettiğini hatırlar gibiyim.”

“Görünüşe göre bunun sebebi sadece vasat seks yapmış olmamış.”

Kıkırdadı. “Artık değil. KitapçıKız en iyisine layık.”

Güldüm ve hayretle başımı iki yana salladım. “Hâlâ RJ olduğuna inanamıyorum. Bunca zamandır seninle konuştuğuma inanamıyorum. Alışmam biraz zaman alacak.”

“Ama bu iyi bir şey mi? İyi olduğundan emin misin?” Sesindeki kırılganlık beni şaşırttı ve elimi yanağına koyup koyu bal rengi gözlerine baktım. Bana kendini yeterli hissetmediğini, sadece katılım gösterdiği için ödüllendirilen çocuk olduğunu anlatışını falan her şeyi, hepsini silmek istiyordum. Zihnindeki olağanüstü olmadığına dair her şüpheyi kaldırmak istiyordum.

“Çok iyi,” dedim. “Kesinlikle en iyisi.”

Nefesini verdi ve yastıkta yanıma yerleşti. Bir kolunu bana dolayıp başımı göğsüne, yanağımı açık gömleğine yasladı.

“Bunu ilk öğrendiğimde nasıl başa çıkacağımı bilemedim,” dedi, sesi sessiz bir mırıldanma gibiydi.

Gömleği açık olsa da hâlâ tamamen giyinikti ve eli çıplak karnımda durduğunda aniden savunmasız hissettim.

“Muhtemelen bunun o kadar da iyi bir şey olduğunu düşünmedin, ha?” Şimdi savunmasız çıkan *benim* sesimdi.

“Başta öyle değildi. Bize şans vermen için seni ikna etmek adına ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini anlamam uzun sürmedi ama.”

“Sana hiç yardımcı olmadım.”

Parmaklarını karnımda gezdirdi. “Birisi bana bir keresinde çabanın onu değerli kılan şey olduğunu söylemişti. Mücevher madenciliği gibi. Eğer açıkta olsalardı, o kadar değerli olmazlardı.”

En sevdiğim kitaplar için söylediğim sözleri benim için söylüyordu. Bu bana ilk kez belki de kabuğumun bir karakter kusuru olmadığını hissettirdi. Belki tanınması çok da zor biri değildim. Belki de sadece çaba göstermeye istekli birini bekliyordum.

Cevap veremeden elini bacaklarımın arasına, hâlâ hassas olduğum yere kaydırды. Nefesim kesildi. Parmakları o kadar yavaş hareketlerle daireler çizmeye başladı ki içime dolan o muazzam hisle tekrar iç çekmekten kendimi alamadım.

Yine de ona söylemem gerektiğini hissediyordum.

“Bil diye söylüyorum. Seks sırasında asla birden fazla kez orgazm olmam.”

“Sorun değil.” Ama durmadı ve gerçekten harika hissettiriyordu, bu yüzden rahatlamaya ve tadını çıkarmaya çalıştım.

“Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum,” diye mırıldandım.

“Asla.”

Ama dakikalar geçtikçe endişelenmeye başladım. O, aşk romanı okuyan, sekse pozitif yaklaşan partnerlere alışkındı, me-

safeli buz kraliçelerine değil. Artı, bana zaten birinci sınıf bir orgazm yaşatmıştı ve açgözlü olmak istemiyordum. Ya sabırsızlanıyorsa? Ya da sıkılıyorsa? Kadınlar bu yüzden taklit yapıyordu işte. Ama bunu denersen anlardı çünkü gerçeğini az önce görmüştü.

“Gerçekten başka bir şey yapabiliriz,” dedim bir süre sonra.

Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Josie. İyi hissetmiyorsan söylemen yeter.”

Baskıyı artırdığında nefesim kesildi. “Hayır, iyi. Çok iyi. Sadece...”

“Ne?”

“Bu kadar çok zaman ve... ve çaba harcadığın için kötü hissediyorum.”

Şakağıma bir dudak teması daha. “Hayallerimdeki kızla yataktayım, o çıplak, sıcak ve yumuşak, ben de tam olarak dokunmayı hayal ettiğim yere dokunuyorum. Hayatımın en güzel zamanını geçiriyorum.”

Göğsüme sıcak bir parıltı yerleşti. “Hayallerindeki kız mı?”

“Aynen öyle.” Kelimeler derin bir gürleme gibiydi ve içimden bir başka zevk dalgası geçti.

“Anlat bana.”

Kıkırdadı. “Edepsiz şeyler söylememi mi istiyorsun?”

“Olur.” Geçmişte hoşlandığım bir şey değildi ama Ryan beni değişimin gücüne inandırmıştı.

“Bakalım... O gıcırtılı kitaplıkları taşıdığın gün kıcını izliyordum. Eteğini kaldırıp külotunu indirmeyi, seni eğip içine girmeyi ne kadar istediğimi düşünmemeye çalışıyordum.” Parmakları hızlanınca vücuduma yayılan bir sıcaklık dalgası hissettim. “Kavga ettiğimizde bile, seni bir kitaplığa bastırıp sen kıvrana kadar öpmek için yanıp tutuşuyordum. Rüyalarım da cabası. O kadar sertleşmiş uyanıyordum ki hareket edemiyordum.”

Bacaklarım titremeye başladı. Konuşmaya, bana dokunmaya devam etti.

“Seninle oteldeki o yatakta uyandığımızı hayal ettim, kaşık pozisyonundaydık ve ben sertleşiyor, sertleşiyordum ta ki sen içine girmeme izin verene kadar. İkimiz de uykuluyduk, dudaklarım boynunun arkasına bastırılmıştı ve elim bacaklarının arasındaydı.”

Parmaklarım açık gömleğini buldu ve ona yapıştım, kendimi bu hissin yoğunluğuna hazırladım. Bu, artan uyarılmadan daha fazlasıydı; asıl sebep onun sözleriydi. Bu basit bir edepsiz konuma değildi. Bunlar onun en mahrem düşünceleri, kulağıma fısıldadığı itiraflarıydı.

“İşteyken kendimi sesini dinlerken ve dudaklarının nasıl mükemmel bir yay gibi görüldüğünü, sinirlendiğinde boynunun nasıl kızarmaya başladığını düşünürken buluyordum. Tıpkı şu anki gibi.”

Cevap veremedim. Tam sınırdaydım ve ağzını kulağıma indirip, “Okuduğum tüm kitaplar ve kurduğum tüm fanteziler arasında, hiçbirisi seninle olmanın gerçeğinin yanına bile yaklaşamaz. Hep seni bekledim,” dedi. Dudaklarını çeneme bastırdı. “Lütfen buna güven. İstedğin her şeyi sana vermek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Ona inanmaya başlıyordum. Sabrının meyvesini alacak gibiydi. Bacaklarım gergin ve nefes nefeseydim. Gömleğindeki tutuşum sıkılaştı, gözlerimi sımsıkı kapadım, sırtımı büktüm ve...

Bu orgazm dalga dalga üzerime çöktü, beni yukarı aşağı savurdu ve tekrar yüzeye çıktığımda ılık, sakın suda yüzüyormuşum gibi hissediyordum. Yavaşça vücudumun yataktaki ağırlığının, altımı örten çarşafın ve Ryan’ın gömlek yakasının yanağıma sürtünmesinin farkına varmaya başladım. Dudaklarının saçıma yaptığı baskıyı ve “Bu kadar dağılman gördüğüm en seksi şeydi,” diye mırıldanan sesini, sonra...

“Siktir,” diye fısıldadım. Bu adamla başım büyük beladaydı.

“İnliyor musun emir mi veriyorsun?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ha? Ah. İkisi de.”

Daha fazla uzatmadan eğilip kemerini tuttum. Yeterince yavaş ilerlemiştik. İşleri hızlandırmaya hazırdım. Ellerini savuşturup o

kemeri çıkardım, sonra pantolonunun tokasını açtım ve bebe mavisini baksırıyla sola yatmış kabarıklığı ortaya çıktı.

Penisini kavramamla inlemeye başladı. Ryan'ın tatmin etmeyi sevdiği açıktı ama şimdi onun tatmin olduğunu görmeye hazırdım. Onu dağıtanın ben olduğumu bilerek dağılmasını istiyordum.

“Sıra bende.”

Bu işte onun kadar usta olduğumu söylemek isterdim ama gömleğini çıkarırken, sonra pantolonunu indirmeye çalışırken elim kolum birbirine dolandı. Bana yardım ederek her şeyi yere fırlattı. Baksırının içine uzanıp elimi aletin etrafına sardım.

“Oh, çok şükür,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Devasa bir canavar olabilir mi diye korkuyordum.”

Garip bir kahkaha. “Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.”

“Çok heyecanlıyım,” dedim dürüstçe. “Romanlardaki kadınların o devasa penislerle paramparça edilmeye meraklı olduğunu biliyorum. Ne mutlu onlara! Ama ben, karşımda orantılı ve altından kalkabileceğim bir penis gördüğüm için resmen şükrediyorum.”

“Bu...” Duraksadı. “İyi mi yani?”

“Bu harika. Mükemmel. Şahane. Yani senin hiçbir şeyin küçük değil tabii.”

Baksırını indirdim. Tamamen çıkarmama yardım edip diğer kıyafetlerin yanına fırlattı. “Sırtüstü yat.”

Tek kelime etmeden dediğimi yaptı. Yatağı böylesine doldurması neredeyse komikti. Ayakları boşluğa düşmesin diye bacaklarını iki yana açmıştı. Ve sonunda tamamen çıplaktı. Kalın uyluklar, kaslı baldırlar; hepsi de açık kumral, kıvrıkcık tüylerle kaplıydı. Kasıklarına yakın o bölgedeki teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Bir an o manzarayı da görebilmek için onu yüzüstü çevirmeyi geçirdim aklımdan. Ama vazgeçip aşağı doğru ilerledim. Kalça kemiğinin yanındaki yumuşak teni öptüm, elimi göbeğinden aşağı süzülen o davetkâr hattın üzerinden, tam da varmak istediğim yere kadar kaydırdım.

Bir elimle aletini tutup ucunu yaladım.

“Siktir,” diye tısladı.

“İnliyor musun emir mi veriyorsun?” deyip onu daha derine aldım. Kalçaları sarsıldı ama sonra hareketsiz kaldı ve onu tanımama izin verdi. Hayatımda ilk kez bunu yapmak bir an-garya ya da beklenti gibi gelmiyordu. Bu bir ayrıcalık, bir zevk, bir keyifti. Bunu ona vermek, nefesinin hızlandığını görmek ve kontrolü elinde tutmaya çalışırken ellerinin çarşafı sıkmasını izlemek...

Ama çok geçmeden beni yukarı çekti, başını iki yana salladı ve beni yatağa geri attı.

“Şimdilik bu kadarını kaldırabilirim,” dedi sırtarak.

Yatak başlığına doğru geri kaydım ve o dizlerinin üzerine kalktı.

“Kondom?” dedim umutla.

Komodinin çekmecesini açıp bir tane çıkardı. “Pantolonumun cebinde de birkaç tane var, her ihtimale karşı.”

Kızardı ve bu koca çıplak adam kızardığında yüzündeki pem-belik o kadar tatlıydı ki dayanamadım.

Kondom paketini aldım, açıp ona takarken beni izledi. Gözka-pakları zevkle titredi ve sonra belimi tutup beni altına çekti.

Tenlerimiz temas ettiğinde bir şok ânı yaşandı. Bir kış gecesin-deki kalorifer kadar sıcaktı. Ve cüssesi...

“Tanrım, çok..” Neredeyse “büyüksün” diyecekken durdum. “Mükemmelsin,” dedim onun yerine.

Her ne kadar hayranı olsam da vücudundan çok daha fazlası vardı. Aylardır çevrimiçi olarak içimi döktüğüm adam, haftalardır yan yana çalıştığım adam, tutkusu, dürüstlüğü ve özverisi için say-gı ve hayranlık duymaya başladığım adam.

Artık baş düşmanım ya da rakibim bile değildi. Bir şekilde en iyi arkadaşım olmuştu.

Şimdi tenlerimiz birbirine değiyordu. Sıcak kahverengi gözleri, büyümüş gözbebekleri ve yumuşak kirpikleriyle bana bakıyordu.

Yüzüme eğilip dudaklarımı buldu. Tutkulu, sanki bir arayışta olan öpücükler, hâlâ yavaş, hâlâ tadını çıkarır gibiydi... Bacaklarımı diziyle ayırdı ve bana sürtündüğünü hissettim.

“Josie. Bunu yapmak istiyor musun?”

Sadece başımla onaylayabildim ve o altdudağımı ısırarak beni cezalandırdı.

“Kelimeler,” dedi. “Kelime istiyorum.”

Şu an bu büyük bir istek gibi geliyordu ama yine de denedim.

“Lütfen.”

İçime sadece bir santim girerken gözleri parladı.

“Lütfen, ne?” dedi.

Daha fazlasını söyleyebilmek için çabaladım, hissettiklerimi yakalayacak doğru kelimeyi arıyordum. “Lütfen benim ol, Ryan.”

Gülümsemesi saf güneş ışığı gibiydi. “Öyleyim zaten,” dedi ve tamamen içime girdi.

İkimiz de zevk içinde rahat bir nefes verdik. Hayatım boyunca birini bu kadar çok istemeyi beklemiştim. Gardımı indirecek kadar güvende hissetmeyi istemişim. Biraz geri çekilip tekrar girdi. Ben kendimi akışına bırakmışım, direksiyon tamamen ondaydı. Kalbim göğsüme dar geliyordu. Bana kilitlenmiş durumda, yavaşça iterken beni izledi. Açısını, baskısını ara ara değiştiriyor ve kalçalarıyla yaptığı her şey bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu.

“Kitaplarınla ilgili söylediklerimi geri alıyorum” –tekrar içime hızla girince nefesim kesildi– “eğer sana böyle numaralar öğrettilerse.”

“Numaralar?” Alnındaki bir damar atıyordu. Kontrolü elinde tutmak için çok çalıştığı belliydi. Kalçalarımızın olduğu yönü işaret ettim.

“Bu yani. İyisin.”

Penisini derine itince inledim. “Numara yok.”

“Yani doğal olarak yetenekli misin?”

“Hayır. Sadece dikkat ediyorum.”

Tanrım, bu duyduğum en seksi şey değil de neydi?

“Mesela...” Dizimi kendine doğru çekip kalçalarımı yataktan bir santim kaldırdı ve tekrar içime girdi. Beni inleten yeni bir açı. “Bunu seviyor gibisin.”

Eğilip kulak mememi dişlerinin arasına alınca ürperdim. “Ve bunu.” Sonra eli saçıma gitti ve saçlarımı eline dolayıp sıkıca kavradı. Gözlerim geriye kayd. “Ve bunu da.”

“Hoşuna gidiyor mu?” Pek katkıda bulunmuyormuşum gibi hissediyordum ama yatağın içinde erirken eşlik etmek zordu.

“Şu an gördüğüm her şey hoşuma gidiyor. Hayallerimdeki kızlayım, unuttun mu?”

Gözlerini kapadı ve tekrar içime girdi. Tekrar tekrar, yavaş ve istikrarlı hızlanana kadar. Sonra temposunu artırdı ve alnını yüzüme bastırdı. Vücudundaki her kas zerresinin gerildiğini hissediyordum. Tırnaklarımı sırtında gezdirdim, omzunu ısırdım ve nihayet ritmi bozulup kasılana ve titreyene kadar, üzerime yığılmadan önce bu âna tutunabildiği kadar tutunana dek boynunu öptüm.

“Oof,” dedim.

Fırlayıp üzerimden yuvarlandı. “Özür dilerim, seni..”

Onu tekrar üzerime çektim. “Ez beni, lütfen.”

Başını iki yana sallayarak beni üzerine çekti ve ben de yanağım göğsünde, kalp atış hızının yavaşça sakinleşmesini dinleyerek üzerine yayıldım. Vücudumdaki gerginlik öyle bir eridi ki gevşeyip bir anlığına uyuyakaldım.

“Bu gece benimle kalır mısın?” diye sordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gitmeyi bir saniyeliğine bile düşünmemiştim.

“Kalsam iyi olur. Yarın kahvaltıda kimsenin yerimi kapmasını istemem. Bu arada yanağındaki o ruj da nereden çıktı?”

Kıskanç bir cadaloz gibi görünüyordum ama Ryan kıkırdayıp kollarını bana doladı. Deli gömleği giymiş gibiydim, buna bayılmışımdım.

“Bütün gün düşündüğüm tek şey sendin,” dedi alnımı öperek. “Ve şimdi de açsındır diye düşünüyorum. Sana akşam yemeği yedirmedim.”

Bu yataktan çıkmamın imkânı yoktu. “Oda servisi çağırsak?”

“Olur. Ama sonra... konuşalım mı?”

Konuşmamız gerektiğini biliyordum. Olan biletini, kitapçıdaki ortaklığımızı, geleceğimizi ve tüm bunların ne anlama geldiğini konuşmamız lazımdı. Ama aklımda başka bir şey vardı. Sorun şu ki, o şey benim odamdaydı.

“Yanlış anlamamı istemiyorum,” dedim, “ama ben, şey, bugün en sevdiğim yazarlardan birinin ön okuma kopyasını aldım...”

“Ben de!” Yüz yüze geleceğimiz şekilde döndü. “Kafayı taktığım bir serinin son kitabı...”

“Ve sürekli onu düşünüyorum...”

“Ögle yemeğinde ilk bölümü okudum...”

Birbirimizin sözünü kesip durduğumuz için aynı anda sustuk. Sonra kahkahalara boğulduk.

“Bu gece biraz okusak kızmazsın, değil mi?” diye sordum.

“Kızmak mı?” Tekrar güldü. “Seninle yatakta takılıp kitap okumaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum.”

Nihayetinde öyle yaptık.

Ryan odaya sipariş verdi. Temizlenip giyindi, sonra anahtar kartımı alıp tekerlekli valizimi ve konferanstan aldığım kitaplarla dolu bez çantamı getirmek için odama gitti. Yemekten sonra baksırına kadar soyundu, ben de pijamalarımı giydim ve yatakta oturup kitaplarımızı açtık.

Bacaklarımı kucağına çekti ve bir eliyle tembelce okşarken sadece sayfayı çevirmesi gerektiğinde elini çekti.

Hikâyelerimizde kaybolurken hayatımda ilk kez mutlu bir son için umutlandığımı fark ettim.

28

Ryan

Josie Klein'in elini tutmak şimdilerde en sevdiğim şeydi. Onu öpmek de. Üstüne çıkmak, altına girmek, içine girmek, boşalırken çıkardığı keskin, kısık sesleri duymak. Yatakta uzanıp sohbet etmek, birlikte okumak ya da okumak üzerine konuşmak. Josie'yle ilgili her şey en sevdiğim şeydi. Josie en sevdiğim şeydi.

Sinirleneceğinden, beni yani Ryan'ı bir daha görmek istemeyeceğinden ya da benimle yani RJ'yle konuşmak istemeyeceğinden korkarak o kadar çok zaman harcamıştım ki içinde bulunduğumuz bu ânın ihtimalinin dahi ne kadar iyi olabileceğini düşünmemiştim. Bizim ne kadar iyi olabileceğimizi.

Bu son haftaya bakılırsa birlikte harikaydık.

Cumartesi: Josie'nin uykulu iç çekişiyle uyanmıştım. Saf mutluluk. Sonra ağır ağır sabah seksi fantezimi yaşama şansım olmuştu ki hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Ardından gelen oda servisi ise beklediğim kadar iyi değildi. Meğer avokado tost dedikleri şey gerçekten avokado ve tost ekmeğiymiş.

Daha sonra birlikte fuarı gezmiştik. Yeni yayınevlerinin temsilcileriyle tanışmış ve yeni dükkân için vizyonumuzdan bahsetmiştik. Birkaç dakikada bir Josie'ye bakıyor, kızarıp durduğunu görünce sırtımdan edemiyordum. Konferans bittiğinde ikimiz de

odamıza koşup çırılçıplak soyunarak daha fazla zaman geçirmeye hazırдық.

Pazar: (Yine tatlı ve yavaş bir sabah seksi ve sonrasında) turistçilik oynamış ve yürüyerek Faneuil Hall'a inmiştik. Holokost Anıtı'ndaki cam sütunlarında yazılı her alıntıyı tek tek okumuş, sonra North End'e gidip farklı markaların *cannolilerini* test etmiştik. (Mike's kazanmıştı.) Oradan da Uber'le evine dönmüştük. Artık ayrılmaya karar vermiştik ama veda öpücüğümüz o kadar ateşliydi ki Josie beni yukarı sürüklemiş ve ne istiyorsa yapmıştı. Ki buna hiç itirazım olmamıştı.

Pazartesi: Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmıştık ama Cinderella yüzümdeki gülümsemeyi görür görmez anlamıştı. Diğer herkesin anlaması da o kadar uzun sürmemişti. Dükkânları kapadıktan sonra Josie'yi düzgün bir akşam yemeğine çıkarmıştım.

Salı: Josie'nin yatağında uyanmıştım. Yatağı da en az onun kadar yumuşak ve güzeldi. İkiz yatağı benim için epey küçüktü ama Josie'yle küçük bir yerde sıkışıp kalmayı battal boy yatağında yalnız yatmaya tercih ederdim. Dışarıdan söylediğimiz Thai yemeğini yemiş ve gecenin çoğunu uyanık geçirmiştik. Bir yandan sevişmiş bir yandan perşembe günü Xander'le yapacağımız son toplantı için plan yapmıştık.

Bu da bizi çarşambaya getirmişti.

Bugüne.

"Günaydın çifte kumrular," dedi Eddie, biz kapıdan girerken. Artık bütün dükkân için tek bir kapı vardı.

Josie elimi bıraktı. Parmakları kavramayı özledim ama alınmadım. Josie eğer suyun sıcaklığına alışmak için parmaklarını yavaşça daldırmak istiyorsa sabırlı olacaktım. Annemin o vıcık vıcık metaforu son derece mantıklı gelmeye başlamıştı.

"İşler iyi gidiyor, ha?"

Josie haklıydı. Bizin konferansta olduğumuz hafta sonu inşaat resmen bitmişti ama ekibin her şeyi taşıması birkaç günü bulacaktı.

“Burası çok... sessiz,” dedim. “Gürültüden eser yok.”

“Bundan sonra duymak istediğim tek gürültü sizinki,” dedi Eddie.

Josie’nin gözleri büyüdü ve arkasını dönüp hızlı adımlarla dükkânın kendi tarafına gitti.

“Özür dilerim,” Eddie omuz silkti, “ama hemen malzeme veriyor.”

“Buyurunuz ekstra kremalı beyaz mocha frappe,” dedi Mabel içeceğimi uzatarak. “Ve kız arkadaşın için Americano.”

“Sağ ol,” dedim içecekleri alırken. Son üç ayda değişen tek şey dükkân değildi. Mabel’in siparişlerimizi karıştırdığı zamanlar sanki başka bir hayattaymış gibi geliyordu. Josie’nin adımı Brian sandığı zamanlar.

Josie’ye kahvesini götürdüğümde yalnız değildi. Taşlarla süslü bastonuna iki eliyle yaslanmış hâlde Georgia da oradaydı. Josie’nin başı öne düşerken onunki dikleşti. Konuşmalarımızdan biliyorum ki Josie bu tanışmadan ne kadar korkuyorsa ben de o kadar dört gözle bekliyordum.

“Georgia,” dedim elimi uzatarak. “Sonunda tanışmak ne güzel.”

“Gerçekten şok edici derecede uzunmuş,” dedi Georgia, ben orada değilmişim gibi.

Gülünce yüzü parladı. Bu yönüyle bana Josie’yi hatırlatıyordu. Tek fark şu ki ablasının yüzünde bu gülümsemeyi görebilmek haftalarımı almıştı.

“Güzel, sıkı el sıkışıyorsun,” dedi Josie’ye göz kırparak. “Söyle bakalım, Ryan ya da RJ, ablamla ilgili niyetin ne?”

Frappuccino boğazımda kaldı.

“Tam olarak nesinden hoşlanıyorsun?” diye sordu Georgia.

“Tamam, ben kaçtım,” dedi Josie. “Georgia, lütfen üzerine fazla gitme?”

“Peki, sevgili ablacım,” dedi Georgia tatlı tatlı gülümseyerek.

Ama Josie arka odaya kaybolur kaybolmaz Georgia bana döndü, ifadesi ölümcül derecede ciddiye. “Bana bak,” dedi, “ablamı hayatında hiç bu kadar mutlu görmedim.”

Tereddütle karışık gülümsedim. “Teşekkürler, gerçekten...”

“İltifat etmiyorum,” dedi ve çenemi kapadım. “Bu bir uyarı. Josie hayatını, kendi istek ve ihtiyaçlarını başkaları için feda ederek geçirdi. Özellikle de benim için, hâliyle ona borcumu asla ödeyemem.” Sesi çatladı ve boğazını temizleyip tekrar odaklandı. “Olduğu yere gelmek için resmen kışını yırttı. Çalışkanlığını ve zekâsını sömüren bir adam tarafından kazıklandığını görmek beni çok sinirlendirir.”

Kanım çekildi.

Sanki en derin korkumu seslendiriyormuş gibiydi. Josie’nin bu kitapçıyı işletmek için bana ihtiyacı yoktu. Georgia haklıydı. Josie her şeye rağmen bulunduğu konuma tırnaklarıyla kazıyarak gelirken ben şans eseri gelmiştim. Çoğu zaman kendi ekibimi bile zor idare ediyordum.

“Ona bunu asla yapmam,” dedim. “Ablana bayılıyorum, Georgia. O tanıdığım en...”

“Biliyorum,” diye kesti Georgia. “Bir kerecik olsun onu önceleyecek biriyle olmayı hak ediyor. Anlıyor musun?”

“Elbette,” dedim vurgulamak için başımı sallayarak.

“Gerçekten anlasan iyi edersin,” dedi gözlerini kısarak. “Ablam hayallerini elde etmeyi hak ediyor. Belli ki sen de bu hayallere dahilsin.”

Derin bir nefes aldım. Josie’nin kardeşinin, ona herkesten yakın bu kızın da bunu görmesi beni mutlu etmişti.

“İkinizi de hayal kırıklığına uğratmayacağım,” diye söz verdim.

Ertesi sabah Josie’nin yatağında uyandım, sanki üzerimde kara bir bulut dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım. Eğlenelim, uyanık kalıp sevişelim, derin sohbetler edelim şeklinde bir gece değildi, hayır. Endişeliydim, yatakta dönüp durmuş, tüm planlarımızı gözden geçirmiş ve her şeyi tekrar tekrar düşünmüştüm.

Josie iyimser görünüyordu, ben de öyleymişim gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

“Düşüncelerini duyabiliyorum,” dedi. Başı göğsümdeydi ve sabahın erken ışığında neredeyse peri gibi görünüyordu.

“Öyle mi?” dedim parmağımı kolunda gezdirerek. “Ne düşünüyorum peki?”

“Fıstık ezmesi.”

Beni neyin daha çok güldürdüğünü bilmiyordum, sesindeki o düşünceli tını mı yoksa kelimelerin kendisi mi?

“Düşünmüyordum ama şimdi düşünüyorum,” dedim. Tatlı krizimin beni ele geçirdiği geçen gecenin üçünü hatırlayarak. Çıplak hâlde Josie’nin mutfağına gidip kilerini neredeyse boş bulunca hayal kırıklığına uğramıştım. Krizimi tatmin etmeye en yakın şey bir kavanoz fıstık ezmesiydi. Ben de çocukluğumun en sevdiğim lezzetlerinden biriyle tanıştırmıştım Josie’yi. Fıstık ezmesi lolipopu, yani fıstık ezmesine batırılmış bir kaşık.

Tam isabetti. Sonrasında mutfak tezgâhında yaptığımız seks de öyle.

“Kavanozu getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Yatakta yemek yemek yok dememiş miydin? Ayrıca sana kahvaltı hazırlamak istiyorum. Gerçek bir kahvaltı, o hazır yulaf lapası zırvalığından değil.”

“Yulaf besleyicidir,” dedi. “Lif bakımından zengindir...”

“Ve tadı mukavva gibidir. Bırak sana kahvaltı hazırlayayım.”

“Peki,” diye iç çekti Josie ama memnun görünüyordu. “Sanırım her gün uzun boylu, çıplak bir adam bana kahvaltı hazırlamayı teklif etmiyor.”

“Edebilir,” dedim yanlışlıkla sesli bir şekilde.

Onun dikkatini bu şaşkın âşık gafımdan uzaklaştırmak için acınası bir çabayla burnundan öpüp yataktan fırladım. Josie’nin de emin olduğunu görene kadar kendimi tamamen kaptırmamak için elimden geleni yapıyordum ama aradığım kişinin Josie olduğunu bilirken işim çok zordu.

Bundan sonra olacak hiçbir şeyde söz hakkı benim değildi. İş ortağım olup olmayacağı Xander'a bağlıydı, gerisiyse Josie'ye.

Birkaç malzeme almak için köşedeki markete koşarken, her şey sırayla, diye hatırlattım kendime. Buzdolabında tereyağı olmayan bir kadına nasıl âşık olmuştum ben?

Otuz dakika sonra Josie yatak odasından çıkıyordu. Gardenya gibi kokuyordu ve saçları ıslaktı.

“Vay canına, döktürmüşsün,” dedi tabaklara bakarken.

“Yumurtanı nasıl sevdiğini sormayı unuttum, o yüzden her şekilde yaptım.” Son tabağı masaya koydum. “Tatlı ve tuzlu bagellerim de var; tereyağı, reçel, krem peynir ve füme somon. Pardon, bageller biraz yandı.”

“Mmm, füme somon,” dedi Josie, iyi kızarmış susamlı bagele uzanarak. “Dindar değilim ama tam bir Yahudi gibi yiyorum.”

“Peki yumurtanı nasıl istersin?” diye sordum masadaki seçeneklere bakarak. Çırpılmış, sahandada, poşe ve omlet vardı.

Josie yüzünü buruşturdu. “İstemem,” diye itiraf etti. “Üzgünüm ama bagel yeter. Gerginken pek bir şey yiyemem.”

“Gergin misin?” diye sordum temkinli bir şekilde.

“Elbette. Yani planımıza güveniyorum ama Xander'a güvenmiyorum.”

Midem kasıldı. Korktuğum şeyi dile getirmişti. Josie'nin planı zekice ve hazırladığımız sunum kurşun geçirmezdi ama Xander gibi paragöz, manipülatör bir pislikle uğraşırken mantık ve sağduyunun bir önemi kalmıyordu.

“Eğer o...” Josie başını iki yana salladı. “Başka iş ihtimalim yok.”

“Herhangi bir kitapçı seni havada karada kapar,” dedim istemediğim bir iş olsa bile başka bir iş ihtimalim olduğu için suçluluk duyarak. Kalbim burada, Josie ve kitabevimizdeydi ve bunu Gretchen'a açıkça belirtmiştim. O da son bir ayı fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye çalışarak geçirmişti.

“Bilmiyorum,” dedi Josie. “Bağımsız bir kitapçada müdür pozisyonu bulmak kolay değil. Başka şehirlerde aramam gerekebilir

ve Georgia'yı bırakmak istemiyorum. Sanki her şey pamuk ipliğine bağlıymış gibi.”

“Öyle,” diyerek onayladım ve denkleme ilişkimizi de dahil edip etmediğini merak ettim. “O yüzden elimizdeki her şeyle bu toplantıya odaklanalım. Sonucu kontrol edemeyiz ama elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz. Değil mi?”

Josie'nin gözlerindeki o parıltı geri gelince gülümsedim. Bir şansımız varsa eğer o ateşli ruhu sayesindeydi. Önce beni deli eden, sonra da ona deli olmamı sağlayan o ruh sayesinde.

Bir saat sonra işe gittik.

Beans'ten kahvelerimizi aldıktan sonra dükkânın Mutlu Sonlar tarafına geçtim. Yapabileceğim bir milyon şey vardı ama volta at-
maktan başka bir şey yapamayacak kadar gergindim.

“Günaydın patron.”

Cinderella beni yerimden sıçrattı. En sevdiği koltuğa iyice gömüldüğünden onu fark etmemişim bile. Saçları bugün platin sarısıydı; şimdiye kadar onda gördüğüm en bilindik renklerden biriydi bu. Bu saçlar ve parlak mavi gözleriyle, adını aldığı o masal kahramanının yaşça büyük ve biraz karikatürize edilmiş bir versiyonu gibi duruyordu.

“Masal kitaplarından fırlamış gibisin,” dedim.

Kızardı ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Yeni dükkân için yeni imajım.”

“Selam millet!” Eliza yanımıza geldi.

Saatime baktım. “Antrenmanda olman gerekmiyor muydu?”

Eliza omuz silkti. “Şans dilemek için geldim.”

“Hepimiz geldik.”

Dönüp Indira'yı ve aslında haftalık mesaisini dün çoktan bitiren Nora'yı gördüm ve gözlerim doldu.

“Arkadaşlar, ben... bu... Burada olduğunuz için teşekkür ederim.”

“Bitiş çizgisini yalnız geçmene izin veremezdik. Toplantın kaçta?” diye sordu Indira.

“Yaklaşık beş dakika sonra,” dedim gergince.

“Xander’la ne olursa olsun,” dedi Cinderella, “seninle ne kadar gurur duyduğumuzu ve ne kadar sıkı savaştığını bilmeni istiyoruz.”

“Burada çalışmak beni genç tuttu,” dedi Nora.

“Ve seksi,” diye ekledi Eliza, omzunu Nora’nınkine değdirerek.

“Bana sadece bir iş vermedin,” dedi Cinderella boğazı düğüm-lenerek. “Bana bir yuva, güvenli bir alan verdin.”

Indira kolunu Cinderella’nın omzuna attı ve Eliza da diğer tarafına geçti. Hepimiz garip bir grup sarılması yaptık. Keşke bu kadar vedalaşıyormuşuz gibi olmasaydı. Ama sonuç ne olursa olsun her şey değişecekti.

Telefonum çalınca kusacak gibi oldum.

Cinderella bana hüznle gülümsedi. “Git ve canlarına oku, patron.”

Xander on dakika geç kaldı (tabii ki). Sanki buraya ait değilmiş gibi beyaz keten bir takım elbiseyle içeri girdi. Bu toplantıdan sonra yatla Bimini’de kapalı bir partiye gideceğini söylese hiç şaşırmazdım.

“Lawson. Josie,” dedi yenilenen kafedeki masamıza yaklaşırken.

“Xander, seni görmek güzel.” Ayağa kalkıp sesimi sahte bir neşyle doldurarak elini sıktım.

Josie oturduğu yerde kaldı. Hayran olduğum bir karşı güç hamlesiydi bu. Ne kadar cesur olduğunun bir kanıtı daha.

“Bunu kısa tutmak zorundayız,” dedi Xander gücü geri alarak. “Ama ikinizin de sonuçları duymaya istekli olduğunuzu biliyorum. Ve her iki dükkânın da bu çeyrekte etkileyici satışlar yaptığını söylemekten mutluluk duyuyorum.”

“O konuda,” dedi Josie. “Ryan’la karşı teklif sunmak istiyoruz.”

Xander güldü ama eğleniyor gibi görünmüyordu. “Kararımı henüz bilmiyorsunuz.”

Hades saklandığı yerden çıkıp Xander’ın kucağına yerleşti. Xander’ın çıldırmasını bekledim zira kedi kara, takım elbise be-yazdı ama Hades’i sevmeye başladı ve benim hain kedim mırladı. Hatta kulaklarının arasını okşasın diye başını geriye yatırdı.

Josie hiç tereddüt etmeden, hazırladığımız o konuşmaya giriş-ti. Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri rakamlarımızın sadece iyi olmakla kalmayıp nasıl mükemmele ulaştığını ve güçlerimizi birleştirdiğimizde, tek başımıza yapabileceğimizin nasıl üstüne çıktığımızı anlattı.

Sonra sözü ben aldım. “Geçen ay satışlarımdaki o ani sıçra-ma var ya, işte o tamamen Josie’nin eseri. Mağaza içi düzenden tutun da sipariş stratejimize kadar, Mutlu Sonlar’ın verimliliğini artıracak muazzam fikirlerle geldi. Resmen dükkânın kaderini değiştirdi.”

“Ryan’ın da insanları bir araya getirme, onlara paralarının karşılığını fazlasıyla aldıklarını hissettirecek ortamlar yaratma konu-sunda doğal bir yeteneği var.” Josie hazırladığımız tabloyu uzatıp masanın üzerinden Xander’a doğru kaydırды. “Rakamlar zaten her şeyi anlatıyor. Eğer Ryan ve ben yeni dükkânın başında birlikte durursak, ikimizin de en güçlü yanlarından faydalanmış olacak-sın. Kâr marjımız da oluşabilecek her türlü ek masrafı fazlasıyla çıkaracaktır.”

Xander bir eliyle kâğıdı tutarken diğeriyle Hades’i sevmeye devam etti. Sessizlik tam bir işkenceydi. Elimi masanın altından uzatıp Josie’nin bacağına rahatlatıcı bir tavırla sıktım. O da elini elimin üzerine koydu ve kararı beklerken parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Sonunda Xander kâğıdı masaya bıraktı ve gözlerini kısıp bizi süzdü. Josie ellerimizi ayırıp masanın üzerine çıkardı, önünde ke-netledi. Sessizliği bozan da yine o oldu. “Ne düşünüyorsun?”

“Bence,” dedi Xander, “elinizdeki o rekabet avantajını çöpe atmanız inanılmaz derecede aptalcaydı.”

“Aptalca mı?” diye tekrarladı Josie. Sesinde hafif bir gülümseme vardı ama bunun, hissettiği kırılganlığı maskeleyerek için olduğunu biliyordum.

“Zırvalık,” dedi Xander, doğrudan Josie’ye bakarak.

Ellerim masanın altında yumruk oldu.

“Dürüst olmam gerekirse, Josie, senin çok daha zeki olduğunu sanırdım. Rekabet ettiğin adama yardım etmek de neyin nesi? Üstelik ellerin arkadan bağlıyken bile rahatça alt edebileceğin birine?”

Sözleri canımı yaktı. Sadece sevdiğim kadını aşağıladığı için değil, en büyük korkumu yüzüme vurduğu için: Josie için yeterince iyi değildim, Georgia’nın da uyardığı gibi onun başarısına konuyordum.

“Bütün yaz yarışı önde götürdün,” diye devam etti Xander. “Ta ki Ryan’ın atağa kalktığı son birkaç haftaya kadar. Ki anlaşılan o da senin sayende olmuş.” Başını iki yana sallayıp o sinir bozucu cık cık sesini çıkardı. “Bu işi gerçekten istediğini sanıyordum.”

“İstedim... İstiyorum,” dedi Josie. Sesi titriyordu. Masanın üzerinden fırlayıp Xander’ın boğazına yapışmamak için bütün irade-mi kullanmam gerekti.

“Yazık oldu.” O sinsi gülüşü bardağı taşıran son damla oldu.

“Asıl yazık olan senin mevzuyu hiç anlamamış olman,” diye çıkıştım.

“Öyle mi?” Xander şimdi doğrudan bana döndü. “İlginç çünkü ben de tam seni övecektim. O hanım evladı, minicik kitapçını satın aldığımdan beri yaptığın en akıllıca hamle buydu oysaki. Rakibinle arayı iyi tut, dost ayağına yatıp bütün iş planlarına çök... Çok iyi iş.”

“Hiçbir şey çalmadı o,” dedi Josie, sesi bıçak gibi keskindi.

“Biz birlikte çalıştık,” dedim ona. “Biz iyi bir takımız. Ve eğer beni seçersen, Josie’yi müdür yardımcım olarak yanıma alacağım...”

“Hayır, almayacaksın.” Xander gözlerini kıstı. “Bu tadilat yüzünden zaten gırtlığıma kadar borca battım. Tüm işe alımları dururdum. Bu yarışmanın tek amacı iki maaşın birinden kurtulmaktır, öyle el ele tutuşup şarkı söyleme zırvalıkları yok.”

“Senin için her şey gerçekten sadece bir oyun,” dedi Josie, bunu Xander’dan çok kendi kendine söyler gibi.

“İş hayatı bir oyundur, tatlım,” dedi Xander. “Sense az önce mat oldun. Sana gelince...” Bakışlarını bana çevirdi. “Sanırım bu seni... kazanan demek biraz iddialı olur ama neyse. Tebrikler, Lawson, yeni müdür sensin.”

Josie yüzüme bakmadı ama ben gözlerimi ondan bir an bile ayıramıyordum.

Bu kadın... bu karmaşık, güzel, zeki ve tutkulu kadın. En iyi hâlimde bile ne onun için ne de bu dükkân için yeterince iyi olmadığımı biliyordum. Ama kardeşine verdiğim sözü tutmaya niyetliydim. Onu her şeyden ve herkesten önce tutacaktım.

İçimdeki öfke, adalet duygusu ve evet, aşkın verdiği güçle ayağa kalkıp Xander’a tepeden baktım. Yüzünden anlık bir korku geçti ama ona vurmayacaktım. En azından yumruklarımla.

“Aşağılık kompleksin mi var, annen seni hiç sevmedi mi yoksa iyileştirmeye çalıştığın başka bir yaran mı var umurumda değil,” dedim, “bu saçmalığın hiçbir mazereti olamaz.”

Gözlerimi suratı asılan Xander’dan ayırmadım. Eğer Josie’ye bakarsam gardım düşebilir, dağılabildim. Ama birinin Josie’yi savunmasının vakti gelmiş de geçiyordu. Kaybeden ben olsam bile o, hayalindeki işi alacaktı.

“Eğer bu lanet kitabevini bu kadar çok sevmeseydim, ikimiz de çekip gitmeliyiz ve seni burada dımdızlak bırakmalıyız derdim. Ama bu dükkân, ekibimiz, müşterilerimiz ve bu topluluk, onlar herhangi birinin, senin, benim egomuzdan çok daha kıymetli. Ve burayı çekip çevirebilecek tek bir kişi var.”

Xander’ın yüzü öfkeden pancar gibi kızarmıştı, tam bir şeytan gibi görünüyordu. Ama henüz sözüm bitmemişti.

“Anlaşılmadıysa tekrar edeyim. İstifa ediyorum. Bu iş Josie’nin hakkı.” Başımı eğip bana o sersemlemiş, tarif edilemez bakışlarla bakan Josie’ye son bir kez baktım. “İşi sen almalısın.”

Sözümü bitirdikten sonra kalbim paramparçaydı ama başım her zamankinden daha dik bir şekilde o kapıdan çıkıp gittim.

29

Josie

Sandalyeme çakılıp kalmış, az önce ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Ryan'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Şimdi de öylece... gitmiş miydi yani?

“Sert oldu,” dedi Xander. Hızla dönüp ona baktım. Eli ayağına dolaşmış, kel kafasındaki olmayan saçları düzeltiyordu. “Sanırım müdür sensin, Josie. Tebrikler.”

“Ha?” Ağzım açık ona bakakaldım.

“Gelecek adımları konuşalım.” Bir şeyler anlatmaya başladı ama dikkatimi veremeyecek kadar sersemlemiş durumdaydım. Tek düşünebildiğim Ryan'ı bulup iyi olduğundan emin olmaktı.

“Pazartesi sabahları 09:30 ile 09:45 arasını toplantı vaktimiz olarak belirledim,” dedi Xander. “Acil olmayan konuları o zamana sakla. Tek müdürle muhatap olmak işimi kolaylaştıracak. Hadi ekibi toplayalım da haberi verelim.”

“Bekle, ben daha...”

Ama o çoktan ayağa kalkmış, ellerini çırpıyordu. “Millet! Bir duyurum var.”

Ryan'ın ekibi yanımıza geldi, tezgâhın arkasından Eddie de Mabel'ı yanına alıp bize katıldı. Xander hepsine ruhsuz bir gülümsemeyle baktı. “Yeni müdürünüzü takdim edeyim: Josie Klein.”

Cinderella'nın gözlerinde bir panik ifadesi belirdi. "Ne? Ryan nerede?"

Xander omuz silkiyor. "İstifa etti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Nora.

Xander'dan umursamaz bir omuz silkme daha. "Sorularınız varsa Josie'ye iletin, gerekirse o benimle iletişime geçer." Son iki kelimenin üzerine bastı. Sonra tekrar ekibe döndü. "Tüm o, ee, emekleriniz için teşekkürler. Hadi biraz para kazanalım, olur mu?"

Bu hiç de ilham vermeyen kapanıştan sonra çıkıp gitti.

Mutlu Sonlar ekibi ânında etrafımı sarıp Ryan'ın neden gittiğini sormaya başladı.

"Onu arıyorum," dedim telefonumu çıkararak. Cevap yoktu, ben de sesli mesaj bırakıp beni aramasını söyledim. Mesajı gönderir göndermez Eddie, Mabel'in yakında güzellik uzmanlığı okuluna başlayacağını ve saatlerini azaltacağını, bu yüzden yeni bir barista alması gerektiğini söyledi. Ayrıca yeni bir espresso makinesine ihtiyacı varmış.

"Neye ihtiyacın varsa sipariş et ama maliyete dikkat et, tamam mı?" dedim ona. "Bir de incelemem için bir iş tanımı taslağı gibi bir şey hazırlar mısınız?"

"Tabii ki."

O sırada kapı zili çaldı ve içeri inşaat ustası girdi. Işıklıdırma da bir sorun olduğunu, yarın elektrikçiye tekrar getirtip halledeceğini söyledi. "Tamam, olur," dedim.

Günün geri kalanı bir sorumluluk fırtınası içinde geçip gitti ama tüm bunların altında bir endişe, bir de suçluluk duygusu kemiriyordu içimi. Hepsi benim suçumdu. Planım batmış, Xander'ı ikna edememiştim ve şimdi Ryan işsiz kalmıştı. Kızgın mıydı? Beni suçluyor muydu? Bu *bizim* için ne anlama geliyordu?

Tekrar aramayı, mesaj atmayı denedim. Tık yoktu. KitapDostları'ndan bile yazdım ama sessizlik uzadıkça midem yanmaya başladı. Nihayet dükkânı kilitlerken telefonuma mesaj bildirimi geldi. Ryan'dandı.

Selam, ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Kafamı toparlamak ve bazı şeyleri netleştirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yanıma gelmek ister misin?

Günün bütün gerginliği vücudumdan akıp gitti. O iyiydi. Biz iyiydik. Her şey yoluna girecekti.

Cevap yazdım:

Harika olur. Dükkândan şimdi çıkıyorum. Adresini gönderir misin?

Adresini attı, ben de Charlestown'a giden bir otobüse bindim. Binasına vardığımda otomata bastı, ben de merdivenleri koşa koşa çıktım. Kapı ben daha çalamadan açıldı ve işte orada, kocaman, geniş omuzlu ve sapasağlam duruyordu. Üzerinde eşofman altı ve bir tişört vardı, saçları ise o kadar tatlı bir dağınıklık içindeydi ki... Kendimi kollarına atıp o tanıdık kokusunu içime çektim. Gözlerim doldu, ağlamamak için kendimi tutmaya çalışarak burnumu çektim.

"Şşş, her şey yolunda," diye mırıldandı Ryan, ellerini sırtımda gezdirerek. "Ne oldu? Dur bakayım." Geri çekildi, alnı endişeyle kırışmıştı. "Xander işi sana verdi, değil mi? O hergele sakın..."

"Evet, verdi. Zaten başka seçeneği de yoktu," dedim, sonra yüzümü tekrar göğsüne gömdüm. "Aklından ne geçiyordu? Benim için işinden mi istifa ettin? Bu iyi bir fikir mi sence?"

Derin bir nefes verip beni daha sıkı sardı ve başımın üstünü öptü. "Çünkü kazanmayı sen hak ediyordun, Josie. En başta birlikte çalışmaya başlamamızın sebebi sensin. Yoksa çoktan beni dümdüz ederdin."

"Ama senin işini elinden alamam!" dedim hıçkırarak, gözlerimi sildim. "Sen o dükkânı seviyorsun. On beş yaşından beri orada çalışıyorsun!"

“Tam da bu yüzden artık yoluma devam etme vaktim geldi.”

Beynimde çanlar çalarken yüzüne baktım. “Yoluna devam etmek derken neyi kastediyorsun?”

“İçeri gel de anlatayım,” dedi elimi tutarak. Kapıyı arkamdan kapayıp beni koltuğa götürdü, yan yana oturduk. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Sana Provincetown’daki yeni kitapçıda bana iş teklif eden arkadaşşımdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Evet ama bunu ta Maine’deyken, birlikte çalışmaya karar vermeden önce söylemişti.

“Eee, ne olmuş ona?”

“Arkadaşıımı aradım ve...” Durup sonra devam etti. “Hafta sonu oraya bakmaya gideceğim. Mekânı göreceğim, diğer kitapçılarla tanışacağım, Gretchen’la detayları konuşacağım.”

Şok dalgası içimde yankılanırken dikleştım. “Ne? Nasıl yani, kabul mü edeceksin?”

“Benim için mükemmel bir fırsat,” dedi gözlerini kaçırarak. “Boston’da başka aşk romanı kitapçısı yok.”

“Ama orası iki saat uzaklıkta! Oraya mı... taşınacaksın yani?”

Başını yavaşça sallayarak onayladı ve kalbim küt diye yere düştü. “Evin kontratı zaten önümüzdeki ayın sonunda bitiyor. Ev tutana kadar Gretchen’in boş odasını kiralayabilirim. Ama izin günlerimde buraya gelirim, sen de istediğin zaman beni ziyaret edersin. Ayrıca aylardır yaptığımız gibi internetten konuşabiliriz, görüntülü konuşuruz.”

Gözlerimi kırıştırdım. Her şeyi planlamış gibi görünüyordu. Başından beri B planı bu muydu? Bu düşünce ciğerlerimi sıkıştırdı. Ben bizim birlikte çalışacağımıza güvenmişken onun altında koruyucu bir ağ mı vardı?

“Ve ben...” Duraksadı, sonra boğazını temizleyip devam etti. “Sen yeni dükkânı ayağa kaldırırken ayağının altında dolaşmazsam belki daha iyi olur diye düşünüyorum. Her şeyi kendi vizyona göre yönetme özgürlüğün olsun.”

“Bizim ortak bir vizyonumuz vardı, Ryan. Hatırlıyor musun?”

“Biliyorum ama maalesef o iş yürümedi.”

Sesindeki pişmanlık gözlerimi tekrar doldurdu. Tüm bunlar benim suçumdu.

“Çok üzgünüm, Ryan. Gerçekten işe yarayacağını düşünmüştüm. Elimden geleni yaptım, varımı yoğumu ortaya koydum ve...”

“Şşş,” diyerek beni kendine çekti. Başımı öpüp saçlarımı okşadı. “Senin suçun değil. Sadece başka bir seçeneğim olduğu için sevinelim.”

Söylenmemiş sözlerini duydum: *Çünkü senin yok.*

Doğru, benim başka hiçbir şeyim yoktu. Başka bir işim, bir yönüm yoktu ve Ryan’ın bunu düşünmesi tam da *ondan* beklenecek bir hareketti. Ama ayrı kalırsak hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Programlarımız darmadağın olacaktı. İkimiz de yeni pozisyonlarda, yeni dükkânlar açarken, aynı gün aynı saatte izinli olmamız mucize olurdu. Yeni bir ilişkiye başlamanın yolu bu değildi. Bunu biliyordu herhalde.

Tabii... benden de biraz uzaklaşmak istemiyorsa.

Bu düşüncüyü kovmaya çalıştım ama zihnime bir kıymık gibi saplandı. Birlikte olduğumuz ilk gecedan beri, kitapçıyla ilgili geleceğimiz üzerine sayısız konuşma yapmıştık ama bizimle ilgili, ilişkimizle ilgili hiçbir şey konuşmamıştık. Şimdi bir dönüm noktasındaydık ve o kestirme yoldan kaçıyordu.

Sadece iki saat uzaklıkta olacak, diye hatırlattım kendime. İkimiz için de en iyisini yapmaya çalışıyordu. Ryan Lawson tanıdığım en nazik, en cömert insandı ve beni asla bilerek incitmezdi. *Bunu biliyorum.*

Ama mantıklı beynimin içimde kabaran o eski, tanıdık terk edilme duygusuna karşı hiç şansı yoktu. Annem hiçbir uyarı yapmadan ortadan kaybolduğunda, beni her şeyi tek başıma çözmek zorunda bıraktığında hissettiğim o duyguya...

Aynı düğüm göğsümü sıkıştırıp nefes almamı zorlaştırdı. Ryan’ın annem olmadığını biliyordum ama içimdeki o korkmuş çocuk paniklemişti işte. Yine arkada bırakılmaktan ödüm kopuyordu.

Girdaba kapıldım, boğuluyor ve kendimi durduramıyordum. Ryan gidiyordu. Dükkândan, benden gidiyordu ve kalbim sanki ortadan ikiye ayrılıyordu.

Annemin yüzü gözümün önünde canlandı. Kalıcılığın, istikrarın ve sonsuz bağlılığın sadece kitaplarda olmadığını kanıtlama çabası... Ben bunlara hiçbir zaman inanmamıştım. Neden inana-caktım ki? Gerçek olduğuna dair hiçbir kanıt görmemiştim.

Meksika'nın ortasında adamın teki tarafından terk edilen an-neme söylediğim gibi, *Eğer seni sevseydi, gitmezdi.*

Ryan beni sevseydi...

Aniden ayağa kalkıp pencerelere doğru gittim. Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu. Georgia, çıktığım hiç kimseyle duygusal bir bağ kuramadığımı söylemişti. Bunun sebebi kimseye çok fazla bağlanmak istemememdi.

Bu şekilde her şey çok daha kolaydı.

Belki de en başından beri doğru olanı yapıyor, bu kadar şeyi hissetmemek için kendimi kitaplara gömüyordum.

Ryan'la arama biraz mesafe koymalıydım. Ona güvenmeye başlamıştım ve birine bu kadar güvenmek hiçbir zaman iyi değildi. Bunu annem sayesinde öğrenmiştim. Şimdi yine aynısı oluyordu. Birine ihtiyaç duymama izin vermiş ve kalbimi kırma gücünü ellerine teslim etmiştim.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Tüm duygularımı, kafa karışıklığımı, kırgınlığımı, terk edilmişliğimi paketleyip kalbimin en dip köşesine mühürledim ve her şeyi buzla kapladım ki bir daha asla çözülmesinler.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum Ryan'a dönmeden.

"Yarın diye düşünüyordum. Benimle gelmek ister misin? Otelde kalabiliriz, senin de fikrini almayı çok isterim."

Onu başka bir kitabevinde görme düşüncesi gözlerimi tekrar yaşlarla doldurdu. İşlerin buraya gelmesini o da istemezdi, bunu biliyordum. En iyisini yapmaya çalışırken ona kendini kötü hissettirmeyi hiç istemezdim.

Bu yüzden gözyaşlarımı sildim ve arkama dönmeden önce saçlarımı düzelttim. Ryan koltuğun kenarında oturmuş, endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

“Sanmıyorum,” dedim. “Bu hafta sonu kitapçada yapacak çok işim var. Zaten şimdiden her şeyin altında ezilmiş hissediyorum.”

“Yarın gitmek zorunda değilim, başka bir zaman ayarlayabiliriz...”

“Yok, git,” dedim ve gülümsemem sahici dursun diye elimden geleni yaptım. Destekleyici bir gülümseme. “Beni arayıp her şeyi anlatırsın.”

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başıyla onayladı. “Evet, tabii. Anlıyorum.”

“Senin adına gerçekten heyecanlıyım,” dedim. “Bu yeni fırsat için tebrikler.”

Sesimdeki yalanı yakaladıysa da belli etmedi. “Sağ ol. Keşke...” Sustu. Daha fazlasını söylemesini bekledim. *Keşke planımız işe yarasaydı. Seni suçlamıyorum. Gitmek istemiyorum.* Ama bunun yerine boğazını temizledi. “Teşekkür ederim.”

“Toplanmana yardım edeyim mi?” diye sordum.

“Mecbur değilsin...”

“Seninle vakit geçirmek istiyorum.” Eğer biraz daha kalmama izin vermezse gerçekten yalvarmaya başlayabilirdim ve bu tam bir felaket olurdu.

Yüzü yumuşadı. “Tabii. Çok isterim.”

On dakika sonra yatak odasında çanta hazırlıyorduk. Daha önce vakit geçirme şansım bile olmayan bir yerdi burası. Mavi bir yorganın üzerinde akıl almaz sayıda yastık olan devasa bir yatağı vardı. Bir erkeğin yatağında gördüğümünden çok daha fazla ama tam da Ryanlıktı. Büyük, rahat ve davetkâr. Üzerinde rasgele dizilmiş kitap yığınları olan bir kitaplık odanın duvarlarından birini kaplamıştı.

Ben üzerinde bir sürü ufak tefek şey olan şifoniyerinin başındayım. Aralarında, üzerinde hiçbir zaman anlamayacağım o meşhur şakalı rozetlerden de vardı. Yeni dükkânında yenisini alacak, hatta ve hatta orada aşk romanları seven kadınlarla tanışacak diye düşündüm.

Öyle birini hak ediyor. Bu düşünce zihnime sızdı ve kovmaya çalışsam da gitmedi. Ryan benden daha yumuşak birini hak ediyordu. Daha tatlı, daha sıcak, daha kolay birini.

Ben mutlu sonlar hakkında ne biliyordum ki zaten?

“Sanırım artık buna ihtiyacım kalmadı,” dedi arkamdan yaklaşarak. Arkama yaslansam kollarını bana dolayacak kadar yakındı. Belki beni yatağa götürürdü ve ben de olan biteni düşünmeyi bırakırdım.

Gözüm özellikle bir rozete takıldı. ÇKVUBKGSY.

“Bunun açılımı ne, hiç söylemedin bana,” dedim harflere dokunarak.

Sessizlik. Uzun bir sessizlik oldu. Arkama döndüm, olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu.

“O, ee, sosyal medyada popüler olan bir şey,” dedi sonunda. “Aşk romanı camiası bunu havada kaptı ve... Aptalca bir şey aslında, önemli değil.”

Sesindeki geçiştirme çabası içimde bir öfke kıvılcımı çaktırdı. Tamam, gidiyordu, bu konuda söz hakkım yoktu ve karar verene kadar bana söylememişti bile. Ama bari *bunu* söylemeliydi.

Yüzümü ona döndüm. “Ne anlama geldiğini bilmek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.” Sesinde inatçı bir ton vardı.

“Neyi isteyip istemediğime sen karar veremezsin.”

İşin özü buydu. Hayatımı etkileyen bir seçim yapmış ve bana söz hakkı bile tanımamıştı. Bir anda bastırdığım tüm duygular yüzeye çıktı. Kıpırmızı, harlı bir alev canlandı. Çünkü bilin bakalım neden? Öfkeli olmak, üzgün olmaktan çok daha kolaydı.

Benden biraz uzaklaşıp aşağıya, bana baktı; gözleri yüzümü ezberliyordu, dudaklarımı, saçlarımı, boynumu... Gözlerinde acı

çeken bir ifade, taktığı maskedeki küçücük bir çatlak vardı. O maskeyi yırtıp atmak istedim.

“Söylesene, Ryan.” Savaşın ilk haftalarındaki gibi aramızda bir şeyler çatlamaya başladı.

“Bir şey değil,” dedi daha sertçe.

“Ne demek bu?” Üstüne gittim, işaretparmağımla göğsünü dürttüm. “Çeneni kapa diye başlıyor, sonrası ne?”

“Söylemeyeceğim.” Sesi hırıltı gibi çıkıyordu.

“Söyle.”

“Hayır.”

Parmağımla yüzüne salladım. “Yemin ederim, eğer söylemezsen...”

“Çeneni kapa ve uslu bir kız gibi sikimi yala.”

Ve dizlerim yere çarptı.

30

Ryan

Hayallerimin kadını önümde diz çökmüş, pantolonumu aşağı çekiyordu. Bir an sendeledim ve arkamdaki şifoniyere çarptım.

“Josie, dur, bunu yapmana gerek yok...”

Ama o çoktan ellerini baksırımın içine sokup beni kavramıştı bile.

“Lütfen,” dedi bana bakarak. Gözleri o kadar iri ve parlaktı ki göz göze gelmek neredeyse canımı yakıyordu.

Bu kadından gelen tek bir şeyi bile reddetmem imkânsızdı. Başımı onaylar gibi salladım ve dilini üzerimde gezdirdi.

Nefesim kesilirken şifoniyerin kenarına tutundum. Josie’nin elleri, dudaklarıyla bir ritim tutturmuş hâlde aşağı yukarı kayıyor ve her seferinde beni biraz daha derinlere alıyordu.

Son üç ayın kareleri zihnimden bir film şeridi gibi geçti: Bana Brian dediği o ilk gün, Mutlu Sonlar’a dalıp o ateşli ve muhteşem hâliyle beni etkinliğini sabote etmekle suçladığı an, onun KitapciKiz olduğunu anladığım saniye, Maine’deki dansımız, barda müstehcen sahneleri yüksek sesle okuyuşu; sahildeki, dükkândaki, evindeki öpüşmelerimiz.

Ama bu his ne kadar inanılmaz olsa da bir şeyler eksikti. Bütün o saklı yumuşaklığını, hafta boyunca aramızda büyüyen o tatlı sı-

caklığı tekrar içine hapsetmiş gibi. Bir şekilde her şeyi berbat etmiş-tim. Oysa her şeyi onun için yapmıştım. Sadece Josie'nin hayal ettiği, hak ettiği her şeyi elde etmesini istiyordum. Şu an bunu anlatacak kelimeleri bulsam bile konuşacak hâlde değildim. Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım ve kendimi bu kadının büyüüne bıraktım.

“Josie...” İsmi dudaklarımda bir dua gibiydi. Tanrı'ya inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama Josie'ye ve bize inanıyordum. “Josie, siktir, Josie... dur.”

Ona daha yakın olmaya, vücudunu hissetmeye ve o yeşil gözle-rini görmeye ihtiyacım vardı. Onu koltuk altlarından tutup ayağa kaldırdım. İrkildi ve kızarmış yüzünde bir şey yakaladım, hüzün müydü bu?

“Ne oldu?” diye sordu. “İstemiyor musun?”

Sesindeki o kırgınlık göğsüme saplanan bir başka hançer gibiy-di. “Josie, bunu *her zaman* isteyeceğim. Seni her zaman isteyece-ğim ama biraz...”

Parmak uçlarında yükselip dudaklarıma yapıştı ve beni sustur-du. Mesaj alınmıştı. Konuşmak istemiyordu. Tam olarak ne iste-diğinden emin değildim ama durumu düzeltmeye can atıyordum, bu yüzden öpücüğüne sertçe karşılık verdim.

Çok geçmeden birbirimizin kıyafetlerini parçalarcasına çıkar-ıyorduk. O tişörtümü sıyırıp atarken ben bluzunun düğmeleriyle boğuştum. Birini koparıp bluzunu iki yana açtığımda, siyah sut-yeninin içindeki o muhteşem dekoltesi çıktı ortaya. Öyle güzeldi ki... Dizlerimin üzerine çöküp saatlerce ona tapınmak istiyordum ama o, nefesimi kesecek bir tutkuyla beni öpmeye devam etti.

Josie sutyenini çıkardığında beynim bulandı. Tek düşünebildi-ğim ona dokunmak, parmak uçlarımda altında yumuşak tenini ve sertleşmiş meme uçlarını hissetmekti.

İnledi, sonra dudaklarını omzuma bastırarak bu sesi bastırdı. Kendini güvende ve özgür hissettiğinde çıkardığı o sesleri duyduk-tan sonra yanımdayken sesini kısmasından nefret ettim. Eğilip onu kucağıma aldım ve sırtı kitaplığıma gelecek şekilde kendi etrafımda

döndüm. Raflardan birkaç kitap düştü ama fark etmedim bile. Bacaklarını araladığında eteği yukarı sıyrıldı, ben de arasına girdim.

Haftalardır kurduğum fanteziyi yaşıyordum ama aramızda duygusal bir boşluk vardı sanki. Bu fiziksel yakınlık tek başına yetmiyordu.

Bu iş meselesinden mutlu olmadığını biliyordum ama tek seçeneğimizin bu olduğunu görmüyor muydu? Bizim için çabaladığımı anlamalıydı. Her şeyden vazgeçtiğim için bana böyle teşekkür etmeye mi çalışıyordu? Yoksa gittiğimde neler kaçıracağımı göstermeye mi?

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerime bakmaya zorladım. “Josie, lütfen neyin var söyle bana.”

Kirpiklerine yaşlar birikmişti. Onu ağlattığım için kendimden nefret ettim. Ama nedenini hâlâ anlamıyordum çünkü benimle tek kelime bile *konuşmuyordu*. “Kelimeler, unuttun mu? Senin ağzından duymam gerekiyor.” Alnımı alnına yasladım, nefes nefeseydim. “Bebeğim. Konuş benimle. Lütfen.”

Sesim kekeleyerek, çaresiz çıkmıştı. Gözlerine baktığımda aynı çaresizliğin onda da yankılandığını gördüm.

“Sadece bu ânı yaşayalım, Ryan. Gitmeden önce bu geceyi yaşayalım...” Sesi çatlayınca kalbim parçalandı.

“Josie, ben...”

Sözlerimi bir öpücükle yuttu. Çok aç ve aceleci bir öpücüktü bu. Veda gibi bir şeydi ve içimi dehşet kapladı. Asla veda etmek istemiyordum.

Geri kalan kıyafetlerimizden de kurtulup yatağa düştük. Konuşmak istemiyorsa ona ne hissettiğimi göstermek zorundaydım. Dudaklarımı çenesine ve boynuna bastırırken, *Sen istediğim her şeysin*, dediğimi anlamasını umdum. Elim belinin kıvrımında gezdirirken, *Çok güzelsin*, dediğimi duymasını istedim.

Diğer elim saçlarındayken, *Seni asla kaybetmek istemiyorum*, diyordum; kalbinin tam üzerine kondurduğum öpücükse, *Senin için her şeyi yaparım*, demekti.

Bir şekilde beni anladığını düşündüm çünkü dokunuşlarımla çiçek gibi açıp rahatladı. Kondomu takarken ifadesi artık daha okunabilirdi. Bakışları o kadar savunmasız, o kadar güven dolu ve güzeldi ki benim de gözlerim doldu.

Onu sırtüstü yatırdım ve bacaklarını benim için açtı. İstekli ve hazırды. İçine girerken, henüz yüksek sesle söylemeye cesaret edememiş olsam da *seni seviyorum* dediğimi bildiğini umuyordum. Birlikte hareket ediyorduk, nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını anlayamıyordum. Tek beden, sıcacık ten ve birbirine karışan nefeslerden ibarettik.

O sözlerimi duymak istemese de ben konuşmak istiyordum.

“Josie.” Sesim sert çıkıyordu, parmaklarımızı birbirine kenetledim. “Josie, bana bak.”

Baktı. Gözlerimiz birbirine değdiğinde hareketsiz kaldı.

O derin gözlerine bakarken duymaya hazır olduğunu umduğum o kelimeler döküldü ağzımdan. “Nereye gidersem gideyim, ister iki saatlik yol olsun ister binlerce kilometre ötesi, ben seninim.”

Gözleri doldu ve bakışlarını kaçırdı.

“Josie,” dedim tekrar, yavaşça gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturdu. “Sonsuza kadar seninim.”

Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ama bu sefer bakışlarını kaçırmadı.

“Sonsuza kadar,” diye fısıldadım.

Konuşmadı ama dudaklarının aynı şeyi söylediğini gördüm. *Sonsuza kadar.*

Sonrasında Josie yatağımda uyurken ben tavanı seyrettim, düşüncelerim darmadağındı.

Onun ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koyarak doğru olanı, cesurca olanı yaptığımı sanmıştım. Onun için fedakârlık yap-

tığımı düşünmüştüm. Ama ya onu feda ediyorsam? *Bizi*. Birlikte sahip olabileceğimiz geleceği.

Dönüp uyurken onu izledim. Yan yatmış, kestane rengi dalgalı saçları yastığımın üzerine yayılmıştı. Bu kadından yüz altmış kilometre uzağa taşınmayı nasıl düşünebilmiştim? Aklımı mı yitirmiştim? Elbette uzak mesafe ilişkisi yürütebilirdik ama bunu neden isteyecektim ki?

Annemin önerdiği gibi Josie'ye zaman ve alan tanımanın iyi olacağını düşünmüştüm ama belki de ihtiyacı olan bu değildi. Belki de hiçbir yere gitmediğimi ruhunun derinliklerinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Belki de ancak o zaman kalbini bana tam anlamıyla açabilirdi.

Josie uykusunda kıpırdanıp ismime benzer bir şey mırıldandı. "Buradayım," diye fısıldadım.

Gözleri hâlâ kapalıyken derin bir nefes alıp, "Çok iyi," diye mırıldandı.

Daha fazlasını söylemesi için nefesimi tuttum. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söylemesini bekledim ama tekrar daldı ve bunu ondan beklemenin haksızlık olduğunu biliyordum. Bu karmaşayı ben yaratmıştım çünkü sevdiğim kadının hayalini çalan adam olursam beni sevemeyeceğinden korkmuştum.

Yıllarca müşterilerimin aşk hikâyelerine yardım etmekten ya da kurgusal karakterlerin aşklarını okumaktan mutluluk duymuştum. Ama aslında hep kendimi korumaya çalışıyormuşum meğer. Hiçbir riske girmeden garantili bir mutlu son istemişim.

Nora'nın dediği gibi bu bir karar ânıydı. Ya korkuların aramıza girmesine ve bizi yavaş yavaş koparmasına izin verecektim ya da *bizim için* savaşmayı seçecektim.

Hikâyemizin Josie'nin sevdiği o trajik romanlar gibi bitmesini istemiyordum. Yazarın keder ve çaresizliğin neşeden çok daha sağlam ve anlamlı olduğunu öne sürerek okuru teselli etmeye çalıştığı o romanlar gibi. Mutlu bir başlangıç hissi veren bir son istiyordum, hayat boyunca sürececek bir hikâyeye.

Hemen Gretchen'a mesaj atıp işi kabul edemeyeceğimi söylemek istedim ama Josie'yle konuşmadan fevri bir karar daha vermeyecektim. Boston'da başka bir iş bulurdum, Xander'a yalvarırdım, her şeyi yapardım. Josie bunu hak ediyordu. *Ben de* hak ediyordum.

Esnedim, üzerime bir yorgunluk çöktü. Kolumu Josie'ye doldurdum, o da iç çekip bana daha da sokuldu.

Gözlerimi kaparken kendime bir söz verdim. Onunla konuşmadan bu yataktan çıkmayacaktım. Cesur ve dürüst olacak, ne hissettiğimi söyleyecektim ve sonra o ne istediğini anlatırken onu dinleyecektim. Bunu birlikte çözecektik.

31

Josie

Hafif bir vızıltıyla uyandım ve gözlerimi açtığımda nerede olduğumu hatırladım. Ryan'ın sıcak ve huzurlu yatağındaydım. Arkamda düzenli ve derin nefesler alıp veriyordu. Bütün vücudumun sükûnet içinde olduğunu hissettim.

Sonra dünkü her şey bir anda zihnime üşüştü: Xander'la yaptığımız o korkunç toplantı, Ryan'ın dükkândan fırtına gibi çıkışı, bu yeni iş üzerine yaptığımız konuşma... Kafa karışıklığım, kırgınlığım ve terk edilme korkularımın yeniden su yüzüne çıkışı.

Ama sonra, gece kulağıma fısıldadığı sözleri hatırladım: *Nereye gidersem gideyim, ister iki saatlik yol olsun ister binlerce kilometre ötesi, ben seninim.*

Resmen beni sevdiğini söylüyordu, buna inanmaya hazırdım da ama beni gerçekten anlıyor muydu? Anlasaydı birkaç saatlik bir mesafeye dahi olsa taşınmasının yapabileceği en kötü şey olduğunu bilirdi.

Saçma olduğunu biliyordum ama aklıma KitapDostları'nda bana önerdiği onca kitap geldi. Ben her birini tek tek okumuştum ama o benden tek bir öneri bile istememişti. Birini gerçekten tanımanın yolunun onun en sevdiği kitapları okumaktan geçtiğine inanmışımdır hep, o ise bunu hiç yapmamıştı.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. Saçmalıyordum, değil mi? Ama tekrar uykuya dalmaya çalışırken bu düşünce zihnimi kemirip durdu.

Vızıltı tekrar başladı ve komodindeki telefonumdan geldiğini anladım. Annemden mesaj gelmişti. Saat sabahın 06:14'üydü.

Selam tatlım! Meksika'daki o karışıklık için kusura bakma. Müsait olunca ara da biraz kaynatalım!

Mesajdaki o yapay neşe midemi bulandırdı. Çok zorlamaydı. Georgia aramam için baskı yapıyordu ama annem bir şeye ihtiyacı olmadan hayatta aramazdı. Ne istiyordu acaba?

Parmağım kaydı ve yanlışlıkla görüntülü arama tuşuna bastım. "Kahretsin," diye fısıldadım. Ryan'ı uyandırmak istemiyordum ve annemle uğraşacak havada da değildim.

Ama artık çok geçti, telefonu çoktan açmıştı. Yataktan süzülüp kapıyı arkamdan sessizce kapadım.

"Jojo! Nasılsın?"

"İyiym işte." Ryan'ın salonundan geçip küçük balkonuna çıktım ve sürgülü kapıyı kapadım.

Annemin yüzü ekrana geldiğinde endişeli görüldüğünü fark ettim. "Ne oldu?"

Ağzımı hiçbir şey yok demek için açtım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Kendimi tutmaya çalıştım ama saniyeler içinde her şey taşıtı. Ryan'la ilgili her şeyi, işlerimizi kurtarma planımın batışını ve onun gidişini ağlaya ağlaya anlatırken buldum kendimi.

Bitirdiğimde derin bir iç çekip, "Ah Jojo, çok üzgünüm," dedi.

Gözlerimi sildim. Hem onun önünde ilk kez dağıldığım için hem de normalde duygusal hâlimle hiç ilgilenmediği için şaşkıncıydım. "Aynen. Ben de."

“Bana bak, bu işte bir terslik var. Anlattığına göre bu adam sana değer veriyor! Neden gitsin ki? Bence ona *asıl* meselenin ne olduğunu sorman lazım.”

Ona Ryan’ın bunun ikimiz için en iyisi olduğunu düşündüğünü anlatamadan devam etti: “Darrell’in beni neden o hâlde bırakıp gittiğini sormak istediğimi hatırlıyor musun? Geçen hafta kapımda bitti. Korktuğu için kaçmış. Tam tahmin ettiğim gibi. Özür diledi, bir şans daha istedi.”

Kalbim sıkıştı. “Yani barıştınız.”

“Aman, hayır canım!” Annem gülerek başını salladı. “Korkunu anlıyorum ama beni hiç bilmediğim bir ülkede tek başıma bırakan biriyle olamam dedim ona.”

Şaşkınlıkla ekrana bakakaldım. “Yani onunla birlikte *değil misin?*”

“Değilim.” Susup dudaklarını birbirine bastırdı. “Tatlım, sen çocukken çıktığım adamlar yüzünden kötü şeylere şahit olduğunu biliyorum.”

Kötü tercihler desek daha doğru olur, diye geçti içimden ama dilimi ısırđım. Annemin hatasını kabul etmeye en yaklaştığı andı bu.

“Ve bunun için... pişmanım,” diye devam etti. “İhtiyacın olduğunda yanında olamadım, biliyorum. Özellikle Georgia’nın kazasından sonra. Çok daha iyisini hak ediyordun. Hâlâ hak ediyorsun. Mutluluğu başkasında arama telaşına düşüp bana en çok ihtiyacı olan iki küçük kızı gözden kaçırdım.”

Boğazım düğümlendi, sadece başımı sallayabildim.

“Neden yaptın peki?” diye sordum yutkunarak. “Neden hep o adamların peşinden koştun?”

Kaşlarını çattı. “Sanırım umutluydum. Ki hâlâ da öyleyim...”

“Ama hangi kanıta dayalı bir umuttu bu anne? Âşık olmak her şeyi sihirli bir şekilde düzeltmiyor. Belki de umut etmeyi bırakıp o gerçekdışı beklentiler sunan saçma kitapları okumaktan vazgeçmenin ve gerçekçi olmanın vakti gelmiştir.”

“Umut derken kastettiğim bu değil,” dedi annem, sesi şaşırtıcı derecede sakindi. “Ayrıca o kitapları da bu yüzden okumuyorum.”

“Neden peki?”

“Çünkü aşk romanındaki karakterlere ne olur biliyor musun?”

Göz devirdim. “Biliyorum anne, âşık olurlar...”

“Değişirler. Büyürler. Geçmişleri ne kadar acı dolu olursa olsun, ne kadar hata yapmış olurlarsa olsunlar... O saçma kitaplar bana herkesin cesur olabileceğini ve yeniden deneyebileceğini gösteriyor. Aşk her şeyi mükemmel kılmaz ki. Aşk, korkularımızla yüzleşebilmek için mükemmel bir alan açar.”

Donup kaldım. Annem daha önce hiç bu kadar kendinden emin ve inançlı konuşmamıştı. Georgia haklıydı, annem gerçekten düzeliyordu.

“Eskiden bir erkeğe karşı asla kendi haklarımı savunamayacağımı düşünürdüm ama Darrell’a karşı bunu yaptım. İlk kez hak ettiğim şeyi istedim ve o bunu bana veremeyince arkama bakmadan çekip gittim.” Annem sevecen bakışlarla gülümsedi. “Ve ilk kez, kendi ayakları üzerinde durabilen, başarılı kızım kalbi kırıldığında bana güvendi ve ben de ona destek olmak için buradayım. İşte bu bence umut etmek için yeterli bir sebep.”

Gözlerim doldu. Ryan’ın o çok sevdiği kitaplar hakkında bana anlatmaya çalıştığı şey tam da buydu. Mesele seks ya da kusursuz partner fantezisi değildi. Mesele savunmasız kalmaya, derinlere inmeye, kendi gölgelerininle yüzleşmeye ve hikâyeni kucaklayıp daha iyi bir versiyonuna dönüşmeye gönüllü olmaktan geçiyordu.

Mesele mutlu son değil, o mutlu sonu hak ettiğine inanmaktı.

“Bunları söylediğin için teşekkürler, anne,” dedim ve samimiydim. Ona tekrar güvenmem zaman alabilirdi ama yıllar sonra ilk kez ona şans vermeye hazırdım.

“Yeter beni konuştuğumuz,” dedi neşeyle. Bu klasik bir Liz Klein taktiği idi. Rahatsız olduğu konuyu ânında değiştirirdi ama anlayabiliyordum. “Tavsiyemi ister misin?”

“İsterim,” dedim. İlk kez gerçekten tavsiyesini istediğim gerçeği beni şaşırtmıştı.

“Öncelikle, taşınmasıyla ilgili hislerini ona dürüstçe söylemelisin.”

Yutkundum. Haklıydı. Ryan bu yeni iş planı hakkındaki gerçek hislerimi bilmeyi hak ediyordu. Ona ne kadar derinden bağlandığımı, başka bir yere taşınması fikrinin beni nasıl paramparça ettiğini ve bu duruma başka bir çözüm bulmak için ne kadar hevesli olduğumu bilmeliydi.

İçimde bir umut kıvılcımı çaktı ve tam onu söndürecekken kendime engel oldum. Umut tehlikeli olabilirdi ama sıcacık ve teselli edici de olabilirdi.

“Söyleyeceğim,” dedim. “Teşekkürler, şimdi...”

“Dur!” dedi annem. “Son bir tavsiye. Keşke bunu öğrenmek bu kadar zamanımı almasaydı. O ne derse desin, *sen* ne istediğini biliyor musun?”

Burada kalmasını istiyordum. Ama ya kalmazsa?

“Tam olarak emin değilim,” dedim.

“Öyleyse,” dedi annem gülümseyerek, “önce bunu çözmen gerek.”

Telefonu kapadıktan sonra balkonun korkuluklarına yaslanıp düşündüm. *Ben ne istiyorum?*

Üç ay önce tek derdim Ryan’ı yenmekti. Sonra güçlerimizi birleştirmiş ve kazanmaya odaklanıp durmuştuk. Ama kendime hiç sormamıştım: Hayatımla gerçekten yapmak istediğim şey bu muydu?

Gözlerimi kapadım. Kitabevimin inşaat başlamadan önceki o hâli gözümün önüne geldi. Her şey yerli yerinde, düzenli, korunaklı, huzur dolu... Hayatım başıma yıkıldıktan sonra özgüvenimi yeniden kazanmak için sığındığım o mükemmel liman. Ama son zamanlarda burası bana biraz... dar mı gelmeye başlamıştı ne?

Aklım Georgia’nın kaza geçirdiği o aylara, bacağında atel, elinde bastonla yürümeyi yeniden öğrendiği zamanlara gitti. Evin içinde kendine güveni tamdı ama dışarı adım atmayı reddediyordu. Dışarı çok korkutucu geliyordu ona. Attığı her adımın kaybettiklerini yüzüne vurduğunu söylüyordu.

Ona ömrünün geri kalanını dört duvar arasında geçiremeyeceğini, korksa bile o kapıdan çıkmak zorunda olduğunu anlatıp durmuştum. Başta bana kızsada sonunda sözümü dinlemişti. Şimdiyse kendi evinde yaşıyor, hedeflerine doğru son sürat ilerliyordu.

Bense Georgia'ya yapmamasını söylediğim ne varsa gitmiş ayısını yapmıştım. Konfor alanımdan bir adım bile çıkmamış, korkularıyla yüzleşmemek için kendimi kitabevine gömmüştüm.

Sırf o kötü anılar canlanmasın diye Boston Halk Kütüphanesi'nin kapısından girmeyeli kaç yıl olmuştu? Okulu bırakmanın bende yarattığı tahribatı dile getirmeyi bile reddederek kaç senemi heba etmiştim? Ama Ryan, tüm bunları anlatmam, içimi açmam için sığınabileceğim bir liman olmuştu bana. Yeri geldi RJ olarak perde arkasında, yeri geldi kanlı canlı karşıma geçerek. Beni hep yüreklendirmişti. Kabuğumu kırıp o etkinlikleri düzenlerken de YAT'ta sunum yaparken de hep arkamda, dağ gibi durmuştu.

Annemin dediğı gibi, aşk korkularımızla yüzleşebilmek için mükemmel bir alan açıyordu demek.

Küçük kitabevim Tabula Inscripta'm geldi yine aklıma. Jerome'un neden bu ismi seçtiğini düşündüm. Üzerimizde etki bırakan her bir kitabın çok okunmaktan yıpranmış sayfaları gibi zihnimize kazıdığı o bakış açılarını ve fikirleri yakalamak istemişti. Okuduğum her hikâyeye bana yol göstermişti. Teselliye muhtaç olduğumda beni kanatları altına almış, hayatımı zenginleştirmiş, zorluklara nasıl göğüs gereceğimi öğretmişti. Kurguyla gerçek, kitaplarla insanlar arasında bir tercih yapmama hiç gerek kalmamıştı. Benim için her zaman ikisi de vardı. Ben okuduğum her kitabın ve yaşadığım her deneyimin, her kalp kırıklığının, her başarısızlığın, her hüznün ve her neşenin bir harmanıydım. Tanıştığım insanlar, karşılaştığım karakterler, beni zorlayan olaylar ve ufkumu genişleten anlatılar, hepsi ruhuma ilmek ilmek işlenmişti. Beni bugünkü ben yapan, daha fazlasına erişmem için bana güç veren hikâyelerdi bunlar.

Arkamı dönüp içeri, Ryan'ın dairesine geçtim. Odasına gidip onu uyandırmayı, planımı anlatmayı ne çok isterdim ama kendimi

frenledim. Yapacağım şeyden hiç hoşlanmayacak ve beni durdur-maya çalışacaktı. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Bir kâğıt kalem bulup sehpanın üzerine bir not bıraktım: *Bu-
gün halletmem gereken bazı işler var. Akşam kapanışta kitapçıda
buluşalım mı?*

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken tereddütle devam ettim:
Sevgiler, Josie.

Eşyalarımı toplayıp yeni günün pırıl pırıl güneşine adım attım.

Bir saat sonra kendi evimdeydim. Planın ilk adımını tamam-
lamış ve Cinderella'dan bugün dükkâna bakmasını rica etmiştim.
Ryan'ı müdür olarak geri getirmek için elimden geleni yapacağı-
ma söz verene kadar biraz nazlanmış ama sonunda kabul etmişti.
Şimdi sıra ikinci adımdaydı. Telefonumu çıkarıp sakinleşmek için
derin bir nefes aldım ve Xander'ı aradım.

Telefonu açtığı anda, “Bugün pazartesi değil,” dedi.

Sesindeki o huzursuz tınıyı duymazdan gelerek, “Biliyorum,”
dedim. “Ama bu bekleyemez.”

“Sorun nedir?”

“İstifa ediyorum.”

Hattın diğer ucunda uzun, şaşkın bir sessizlik oldu. “Ne? Saç-
malama! Neden kimse çalışmak istemiyor artık? Beni ne kadar
zora soktuğunun farkında mısın sen? Yeni bir müdür bulmak ne
kadar zaman ve emek isteyecek, ben...”

“İşte tam da bu yüzden Ryan'ı geri dönmeye ikna etmelisin.”
Kalbim ağzımda atıyordu. Bu işe yaramak zorundaydı. Her şey
buna bağlıydı.

Homurdandı. “Ben niye onun peşinden koşuyorum?”

“Çünkü bu iş için en iyi aday o,” dedim. “Ayrıca kitapçı, kitap
satan bir dükkândan ibaret değildir. Orası bir topluluğun kalbi,
hikâyelerin ve fikirlerin canlandığı, insanların yeni dünyalar keş-

fetmek, zihinlerini zorlamak, görölmek ve hoş karşılanmak için sığındığı bir yer. Ryan bunu herkesten iyi anlıyor. Okurlarla güven ve sadakat bağını nasıl kuracağını biliyor. Burada bir şey yarattı, gerçek bir şey... O olmazsa burası ruhunu kaybeder.”

Xander küçümseyen bir ses çıkarınca onun anlayacağı dilden konuşmam gerektiğini anladım.

“Eğri oturup doğru konuşalım,” dedim, “yeni bir müdür bulmak ve eğitmek için vaktin yok. Dükkân tıkır tıkır işlesin, ben de kar edeyim diyorsan ona ihtiyacın var.”

“Doğru.” Xander bunu tartıyor gibiydi. “Ama onu nasıl ikna edeceğim? Çok kararlıydı.”

“Öncelikle ona zam yapman gerek,” dedim. “Bu yeni pozisyonla sırtına daha fazla yük biniyor, bunun karşılığını almalı.”

Xander burun kıvrırdı ama hayır da demedi. “Peki ya bu fikrini değiştirmeye yetmezse?”

“Ona tam olarak ne söylemen gerektiğini ben sana anlatacağım.”

Xander’la konuşmayı bitirdikten sonra telefonu kapadım. Yaptığım şeyi duyar duymaz Ryan’ın beni arayacağından emindim ve işleri yoluna koymak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Annemin sözleri yankılandı zihnimde: *Herkes cesur olabilir ve yeniden denebilir.* Sonra, Jerome’un, sonsuz öğrenme potansiyeli bulunan, sürekli gelişen zihin hakkında söyledikleri...

Sonunda kendi sesimi duydum. Kardeşime korkutucu olsa bile o kapıdan çıkıp dışarıdaki dünyaya adım atmasını söylüyordum.

Artık kendi öğüdümü dinleme vaktim gelmişti.

Saatler sonra dükkâna dönerken güneş batıyordu, bense pilimi tüketmiş durumdaydım. Her şey beklediğimden uzun sürdüğünden geç kalmıştım. Ryan’ı, Xander’ın teklifini kabul edip *benimle kalmaya* ikna etmek için neler söyleyeceğimin provasını yapıp du-

ruyordum kafamda. Doğru kelimeleri bulabildim mi emin değildim ama en azından umut etme izni verdim kendime. Bu bile başlı başına büyük bir olaydı.

Dükkâna giden son köşeyi döndüm ve pencereler kapkaranlıktı.

Kalbim paramparça oldu bir anda. Burada değildi. Gelmemiştii.

Gözlerim doldu. Ryan'ı direksiyon başında, Provincetown yolunda hayal ettim. Benden ve her köşesine hatırasının sindiği bu dükkândan kilometrelerce uzağa gidiyordu. Eğer gönlünden geçen gerçekten buysa razı gelmek dışında yapabileceğim bir şey yok demekti. Sık sık görüşürdük, her gece sesini duyardım, gün boyu mesajlaşırdık... Bir yolunu bulurduk elbet.

Ama yine de... Sanki canımdan can kopuyordu. Göğsümün tam ortasına bir ağırlık çöktü. Boğazımda düğümlenen o hıçkırığı yutmaya çalıştım. Oysa bugün ağlamaktan göz pınarlarım kurudu sanıyordum. Eve gitmeden önce, bir köşeye sinip içimi boşaltmak için kendimi dükkâna zor attım. İçeride sıcak bir loşluk vardı. Cinderella lambayı açık bırakmış olmalıydı.

Ancak kapıyı açıp içeri adım attığımda bunun lamba olmadığını fark ettim.

Mumlar her yeri kaplamıştı. Raflarda, masalarda, hatta yerlerde bile mumlar vardı. Büyülenmiş hâlde yavaşça etrafımda döndüm. Mum ışığının kitap sırtlarında oynadığı bu manzarayı kana kana içime çektim.

Özenle koruduğum o umut kıvılcımı, içimde harlı bir ateşe dönüştü. Bu iyi bir işaretti, değil mi? Ryan Lawson bile gerçekten istemese böyle harika bir işe kalkışmazdı.

Kavanoz içinde güvenli bir şekilde duran mumlardan birine yaklaştım ve hemen yanında açık duran bir kitap olduğunu fark ettim. Sayfadaki bir satırın altı çizilmişti.

Artık ona göre başarılı bir ilişki, her iki tarafın birbirlerinde öne çıkan özellikleri keşfedip bunlara da değer vermeyi seçtiği ilişkiydi.³

3 Yanagihara, Hanya, *Değersiz Bir Hayat*, çev. Sıla Okur, Doğan Kitap, 2015.

Kafam karışmış hâlde kapağa bakıyorum. *Değersiz Bir Hayat*, Hanya Yanagihara. Bu kitaptan Ryan’a, daha doğrusu RJ’ye bahsetmiş olabilirdim ama dükkânın onun tarafında, altı çizilmiş bu pasajla ne işi vardı? Sonra yan rafta, yine bir mumla aydınlatılmış başka bir açık kitap ilişti gözüme. Yaklaşınca burada da bir satırın altının çizildiğini gördüm.

*Orada istediğimiz gibi birlikte olabilir, kitap okuyabilir ve geceleyin, pencereler açık, yıldızlar gökte parıldadırlarken biz yatağımızda sınırsız yatabilirdik.*⁴

Kapağı kaldırdım. *Paris Bir Şenliktir*, Ernest Hemingway. Üniversite üçüncü sınıfta Hemingway üzerine bir seminer için okumuştum bunu. Çok sevmiştim ama Ryan’a ne yüz yüze ne de internetten bundan hiç bahsetmemiştim.

Bir sonraki rafta bir başkası. *Onu sevmem akla, umuda, iç huzuruna, mutluluğa aykırı bir şeydi; böyle bir şeyin kesinlikle mümkünü yoktu; bu sevgide, umudumu, şevkimi kıracak, hevesimi kursağında bırakacak her türlü zorluk mevcuttu.*⁵ Charles Dickens’tan *Büyük Umutlar*. Örgün eğitimdeki zorunlu kitaplardan favorim hep buydu.

Ve bir tane daha:

*Onu gördüğüm an, bir parçam bedenimden çıktı ve ona sarıldı. Ve hâlâ orada duruyor.*⁶ *Mutlak Mutluluk Bakanlığı*, Arundhati Roy. Jerome yanında çalışmaya başladığım ilk yıl önermişti bana.

Ayak sesleri yankılandı. Başımı kaldırdığımda arka odadan çıkıp kapı eşiğini dolduran Ryan’ı gördüm. Kemik çerçeveli gözlüğü, gri hırkası... Saçları alnına düşmüş, kucağında Persephone kıvrılmış yatıyor.

“Ryan,” diye fısıldadım. “Tüm bunlar ne?”

4 Hemingway, Ernest, *Paris Bir Şenliktir*, Çev. Saydam Özel, Bilgi Yayınevi, 1975.

5 Dickens, Charles, *Büyük Umutlar*, çev. Didar Zeynep Batumlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2021.

6 Roy, Arundhati, *Mutlak Mutluluk Bakanlığı*, çev. Suat Ertüzün, Can Yayınları, 2017.

“Bu benim büyük jestim.” Sesinde o kadar çok pişmanlık ve şefkat vardı ki gözlerim doldu.

“Neyin?”

“Şey, hani aşk romanlarında olur ya? Senin kitaplarında karakterler büyük bir hata yaptıklarında telafi için ne yapıyorlar pek bilmiyorum.”

“Genelde dünyaları başlarına yıkılana kadar kendi sonlarını hazırlamakla meşgul olurlar.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Şanslıyız ki o tarz kitaplar pek benim olayım değil.”

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha atıp etrafımdaki altı çizili pasajlara göz gezdirdim. “İyi de... ne şimdi bunlar?”

“Tanımadın mı?” dedi sesinde hafif bir endişeyle.

“Tanıdım ama...” Başka bir açık kitaba, altı çizili sözcüklere gözüm kayd.

Sevmek ya da sevilmek yeterlidir. Kapağına bakmama bile gerek yoktu. Bunu ezbere biliyordum. *Sefiller.* İnat edip tam hâlini, o bin dört yüz sayfanın tamamını devirmiştim.

“Bunlar neden burada?”

Ryan, Persephone’yi yere bırakıp yanıma geldi. “KitapDostları’ndaki favorilerini hatmediyorum. Bazıları acayip uzun, o yüzden dinliyorum ve henüz hepsini bitiremedim ama...” Omuz silk-ti. “Çabalıyorum.”

Boğazım düğümlendi. Onu ne zaman kulaklıklarla görsem ateşli bir aşk romanı dinlediğini sanıyordum. “Benim en sevdiğim kitapları mı okuyorsun?”

“E, evet. Biri bana, insanı tanımanın en iyi yolunun bu olduğunu söylemişti.”

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi söylemişti bunu. Çünkü Ryan Lawson, en ince ayrıntısına kadar dikkat eden bir adamdı.

“Fark etmiş miydin bilmiyorum,” dedi, “ama sevdiğin kitapların çoğu aşkla ilgili. Sanki bunca zaman gizli gizli aşk romanlarına tutkunmuşsun gibi.”

İnanamayarak güldüm. Belki de haklıydı. Belki de tüm hikâyeler özünde birer aşk hikâyesiydi. Bir yere ait olma çabası, yasın o sızısı, bu koca ve karmaşık dünyada bir amaç ve bağ kurmak için verdiğimiz o acemi uğraş...

Ryan bana doğru birkaç adım attı, ifadesi ciddileşmişti.

“Bak Josie. İstifa edemezsin. Benim için yapma bunu...”

“Ama *sen* benim için yapabilirsin, öyle mi?” Sesim titriyordu ama kendimi zorlayarak dün söylemem gerekenleri söyledim. Duygularımı bastırıp onu dışlamak yerine kalbimi açtım. “Gidişine... buna dayanamıyorum, Ryan. Seni burada, *yanımda* istiyorum. Ama eğer senin istediğin bu değilse...”

Bakışları yumuşarken iyice yanıma sokuldu. “Tek bir zerrem bile gitmek istemiyor. Ben sadece... ben aradan çekilirim hayallerindeki her şeye kavuşursun sanmıştım...”

“Ama...”

“Biliyorum. Yapmak isteyeceğim son şey olmasına rağmen seni terk ediyorum gibi hissettin.” Sesi öyle içten, öyle zarıftı ki. “İşte bu yüzden buradayım. İşte büyük jestim bu. Mumlar, en sevdiğin kitaplardan aşk alıntıları... Kalbim avucumda karşıdayım. Beni affetmeni istiyorum.”

“Tabii ki affediyorum,” dedim ve kollarımı boynuna doladım. O da beni sımsıkı sardı. Gözlerimi kapayıp kokusunu içime çektim. İlk kez, geçmişteki o terk edilmişlik hissi silinip gitti. Yerini, tam olmam gereken yerde olmanın verdiği o huzurlu sıcaklık aldı.

Nihayet ayrıldığımızda gözyaşlarımı sildim. “Xander’a ne dedin?”

“Ona sana köca bir özür borçlu olduğunu söyledim.” Sesi o erkeksi, hırıltılı hâline büründüğü için güldüm. “Şayet sen ortağım olarak dükkâna dönmezsen, ben de giderim, dedim.”

“Aa, bak o biraz zor. Çünkü benim işim başımdan aşkın olacak.”

Şaşırarak geri çekildi. “Ne?”

Gülümseyerek ona baktım. “Bütün gün neyle uğraştığımı anlatabilir miyim artık?”

“Tabii ki. Şöyle oturalım mı? Boynun tutulmuştur.”

O koca koltuğa oturup beni kucağına çekti; ayaklarım bir çocuk gibi boşlukta sallanıyordu. Ona sabahki o aydınlanma ânımı anlattım. Korkularımın üzerine gitmem gerektiğini nasıl anladığımı ve vazgeçmeden hemen önce ne kadar hızlı hareket ettiğimi...

“Bugün Emerson’a gidip bir akademik danışmanla görüştüm,” dedim bir solukta.

Ağzı hayretle açık kaldı.

“Çok gergindim,” diye devam ettim. “Ama kayıtlarımı inceledi ve tekrar dönebileceğimi söyledi. Bazı derslerimin süresi geçmiş, son dönem kaldığım birkaç dersi de tekrar almam gerekecek ama mezun olmama sadece bir buçuk yıl var.”

“Mezuniyet mi?” diye tekrarladı Ryan. Şaşkınlıktan donup kalmış gibiydi. “Okula mı dönüyorsun yani?”

Başım la onayladım. “Diplomamı almak için. Ayrıca sormadan söyleyeyim. Henüz tam olarak ne yapmak istediğimi ben de bilmiyorum. Belki öğretmen olurum, belki kütüphaneci... Ya da belki yine buraya döner, seninle çalışırım. Bilmiyorum. Ama asıl mesele, hani diyordum ya, sürekli gelişen bir zihin olmak istiyorum.”

“Bu... bu harika. Çok da cesurca bir hareket, Josie. Ne kadar etkilendiğimi anlatamam.”

“Hemen o kadar etkilenme çünkü ilk gün okula gitmek için daha çok cesarete ihtiyacım olacak. Sınıfta benden on yaş küçük çocuklarla okuyacağım.”

“Hemen mi başlıyorsun?”

“Haftaya. Alabileceğim iki derste hâlâ boş yer vardı.”

“Senin adına çok sevindim,” dedi beni öperek. Sonra gözlemindeki o ışık biraz söndü. “Ama ben sensiz ne yapacağım? Diğer türlerden zerre anlamıyorum, işletmeye de basmıyor kafam pek, ben...”

“Öğrenirsin,” diyerek sözünü kestim. “Zor olacak, orası kesin ama yapabilirsin. Eğer kendine güvenin yetmezse benimkinden ödünç alırsın.”

Sözlerimi duyunca gözleri parladı. Yutkundu. “Anlaştık.”

“Ayrıca, beni tamamen bırakmıyorsun, yarı zamanlı çalışmam gerek sonuçta,” dedim. “Müdürüm çalışma saatlerimi ders programıma göre ayarlar herhalde, ne dersin?”

Güldü. “Sanırım bunu halledebiliriz.” Sonra alnını alnıma dayadı ve gözlerini kapadı. “O zaman... şimdi en önemli konuya gelelim. Eğer hâlâ yeterince açık değilse yani. Seni seviyorum.”

Yerimde irkildim. “Bunu öylece söyledin mi? Pat diye? Biraz daha törensel bir şey olması gerekmez miydi? Ne bileyim... daha önce hiçbir erkek bana beni sevdiğini söylememişti.”

“Tüm bunlar yetmedi mi?” dedi dükkânı işaret ederek. Ama yüzünde muzip, eğlenen bir gülümseme vardı. Sonra çenemi tutup gözlerimi kendininkilere kilitledi. “Ben tamamen varım, Josie. Yüzde yüz. Daima ve sonsuza dek. Ama biraz daha zamana ihtiyacın varsa, o da kabul. Sadece bil ki hiçbir yere gitmiyorum.”

Gözlerinin içinde onlarca mumun yansıması titrerken bir seçim yapmam gerektiğini anladım. Ya zırhımı kuşanıp onu aylarca belirli bir mesafede tutacaktım ya da cesur olup o ilk gece yapmam gerekeni yapacaktım. İki adamın da aynı kişi olduğunu öğrendiğim o gece yapamadığımı şimdi yapacaktım.

“Bana karşı sabırlı olmanı istiyorum,” dedim yavaşça. “Düzgün bir ilişki nasıl yaşanır bilmiyorum, hiç tecrübe etmedim...”

“Öğrenebileceğin birkaç kitap önerebilirim,” diye araya girdi sırtarak.

Gülümseyerek karşılık verdim ve derin bir nefes aldım. “Yıllarca kendine yetmediğini, bir yerlerinin hep eksik kaldığını düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. Sen beklediğimden çok daha fazlasısın, hayallerimin bile ötesindesin. Sen, seni tereddütsüz seven birini hak ediyorsun ve ben...” Sesim çatladı. “Ben de hiçbir yere gitmiyorum. Artık geri durmak yok, saklanmak yok. Ben de tamamen varım, yüzde yüz. Seni seviyorum, Ryan.”

Yüzüne devasa bir rahatlama yayıldı ve beni kendine çekip başımı çenesinin altına yasladı. Üzerinden koca bir yük kalkmış

gibi derin bir nefes boşaldı ağzından. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Onu sevdiğim için teşekkür etmesi... İşte bu dünyadaki en Ryanlık şeydi. Sanki asıl benim onu sevmem başıma gelen en güzel şey değilmiş gibi.

“Mutlu bir sonumuz olacağını biliyordum,” dedi.

Geri çekilip gözlerine baktım. “Bu bir mutlu son değil.”

Alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. “Bana gayet mutlu göründü ama?”

“Evet, öyle. Ama şöyle düşün. Bir kitap bittikten sonra ister mutlu ister trajik sonla bitsin, karakterlerin yaşamaya devam edeceği bir hayatı vardır. Bizim de öyle. Sayfaların ötesinde, asla okuyamayacağımız o kadar çok şey yaşanacak ki... İşte ben bunu bekliyorum. Hikâye bizi nereye götürürse götürsün, her şeyi, iyisiyle kötüsüyle doya doya yaşamayı bekliyorum.”

“Sayfaların ötesinde...” dedi gülümseyerek. “Bayıldım.”

Onu öperken kalbim umutla doldu. Ne kitabevinin, ne ilişkimizin ne de hayatlarımızın geleceğini tam olarak kestirebiliyordum ama bir şeyi çok iyi biliyordum. Neler olacağını öğrenirken yanımda olsun istediğim kişi Ryan’dı.

Savaş bitmişti. Ama bizim hikâyemiz asıl şimdi başlıyordu.

Bir Yıl Sonra

Ryan

Sevdiğim kadın, aşk romanlarındaki mutlu sonlardan yakınırken kapanışı unutmuş. Geleceğe dair küçük bir bakış... Belki bir yıl, belki daha sonrası... Okura, sevmeye başladığı o karakterlerin mutluluğunun geçici olmadığını fısıldayan o kısım. Son bölümle kitabın kapağının kapandığı o an arasındaki boşlukta, karakterlerin büyümeye devam ettiğini, dolu dolu, karmaşık ve güzel hayatlar yaşadıklarını gösteren o pencere.

Bizim hayatımız son on iki ayda kesinlikle çok doluydu. Okula dönmek Josie için bir alışma süreci gerektirdi ama her zamanki tuttuğunu koparan hâlleri ve zarafetiyle bu zorluğun üstesinden geliyor. Bölümüne bir de işletme yan dalı ekledi ve bu yüzden mezun olması biraz daha uzayacak ama öğrendiği her şey, bundan sonra ne yapmaya karar verirse versin onu başarıya taşıyacak.

Tabii, onunla ilgilenmenin, karnını doyurup Americanolarla ve arada bir çöreklerle beslemenin bana ne kadar iyi geldiğini söylememe gerek bile yok.

Ders çalışmak ve (keyif için!) kitap okumak arasında Josie, dükkânda haftada birkaç saat çalışmaya devam ediyor. Kendi kurduğu sistemleri ve stratejileri uygulamama yardım ediyor. Artık kararlarımı sadece içgüdülerimle vermiyorum yani. Dahası, bana

olan desteği ve inancı sayesinde kaygılarım azaldı, kendime olan güvenim yerine geldi.

Yeni, genişletilmiş kitabevimiz düzenli ve verimli ama eski dükkânımızın insana evindeymiş hissi veren sıcaklığını da koruduk. Ve tabii ki aşk romanı seçkimiz hâlâ şehrin en geniş ve en çeşitli koleksiyonu.

Josie şu an burada. Genç okurlarımızın kapış kapış okuduğu Camp Shadows serisinin ikinci kitabı üzerine yazar Luke Duncan'la bir söyleşi yapıyor. Josie ve Luke –eskiden William Lucas Duncan adıyla yazardı (üç isim kullanmasını her zaman biraz gösterişçi bulmuştumdur)– engelli çocukların kendi hikâyelerinin kahramanı olmalarının neden bu kadar önemli olduğunu tartışıyorlar. Salondaki gençler de pürdikkat onları dinliyor. Gerçi bu ilginin sebebi yapılan sohbet mi yoksa Luke'un, Paul Newman'a benzemesi mi emin değilim. Zira Eddie'nin son bir saattir neden sahnenin etrafında dolandığını da açıklıyor bu durum.

“Hey patron, sana bir şey getirdim.”

Cinderella'nın gülümsemesi şimdilerde mavi olan saçları kadar parlak. Hâlâ kim olduğunu çözmeye çalıştığını söylüyor ama bence o tam bir gökkuşağı; rengârenk ve insanları onun kadar iyi gülümsetebilene hiç rastlamadım. Son zamanlarda, çok nazik bir adamla “konuşmaya” başladığından beri de daha çok gülümsüyor. Carlton, dükkânın inşaatında çalışan ekibin şefiydi ve iş bittikten sonra da uğramaya devam etti. Cinderella sadece arkadaş olduklarında ısrarcı ama o içeri girdiğinde nasıl ışıldadığını görüyorum.

“Gerilmeli miyim?” diye soruyorum.

“Saçmalama,” diyor elinin tersiyle geçiştirerek. “Uzat elini.”

Dediğini yapıyorum ve avucuma rozet bırakıyor. Kitap **Sevgisiz** Kocası.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bugün en az on kez kontrol ettim o kadife kutunun durduğu cebime rozeti saklıyorum. “Daha evet demedi,” diye fısıldıyorum.

“Diyecek,” diyor Cinderella omuzuma hafifçe vurarak. “Akıllı kızdır o.”

Bu iltifat beni gülümsetiyor. Josie, bizim o eski ekibin, yani çekirdek tayfanın her birine kendini sevdirmeyi başardı ki bu hiç de kolay bir iş değildir. Eliza dışındaki herkes yeni dükkânda çalışıyor hâlâ. Eliza artık Florida Üniversitesi’nde okuyor ve hâlâ futbol takımında. Onu özlüyoruz ama tatillerde uğrayacağına söz verdi.

Onun yokluğunda Nora’nın mesailerini artırdık. Artık cumartesi sabahları çocuklara kitap okuma etkinliğini o yapıyor. “Tontiş nine” benzetmelerine hâlâ çok bozuluyor ama bu rol ona çok yakıştı. Indira neredeyse her gün burada. Hâlâ tepeden tırnağa siyah giyiniyor ama yakasına müdür yardımcısı olduğunu gösteren pembe bir yaka kartı takmayı ihmal etmiyor. Yeni türlerimize hemen alıştı ve gerçekten “yardım eden” bir yardımcının olması o kadar güzel ki.

Georgia kitabevi personeli değil ama vaktinin çoğunu burada ders çalışarak ve kafemizde takılarak geçirdiği için bizden sayılır. Boyumla ilgili bitmek bilmeyen şakalarına devam ediyor ama buna katlanıyorum çünkü Josie’yi seviyorum ve Josie de Georgia’yı seviyor. Galiba ben de onu seviyorum. Hani o sinir bozucu küçük kız kardeşler sevilir ya, aynen öyle işte. Bu kurduğumuz küçük ailede en küçük olmamak güzel bir duygu.

Anneleriyle birkaç kez görüşme fırsatım oldu. Josie’nin güvenini tekrar kazanmak için çabalıyor; bir işe girdi, terapiye gidiyor ve şimdilik ilişkilerden uzak duruyor. Ama evlilik teklifini ona değil Georgia’ya söyledim. Yüzüğü seçmeme de o yardım etti. İki küçük elmas (Georgia onların “kanlı elmas” olmadığından emin olmam için elinden geleni yaptı) ve ortada büyük bir zümrüt var. Müstakbel baldızıma göre zümrüt, sezgi ve ileri görüşlülüğün taşıymış. Tarih boyunca hakikatin ve aşkın sembolü olmuş. Josie’yle ilişkimiz için bundan daha güzel bir sembol düşünemezdim.

Kopan alkış tufanı dikkatimi söyleşiye çekiyor. Sohbet bitti. Satışa yardım etmek için öne yöneliyorum ama yeni çalışanlarımız-

dan Henri her şeyi kontrol altına almış bile. Kredi kartı cihazı onay verene kadar o çoktan paketleri hazır ediyor. Üzerinde kitabevizimizin yeni ismi yazan çok renkli çantaları müşterilere uzatıyor: *Sayfaların Ötesinde*.

Josie'den aldığım akılla, Xander'a işi kabul etme şartı olarak dükkân ismine karar vermeyi sunmuştum. Xander şaşırtıcı bir şekilde kabul etti ki bu da ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor aslında.

Tıpkı şu kalabalığı bir an önce uğurlamak için can atan benim çaresizliğim gibi... Bir tomar yapışkan not kâğıdı kapıp Luke'un imzalayacağı isimleri yazmaya yardım ediyorum.

Bir buçuk saat sonra (bu arada hayranlarından biri tam on iki kitap aldı!) Luke ve hamileliği iyice ilerlemiş olan eşi Jessie'ye veda edip arkalarından kapıyı kilitliyoruz.

Sonunda yalnızız.

Mideme kramplar giriyor. Yüzlerce "kitapçada evlilik teklifi" organizasyonuna şahitlik ettikten sonra, sıra bana geldi. Uzun süre boyunca kendi aşk hikâyemi asla bulamayacağımı, başkalarının beşertini (Josie'nin bana öğrettiği, kaderindeki kişi anlamına gelen Yidişçe bir kelime) bulmalarına yardım etmek için yaratıldığımı sanmıştım. Kendi beşertimin yandaki kitapçada çalışan o kibirli, hanım hanımcık kız olacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Neye gülüyorsun öyle?" Josie, elini beline koymuş, şüpheyle bana bakıyor.

"Bizim de yüzümüz gülmesin mi?"

Yanına gelip beni hızlıca öpüyor. "Hadi eve gidelim de orada yüzün gülsün."

Ev. Bu kelimeye de bir ay önce Porter Meydanı yakınlarında iki odalı bir daireye taşınmış olmamıza da bayılıyorum. "Bir dakika," diyorum, heyecandan ellerim titriyor. "Sana bir şey aldım. Otur buraya, hemen geliyorum."

Josie en sevdiği yere, eskiden dükkânın Tab tarafı olan okuma köşesine geçiyor. Mutlu Sonlar'dan kalma eski deri koltuk orada duruyor. Ortamı ısıtmak için kilim ve lamba koyduk. Döndüğüm-

de ayakkabılarını çıkarmış, Persephone kucağında mırıldanıyor. Tam hayalimdeki o KitapciKiz gibi görünüyor.

“Al bakalım,” diyorum paketi ona uzatarak. Beklentiden parmak uçlarım karıncalanıyor.

“Kör randevu kitabı mı?” Gözleri parlıyor. “Bayağı kalınmış...”

“İpucunu yüksek sesle oku sadece.”

Sıcacık gülümsüyor. Josie’nin benim bu romantik jestlerime alışması biraz zaman aldı ama kendi deyimiyle, iflah olmaz bir romantığe âşık olmaktan daha kötü şeyler de var.

“Düşmanlıktan arkadaşlığa, arkadaşlıktan aşka,” diye okuyor, sonra başını kaldırıyor. “Bunun bir tür olduğunu bilmiyordum?”

“Okumaya devam et.”

“Zekice atışmalar, yavaşça açılan tutku, internet üzerinden yazışmalar, Yahudi temsili, uzun boy fetişi... Bu resmen bizim hikâyemiz gibi.” Josie gülüyor ama ben gülemeyecek kadar gerginim.

“Aç hadi.”

Kahverengi paket kâğıdını, sanki içindekinin çok değerli olduğunu biliyormuş gibi yavaşça açıyor. Özel olarak yaptırdığım illüstrasyonu görünce gözleri kocaman oluyor. İkimiz, eski kitabevlerimizin önünde sırt sırta vermişiz. Josie burnunu bir kitaba gömmüş ama ben benimkini sadece okuyormuş gibi yapıyorum. Gözlerim onun üzerinde. Kitabın adı: *Kitap Dostluğundan Aşka*.

“Penelope Adler-Wolf’tan alıntı bile var!” diyor Josie şaşkınlıkla.

Josie’nin akıl hocası ve dostu, hikâyemize destek vermekten çok mutlu olmuştu. “Aşkın ve iyi edebiyatın gücüne dair hakiki bir hikâye.”

“İçine bir baksana,” diyorum.

Bakıyor ve nefesi kesiliyor. “Yazışmalarımız...” diyor, sesinde bir hayranlıkla. Sayfaları çevirdikçe, RJ.Okur ve KitapciKiz arasındaki tüm o konuşmaları gördükçe, ben de koltuktan kayıp tek dizimin üzerine çöküyorum. Josie fark etmiyor çünkü kenarlara düştüğüm notları okuyup gülmeye dalmış. Ona ne zaman ilgi duy-

maya başladığımı, kim olduğunu ilk ne zaman anladığımı, onu sevdiğimi ilk ne zaman fark ettiğimi işaretlediğim yerler.

Hepsi orada, hikâyemizin sayfalarında.

“Bu...” Başını kaldırıyor ve beni tek dizimin üzerinde, açık yüzük kutusunu tutarken görünce donup kalıyor.

“Josie Anne Klein,” diyorum sesim titreyerek. “Sanırım aşk hikâyelerine olan tutkumun sebebi bir gün beni sana getireceklerini bilmemdi... Adımın Brian olduğunu sanan o kadına.” Gü-lüyor, gözleri dolarken bana bakıyor. Sesime güven geliyor. “Seni tanıdığım andan itibaren, yani hem internette hem gerçek hayatta, sendeki bir şey beni büyüledi. İster internette atışalım ister gerçek hayatta çekişelim, seni bir türlü aklımdan çıkaramadım.”

İşıl ışıl parlıyor, o güzel yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyor.

“Ben ailemin ‘O kişiyle tanışınca anlarsın,’ sözleriyle büyüdüm ama seni sevmeye başlayana kadar aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bizim aramızdaki bu şey, hayal edebileceğim her şeyden çok daha derin, çok daha zengin ve çok daha güzel. Bu yüzden Josie...” Nefes alıyorum, benim de gözlerim doluyor. “Benimle...”

“Ben de seni görünce anladım,” diyor Josie, beni öperek. Göz-yaşlarının tuzlu tadını alıyorum. Belki de benimkilerdir.

“Bu evet demek mi?” diye soruyorum öpücüklerin arasında. “Biliyorsun, kelimeleri duymam gerekiyor.”

“İstediğin kelime senin olsun,” diyor Josie, geri çekilip bana bakarak. Dizimin üzerine tünemiş, elleri yüzümün iki yanında. Gü-lümsemesi hayatımda gördüğüm en güzel şey. “Mesela nişanlım gibi.”

“Bayıldım.”

“Ve kocam. Ya da hayat arkadaşım?”

“Hepsi kabulüm,” diyorum onu tekrar öperek. “Ama ihtiyacım olan bir kelime daha var... mümkünse dört harfli. Benimle evlenir misin?”

“Evet!” diye bağırıyor Josie. “Evet; Brian, Ryan ve RJ... Seninle evlenirim!”

Kollarını boynuma doluyor, ben de ona sarılıyorum. Bizi buraya getiren kadere içimden binlerce kez teşekkür ediyorum.

Nihayet geri çekiliyor, gözlerini o tanıdık *bir planım var* bakışıyla kısıyor. “Yalnız bir şartım var.”

“Neymiş o?..”

Koltuğa yanıma oturup elimdeki yüzük kutusunu alıyor, hayranlıkla baktıktan sonra tekrar bana dönüyor. “Mezun olduktan sonra, bu dükkânın bizim olmasını istiyorum.”

“Zaten bizim?” diyorum anlamayarak.

“Resmî olarak Xander’ın. Ama ben burayı ondan satın almak istiyorum. Birlikte.”

Ne kadar ciddi olduğunu görünce yüzümdeki gülümseme siliniyor.

“Xander asla kabul etmez,” diyorum başımı sallayarak. “Tadilat bir dünya para döktü. Asla satmaz.”

“Eh, ikimizin de mücadeleden kaçacak hâli yok.”

Josie’nin gözlerinde rekabet ettiğimiz o ilk haftalardaki pırıltı var.

“Yeni bir savaş mı?” diyorum.

“Bunu geleceğimiz için bir mücadele olarak düşün.”

Derin bir nefes veriyorum ama içimden bir ses haklı olduğunu söylüyor. “Üstelik bu sefer en başından beri aynı tarafta olacağız.”

“Ah Ryan,” diyor Josie, yazışmalarımızın, yani aşk hikâyemizin olduğu kitabı eline alarak. “Biz zaten hep aynı taraftaydık. Sadece bunu anlamamız biraz zaman aldı. Ee, ne diyorsun?”

Başımla onaylıyorum.

“Kelimeler,” diye takılıyor Josie. “Hayatıma ve işime ortak olur musun?”

“Evet,” diyorum. “Daima ve sonsuza dek evet.”

Ve bununla birlikte yüzüğü parmağına takıp onu öpüyorum.

Eski düşmanımı.

Nişanlımı.

Her şeyimi.

TEŞEKKÜRLER

Kitap kurtları gerçekten de insanların en iyileridir ve bizler, en iyilerin de en iyisini tanıdığımız için çok şanslıyız. Bu kitap, her şeyden önce bağımsız kitapçılara yazılmış bir aşk mektubudur. Ortak yazarlar olarak kariyerimiz boyunca ülkenin dört bir yanındaki pek çok kitapçıyı ziyaret edebildiğimiz, kitapçılarla tanışıp etkinlikler düzenleyebildiğimiz için çok şanslıyız.

Tıpkı Josie gibi, biz de kitabevlerinin sadece kitap satan dükkânlar değil, toplumun hayati bir parçası olduğunu biliyoruz. Edebiyat endüstrisinin isimsiz kahramanları olan kitapçılara; kitap sevgisini yaymak ve okurları kendileri için mükemmel hikâyeyeyle buluşturmak adına yorulmak nedir bilmeden emek verdikleri için teşekkür ederiz.

Şu isimlere özel olarak teşekkürlerimizi sunarız: Salt Lake City'deki King's English ekibi ve Anne Holman, St. Louis'deki Novel Neighbor ekibi ve Stephanie Skees, Şikago'daki Volumes Bookcafé'den Rebecca ve Kimberly George, LA'deki Zibby's Bookshop, Atlanta'daki FoxTale Book Shoppe ekibi ve Hyphen, Greenville'deki M. Judson Booksellers (Josie'nin dükkânındaki "Sayfalar ve Eşleşmeler" etkinliğinin ilham kaynağı!), Maryland'deki Park Books'tan Melody Wukitch (ve Sarah), Grand Rapids'deki Schuler Books ekibi ve Elizabeth Bosscher, Pawleys Island'daki Litchfield Books ve Seaside'deki Sundog Books.

Bir kitap raflara ulaşmadan önce, arka planda çalışan inanılmaz insanlardan oluşan devasa bir ekibin elinden geçer. Edebiyat temsilcilerimiz olmasaydı bir yazarlık kariyerimiz olamazdı. Destekleri, rehberlikleri ve bilgelikleri için Amy Berkower ve Joanna MacKenzie'ye teşekkür ederiz. Writer's House ve Nelson Literary'deki bütün ekibe ve uzman geri bildirimleri ile keskin editör gözü için Genevieve Gagne-Hawes'a özel teşekkürler.

Berkley'deki bütün ekibe minnettarız; kitabımız daha emin elerde olamazdı. Bu hikâyeyi hayata geçirmemize yardım ettiği için editörümüz Kerry Donovan'a ve erkek karakterimizi bir aşk romanı tutkunu yapmamızı öneren Cindy Hwang'a teşekkürler. Jessica Plummer, Elise Tecco, Chelsea Pascoe ve Genni Eccles dahil olmak üzere, tüm sıkı çalışmaları ve özverileri için harika ekibimizin geri kalanına da teşekkür ederiz.

O güzel kapak için Ana Hard'a özel bir teşekkür borçluyuz. Karakterlerimizi ve ortamı mükemmel bir şekilde yansıttın!

Boston'ı bizimle karış karış gezen ve o zahmetli cannoli tadım testine katlanan Julie Carrick Dalton'a çok teşekkürler. Bu sayede kitaptaki o tek satır çok daha inandırıcı oldu. Bizi çok iyi ağırlayan Boston Park Plaza'ya, özellikle de bizi ücretsiz içecek kredilerimizi kullanmaya teşvik eden resepsiyondaki görevliye minnettarız. Josie ve Ryan onuruna, bir seks sahnesini yüksek sesle okumamıza tanıklık eden ve "zorlu" araştırmalarımıza katılan Blythe Colyer ile Lara Zelman'a da teşekkürler.

Yazar olmanın en güzel yanlarından biri, diğer yazarları tanımadır. Berkletes, Kadın Kurgu Yazarları Derneği, Ink Tank ve diğer tüm yazar gruplarımıza sevgilerimizle.

Ayrıca kitabımızı potansiyel okurların önüne çıkaran tüm "bookstagram" hesaplarına, "BookTok"ırlara, blog yazarlarına ve sosyal medyadaki herkese teşekkür ederiz.

İnanılmaz okurlarımıza teşekkürler! Sizinle sosyal medyada ve etkinliklerde iletişim kurmayı çok sevdik. Taslak aşamasında de-

ğerli geri bildirimler veren (ve “Tek Yatak” sahnesini eklememizi sağlayan!) beta okurlarımıza da teşekkür ederiz.

Alison’dan:

Bradeigh... ya da BSG⁷ mi demeliyim? Karakterimizle aynı baş harflere sahip olduğunu anlamamızın ne kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Josie’yi hayata geçirmek için kendini zorlamaya devam ettiğin için seninle gurur duyuyorum. O senin ruhunu ve tutkunu taşıyor, sanırım onu bu yüzden çok seviyorum. Bu yolculukta seninle olduğum için minnettarım ve bundan sonra olacakları görmek için sabırsızlanıyorum.

Harika aileme teşekkür ederim: Annem Kathy Hammer, babam Dr. Randy Hammer, küçük/büyük kız kardeşim Elizabeth Murray; ayrıca Carlene, Nick, Dylan, Alex ve Louie. Lewin, Berger, Block, Hammer ve Kirby ailelerini de unutamam.

Ailem gibi gördüğüm arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım: “Kızlarım”, Meg McKeen, D.J. Johnson, Kristie Raymer, Julie Johnson, Krissie Callahan, #LibbyLove, Michelle Dash, Katie Ross, Mia Phifer, Jenna Leopold, Shana Freedman, Robbie Manning, Christina Williams, Pierrette Hazkial, Beth Gosnell, Mary Chase, Peggy Finck, Leah Conner ve Stephen Kellogg. Tüm destekleri için Rock Boat ailesine, Rock by the Sea ailesine ve BoatCast podcast ekibine teşekkürler.

Bana o turşu kitabından bahsettiği için Becky Thomas’a (kitap burada!), kitaptaki bir cümleye ilham veren o mükemmel düşünüşmesi için DJ ve Chardy’ye, Şikago’daki o en şık edebi salonu düzenledikleri için Carlton ve Jen’e ve bazen üç tam zamanlı iş gibi gelen çalışma tempomu dengelemeye çalışırken bu yıl bana sabır gösteren herkese teşekkür ederim.

Geçtiğimiz yıl Yahudi toplumu için kolay olmadı ama ışığın değerini anlamak için karanlığa ihtiyacımız olduğunu biliyorum.

7 KitapciKiz’ın İngilizcesi olan BookShopGirl’e yapılan bir gönderme.

Ve ben çok fazla ışıkla çevrelenmiştim. Dostluklarımı güçlendirdim ve yenilerini kurdum; özellikle Jill Santopolo, Ali Rosen, Courtney Sheinmel'e, kendimi güvende hissetmemi sağlayan AAA Kurucular grubuna, "Jewish Bookstagram Chat" ekibine ve tüm "Antisemitizme Karşı Sanatçılar Birliği" (Artists Against Antisemitism) yönetim kuruluna minnettarım. Hepinizle bu yolculukta olmak benim için bir onurdur.

Son olarak, kesinlikle en önemsizi değil, bütün Godfrey ailesine teşekkürler: Nate, Isaac, Eliza, Everett, Nora, Merrie, Jim, Ginger ve Beans (tırışı nasıl olursa olsun bence çok tatlı). Bradeigh'yi benimle paylaştığınız ve beni ailenin bir parçası gibi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim. Dünyanın en şanslı insanıyım.

Bradeigh'den:

Alison, bu yazarlık yolculuğuna kendisiyle çıkmayı tercih edeceğim başka kimse yok. Hem bu hikâyede hem de diğer pek çok hikâyede ortağım olduğun için teşekkür ederim. Sayısız mesaj, Zoom görüşmesi ve tonlarca yeniden yazımla; her olay örgüsü kizini, her dönüm noktasını ve her pürüzü birlikte aştık. Dünyaya getirdiğimiz bu hikâyeyle daha fazla gurur duyamazdım ve gelecek olan yenileri için de çok heyecanlıyım!

Hayatımın bu kadar çok kitapseverle çevrili olmasından dolayı kendimi kutsanmış hissediyorum. İyi bir hikâyenin heyecanını ve tesellisini anlayan o yakın ruhlardan oluşan bir toplulukla beni sarmaladıkları için Doktor Anneler Kitap Kulübü'ne ve gerçek hayattaki kitap kulübüme teşekkürler. Beni bolca kitabın olduğu ve tartışmaların eksik olmadığı bir evde büyüttükleri için ebeveynlerim Merrie ve Jim'e teşekkür ederim. Sohbetleri, kahkahaları ve sarsılmaz destekleri için harika arkadaşlarıma (Amanda, Amy, Suzanne, Erin, Stephanie, Kellie, Susan ve Ashley başta olmak üzere) sonsuz minnettarım.

Çocuklarım Isaac, Eliza, Everett ve Nora... Kafam bir taslağa gömülmüşken bile beni desteklediğiniz için çok şanslıyım. Tüy-

lü yoldaşlarım Ginger ve Beans, o uzun yazma saatleri boyunca yanıma kıvrıldığınız için teşekkürler. Ve son olarak Nate; çıpam olduğun ve ben onlardan şüpheye düştüğümde bile hikâyelerime inandığın için teşekkür ederim. Sen olmasan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Ve son olarak, bu kitap, tüm zamanların en sevdiğimiz filmlerinden biri olan *Mesajınız Var* filmini yazıp yöneten Nora Ephron'ın yarattığı o büyü olmasaydı var olamazdı. Bunun için ona teşekkür ederiz.

– Alison & Bradeigh
Namıdiğer Ali Brady